

Kết Hôn Lần Thứ Hai

Contents

Kết Hôn Lần Thứ Hai	2
1. Chương 1: Ba Ngày Thành Người Vợ Bị Từ Bỏ	2
2. Chương 2: Cha Mẹ Như Thế	5
3. Chương 3: Gặp Gỡ Sói Đuôi Dài	9
4. Chương 4: Lại Gặp Người Đàn Ông Lạnh Lùng	14
5. Chương 5: Gặp Phải Người Đàn Ông Bá Đạo	17
6. Chương 6: Được Cầu Hôn	21
7. Chương 7: Tân Hôn Thăm Người Thân	24
8. Chương 8: Vợ Chồng Thật Sự	28
9. Chương 9: Tiệc Đón Gió Tẩy Trần	31
10. Chương 10: Lại Bị Ăn	35
11. Chương 11: Ngoài Ý Muốn, Vô Tình Gặp Gỡ	39
12. Chương 12: Cổ Nhân Gặp Nhau	42
13. Chương 13: Vết Thương Cũ, Vết Thương Mới	46
14. Chương 14: Sáng Sớm Ngọt Ngào	51
15. Chương 15: Khúc Nhạc Đệm	55
16. Chương 16: Ra Mắt Cha Mẹ Vợ	59
17. Chương 17: Hai Tầng Nóng Lạnh	63
18. Chương 18: “dì Cả” Ghé Thăm	67
19. Chương 19: Cha Mẹ “cực Phẩm”	70
20. Chương 20: Chân Tướng Động Trời	73
21. Chương 21: Em Chỉ Có Anh	78
22. Chương 22: Lại Thêm Trái Bom Nữa	81
23. Chương 23: Tấn Giang Độc Gia Phát Biểu	85
24. Chương 24: Tấn Giang Độc Gia Phát Biểu (tiếp)	88
25. Chương 25: Ra Mắt Gia Đình Chồng	92
26. Chương 26: Buổi Sáng Đầu Tiên Ở Nhà Chồng	96
27. Chương 27: Đi Mua Sắm	100
28. Chương 28: Quá Khứ Của Chung Soái (thượng)	103
29. Chương 29: Quá Khứ Của Chung Soái (tt)	106
30. Chương 30: Bình Dấm Chua Tử Hàm	109
31. Chương 31: Đêm Giao Thừa	114
32. Chương 32: Họp Mặt Bạn Cũ	117
33. Chương 33: “bà Xã, Anh Không Vội, Nhưng Nó Vội!”	121
34. Chương 34: Chuẩn Bị Cho Tiệc Đính Hôn	124
35. Chương 35: Tiệc Đính Hôn	128
36. Chương 36: “chờ Anh Trở Lại!”	135
37. Chương 37: Em Nhớ Anh	139
38. Chương 38	142
39. Chương 39: Bắt Gian Tại Trận	146
40. Chương 40: Giải Tỏa Hiểu Lầm	149
41. Chương 41: Anh Yêu Em	154

42. Chương 42: Về Nhà Phụ Giúp	157
43. Chương 43: Hưởng Tuần Trăng Mật	161
44. Chương 44: Hưởng Tuần Trăng Mật (tt)	165
45. Chương 45: Ngọt Ngào Sau Trăng Mật	168
46. Chương 46: Mang Thai	169
47. Chương 47: Mang Thai (tt)	173
48. Chương 48: Chia Tay	178
49. Chương 49: Có Biến	181
50. Chương 50: Chung Soái Có Chuyện	186
51. Chương 51: “hi Vọng Mong Manh!”	190
52. Chương 52: Biến Chuyển Xấu	195
53. Chương 53: Ép Cô Rời Đi	198
54. Chương 54: “nếu Không, Chúng Ta Thử Một Chút?”	202
55. Chương 55: Tin Mừng	206
56. Chương 56: Đại Kết Cục	209
57. Chương 57: Phiên Ngoại 1: Phiên Ngoại Tiểu Bao Tử	212
58. Chương 58: Phiên Ngoại Hai: Con Trai Hay Con Gái	213
59. Chương 59: Phiên Ngoại Ba: Tình Thú	215
60. Chương 60: Phiên Ngoại 4: Người Công Ta Thủ (chu Duyên Vs Vi Vi)	217

Kết Hôn Lần Thứ Hai

Giới thiệu

Kết hôn với nhau vì tình yêu, đến với truyện Kết Hôn Lần Thứ Hai thì kết hôn bởi không yêu nhau?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-lan-thu-hai>

1. Chương 1: Ba Ngày Thành Người Vợ Bị Từ Bỏ

Đứng ở cửa cục dân chính, Tiểu Tử Hàm nhìn giấy ly hôn trong tay, đột nhiên bật cười, còn hơn kịch nữa à!

Ba ngày, ngắn ngủn ba ngày, cô liền từ người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nữ nhân ghen ghét hận cô bé lộ lem luân lạc số mạng trắc trở, đáng đời bị bỏ rơi, người người hối tiếc thờ dài phụ nữ bị chồng bỏ.

Ba ngày trước, cô trong mắt người khác là cô dâu hạnh phúc nhất. Chiếc nhẫn kim cương 2 carat, lễ phục áo cưới định chế từ Hongkong mang về, xe hoa hào hoa, trong khách sạn đắt tiền nhất tại thành phố C, tân khách toàn chính giới thượng giới danh tiếng của thành phố... Muốn bao nhiêu xa hoa có bấy nhiêu xa hoa, nhưng là, ông trời lại thành tâm diễn dịch chân thật Cô bé lộ lem luân gặp gỡ, đang trao đổi chiếc nhẫn cưới, chú rể vừa đoạt lấy micro từ người điều khiển chương trình phát biểu tuyên ngôn tình yêu, lời nói khản thiết, hạnh phúc cảm động —— chỉ là, đối tượng không phải cô dâu này, mà là người dưới đài khóc bù lu bù loa - tiểu tam!

Chuyện vui đêm động phòng hoa chúc thành cơn ác mộng, mẹ cô rít gào kêu trời trách đất, cha cô cực kỳ tức giận mắng, cha mẹ chồng phản phục hỏi thăm cùng tự trách, bạn thân đau lòng rơi nước mắt. Tựa hồ mỗi người đều tức giận khổ sở vì dạ tiệc có biến cố đột nhiên xuất hiện, thì ngược lại làm vai chính là cô, cũng rất bình tĩnh, một giọt nước mắt cũng không rơi.

Thật ra thì cũng không phải là không khó chịu, chẳng qua là cảm thấy khóc vì một gã đàn ông thay lòng, thật sự không đáng giá. Cô là người suy nghĩ thực tế, đương nhiên muốn tính toán tích góp tiền vốn.

Tân hôn ngày thứ hai, tam quốc đại phân tranh, hai nhà nhân xúm lại chinh phạt nam nhân phụ lòng kia, bày mưu tính kế muốn cô đoạt lại hắn, chẳng qua là khi “Chồng cô” về mặt thành thật nói, “Tôi yêu cô ấy, nhưng lại không muốn ly hôn, nếu không các người tới PK, xem một chút ai yêu hơn tôi!”

Đồ điên! Cô Tiểu Tử Hàm tuy không sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành, tốt xấu cũng là vào được phòng khách, xuống được nhà bếp, có thể tự lực cánh sinh, muốn cho cô ngu không tức làm Vương Bảo Xuyên phiên bản hiện đại, đau khổ đợi chờ 18 năm cầu xin ông xã hồi tâm chuyển ý, nằm mơ đi! Có cái gì lớn lao sao, không phải ly hôn sao!

Cách!

Tại Baidu tìm kiếm: “trình tự ly hôn” mới phát hiện ly hôn thật đơn giản, kế tiếp, in một mẫu ra ký lên tên liền OK, liền đi cục dân chánh lĩnh chứng nhận đều không cần trung đội trưởng. Lại nhớ tới lúc định ra ngày kết hôn cách nửa năm, phức tạp sinh ra nhiều hạn chế, đính hôn, phòng cưới, lấp đặt thiết bị, mua vật liệu, chụp áo cưới, đặt khách sạn. Cô không nhịn được rùng mình.

Ôm chặt cánh tay, Tiểu Tử Hàm cúi đầu nhìn về tờ giấy nhỏ trong tay, tầm mắt nghiêng nghiêng liền nhìn đến chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay trái vô danh, viên kim cương dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng, thật đẹp a! Đáng tiếc, đã là cổ vật. Cô rút ra nhìn thật lâu, cuối cùng cẩn thận bỏ vào trong bao tiền. Cô không phải người ngu, cũng sẽ không học trên TV nữ chính tiểu bạch hết lớn một tiếng “XXX, ta hận người!” Sau đó đem chiếc nhẫn kim cương quăng ra thật xa. (SN: chị thật là thông minh ah, kim cương mà, ngu gì quăng bỏ, hehe)

Cô có hận gã đàn ông phụ tình cũng sẽ không cùng tiền ghi hận.

Chỉ là, từ thời khắc này, cô đã được người khác nói thành hàng đã xài rồi, mặc dù là 9. 9 thành mới, nhưng qua tay liền giảm giá!

Lấy ra điện thoại gọi cho bạn, “Vi Vi, mình ly hôn rồi!”

Cho là mình đang ném quả bom nặng kị, ai ngờ uy lực không đủ, bạn Vi Vi bình tĩnh hơn so với cô tưởng tượng, chỉ thở dài, “Đã biết cậu sẽ chia tay mà, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy.”

“Không thích, cùng người không thương mình ở chung một chỗ, từng giây từng phút đều là lãng phí, mình muốn nhanh chóng khôi phục độc thân, tìm kiếm mùa xuân thứ hai!” Cô lớn tiếng tuyên bố, không để ý tới những ánh mắt kinh ngạc quanh mình.

“Phi phi phi, người kia mùa xuân thứ nhất còn chưa mở xuân liền đông chí rồi, không tính, không tính!”

“Cũng đúng, vậy mình cứ tiếp tục tìm kiếm mùa xuân, nhưng mà bây giờ phải đi ăn, cậu xem, mình là phụ nữ bị chồng bỏ rồi, cậu có phải nên an ủi khích lệ, bổ khuyết linh hồn bị thương của mình hay không?”

“Được rồi, mình sẽ ra ngoài, chúng ta gặp ở chỗ cũ.”

Vi Vi theo lời chỗ cũ là “Ngồi xuống” —— một tòa quán trà nhỏ. Những năm này thành phố C tình xảo lấp rập kiểu tây phương, quán trà kiểu Trung Quốc nổi lên như măng mọc sau mưa, nhiều quán trà, khách sạn cũng hết sức đổi mới phương pháp cùng lấp đặt thiết bị, chỉ có “Ngồi xuống” cũng không tốn tiền lấp đặt thiết bị, cũng không mua thêm thiết bị, ngay cả trà phẩm bánh ngọt vẫn không thay đổi như cũ, nhưng “Ngồi xuống” lại có rất nhiều khách hàng giống như họ như vậy thường đi thăm, tránh cho quán nhỏ không suy sụp. Chỉ là ở trong mắt Tiểu Tử Hàm, chủ quán tựa hồ cũng không quá lo lắng tròn và khuyết, thuần túy là xem là việc vui.

Thời điểm cô đến chính là giờ làm việc, trong tiệm không có khách, bà chủ Sở Tổng thấy cô đi vào chỉ là cười nhạt, “Một người?”

“Hẹn bạn.”

“Đúng rồi, quên chúc em tân hôn vui vẻ!”

Tiểu Tử Hàm khổ sở cười một tiếng, từ trong túi móc ra tờ giấy mới vừa ra lò quơ quơ, “Chị nên chúc em ly hôn vui vẻ, nửa giờ trước vừa xong.”

Đáy mắt của Sở Tổng thoáng qua một giây đồng hồ kinh ngạc, ngay sau đó khôi phục biểu tình thoải mái không màng danh lợi, “Hợp thành một, cái này tính phần cho chị.”

Đối với phản ứng Sở Tổng cô một chút cũng không kỳ quái. Những năm gần đây, nghe được một chút chuyện xưa về Sở Tổng, rất nhiều phiên bản, nhưng mỗi phiên bản đều nhất nhất chứng minh đây là một kỳ nữ. Thật ra thì nghĩ đến có thể giữ được quán trà không bị người lấn áp chắc hẳn cũng là trải qua sóng to gió lớn.

Cô tìm vị trí cũ ngồi xuống, từ trên giá sách bên cạnh rút ra một quyển giới thiệu truyền Tạng Phật giáo, tỉ mỉ nhìn.

Vi Vi tới rất nhanh, ngồi xuống liền lú lo oán trách giao thông thành phố C là đồ bỏ, “Con mẹ nó, từ một chỗ này qua chỗ kia, đi mãi một hồi cũng hoài nghi mình đi đến ở nông thôn rồi!”

Tiểu Tử Hàm cười rót ly trà cho cô, hai năm qua đường thành phố C cũng được cải tạo lớn, bọn họ vốn là người địa phương lại gần giống người từ ngoài đến, phân không rõ đông nam tây bắc.

Vi Vi oán trách đôi câu, đột nhiên nhớ tới cái gì, vội nuốt xuống một ngụm nước, “Mau đưa chị cậu xem một chút, mình còn chưa từng thấy qua giấy chứng ly hôn như thế nào! Nghe nói trước kia là xanh lá, hiện tại đã đổi sang màu đỏ rồi!”

Cô từ trong túi rút ra giấy chứng ly hôn, “Hơi khác giấy hôn thú một chút, cái này là đỏ sẫm, chẳng qua mình cảm thấy xanh lá tốt hơn, giống như thị trường chứng khoán, Red Bull gấu xanh lá.” (trong chứng khoán, màu xanh là tăng điểm, thu hút nhà đầu tư, ý chị là ly hôn sẽ thành người có giá hơn, haha, chị thật tự tin)

Vi Vi liếc cô một cái, “Đừng nói thị trường chứng khoán với mình, nhức nhối!” Cô bị thị trường chứng khoán năm 2008 hại, mấy năm trước thị trường chứng khoán cuồng nhiệt, cô cũng học mọi người đem toàn bộ tiền để dành mua cổ phiếu, nhìn biểu đồ một đường tăng vọt, mỗi đêm nằm mơ rách 10000 điểm, ai ngờ một vạn không đợi được, ngược lại khủng hoảng tài chính tới, thị trường chứng khoán một mảnh phiếu xanh lá, mấy cổ phiếu cô mua càng thêm liên tục ngã không ngừng, vài chục vạn thả trôi sông.

“Không có việc gì, dù sao thì chuyện cũng đã qua, chúng ta từ từ làm lại!” Tiểu Tử Hàm an ủi cô.

“Ai, đừng nói chuyện của mình, cậu nói một chút đi, động tác của cậu không phải nhanh bình thường nha, mới mấy ngày thôi đã chia tay rồi! Tên khốn kiếp đó bức cậu?”

“Không có, hẳn nói không muốn ly hôn, nhưng cũng không muốn chia tay với tiểu tam.” Cô giản lược kể lại chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, nói đến chỗ kích động, không khỏi cảm thấy uất ức, hồng vành mắt.

Vi Vi rút khăn giấy đưa cho cô, “Cậu ngu ngốc, đây không phải là giúp hẳn cho tiểu tam vị trí vợ hợp pháp sao? Thật là dễ dàng để bọn gian phu dâm phụ hả hê!”

”Mà mình cũng không thể cùng hẳn tốn hao, lại nói mình có danh ngôn trong phòng ngủ ‘người

khác lãng phí thì không sao, không thể lãng phí mình’ có phải không? Hẳn ta không đáng giá để mình dùng thanh xuân đi chờ đợi hẳn lãng tử hồi đầu.”

“Đương nhiên! Chỉ là.”

Chỉ là, nếu là một người phụ nữ đã ly hôn, cũng giống như cổ phiếu bị rút giá, sẽ không còn giá trị nữa

Vi Vi nuốt vào câu nói đó, “Đúng rồi, mặc kệ gã chết tiệt đó đi, đòi tổn thất phí tinh thần chưa?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, “Phòng ốc, xe đều là cha hẳn mua, chúng tôi kết hôn mới 3 ngày, cũng không chung tài sản gì, lại nói hẳn người này ăn sạch dùng hết xài hết, làm gì có tiền gửi ngân hàng?”

“Vậy cậu không phải đi ra bằng tay trắng sao?”

“Dù sao cũng đâu có mang cái gì đi vào.”

“Ai, cậu nói mình nên khen cậu tốt, hay là mắng cậu dằn? Cậu nên chia chút gia sản gì đó của hấn, nếu không thật tiện nghi tên khốn kia.”

Cô rót chén trà nóng, “Cậu cho rằng chia tay tốt như vậy sao, Vạn lão gia tử là người gì, nếu mình thực sự cùng gã họ Vạn đó phân chia tài sản, cậu nghĩ ông ta sẽ để yên sao?”

Riêng sinh lễ năm đó thôi mà ông ta đã tính toán đáng sợ, có thể thấy được đây là một người chỉ biết có tiền. Trong mắt người ngoài Vạn gia cưới cô là lỗ vốn, một mặt tiền 300 mét vuông ở trung tâm kinh doanh, 5% cổ phần bất động sản của Vạn thị, nhìn là giá trị xa xỉ, nhưng phòng ốc cùng cổ phần viết đều là tên tuổi Tiểu Tử Hàm, cũng chú thích không thể chuyển nhượng hoặc mua bán. Ban đầu cha mẹ của cô cũng không hề đồng ý, nhưng câu nói đầu tiên của Vạn lão gia đã làm bọn họ không thể làm gì: “Tôi chỉ có một đứa con trai, về sau cả Vạn gia đều là của vợ chồng bọn nó.” Nghĩ kĩ, có lẽ ông ta là sợ cô đem tài sản cho nhà mẹ, nhưng mà chắc ông ta cũng sẽ không nghĩ chính con trai ông ta lại làm ra chuyện như thế này.

“Đúng rồi, cậu biết bán châu báu không, giúp mình bán chiếc nhẫn kim cương này đi.” Cô từ trong túi lấy chiếc nhẫn ra.

Vi Vi thấy bảo thạch chiếu lấp lánh, hưng phấn, “Xem ra cậu thật không ngu, còn biết đem vật đáng tiền cầm về, đồ chơi này dầu gì có thể đáng mười mấy vạn.”

“Ngu nữa cũng sẽ không cùng tiền bạc đối đầu.”

“Chỉ là, đoán chừng muốn bán giá cao có chút khó khăn, người ta sẽ ép giá.”

“Không có việc gì, tối nay mình đem hóa đơn, có thể bán một nửa giá tiền là được.”

Đang khi nói chuyện, Sở Tổng đi tới, “Cơm tối ăn nơi này sao? Chị xuống bếp nấu mấy ăn ngon cho các cô?”

“Hay quá, hiếm khi bà chủ tự mình xuống bếp.” Vi Vi vui vẻ nói.

Sở Tổng cười cười, chợt thấy chiếc nhẫn trên bàn, liền đưa tay lấy, nhìn kỹ một chút, “Tiffany?”

“Ừ” Tiểu Tử Hàm gật đầu một cái.

“Nhẫn cưới? Không cần?”

“Định bán lấy tiền chống đỡ phí tổn thất tinh thần.” Cô nói giỡn.

Vi Vi nhìn vẻ mặt của Sở Tổng, vội vàng nói, “Chị có người quen biết không? Xem thử có thể bán giá tốt hay không? Loại xa xỉ phẩm này người không biết mình sẽ ép giá ghê lắm.”

Sở Tổng không có trả lời, chỉ là nhìn Tiểu Tử Hàm, “Em định bán bao nhiêu?”

“Mua hai mươi mấy vạn, có thể bán một nửa giá tiền là được.”

Sở Tổng gật đầu một cái, “Chuyện này giao cho chị đi, ít nhất bán cho em tám phần trở lên.”

Cơm tối Sở Tổng nấu mấy món ăn gia đình, mùi vị kỳ ngon, hai người ăn uống no đủ sau đó bỏ đi. Trước khi ra cửa thì Sở Tổng gọi cô lại, “Có muốn cho em tờ biên lai làm bằng hay không?”

Tiểu Tử Hàm sững sốt, sau đó mỉm cười lắc đầu một cái, giữa người với người lui tới là rất kỳ diệu, giống như cô và Sở Tổng, mặc dù chỉ là quan hệ khách hàng cùng chủ, nhưng trực giác của cô Sở Tổng là người đáng giá tín nhiệm.

2. Chương 2: Cha Mẹ Như Thế

Từ quán “Ngồi xuống” ra ngoài, Tiểu Tử Hàm đến “Tân phòng” thu thập chút đồ dùng tùy thân, sau đó lái xe trở về nhà cha mẹ. Sau khi đính hôn, cha mẹ cô liền chuyển vào căn nhà Vạn gia cho kia, cũng coi như chung cư hạng sang. Lúc xe của cô vào cửa không có thể, an ninh không cho vào, cô phải gọi cha mẹ cầm

thể ra vào xuống, nhưng lúc gọi điện thoại bọn họ đều nói lười xuống, cô chỉ phải đem xe dừng ở bên ngoài chung cư, xách túi đi một đoạn đường thật dài mới đến nhà.

Mở cửa thì cha mẹ đang xem TV, nhìn thấy túi hành lý trên tay cô, mẹ Tiểu vọt từ trên ghế sa lon đứng lên, “Mày xách túi trở về là sao?”

“Con chuyển về ở.” Cô vừa thay dép, vừa lười biếng trả lời.

“Về nhà ở? Mày điên rồi ah? Chồng mày hiện tại đang cẩu kính, mày không ở nhà coi chừng nó, náo loạn theo làm cái gì? Đây không phải là muốn nó chán mày sao?” Mẹ Tiểu nhảy đến trước cửa, kích động gầm thét.

Tiểu Tử Hàm cũng không tức giận, xách túi thẳng lên lầu, “Con cho họ không gian riêng, hơn nữa anh ta hiện tại đã không còn là chồng con.”

Cô tùy tiện chọn một gian phòng khách, nhà này đứng tên cô, nhưng không có gian phòng thuộc về của cô, thật tức cười!

Để hành lý xuống, cô cũng lười đóng cửa, dù sao coi như đóng như thế này mẹ cô cũng phải đá văng ra. Quả nhiên, cô chưa kịp bắt đầu trải giường chiếu, mẹ Tiểu liền nhảy đến trên lầu, cả khuôn mặt đỏ bừng chĩa về phía cô, “Mày mới vừa nói cái gì? Nói rõ một chút, cái gì gọi là không phải chồng mày?”

Cô hừ nhẹ, từ trong túi lấy ra chứng nhận ly hôn, “Buổi chiều vừa chia tay rồi!”

Mẹ Tiểu đoạt lấy, tay run run mở ra, tỉ mỉ nhìn nửa ngày, đợi phản ứng kịp thì oa một tiếng khóc lên, “Ngô Mỹ Phấn tao sao lại nuôi ra một con ngốc thể này, không phải mày muốn chọc giận chết tao cùng cha mày sao?”

Tiểu Tử Hàm nhần mày lại, thầm kêu một tiếng: “Thảm!” Mẹ cô sắp ca bài ca trường kỳ khóc lóc kể lể ban đầu ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn cô, lo cho cô đi học, lên đại học, dẫn đến mua không nổi nhà, mua không nổi xe, và cuộc sống tương lai những ngày sau này.

“Ông trời a, mạng của tôi thật là khổ mà, cực khổ biết bao nhiêu mới nuôi ra đứa con lớn như vậy, làm lụng tiết kiệm cả đời cho nó học đại học danh tiếng, quay đầu lại liền cái nhà cũng không có á.”

Đây còn không phải là các người khỏe ăn lười làm, Tiểu Tử Hàm oán thầm.

Mẹ Tiểu vừa thao thao bất tuyệt khóc lóc kể lể, vừa liếc trộm phản ứng của cô, thấy cô lạnh nhạt lãnh đạm còn đang dọn dẹp hành lý, giận dữ sợ, cầm đầu liền xô mạnh vào cô, “Mày ly hôn, tao còn sống làm cái gì, chết đi coi như xong rồi, chết đi coi như xong rồi !”

Tiểu Tử Hàm xô đầu nhói, che ngực thở hổn hển, nhìn lại cha mình đứng ở một bên lãnh đạm xem cuộc chiến, đè nén lửa giận vọt lao ra, cô kéo lại bà đang la lối om sòm, “Mẹ thật sự muốn chết thì cứ đụng vào tường, đừng diễn trò ở trên người con.”

Ngô Mỹ Phấn hiềm thấy con gái tức giận bị kinh hãi, nhưng một lát sau càng thêm điên cuồng, “Được, mày muốn mẹ mày chết đúng không? Vậy tao sẽ chết ày xem, tao sẽ đi lấy dao cắt cổ.” Nói xong giống như pháo đạn lao xuống lầu.

Thấy thế, ba Tiểu vẫn trầm mặc không nói liền tát cô một bạt tai, “Mất dạy, dám ép mẹ mình đi tìm chết.”

Tiểu Tử Hàm bị làm ất nổ đom đóm, nghẹn đầu, khinh bỉ cười một tiếng, “Yên tâm, con đây cùng cha cá xem, mẹ có chết không?”

Ba Tiểu bị tức đến tay run cầm cập, vốn còn muốn đánh cô, nhưng lầu dưới mẹ Tiểu lại gào thét inh ỏi, ông ta chỉ đành xuống đi xem một chút.

Che má trái nóng hừng hực Tiểu Tử Hàm suy sụp ngồi ở trên giường, đây không phải là lần đầu tiên cô bị đánh. Mặc dù từ nhỏ đến lớn cô đều thật biết điều, học tập, hay cuộc sống đều để ý ngay ngắn rõ ràng, nhưng cũng không có giảm bớt tần số cô bị đánh, ngược lại cha mẹ phàn là có chuyện không hài lòng, sẽ luôn lấy cô ra trút giận, hôm nay một tát này chỉ là chuyện thường ngày. Cô là đau, nhưng một chút cũng không khó chịu.

Ba Tiểu lúc tuổi còn trẻ đã làm chủ nhiệm của một công ty, mẹ Tiểu Ngô Mỹ Phấn dựa vào tầng quan hệ này ở công ty đó tìm chức nhân hạ, sau lại gặp chuyện không may phải nghỉ việc, song song trợ cấp thất nghiệp công nhân nghỉ việc.

Dưới sự giúp đỡ của Bác hai, hai người sống ở bên ngoài bệnh viện thành phố bày gian hàng trái cây nhỏ, khi đó trái cây siêu thị vẫn còn rất nhỏ, sạp hàng nhỏ nhà bọn họ lại chiếm vị trí ưu thế, buôn bán vốn là rất tốt. Nhưng cha mẹ lúc tuổi còn trẻ dưỡng thành tật xấu hết ăn lại nằm, không chịu khổ cực, Ngô Mỹ Phấn thường là bỏ bê công việc buôn bán đến sát vách đánh mặt chược, ba Tiểu càng thêm thái quá, không có tiền còn học người ta ở bên ngoài lêu lổng. Như vậy không đến mấy năm, dùng hết tiền trợ cấp còn thiếu thêm một khoản nợ, cuối cùng còn đem nhà cửa ông bà để lại đem bán. Đều nói vợ chồng bản tiện buồn bã, cha mẹ vốn là thích gây gỗ, hiện tại không có tiền càng gây thêm, ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, có lúc còn lớn hơn đánh võ.

Tiểu Tử Hàm chính cống là một bao cát hả giận. Mẹ cô mắng cô là con riêng, nói không có cô, đã sớm ly hôn với ba Tiểu, tìm người giàu có sống an nhàn sung sướng. Ba cô thì sao, mỗi lần cùng mẹ cô đánh nhau xong đều xông đến đánh cô hả giận. Cũng may mà nội tâm của cô đủ lớn mạnh, mới không có biến thành thiếu nữ bị trầm uất âm u.

Thi cấp ba thì cô lấy thành tích đứng thứ ba toàn huyện, thi đậu Nhất Trung, trường học lại có ký túc xá, nhưng cha mẹ lại không đồng ý cô đi, cô phải gồng đi học trường điểm, chỉ vì trường điểm thu nhận học sinh giỏi sẽ tặng thưởng học bổng là 1 trăm ngàn. Cuối cùng vẫn là bà ngoại cùng bác hai bên mẹ yêu thương cô, giúp đỡ cô học xong trung học đệ nhị cấp.

Thi tốt nghiệp trung học xong là lúc cô rời khỏi quê nhà lên thành phố học, dựa vào thành tích ưu tú thi được vào trường quốc gia còn được cho vay vốn học tập cùng học bổng, ở trường lúc thì dạy kèm tại nhà, lúc lại đi phát truyền đơn, khi thì đi KFC rửa chén đĩa, trong bốn năm không có hỏi trong nhà một phân tiền, càng thêm không về quê lấy một lần.

(SN: nữ 9 của chúng ta thật kiên cường, thật giỏi quá đi, ngưỡng mộ)

Cho nên nghiêm chỉnh mà nói, cha mẹ chỉ nuôi cô đến 15 tuổi. Mà Ngô Mỹ Phấn nói vì cô bán nhà chịu khổ thì toàn lời nói vô căn cứ, chỉ là cô lười phải cùng bọn họ lý luận.

Khi còn bé cô thường thường khóc hỏi bà ngoại, “Con là con ruột của bọn họ sao?” Sau khi lớn lên, cô dần dần hiểu có người trời sanh ích kỷ, cũng chậm chậm hiểu bà ngoại nếu nói “Cha mẹ có kiếp này không có kiếp sau.”

Tiếng khóc ở lâu dưới càng lúc càng lớn, còn xen lẫn này thanh âm ném đồ vật lách ca lách cách, cô thở dài, xách túi hành lý đi xuống lầu.

Ngô Mỹ Phấn vừa nhìn cô xuống, vội vàng để con dao phay trên cổ, khóc la hét không sống được, trên mặt trang điểm đậm bị nước mắt nước mũi làm ngổn ngang.

“Mẹ chờ con nói xong rồi hãy chết được không?” Cô bất đắc dĩ nói.

Mẹ Tiểu hừ một tiếng, cùng Tiểu ba cùng nhau nhìn chăm chăm cô.

“Con lớn như vậy các người cũng không để ý qua con. . . .”

“Mày không có lương tâm, ai sanh mày ra? Ai hử. . . .”

“Con nói mẹ trước nghe con nói đã!” Cô lớn tiếng nói, mẹ Tiểu bị sợ đến không dám nói lời nào.

“Dù sao hôn nhân là việc của con, con lấy cũng được, chia tay cũng được, đều là chuyện của chính con, hai người muốn xen cũng không thể được, con biết rõ hai người nghĩ cái gì, phương diện tài sản con cái gì cũng không muốn. . . .”

Thấy mẹ cô lại muốn nói chuyện, Tiểu Tử Hàm đề cao giọng, “Căn nhà này là đứng tên con, bọn họ muốn lấy cũng không lấy được, hai người cứ an tâm ở đi.”

“Mày cho chúng ta là quan tâm tiền à?” Ngô Mỹ Phấn hỏi.

“Vậy mẹ cũng nói một chút, cha mẹ quan tâm cái gì? Hạnh phúc của con sao? Vậy con nói cho hai người biết, ly hôn con hạnh phúc hơn. Con không phải mẹ, dễ dàng tha thứ cho chồng mình bay bướm gây họa khắp nơi.”

Ba Tiểu bị nói xong đỏ mặt, nín nửa ngày mới mắng ra một câu, “Nghịch chướng!”

“Vạn Đường, cha của anh ta là ai, hai người không phải chưa lĩnh giáo qua, con muốn phân tài sản, không có cửa đâu, hơn nữa con cũng không muốn phân. Con thấy Vạn Đường nói hay lắm, cổ phần Vạn thị con không muốn, căn nhà này cho cha mẹ ở, đến trăm tuổi, coi như con cũng báo hiếu một phần cho cha mẹ rồi.

“Vốn là con muốn chuyển về ở, nhưng mà nếu tất cả mọi người đều không vui, vậy con dọn ra ngoài.” Cô xốc lên hành lý đi mang giày, mới vừa kéo cửa ra, truyền đến từ sau lưng thanh âm mẹ cô, “Lúc trước Vạn Đường nói qua, sau khi kết hôn mỗi tháng cho chúng ta 50 ngàn làm sinh hoạt phí, chuyện này làm thế nào?”

(ta còn tưởng kêu tỷ ở lại, ai ngờ... cha mẹ này thật là...)

Tiểu Tử Hàm cầm giày cười lạnh thật lâu, lúc xoay người đẩy mắt là một mảnh tro tàn, “50 ngàn con không cấp được, nhưng mỗi tháng con sẽ cho hai người 25 ngàn, cộng thêm bảo hiểm dưỡng lão, cha mẹ chỉ cần đừng quá xa xỉ, sẽ dư sức sống!”

Cô mỉm cười đi ra khỏi chung cư, lúc đóng cửa xe, nước mắt ẩn nhẫn rồi cuộc tuôn trào, thì ra đây chính là quan tâm mà cha mẹ nói?

“Tiểu Tử Hàm, không có người yêu mà, mà càng phải thêm yêu mình!” Trong buồng xe bật kín, cô lớn tiếng tự nói với mình.

Cha mẹ không tốt, nhưng bạn bè lại không ngừng giúp sức. Sở Tổng đem chiếc nhẫn kim cương cô bán rất được giá, chỉ so với giá mua ít đi 50 ngàn. Tiểu Tử Hàm nói muốn cho hoa hồng, Sở Tổng chỉ khoát khoát tay, “Cùng là bạn bè nên giúp đỡ.”

Có tiền, Tiểu Tử Hàm mang đi mua một căn nhà trọ nhìn trúng đã lâu của hai tay độc thân, lầu trên lầu dưới, một phòng ngủ một phòng khách. Chủ nhà vốn là mua được taxi, kết quả mới vừa trùng tu xong, hạn mua tới, nên phải bán nhà, chính hắn nhịn đau bỏ những thứ yêu thích, cho nên giá tiền bên trên cũng rất ưu đãi, chỉ là ở bất đầu phiên giao dịch giá tăng thêm 3 vạn.

Nhà cửa nhỏ, nhẹ nhàng thoải mái, là phong cách cô thích, vì vậy cô thừa dịp còn có mấy ngày thời gian nghỉ kết hôn, kéo Vi Vi đi mua vài món vật dụng gia đình, quét sạch tiền trong giỏ xách. Trong thời gian này Vạn baba có đi tìm cô, dừng lại hàn huyên tiếc hận, tức giận mắng con trai mình không có tiền đồ, không nói tới một chữ phòng ốc cùng chuyện cổ phần, sau lại cũng là cô chủ động mà đưa trả lại cổ phần và xin lại căn nhà, Vạn baba hơi đùn đẩy mấy cái, liền đồng ý đề nghị của cô, cầm lại cổ phần, nhà thì cho cha mẹ ở tạm.

Nghĩ đến, dù sao cũng là người trong nhà đuối lý, lại gặp phải cô gái không tâm cơ như cô vậy, nếu không cho dù chia không hết một nửa gia sản, cũng phải cắt một lớp da.

Tiểu Tử Hàm dọn dẹp chuyện nhà xong thì chuẩn bị trở về công tác. Tốt nghiệp đại học, cô thi vào ngân hàng W làm nhân viên, đây là công ty quốc hữu, nhân sự khá phức tạp, quan hệ nhân mạch càng thêm phức tạp, nhưng cô xử sự ổn thỏa, làm việc có chừng mực, khách khí lễ độ lại không mất quy củ, rất được lãnh đạo yêu mến, cũng bởi vì vậy, chủ tịch ngân hàng mới có thể gắng gượng hợp cô và người quen của ông——Vạn Đường.

Đối với chuyện hoang đường của Vạn Đường, chủ tịch ngân hàng rất là xin lỗi, thấy cô liên tục nói mấy câu: “Không biết nhìn người nên đã hại cô, không ngờ gã Vạn Đường lại có thể như vậy!”

Cô cười cười, “Duyên phận hết, cũng không còn biện pháp, cảm ơn ngài một mực quan tâm.”

Không phải khách khí, chẳng qua là khi đó người ta là tốt tâm, hơn nữa cũng không cảm dao ép cô đi kết hôn, đây là mạng của cô, trốn không được!

Đối với chuyện cô ly hôn, sớm có “Người có lòng” giúp một tay nhẩn nhủ, ban đầu gả cho Vạn Đường diễn dịch cô chính là Cô bé lọ lem làm vương phi, hôm nay cô ly hôn tằm màn rơi xuống chính là câu chuyện cổ

tích đã trở về với thực tế. Cho nên vừa đi làm, người quan tâm kẻ giấu cọt theo nhau mà tới, cô đối với người nào đều là cười cười, lễ phép nói “Cám ơn quan tâm”, nhưng trong bụng lại phiền thấu những thứ người dối trá này!

Chỉ là tất cả bát quái đều là như vậy, khi chủ nhân thần nhiên đối mặt thì bát quái liền mất đi ý nghĩa hả hê. Đầu năm nay tự lo cho cuộc sống còn không xong, còn có bao nhiêu người có ý định chú ý những chuyện riêng của người khác.

Cuộc sống vẫn như cũ, công việc vẫn như cũ, chỉ là thân phận thay đổi.

Nhưng không sao, cuộc sống xác thực cho cô quá nhiều đau khổ, nhưng cô đều gắng gượng qua tới, ngày mai cô vẫn có thể đi tiếp. Tiểu Tử Hàm chính là Tiểu Quái Thú đánh không chết, kiên cường lắm!

3. Chương 3: Gặp Gỡ Sói Đuôi Dài

Ngày đầu tiên của lễ Quốc Khánh Tiểu Tử Hàm bị chuông báo thức làm tỉnh lại, mở mắt ra nhìn trần nhà màu trắng, sững sốt một lúc rất lâu mới nhớ ra mình đang ở nơi nào. Cầm điện thoại di động nhấn tắt chuông báo thức —— Thực vui vẻ, thoáng một cái cô đã ly hôn bốn tháng rồi.

Ngày không có khó khăn như mọi người hình dung, cô có ăn có uống, kiếm tiền có bạn bè chiều cổ, tựa hồ không có cảm giác đau đớn. Vì Vi đối với cuộc sống cô sau khi ly hôn vui vẻ thích ý phát biểu cảm khái, “Đoạn cảm tình của cậu xem ra không nặng nha!” Thật ra thì cô luôn cho rằng mình không yêu Vạn Đường như tưởng tượng vậy, ở trong trò chơi tình yêu, chỉ có người yêu hơn mới có thể tự nhiên xoay người. Vạn Đường cho là hần đúng, thật ra thì cô mới đúng!

Tắm xong, điện thoại tới, ” 5 phút sau đến dưới lầu của cậu, cậu canh thời gian mà xuống! Đừng quên thẻ căn cước.”

Cô cười cười, Vi Vi thật là con nít mà!

Cô xuống lầu, kết quả 15 phút sau mới nhìn thấy xe hơi màu vàng polo, quẹo trái quẹo phải, một đường chạy thẳng đến trước người của cô, “Lại kẹt xe, mau lên đây, sắp trễ rồi, xe lửa không đợi người.”

Cô mới vừa ngồi lên xe còn chưa có thắt chặt dây an toàn, Vi Vi liền đạp cần ga, xe xông ra ngoài. Tiểu Tử Hàm vội vàng thắt dây an toàn, cười nói, “Bạn yêu, xe của cậu chạy cảm giác thật mãnh liệt a!”

Lộ trình 30 phút, Vi Vi chỉ mất 18 phút là tới, lúc qua cửa khẩu Vi Vi chọt rất kiểu cách cho cô một ôm, “Lên đường thuận buồm xuôi gió!”

Tiểu Tử Hàm tức giận đẩy ra cô, “Làm gì đây? Mình là đi tham gia hôn lễ bạn học cũ, hai ngày nữa sẽ trở lại, cậu đừng làm giống như sanh ly tử biệt vậy.”

“Phi phi phi!” Vi Vi tức giận phun vài hớp, “Chị đây không phải sợ cậu tức cảnh sinh tình sao?”

“Được, mấy tháng này mình đều không biết được dự bao nhiêu lần hôn lễ, lại nói là ai cố động mình đi làm quen với niềm vui mới thể nhỉ?”

“Phải, là chủ ý của mình. Chỉ là, mình thật sự dự cảm lần đi này cậu sẽ xảy ra cái gì đó!”

“Dự cảm của cậu có lúc nào chính xác không?”

Vi Vi liếc cô một cái, “Dù sao có cái gì gọi điện thoại ình.”

Cô cười gật đầu, đem vé vào máy tự động xét vé, theo dòng người đi vào. Đi thật xa quay đầu phát hiện Vi Vi vẫn còn ở tại chỗ, trông thấy cô phát phát tay, bóng dáng nho nhỏ phản xạ đến trên thủy tinh, để cho cô một mảnh ảm áp.

Vi Vi là bạn học của cô ở trung học đệ nhị, trung học đệ nhất từ trong huyện thi vào trọng điểm cô có chút tự ti, nhưng trong xương lại rất kiêu ngạo, cả ngày chú ý vào việc học, liều mạng mà học, rất cao ngạo, cũng không có bạn bè gì. Nhưng Vi Vi là người duy nhất không vì cô lạnh nhạt, luôn là lôi kéo cô đi cùng, luôn đem sách tham khảo cấp cho cô, còn ngây ngô háo sắc lôi kéo cô đi xem chàng trai đẹp trong mộng chơi bóng rổ. Họ thành bạn bè chân chính, cô nguyện ý kể với Vi Vi chuyện những câu chuyện mà

mình nặng lòng từ lâu: Cha mẹ cô, gia đình của cô còn có ước mơ cô tha thiết thoát đi. Vi Vi cũng đem sự hòa nhã sáng sủa lây cho cô, dần dần, cô không còn là cái xác công cuộc sống học tập nặng nề nữa, cũng sẽ đi theo Vi Vi cùng các bạn học thành một đoàn, náo loạn cùng nhau, mà không phải là người máy biết đi học trong mắt mọi người. Có lúc cô thường nghĩ, nếu như không có Vi Vi, sinh hoạt cấp 3 của cô sẽ là một mảnh âm u, cô cũng vĩnh viễn không có tính lạc quan vui vẻ như bây giờ, có lẽ sẽ giống cha mẹ mình, ích kỷ lại tàn nhẫn.

Vi Vi với cô là bạn thân, càng là người thân, chí thân chí ái.

Từ thành phố C đến thành phố X mất sáu giờ đường, đoàn xe báo tới trạm thì cô vừa lúc đọc xong một quyển tiểu thuyết. Trước khi xuống xe gọi điện thoại cho cô dâu mới, “Nhạc Nhạc, mình sắp tới.”

“Tiểu Hàm, cậu chờ chút, mình nói ông xã mình cho người đến đón cậu.”

“Không cần, cậu chỉ đường đi, mình tự đến.”

“Không sao đâu, mình cho người đi đón cậu ngay.”

Tiểu Tử Hàm cũng không cự tuyệt nữa, xe vừa tới nơi liền cúp điện thoại. Văn Nhạc Nhạc là bạn cùng phòng của cô ở đại học, người giường trên kẻ giường dưới, đều là học sinh nhà nghèo. Cha mẹ Nhạc Nhạc đã ly dị, cô đi theo cha và mẹ kế, sau mẹ kế sinh một con trai, cha cô đối với cái con gái mình cũng không quan tâm nhiều, bốn năm đại học họ cùng nhau đi làm, cùng nhau làm ra tiền, nhiều cái mùa xuân cũng là hai người cùng nhau trôi qua, có thể nói Nhạc Nhạc cùng Vi Vi chị em tốt của cô.

Xuống xe, cô theo đám người chen chúc nhau đi về hướng cửa, nghỉ Quốc Khánh dài hạn, thành phố X lại là thành phố du lịch lớn, người người chen nhau hỗn loạn. Cô thật vất vả đi ra ngoài, lại phát hiện thấy trời đổ mưa, cô đem điện thoại túm trong tay, đứng ở dưới mái hiên tránh mưa, tự động bỏ rơi một nhóm tài xế xông tới kiểm khách.

Người người xuống xe cũng dần đi hết, tại trạm xe chỉ còn lại thừa thớt mấy người, người đón cô vẫn còn không có điện thoại tới, cô cũng không vội, dứt khoát nhét đeo tai nghe nhìn mưa nghe nhạc.

Đang vẫn mất hồn, bờ vai bị vỗ nhẹ, cô quay đầu, trước mắt là một người đàn ông cao lớn anh tuấn đối diện cô mỉm cười gật đầu.

“Cô là bạn học của Văn Nhạc Nhạc phải không?” Hẩn hỏi.

Tiểu Tử Hàm cười gật đầu một cái, “Anh đến đón tôi?”

“Ừ, xe ở bên kia.” Anh ta tự tay nhận lấy hành lý nhỏ của cô, thẳng爽 bước đi tới bãi đậu xe, để cô đứng tại chỗ.

Đi nhanh như vậy làm gì? Đi thi à? Thật không gallant chút nào! Tiểu Tử Hàm nhướn mày lên, nhìn bóng lưng cao lớn cương nghị oán thầm.

Cô từ từ theo sau, đi không đến mấy bước thì phát hiện người đó đi trở lại, trong tay còn cầm một cái dù, Tiểu Tử Hàm không khỏi đỏ mặt vì ý tưởng vừa rồi của mình.

“Cho cô.” Người đàn ông đưa cái ô cho cô, còn mình đội mưa đi mở cửa xe.

Được rồi, thật sự là cô lấy tâm tiểu nhân đo bụng quân tử!

Xe rời trạm, chạy về hướng nội thành, người đàn ông vẫn chỉ là chuyên tâm lái xe, không nói câu nào, bên trong xe chỉ nghe đến cái bao đầu gối va lẫn nhau, hết sức quái dị. Ông trời ạ, Văn Nhạc Nhạc từ nơi nào tìm đến cục nước đá như vậy!

Cô muốn nói gì đó, lại tìm không ra đề tài, chỉ đành phải đủ nhàm chán sờ sờ dây nịt an toàn. Thật may là sắp bị buồn chết sắp, chuông điện thoại vang lên. Cô vội vã nhận, không ngừng âm thầm cảm tạ ngàn vạn lần với cô bạn Vi Vi vừa gọi đến.

Thật ra thì Vi Vi chỉ là hỏi cô đến chưa, kết quả cô nói nhăng nói cuội nửa ngày, chỉ sợ một cú điện thoại cũng sẽ bị khí lạnh trong xe rét chết. Nói muốn gần hết nước miếng thì cô phát hiện xe đã dừng lại, Tiểu

Tử Hàm nghi ngờ nhìn chung quanh một chút, phải là đến bãi đậu xe khách sạn rồi, vì vậy vội vàng cúp điện thoại.

“Đến rồi?” Cô hỏi.

“Không vội, uống nước trước, cô cứ tán gẫu tiếp.” Người đàn ông như khối băng một tay cầm tay lái, cười như không cười đưa cho cô một bình nước.

Tiểu Tử Hàm ha ha cười gượng hai tiếng, nhận lấy nước rồi đẩy cửa ra xe, lại phát hiện cửa xe bị khóa, nắm vịn thế nào cũng mở không ra.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng trừng về hướng người đàn ông lạnh lùng kia, trong lòng lại hốt hoảng, sẽ không xui xẻo gặp gỡ đồ lưu manh như vậy chứ?

Người đàn ông không yếu thế chút nào nhìn lại cô, hồi lâu mới lộ ra một nụ cười thứ thiệt, nên nói sớm nói một câu nói, “Xin chào, tôi là Chung Soái.”

(nam chính đã lên sàn, cảm giác ban đầu của pakon thế nào???)

Cô bị hàm răng trắng bóng lóa sang của ai kia làm sửng sốt, một hồi lâu mới trả lời, “Xin chào, tôi là Tiểu Tử Hàm.”

“Tiểu, Tử, Hàm!” Hắn từng chữ từng chữ nói ra tên của cô.

Cô nghe được toàn thân chấn động, lạnh đến giật thót mình.

Nghi thức của tiệc cưới rất đơn giản, nhưng nhiệt tình lại bắn ra bốn phía. Chú rể là đội trưởng hải quân một hạm đội, tham gia tiệc cưới một nửa đều là chiến hữu. Người làm lính, trẻ tuổi nhiệt huyết, huyên náo cũng lợi hại. Văn Nhạc Nhạc bị chuốc rượu vài vòng, đã sớm chóng mặt tựa trên người chú rể bắt đầu ăn vạ, mấy bàn khác coi như nể tình, đồng ý lấy trà thay rượu, nhưng kính đến một bàn thì mặc kệ cô làm nũng thế nào, đối phương nhất định không chịu.

Sau lại không biết người nào đó rống lên câu, “Cô dâu không uống, dâu phụ uống cũng được.” Nhưng vừa nhìn dâu phụ đã sớm say đến bất tỉnh nhân sự. Tiểu Tử Hàm chịu không nổi khi thấy Văn Nhạc Nhạc bị làm khó, ban đầu lúc cô kết hôn, mặc dù náo loạn vừa ra yêu thổ lộ, nhưng vẫn là đi hết nghi thức. Làm dâu phụ, Nhạc Nhạc đã hứng hết tất cả rượu mời, không để cho cô chịu nửa điểm thua thiệt. Hôm nay mặc dù cô không thể làm phù dâu cho Nhạc Nhạc, nhưng giữa chị em tốt, rượu thay mặt, vẫn là nghĩa bất dung từ.

Cô quyết tâm đi tới, không nặng cũng không nhẹ cầm lấy rượu đỏ trong tay Nhạc Nhạc, cười khanh khách nhìn chung quanh người trên bàn, “Tôi là chị em tốt của Nhạc Nhạc, mọi người cũng thấy cô ấy thật sự uống không được, hay để tôi thay cô ấy kính các vị, các vị thấy được không?”

“Tiểu Hàm, dừng.” Nhạc Nhạc tới kéo tay của cô, bị cô nhẹ nhàng linh hoạt tránh đi qua.

Cô ghé tai Nhạc Nhạc nói, “Chúng ta đã nói rồi, có khó khăn cùng nhau chịu!”

Văn Nhạc Nhạc nghe xong hốc mắt ửng đỏ, nhào tới cho cô một cái ôm thật chặt, “Tiểu Hàm, chúng ta cả đời đều là chị em tốt!”

Tiểu Tử Hàm đẩy cô ra, để cho cô tựa vào trong ngực chú rể, lại hướng các chàng trai trên bàn, “Uống thế nào..., các anh nói đi!”

Người trên bàn đều không nói chuyện, dùng mắt nhìn một người. Tiểu Tử Hàm theo tầm mắt nhìn sang, toàn bộ ánh mắt thăm dò đều nhìn về hướng người đàn ông lạnh lùng, xem ra anh ta mới là lão đại của bàn này.

Tiểu Tử Hàm kéo ra nhất mạt cười, “Chung Soái, anh thấy nên uống thế nào?”

Mọi người thấy cô chính xác không hề lầm khi kêu lên tên tuổi của Chung Soái, đầu tiên là sửng sốt, tiếp liền có chút hăng hái nhìn bọn họ.

Chung Soái chỉ cười nhẹ, vì cô rất nhỏ, quan sát âm thầm vỗ tay, trong miệng không mẫn không lạt nói ra ba chữ: “Quy tắc cũ.”

Quy tắc cũ? Quy tắc cũ? Giả bộ cái gì, sói đuôi dài. Tiểu Tử Hàm ở trong lòng thầm mắng hần vô số lần, nhưng mà trên mặt lại vẫn giữ vững nụ cười ngọt ngào khách khí.

“Không tốt lắm đâu?” Một phù rể nghe nói muốn theo như quy tắc cũ, nhìn lại bộ dạng yếu đuối của Tiểu Tử Hàm, động lòng trắc ẩn.

“Nếu không cậu thay đi.” Chung Soái lạnh lùng mở miệng, những người khác vốn định xin tha bị sợ đến vội vàng im miệng.

Tiểu Tử Hàm lườm hần, “Quy tắc cũ uống thế nào?”

Chung Soái không có trả lời, ngược lại đầu húi cua ngồi bên cạnh hần cười hì hì nói, “Thay rượu, một ly thay bằng 3 chén, uống không xong cũng học người ta ra mặt.”

Cô tất nhiên hiểu đây là phép khích tướng, nhưng bây giờ là cởi hổ khó xuống, ai kêu cô không thể nhìn Nhạc Nhạc bị thua thiệt chứ?

“Tốt, uống rượu có quy định gì không?” Cô đáp hỏi được cặn kẽ.

“Cô uống cái gì tùy cô, một ly rượu đỏ tương đương với 3 chén bia, một ít ly rượu trắng.” Đầu húi cua nói.

“Vậy tôi uống rượu đỏ, trước hết mời anh thôi.” Cô cầm lấy cái ly, phối hợp rót đầy một ly, cùng hần chạm cốc, sau đó lấy hần làm khởi điểm theo chiều kim đồng hồ kính xuống.

Văn Nhạc Nhạc nhìn cô uống đến vừa nhanh vừa vội có chút bận tâm, mắt thấy bình rượu đỏ thứ hai cũng sắp thấy đáy, vội cầm tay của cô, “Tiểu Hàm, còn dư lại để tự mình uống.”

Tiểu Tử Hàm đẩy tay cô ra, lắc đầu một cái, “Dù say chết cũng sẽ không cho cậu mất thể diện!”

Văn Nhạc Nhạc cũng không dám nói gì, chỉ có thể giương mắt nhìn cô một hết ly này đến ly khác. Ở Đại học Z, cô và Tiểu Tử Hàm là hai đóa hoa có tiếng, người xinh đẹp, học tập cũng tốt, tư lượng càng thêm nổi tiếng. Tất cả liên hoan lớn nhỏ, phạm là hai cô liên thủ, liền trở thành vô địch, ngày tốt nghiệp, nam sinh phân công tính toán làm một cái kích phá, ai ngờ để cho họ cười đến cuối cùng. Nhưng những năm này, cô vẫn không biết Tiểu Tử Hàm tư lượng có bao nhiêu, cô không có say qua, hoặc là nói cô không say ở trước người lạ, dù là trở về ới rồi tỉnh rồi mù, ngủ bất tỉnh nhân sự, trước người khác cô vĩnh viễn là đứng thẳng người, chính xác không có lảo đảo thăng tấp.

Bởi vì uống gấp, cô không bao lâu liền bắt đầu choáng váng đầu, nhưng vẫn cố giữ vững tinh thần. Thật ra thì kính đến một nửa thì mọi người cũng không muốn gây khó khăn cho cô, đều chỉ lựa chọn uống bia, cô cũng cũng chỉ cần đáp lễ một ly. Cứ như vậy rốt cuộc kính đến người cuối cùng —— Chung Soái!

Cô đẩy ly rượu, nhìn về ly rượu rỗng trên bàn của hần, ôn hoà hỏi, “Anh uống rượu gì?”

“Mỹ nữ, cô may rồi, anh Chung chúng tôi không uống rượu.” Đầu húi cua cười hì hì nói, âm thầm trầm trồ khen ngợi tư lượng của mỹ nữ.

Cô thở nhẹ một hơi, vừa định nói, “Vậy tôi cũng trở về kính một ly rượu.” Kết thúc sứ mạng vinh quang kia, ai ngờ người đàn ông đối diện lại nhẹ nhàng cười một tiếng, “Tôi uống rượu trắng!”

X mẹ người! Nếu như ánh mắt có thể giết người, Tiểu Tử Hàm đã đem Chung Soái giết chết mấy vạn lần rồi. Nhưng cô là một cô gái thanh nhã HR, dù nội tâm muốn băm tên kia ra, trên mặt vẫn giữ vẻ nhẹ nhàng bình thản, chỉ là hàm răng đang nghiến chặt, “Không phải chín ly sao. Vậy tôi uống trước, tin tưởng anh sẽ không ăn vạ!” (HR=human resource, quản lý nhân sự)

Cô o o uống hết sáu ly, lúc uống tới ly thứ tám dạ dày sôi trào gay gắt, trong đầu mặc niệm mười mấy lần, “Tiểu Tử Hàm người chịu đựng cho ta ” mới không có phun ra.

“Tôi thấy còn dư lại hay là thôi đi?” Người đàn ông tóc húa của thấy cô che dạ dày, liền hỏi ý mà nhìn về phía Chung Soái.

Chung Soái cũng không lên tiếng, chỉ là nhìn cô chăm chăm, một hồi lâu mới thở ra, “Thôi!”

Tất cả mọi người thở phào một cái, Văn Nhạc Nhạc đi tới đỡ cô, Tiểu Tử Hàm không muốn vỗ vỗ ngực, lại rót đầy ly rượu, “Đừng, thiếu tiền người dễ trả, nợ nhân tình khó hoàn. Không phiền anh khai ân.”

Nói xong rót 3 chén, một ly cuối cùng vào bụng cô đem miệng chén hướng xuống, khiêu khích nhìn Chung Soái, trên mặt có nhàn nhạt hài lòng, Nhóc con, chị đây là gặp mạnh càng mạnh!

Nhìn trên bàn năm chai rượu trống rỗng, Chung Soái nghiêng ngẫm nhìn gương mặt trắng bệch của cô cùng với tức giận ẩn núp, khỏe miệng từ từ nâng lên, “Được rồi, mọi người cũng đừng náo loạn, để Lý Nham cùng em dâu ngồi xuống ăn một chút gì.” Một câu đơn giản lời nói cũng là lệnh đặc xá đối với cô dâu chú rể, quả thật còn dư lại mấy bàn cũng không quá khó khăn, không làm khó đôi vợ chồng mới cưới.

Tiểu Tử Hàm ngồi trở lại bàn, mẹ chú rể vội cho cô một chén canh nóng, “Cháu gái, uống chút đi.”

Cô lễ phép nói cảm ơn, động động cái miệng miễn cưỡng uống hai muỗng, ai biết không uống cũng may, vừa rồi trong dạ dày bắt đầu đảo lộn khó chịu. Cô đè ép thật lâu thế nào cũng không ép xuống nổi, vội vàng đứng lên đi về hướng phòng rửa tay, mới vừa chạy đến phòng vệ sinh liền đỡ bồn cầu oa oa nôn ra. Công việc cô từ trước đến giờ là uống 7 phần đã là cực hạn, hôm nay đã vận dụng hết sức lực, cố gắng chống cự mới không ói ngay tại chỗ.

Nôn xong dạ dày cũng hơi thoải mái một chút, nhưng hơi rượu vẫn còn, đầu nhức gay gắt, chỉ có thể xụi lơ ở trên bồn cầu từ từ hồi hồn, nhưng càng lâu mí mắt càng nặng, cô hung hăng bấm bấm đùi một cái, vọt ra rửa mặt bằng nước lạnh, cưỡng bách mình giữ vững thanh tỉnh. Lúc đi ra khi nhìn đến Chung Soái, tà tà tựa vào trên tường, kỳ quái, rõ ràng là thể đứng xiêu xiêu vẹo vẹo nhưng với hấn lại mạnh mẽ khí thế.

Tiểu Tử Hàm dùng đuôi mắt liếc hấn một cái, hoàn toàn coi thường sự hiện hữu của hấn. Lướt qua nhau thì cô nghe được giọng nam hùng hậu của hấn, “Không sao chứ?”

Cô nghiêng đầu kiêu mỵ cười một tiếng, “Anh nói thử xem?” Nói xong bước thẳng tắp đi về hướng phòng tiệc, cố giữ vững tinh thần, chống đỡ đến kết thúc.

Đến lúc cáo biệt thì Văn Nhạc Nhạc vừa say lại vừa hưng phấn, mạnh mẽ nhào tới trên người cô, cô không có đứng vững lão đảo mấy bước muốn té xuống, vốn tưởng rằng lần này mất mặt lớn, chắc chắn sẽ té chống bốn chân lên trời, ai ngờ lại ngã vào một lồng ngực to lớn ấm áp.

“Cám ơn.” Thấy gương mặt kanh như núi băng kia thì cô đem chữ “Anh” tiết kiệm được .

Chung Soái nhìn thấy dáng vẻ tức giận của cô, đỡ cô đứng vững, “Tôi đưa Tiểu tiểu thư trở về!”

Tiểu Tử Hàm nhú mày, “Không cần, tôi tự mình đón xe.” Nói xong không chờ bọn họ mở miệng, liền kéo ra cửa khách sạn chờ khách ra cửa xe taxi chui vào, vung vẩy tay nói “Bái bai.”

Tài xế trên đường lái rất nhanh, đông tây sáng ngời giống ngồi cáp treo, không bao lâu liền đem cô muốn phun ra, cô rang nhin, nhin nữa mới không ói trên xe, nhưng vừa xuống xe cô liền che miệng đỡ góc tường ói trời đất u ám.

Nôn xong người rốt cuộc thoải mái một chút, cô đang muốn đưa tay lấy khăn giấy trong túi xách, trước mắt lại xuất hiện một tấm giấy. Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt của Chung Soái xuất hiện ở trong tầm mắt. Cô vừa lúng túng, lại có mấy phần bị đụng đến tự ái, thẹn quá thành giận, hung hăng đoạt lấy khăn giấy, liền lau nước mắt nước mũi nước miếng.

“Tôi đỡ cô đi lên.” Chung Soái lạnh lùng mở miệng, trong giọng nói lại có một tia tức giận.

Tiểu Tử Hàm bất động, sao hấn lại giận, nghe đầu lờm hấn, “Không cần!”

Người giận cái rắm, bây giờ bà còn đang giận ngút trời đây!

Chung Soái tựa hồ không nghe thấy lời của cô..., đưa tay kéo hông của cô qua, mạnh mẽ dẫn cô đi về hướng khách sạn. Tiểu Tử Hàm liều mạng tránh thoát, tiếc rằng nam nữ hữu biệt, người ta lại là quân nhân, tồn công vô ích, cuối cùng thanh tỉnh lại, cả người tựa vào trên người hấn, mặc cho hấn dìu lấy. Nhờ quá gần, mùi mồ hôi nhàn nhạt hòa lẫn với thuốc lá và rượu trên người hấn xông vào mũi, cô có chút thích sạch sẽ, lại phiền nhất mùi thuốc lá, vì vậy không tự chủ nhíu mày, lẩm bẩm một câu, “Hôi quá!”

Lồng ngực bị dựa vào hơi chấn động một cái, tăng nhanh bước dưới chân.

Vừa nhìn thấy số phòng, Tiểu Tử Hàm giống như uống nhầm thuốc tăng lực, chợt đứng thẳng người, “Cảm ơn, tự tôi có thể.” Một cùi đầu mới phát hiện trên tay hần gơ lên túi xách của mình, nhất thời nhớ tới mình mới vừa rồi rơi xuống găng tay khi trên xe hần, khó trách hần cũng đến đây.

Cô đưa tay đi lấy túi, Chung Soái lại thuận theo đưa cho cô, sử dụng ánh mắt ý bảo cô vào phòng trước, cô bị nhìn đến luống cuống, vội vàng xoay người như nữ vương đá cửa đi vào phòng, nặng nề đóng sầm cửa.

Nhìn thấy cô đi vào, Chung Soái mới rời đi, ngồi ở trong xe, hần đột nhiên xoay đầu đến vị trí nách, ngửi “Không thôi mà!” (ôi, a cũng cute wa đi, hehe)

“Thật thú vị!” Hần nâng khoe miệng lên, hai mắt sáng trong, giống như là phát hiện con mồi.

(SN: QH tỷ ơi, a như vậy là nên chúc mừng hay chia buồn cùng chị đã lọt vào “mắt xanh” của anh Soái đây???)

4. Chương 4: Lại Gặp Người Đàn Ông Lạnh Lùng

Tiểu Tử Hàm bị tiếng chuông điện thoại đình tai nhức óc làm cho tỉnh lại, cô xoa xoa huyệt Đại Dương căng đau sau khi say rượu, đưa tay nắm điện thoại di động

“Alo?”

Trong ống nghe truyền đến tiếng của Nhạc Nhạc, “Tiểu Hàm, là mình, cậu không sao chứ?”

“Không sao.” Chỉ là đầu đau muốn nứt mà thôi!

“Chiều nay chúng ta đi ra ngoài đi dạo một chút, buổi tối cùng nhau ăn cơm?”

Buổi chiều? Hiện tại mấy giờ rồi? Cô xem màn hình, 14: 25, té xỉu, cô lại một giấc ngủ đến xế chiều, xem ra tối hôm uống quá nhiều rồi.

Cô chống lên nửa thân người tựa vào đầu giường, hăng giọng, “Hai ta là ai cùng ai, cậu hôm nay nhất định là có rất nhiều chuyện phải bận rộn, không cần phải để ý đến mình, tối nay mình sẽ tự bỏ ra đi vài vòng.”

“Vậy mình gọi Lý Nham cho người qua chở cậu?” Văn Nhạc Nhạc đề nghị.

Chủ ý này không tệ, có một tài xế chở đi dạo thay vì đi bộ cũng dễ dàng hơn. Đợi chút, trong đầu cô làm sao lại nhảy ra khuôn mặt lạnh lẽo của Chung Soái?

“Này, tuyệt đối đừng phái Chung Soái tới nhé!”

Văn Nhạc Nhạc bật cười, “Chị cả à, người ta là đoàn trưởng, chồng mình một trại trưởng làm sao dám động đến anh ta, ngày hôm qua đúng lúc tất cả mọi người đều bận, mới nhờ anh ta tới đón cậu, cậu thật đúng là coi người ta như tài xế sao?”

Đoàn trưởng? Tên kia sao? Đoàn ăn uống thì có! Vả lại đoàn trưởng thì ngon lắm sao, đội trưởng lái xe chỉ nhánh ngân hàng bọn họ trước khi chuyển nghề cũng là đoàn trưởng.

“Được, nói chồng cậu tìm anh chàng đẹp trai nha.”

“Có cần nói bọn hần mặc quân trang hay không, mình cảm thấy mấy chàng trai khi thêm bộ trang phục kia là đều đẹp trai!”

“Đừng, mình sợ người ta cho là mình phạm vào trọng án, bị giải phóng quân đến áp tải thì chết mất.” Vừa nghĩ tới có một anh lính mặc quân trang đi nghiêm theo bên cạnh, cô đã cảm thấy nổi hết cả da gà.

“Có đạo lý, vậy mình phải nói Lý Nham, về sau ngàn vạn lần không được mặc quân trang theo mình dạo phố.” Văn Nhạc Nhạc nghiêm trang nói, sau đó cùng cô hẹn thời gian ra cửa.

Cúp điện thoại, Tiểu Tử Hàm đến phòng tắm gội đầu, tối hôm qua thật sự uống quá nhiều, vừa bước vào phòng liền say chết ở trên giường, một thân khó rượu, hôn chết được!

Rửa mặt xong, vừa đúng lúc. Cô rút cái khăn lông tùy tiện lau mấy lọn tóc, thay bộ y phục nhẹ nhàng, xốc lên túi nhỏ đóng cửa lại. Trong thang máy mới nhớ tới quên hỏi số điện thoại người đón cô, vì vậy lấy điện thoại ra gọi cho Nhạc Nhạc, nhưng điện thoại reo thật lâu cũng không có người nhận.

Gì thế này? Thôi, dưới mũi há miệng, cùng lắm thì thấy ai giống như anh lính thì đến hỏi vậy.

Cô tắt điện thoại, đi ra thang máy, vừa ngẩng đầu liền trông thấy mặt khối băng để cho cô cắn răng nghiến lợi không muốn gặp, hấn tại sao lại ở chỗ này?

Tiểu Tử Hàm quyết định không nhìn hấn, trực tiếp đi tới cửa, chuẩn bị tìm trai đẹp đón cô. Nhưng Chung Soái lại theo kịp, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười hồi, “Đã tỉnh rồi hả?”

Mắc mớ gì đến anh. Cô trả lời ở trong lòng.

Thấy cô không lên tiếng, Chung Soái bĩu môi, chỉ vào một chiếc xe việt dã, “Trước dẫn cô đi ăn cơm.”

Lần này sẽ không có thể giả bộ điếc rồi. Tiểu Tử Hàm lui về phía sau một bước, cùng hấn kéo ra cự ly, “Không dám phiền anh, tôi đang chờ người!”

“Chờ anh chàng đẹp trai sao? Chính là tôi!” Chung Soái cười hì hì lộ ra hai hàm răng trắng.

(haha, a rất uh là tự tin nha, ta thik)

Mygod, trước chỉ cảm thấy hấn khiến người chán ghét, không nghĩ tới vẫn còn rất tự luyện! Chỉ là. . . .
. Ánh mắt ngăm ngăm người đàn ông đối diện, lông mày chìm ứng mắt lạnh lẽo, hình dáng rõ ràng, môi mỏng hấp dẫn, miễn cưỡng có thể xưng tụng được là trai đẹp!

Tiểu Tử Hàm không biết, cô đang nhìn trai đẹp, trai đẹp cũng đang quan sát cô. Chỉ là khác với cô lén lén lút lút, Chung Soái thì nhìn một cách lộ liễu. Cô hôm nay tựa hồ không giống như ngày hôm qua, nhắc tới cũng khéo, ngày hôm qua hấn vừa tới khách sạn liền bị kéo đi đón người, đến trạm xe mới phát hiện quên hỏi Lý Nham điện thoại của bạn học Văn Nhạc Nhạc. Hấn đem xe đậu vào ven đường, chuẩn bị gọi điện thoại cho Lý Nham, ai ngờ vừa nghiêng đầu, cách cửa sổ xe cùng màn mưa liền thấy cô, một bộ áo đầm màu xanh ngọc, mang tai nghe, lặng yên đứng ở nơi đó, cả người che một tầng sương mù, làm cho người ta nhìn không ra. Một khắc kia hấn chắc chắn cô chính là người mình phải đón.

Hấn luôn luôn ít lời, vừa gặp lần đầu tiên lên xe tự nhiên không biết nói nên nói cái gì, cô là cố ý này không đề ý đến hấn, nhận điện thoại liền nói không ngừng, hoàn toàn cho hấn thành “người trong suốt”. Hấn nhin cười, nghe cô nói những nói cuối, từng cái một chuyển đổi chủ đề nhằm chán. Đến khách sạn thì hấn cố ý khóa cửa xe lại, mong đợi phản ứng của cô, trong mắt cô rõ ràng có kinh hoảng, nhưng mà trên mặt lại rất trấn định, trên bàn rượu hấn cố ý làm khó cô, cô lại tình nguyện ới chết cũng không chịu cúi đầu, thật là bướng bỉnh!

Nhưng hôm nay cô hoàn toàn khác, áo sơ mi trắng áo khoác áo len màu xanh dương, quần jean màu xanh dương đậm hợp với giày Cavans màu trắng, tóc ướn mới vừa gội xõa ở trên eo, trên khuôn mặt sạch sẽ không có trang điểm, thoát nhìn như sinh viên, làm hấn cảm thấy rất thoải mái.

Chỉ là Chung Soái Đại ca nhìn không kiêng nể như thế, Tiểu Tử Hàm có chậm lụt ù lì mấy cũng biết hấn đang nhìn cô, vội nghiêng đầu sang chỗ khác tránh né tầm mắt sáng quắc của hấn.

Chung Soái nhìn ra cô lúng túng, không biến sắc cong khóe miệng lên, không nhẹ không nặng cầm cổ tay cô, bá đạo dắt cô đi về chỗ đậu xe, “Lên xe, chúng ta đang chặn đường người khác!”

Tiểu Tử Hàm không cam lòng ngồi lên xe, nặng nề đóng sầm cửa xe. Cái người này tự luyện cuồng cho cô là thủ hạ hấn sao? Xoa tròn bóp méo, tùy tiện ra lệnh?

Ai, đáng tiếc Tiểu cô nương còn nhỏ, lại đang trên địa bàn người ta, giận mà không dám nói gì a! Chỉ là phản kháng vô dụng, không nói lời nào được. Cô xoay mặt mặt tức giận nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chung Soái nhìn cô tức giận đến đỏ cả mặt, cảm thấy chơi thật vui, “Đang tức giận?”

“Yeah, việc này cũng bị anh xem ra rồi?” Tiểu Tử Hàm giả bộ vui vẻ hỏi.

“Giận tôi ngày hôm qua làm khó dễ em, hay là hôm nay cứng rắn kéo em lên xe?”

“Anh nói thử xem (*)?” Cô không đáp hỏi ngược lại.

(Xo ri ình cắt ngang, câu này làm mình nhớ đến Đoan Mộc Ly ca ca làm ko nhịn được cười)

“Vây là đều có!”

Cũng không phải là quá dần!

Rét Một cái thắng xe, xe chợt dừng lại. Chung Soái cầm tay lái, nghiêng đầu đưa mắt nhìn cô, “Nếu như tôi nói xin lỗi, có phải em sẽ không tức giận nữa không?”

Tiểu Tử Hàm nhìn mặt hần chân thành, không giống như là đang nói đùa. Thôi, Tiểu cô nương đại nhân đại lượng, vả lại hần cũng thật sự là nhiệt tình giúp một tay.

Cô chau chau mày, hất cằm lên, “Đó còn chưa đủ, còn phải mang tôi đi ăn ngon mới được.”

“Không thành vấn đề.” Xe lần nữa khởi động.

Hần nói được là làm được, dẫn cô chui tận trong hẻm nhỏ, canh đậu phộng, súp bong bong cá, cá hấp, thịt nướng... Một đường đi một đường ăn, ăn đến khi cô ôm bụng nói “No chết rồi!”

“Như thế nào? Không nổi giận nữa chứ?” Chung Soái tay trái cầm 1 ly trà sữa, tay phải giơ bánh chà bông lên.

“Không giận nữa!” Cô nhìn hần, cười rục rờ.

Nụ cười kia khiến lòng của Chung Soái cũng tốt lên, khoe miệng chứa đựng nụ cười nhàn nhạt.

Buổi tối bọn họ đi công viên ven biển ngắm cảnh, hiện tại đang là nghỉ lễ Quốc Khánh dài hạn, du khách đến rất nhiều, trên bờ cát người người tấp nập, trừ đầu người, gì nhìn cũng không thấy được. Tiểu Tử Hàm tùy tiện chạy một vòng liền la hét nói quá thất vọng, phải đi về.

Đến bãi đậu xe, Chung Soái đỡ cô, để cho cô một chân đứng thẳng trút cát trong giày ra, “Buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Tùy, ăn ngon là được!” Cô mang lại giày, vuốt rơi cát mịn dính ở trên người.

“Vây chúng ta đi thôi.”

Chung Soái đến một quán nhỏ bán mì thịt bò, quán nhỏ thật là danh xứng với thực, trong phòng bốn năm thước vuông chỉ bày biện ba bàn tròn nhỏ, nhưng buôn bán cực kỳ tốt, bọn họ đợi gần nửa giờ mới có chỗ trống. Ai ngờ mới vừa ngồi xuống, điện thoại của Tiểu Tử Hàm đột nhiên vang lên, trên màn ảnh là tên mẹ cô, cô chán ghét nhấn tắt; lại vang lên, cô nhấn nữa; lại vang lên... Không có biện pháp, người ngồi cùng bàn cũng không nhịn được trừng cô, cô chỉ có thể nhận.

Còn chưa kịp nói gì, mẹ Tiểu liền rống tới đây, “Mày chết đi đâu vậy? Không phải nói kiếm chồng ày sao, tối nay dì Hà giới thiệu đối tượng mời mày ăn cơm.”

“Con ở thành phố X.” Lại tới, kể từ khôi phục tình trạng độc thân, mẹ cô liền bắt đầu giống như trước đây liều mạng cho cô xem mắt.

“Mày chạy đến đó làm cái gì? Mày có biết đối tượng này là tao đem mặt mo đi cầu dì Hà giới thiệu cho, năn nỉ ỉ ôi người ta mới không ngại mày đã ly dị, là hàng đã xài rồi!”

Tâm tình Tiểu Tử Hàm tốt cả một buổi chiều liền bị câu “Hàng đã xài rồi” của mẹ Tiểu đánh trúng tan thành mây khói, nhưng ngại vì vẫn còn ở trong tiệm, cô vẫn là tính tình dễ chịu qua loa, “Được rồi, con biết rồi, con đang ở bên ngoài, điện thoại sắp hết pin, tối nay gọi ẹ sau!” Nói xong liền cúp điện thoại ngay.

Bị náo loạn như vậy, đầu còn có tâm tư ăn mì? Cô đặt đĩa, nhìn Chung Soái xin lỗi, “Ngại quá, tôi đột nhiên không muốn ăn nữa.”

Chung Soái cũng để đĩa xuống, sẵn sốc nói, “Vây tôi đưa em về trước?”

Tiểu Tử Hàm cảm kích gật đầu một cái.

Nhưng cô quên mẹ Tiểu đầu phải là người chịu bị người khác qua loa, không tới mấy phút lại gọi tiếp, “Tao lừa gạt người ta nói mày tạm thời đi công tác, hẹn sau lễ, mày nhanh lên trở lại cho tao.”

“Con không đi!” Bởi vì ở trên xe, cô cũng không khách khí với bà nữa.

“Mày lặp lại lần nữa? Mày không đi? Mày cho rằng bây giờ mày còn giá trên thị trường sao, ly hôn, nói như người xưa chính là giày rách bị người ta vứt bỏ, cũng may là không có con, nếu không còn ai muốn mày?” Ở trong buồng xe kín, tiếng Ngô Mỹ Phấn cực kỳ rõ ràng.

Mẹ mình trái một câu “Hàng đã xài rồi”, phải một câu “Giày rách”, Tiểu Tử Hàm dù tính tình tốt cách mấy cũng nổi giận, “Con không muốn tái giá, con có cô đơn tới già, bệnh chết trên giường, cũng không phiền đến cha mẹ, mẹ không phải rồi rãnh đi quan tâm.”

Ngô Mỹ Phấn cũng nổi nóng, đề cao thanh âm rống trở lại, “Không liên quan đến chúng tao? Mày chết thì không sao rồi, mày nghĩ rằng chúng tao muốn quản sao? Hay là ánh mắt mày mù rồi, tìm đại một tên đàn ông xấu xa, lại không bản lĩnh giữ chồng mình, kết hôn ba ngày liền để cho hắn cùng hồ ly tinh chạy, còn âm ỉ cả lên, một chút tiền đồ cũng không có. Hiện tại tao với cha mày đều không mặt mũi ra cửa, tại sao lại nuôi ra một kẻ bất lực như mày chứ!”

“Ban đầu là người nào tham tiền, coi trọng gia thế của hắn, vừa khóc lại náo, tìm cái chết ép con đính hôn? Hiện tại thì tốt lắm, mừng con như vậy?”

Ngô Mỹ Phấn bị giẫm đến chân đau, bắt đầu không lựa lời nói, tức miệng mắng to, “Mày đồ đĩ nhỏ, điếm thú.”

(sorry pakon, bà già nói năng thô tục wa đi, nhưng tôn trọng tác giả nên ta giữ nguyên nha)

Tiểu Tử Hàm còn chưa kịp nói chuyện, điện thoại liền bị Chung Soái đoạt đi qua, nhấn tắt.

Cô ngây ngốc nhìn chằm chằm Chung Soái, thậm chí cười một tiếng, sau đó quay mặt nhìn ngoài cửa xe dòng xe chạy lui tới, đèn xe lóe lên sáng rõ ánh mắt của cô cay cay, không tiếng động rơi lệ.

Chung Soái đem xe dừng ở ven đường, cởi dây an toàn ra, nghiêng người muốn xoay đầu cô lại, ngón tay chạm được trên mặt ướt át thì hắn đem hàm răng cắn thật chặt, tay trái nắm thành quyền mơ hồ lộ ra gân xanh. Thấy cô chết sống không chịu quay đầu, hắn cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ là rút khăn giấy đưa cho cô, khởi động xe về khách sạn.

Cô kiên trì muốn một mình lên lầu, Chung Soái liền đứng ở đại sảnh đưa mắt nhìn cô vào thang máy. Trở lại trên xe, hắn lấy điện thoại ra, “Tiểu Lục, tăng ca làm ít chuyện, tra tài liệu cá nhân của Tiểu Tử Hàm!”

Mới vừa rồi đối thoại của cô và mẹ cô, hắn gần như nghe được rất rõ ràng. Chẳng biết tại sao, so với tin cô đã ly dị, làm hắn khiếp sợ hơn chính những từ ngữ thóa mạ khó nghe kia, mà nước mắt của cô cùng việc cô cố kiên cường càng làm cho trong lòng hắn khó chịu không nói ra được!

Hôm sau Chung Soái đi tới khách sạn sớm một chút, nhờ tổng đài giúp liên lạc với cô thì mới biết được tối hôm qua cô đã trả phòng. Sao lại đi gấp thế kia, còn không nói lời chia tay? Chung Soái gọi điện thoại cho cô, không có ai nhận, trở lại quân khu, mới nhận được một tin nhắn từ cô: “Cám ơn anh chiều đãi, có duyên gặp lại.”

Chung Soái đang cầm ly trà, nhìn chằm chằm đã màn hình, cười nhẹ, “Sau này còn gặp lại!”

5. Chương 5: Gặp Phải Người Đàn Ông Bá Đạo

Máy bay đáp xuống thủ đô, vừa ra cửa sân bay, Tiểu Tử Hàm liền bị gió Bắc phía ngoài thổi trúng lạnh run cả người, Bắc Kinh vào đầu mùa đông vẫn là rét lạnh như trong trí nhớ.

Cô lên xe buýt sân bay, khó khăn nói địa chỉ khách sạn. Lần này cô là tới tham gia khóa tập huấn, cũng là tránh mẹ cô. Kể từ khi cô quay lại, mẹ Tiểu sống chết đi dây dưa, lại càng nổi điên liên tiếp tìm người cho cô coi mắt, người thì ngốc nghếch, kẻ đã ly dị, có người số tuổi còn hơn cả cha cô Một người quyền hành, một kẻ áp chế, nhưng đều có một điểm giống nhau đều là người có tiền!

Vi Vi nói cô quá dung túng cho bà, cô có khổ không thể nói, không phải cô muốn dung túng mẹ cô, bà ấy là loại vì đạt được mục đích cũng có thể không cần người.

Nếu cô cứng rắn đối đầu, mẹ Tiểu Tử có thể sẽ làm ra bất cứ chuyện gì, thời điểm ép cô gả cho Vạn Đường đã linh giáo rồi, tới đơn vị nào, tìm lãnh đạo đồng nghiệp khóc lóc kể lể, cô nhìn được ánh mắt đồng nghiệp, cũng nhìn không được lãnh đạo phê bình kín đáo, hiện tại cô hai bàn tay trắng, chỉ có giữ được phần công tác này mới có thể an hưởng còn sống!

Làm xong thủ tục báo cáo, cô gọi điện thoại cho bạn, hẹn gặp tại lầu dưới trung tâm thương mại quốc tế ăn thịt nướng Hàn Quốc, lúc đi ra cư nhiên ngoài ý muốn đụng phải Tần Khải, tay trái nắm tay một cô gái trẻ, tay phải giơ lên một đồng lớn túi hàng hóa đi tới, nhìn thấy bọn họ cũng sững sờ, sau đó lễ phép cùng mọi người chào hỏi.

Nhìn bọn họ tay nắm tay, Tiểu Tử Hàm trong nháy mắt mất hồn, trong lòng không khỏi khổ sở, thì ra là sinh thời thật sẽ không thể buông tha!

Tần Khải ngưng mắt nhìn cô, nhàn nhạt mà cười, “Làm sao tới Bắc Kinh rồi?” Lời này hiển nhiên là bỏ qua mọi người, chỉ hỏi riêng Tiểu Tử Hàm.

Tiểu Tử Hàm kéo ra nhất mạt mỉm cười, “Đi tập huấn, sau hẹn vài bạn cũ ăn cơm.”

Tần Khải phát ra một tiếng “A!” ý vị sâu xa, rồi không thêm nói thêm lời nào.

Bạn cùng phòng Trương Tuệ vừa nhìn tình trạng này, vội vàng đi tới hoà giải, “Ai nha, chúng tôi còn phải đi xem phim, Tần Khải, hẹn lần sau nhé!”

Tần Khải gật gật đầu mà nói gấp lại, lôi kéo bạn gái đi về hướng ngược lại.

Tiểu Tử Hàm thở phào, từ từ quay đầu lại nhìn bóng lưng hần, cao lớn tuấn đạt, tóc ngắn áp sát ót, giặt mình giống như năm đó.

Nhớ năm đó. Thật là một người ngược tâm, bao nhiêu người im lặng tuyệt đối, biết vậy chẳng làm, mang theo trái tim đau.

“Nghe nói sắp kết hôn rồi.” Trương Tuệ kéo cánh tay của cô, nhỏ giọng nói.

Cô gật đầu một cái, hần hơn cô hai tuổi, cũng đến tuổi kết hôn tuổi rồi. Nghe Trương Tuệ nói hần bây giờ đang làm đồng sự ở UA, cô không khỏi ngẫm vui mừng cho hần, cô luôn tin rằng hần làm được, đúng như hần nói, nhất định sẽ ở thành phố này xây dựng cơ nghiệp!

Ban đêm, Tiểu Tử Hàm nằm ở trên giường trần trọc trở mình, tìm không được tư thế ngủ thích hợp, trong đầu thoáng qua hình ảnh mơ hồ lại rõ ràng.

Tần Khải là học trưởng của cô, cũng là nhân vật phong vân ở đại học Z, người đẹp trai, thành tích học tập cũng tốt, năng lực mạnh, thể dục cũng giỏi, nếu có cái gì không tốt, đó chính là gia thế không được tốt lắm, là một đứa bé từ trong nông thôn đi ra. Nhưng điểm này không ảnh hưởng chút nào nhân duyên của hần với phái nữ, trong và ngoài trường không thiếu nữ sinh như thiêu thân lao vào lửa, nhưng khát nước ba ngày, Tần Khải cố tình thích Tiểu Tử Hàm, từ năm nhất theo tới năm 3, cuối cùng kháng chiến thắng lợi.

Tốt nghiệp đạt loại ưu, Tần Khải được nhận vào là Tinh Anh Điện đường UA, làm chuyên viên phân tích, rất có tiền đồ, nhưng ở trong mắt cha mẹ của cô vẫn là người không nhà không xe không có tiền không có quyền “Nghèo kiết xác”, nhưng cô không quan tâm, cô tin tưởng chỉ cần cùng nhau cố gắng, bánh bao sữa tươi cũng sẽ có. Năm Tiểu Tử Hàm tốt nghiệp cũng thuận lợi tiến vào một nhà đầu tư bên ngoài, điều kiện rất tốt, ngày đó bọn họ ôm nhau đứng ở Thế Mậu, hưng phấn hoạch định tương lai thuộc về bọn họ.

Tất cả thay đổi chính bởi vì một cuộc điện thoại của mẹ cô, bà nói bị ung thư vú, nói ba Tiểu Tử ở bên ngoài nuôi tiểu tam căn bản không chăm sóc bà. Khi đó Tiểu Tử Hàm tuổi còn rất trẻ, không thấy rõ cha mẹ lợi dụng thân tình diễn dịch lường gạt đùa giỡn, nhưng Tần Khải lại chắc chắn mẹ Tiểu Tử là ý vào cô mềm lòng, lừa gạt cô trở về. Bọn họ còn tranh chấp lớn, cô kiên trì phải về thành phố C tìm công việc an ổn, Tần Khải lại cố ý ở lại Bắc Kinh. Còn quá trẻ, lại đều là người cố chấp, cũng không muốn vì yêu thỏa hiệp, vì vậy mỗi người đi một ngã.

Nhớ đến ngày cô xách hành lý đi ra sân bay thì Tần Khải nhìn cô bằng ánh mắt ác độc cùng một câu gầm thét, “Tiểu Tử Hàm, em đừng kỳ vọng anh sẽ chờ em, em trở về nhất định sẽ không có ngày tốt!”

Một câu thành sấm, có phải ông trời cũng không ưa cô hay không, khoái chuyện giả kết thân giả thống cừ, cho nên thật sự không cho cô những ngày sống yên lành?

Trở lại thành phố C, cô rất nhanh vạch trần lời nói dối của cha mẹ, nhưng cô lại không dám về Bắc Kinh, lúc đầu là sợ Tần Khải cười, sau lại là sợ bên cạnh anh đã không có vị trí thuộc về cô. Anh nói đúng, không có ai đáng vì ai chờ!

Cô lật người, quây lấy chân, nhẹ nhàng thút thít!

Một tuần tập huấn đảo mắt kết thúc, được bộ nhân lực tài nguyên đặc biệt an bài hai ngày tự do hoạt động, ọi người thời gian sống phóng túng. Phụ nữ trời sanh cuồng mua đồ, trong một ngày từ Yến Toa đi dạo đến Seth, mua được niềm vui, dạo phố xong ra ngoài, một cô chợt đề nghị đến The Peninsula ăn buffet, một nhóm người lại hùng dũng đi, ăn đến người ta muốn hết món mới bằng lòng ra ngoài.

Cơm nước no nê, họ đứng ở cửa tiệm rượu chờ xe taxi, nhưng một lát chính là giờ cơm, lệnh cấm say rượu chạy xe lại mới vừa ban hành, chờ cả ngày mới gọi được một chiếc xe taxi, trước nhét vào bốn người, lưu cô lại cùng một cô gái đợi xe cùng đi.

Đầu mùa đông, nhiệt độ trong ngày ở Bắc Kinh chênh lệch đặc biệt lớn, gió lạnh khiến hai người run cầm cập, cô gái đi cùng cô mới vừa rồi uống quá nhiều, gió lạnh thổi liền muốn đi toilet, “Tử Hàm, chờ mình một lát, mình muốn đi vệ sinh.”

“Ừ, đi đi.” Tiểu Tử Hàm gạt đầu một cái, một mình đứng ở ngoài cửa ngắm dòng xe lui tới trên đường đến mê hoặc, ai ngờ nhìn đến một bóng dáng quen thuộc từ một chiếc viêt dã màu đen từ xa xuống tới.

Chung Soái? Tại sao anh ta lại ở chỗ này?

Cô theo bản năng muốn tránh, tiếc rằng bốn phía đều là đèn sáng thủy tinh loáng, né cũng không thoát. Đừng sợ, nói không chừng người ta sớm quên cô là ai rồi!

Chỉ là trí nhớ cùng thị lực ai đó so với cô tưởng tượng tốt hơn nhiều. Thấy cô, đồng hồ báo thức đẹp trai bước chân rõ ràng hơi chậm lại, sau đó sải bước đi về phía cô, “Trùng hợp thế?”

Cô lễ phép cười một tiếng, “Đúng thế, tới chỗ này ăn cơm.”

“Đi với bạn?” Anh ta thử dò xét hỏi.

“Vâng, bạn tôi đi vệ sinh rồi.”

“Bên ngoài lạnh lắm, đi vào trong chờ đi.” Hắn nhìn cô hai gò má cồng đến hồng, trong lòng không hiểu sao lại khó chịu.

“Không cần, chúng tôi đang đợi xe taxi!” Cô khách khí lễ độ cự tuyệt.

Chung Soái ngẩng nhìn bốn phía, bóng dáng xe taxi cũng không có, khó trách cô sẽ lạnh đến mặt đỏ bừng. Anh quay đầu, hướng về phía người đàn ông đi cùng nói, “Tiểu Lục, đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Gã đàn ông được gọi là Tiểu Lục híp mắt xéch cười hắc hắc, “Nếu không, em đưa. . . .” Nói còn chưa dứt lời liền bị Chung Soái hung hăng trừng mắt, vội vàng cầm miệng.

Cô từ chối lần nữa, nhưng Chung Soái giống mắt diếc tai ngơ cự tuyệt lời của cô, cố ý phải cùng cô đứng ở trước cửa đợi bạn, Tiểu Lục thấy thế cũng không chịu đi vào, trên mặt mang một biểu tình xem kịch vui. Ba người họ tướng mạo xuất chúng, đứng ở trước cửa đợi người, cực kỳ làm cho người chú ý.

Tiểu Tử Hàm thầm than, người này thật không phải là bá đạo bình thường!

Đồng nghiệp ra ngoài, cô cũng không dám khiêu khích tính cổ chấp của anh, vội lôi kéo lên xe, Tiểu Lục cũng muốn theo, kết quả mới vừa mở cửa xe liền bị Chung Soái quăng cái ánh mắt giết người, bị sợ đến cười gượng hai tiếng, lùi về.

Giống như lần trước, mới vừa rồi chủ động muốn đưa các cô về, sau cũng không nói một lời, đồng nghiệp cô cố gắng miễn cưỡng chờ đợi, cô đón nhận không mặn không nhạt, Chung Soái không nói tiếng nào, hai người huyên náo cũng cảm thấy không thú vị, đành câm miệng nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, không khí ngưng trệ, bên trong xe rõ ràng mở hệ thống sưởi, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh buốt. Đau khổ đến khách sạn, đồng nghiệp ném xuống một câu “Hai người cứ nói chuyện tiếp, tôi đi lên trước đây” liền tựa như chạy trốn chết nhảy xuống xe, ném cô ngồi ở tại chỗ lúng túng, suy nghĩ nửa ngày mới nói câu: “Cảm ơn anh đã đưa chúng tôi về!”

“Em đi công tác à?”

Người này, người ta nói đông hắc kéo tây, hoàn toàn không hòa hợp!

“Tôi đây tập huấn.”

“Lúc nào thì trở về?”

“Chiều mai bay.” Cô đáp chi tiết.

“A!” Chung Soái chỉ thốt lên một đơn âm duy nhất.

Tiểu Tử Hàm không biết được nên nói tiếp thế nào, sững sờ chốc lát, “Vậy tôi đi về trước.”

Vừa định mở cửa xe ra, Chung Soái lại lên tiếng, “Cùng nhau ăn cơm đi!”

“Tôi mới vừa ăn cơm xong.” Cô len lén mắt trợn trắng.

“Vậy thì đi uống trà.”

Tiểu Tử Hàm kinh ngạc nhìn hắc, hoài nghi nếu là cô không đồng ý, hắc đoán chừng sẽ nói “Vậy thì cùng đi hóng gió tây bắc.”

“Có thể không?” Chung Soái thấy cô không nói lời nào, lại hỏi một lần, nhưng xe cũng đã chậm rãi lái đi.

“Ừ.” Cô trả lời, lần nữa thắt dây an toàn. Bây giờ là lên phải thuyền giặc, thuyền cũng đã động, cô còn có thể nói không được sao?

Chung Soái thật đúng là mang cô đi uống trà, xe đi vòng quanh, rồi quẹo vào một ngõ nhỏ, cô vừa xuống xe đã nhìn thấy một gian tiểu tứ hợp viện thanh thức, trên cửa hai chữ “Trà vận” mạnh mẽ có lực, mặc dù không có chữ kí, nhưng sức lực bút phong đều có thể nhìn ra công lực người viết chữ.

Xuyên qua viện, vừa đi vào khu nhà chính, hương trà ấm áp liền xông vào mũi, cô không nhận được khen ngợi một tiếng: “Phổ Nhĩ thơm quá!”

“Thật thính mũi!” Cô vừa dứt lời, trong phòng liền truyền đến một giọng nam trung hùng hậu, Tiểu Tử Hàm theo thanh âm nhìn lại, mới phát hiện một ông cụ đứng trước cửa phòng trong.

“Ông cụ, tôi tới uống trà.” Chung Soái chọn chỗ ấm ngồi xuống, vẫy tay ý bảo cô cũng tới đây ngồi.

“Ta xem anh thật đáng đánh, nói, anh đã bao lâu không tới rồi?” Ông gõ gõ đầu hắc, thoát nhìn rất nặng, nhưng giọng nói và thần thái thì vô cùng sung ái.

Tiểu Tử Hàm âm thầm suy đoán, bọn họ rất quen thuộc thì phải!

“Vất vả lắm tôi mới tới một chuyến, vậy cụ phải lấy bảo bối ra tiếp đãi đi.”

Ông cụ không để ý tới hắc, chỉ là nhìn Tiểu Tử Hàm, “Cô gái nhỏ, muốn uống trà gì? Nói trước, ta đây không có cà phê, những thứ này biểu diễn cho vui thôi.”

“Cháu không sao.” Cô không hiểu trà lắm, chỉ biết căn bản mấy loại mà thôi.

“Vậy thì cho các người một bình Phổ Nhĩ, năm xưa ta đây pha Phổ Nhĩ cũng không tệ lắm.” Ông cụ nói xong cũng đi xuống.

Chung Soái thấy cô từ lúc ngồi xuống liền quan sát bày biện bốn phía, liền trêu ghẹo nói, “Nơi này có cổ phần của tôi, do vậy tôi thường hay tới.”

Tiểu Tử Hàm liếc hần hẩ một cái, “Anh thường tới? Cảm giác nơi này không giống buôn bán.” Đi vào đến bây giờ chỉ có anh và cô là khách, trong nhà chính cũng chỉ có hai cái bàn, không biết làm sao chiêu đãi khách.

“Mới vừa rồi ông cụ không phải nói tôi rất lâu không có tới sao?”

“Anh là người Bắc kinh?”

“Hộ khẩu không có ở Bắc Kinh, thì có sao?”

Cô lười phải cùng anh ta ba hoa, nâng cằm lên nhìn trên sương mù ngoài cửa kiếng, ngoài cửa sổ có tiếng gió, bên trong nhà yên tĩnh ấm áp, cô chợt liền nghĩ đến tám chữ —— Kiếp này an ổn, năm tháng yên tĩnh.

6. Chương 6: Được Cầu Hôn

Thời điểm Tiểu Tử Hàm muốn ngủ gục, thì trà được mang lên. Chung Soái cầm trà cụ lên, thành thạo rửa bình, ngâm trà, làm nóng ly... Bàn tay to lớn vô cùng khéo léo châm trà tạo cảm giác đối lập mãnh liệt, cô phát hiện hần có đôi tay thật đẹp, ngón tay thon dài sạch sẽ, màu da xanh đen khỏe mạnh, khớp xương rõ ràng, vừa nhìn đã biết được rèn luyện quanh năm, làm cho người ta cảm giác rất có lực.

“Ném thử một chút trân bảo quý giá của lão gia tử nào!” Hần rót một ít cho cô.

Tiểu Tử Hàm nhận lấy, để cái cốc ở cánh mũi, ngửi thật sâu, “Thật là thơm!”

“Tất nhiên, không phải ai cũng có thể uống.” Chung Soái lại rót tiếp cho cô một ly.

Cô nâng ly lên, không nói lời nào, thân thể mềm mại dựa vào ghế, hưởng thụ không khí an tĩnh khó có được. Nếu như thời gian có thể dừng lại thì thật là tốt, cô không cần phiền não vì quan hệ nhân sự phức tạp, không cần đi xem mắt, không cần đi để ý cái nhìn của người khác cùng ngôn ngữ khó nghe... Cô kiên cường như thế nào đi nữa, nhưng cuối cùng vẫn là nữ phụ nữ, vẫn cần có bên cạnh tránh gió tránh mưa.

Cô đưa mắt nhìn trà, Chung Soái đưa mắt nhìn cô nhiều hứng thú, nhìn cô nhíu mày, hé miệng, khoe mắt cong lên, cười thoải mái... Cô nhất định không biết thời điểm mình yên lặng như vậy có bao nhiêu xinh đẹp, nhu hòa yên tĩnh, lạnh nhạt thanh nhã, giống như là lạc trong sương mù khiến hần nhìn không rõ, mà cặp mắt đen thanh u kia như một động sâu không thấy đáy, đưa người rơi thẳng xuống dưới, giờ khắc này hần lại bắt đầu sinh ra cảm giác muốn nắm tay nhau đến già, thiên trường địa cửu.

Tiếng chuông điện thoại di động chói tay đánh vỡ sự an tĩnh trong phòng, Tiểu Tử Hàm từ trong túi móc ra vật làm phiền giấc mơ người khác.

“Bạn yêu, cậu chưa ngủ chứ?” Thanh âm giây phút nào cũng tràn đầy sức sống vang lên.

“Không có, sao vậy?”

“Ha ha, ngày mai cậu về đúng không? Trong nhà muốn ăn mứt, mẹ mình muốn hạnh nhân cùng mứt táo, ba mình thì muốn bánh phục linh, mình thì ăn theo, càng nhiều càng tốt.”

“Ok, không thành vấn đề.”

Vi Vi nghe cô đáp dứt khoát, đoán cô đang bận, liền hạ thấp giọng thử dò xét, “Không tiện nghe điện thoại sao?”

“Không có, cùng một người bạn uống trà.” Cô mới vừa nói xong, thanh âm trong loa chợt đề cao gấp mười lần.

“Bạn? Nam hay nữ vậy, sẽ không phải là Ex. Boyfriend chứ?”

Tiểu Tử Hàm đưa di động từ bên tai dời đi chút, “Là nam, nhưng không phải người cậu nghĩ.”

“A!” Vi Vi thất vọng than thở, sau đó tán gẫu đôi câu liền cúp máy. Trước khi cúp điện thoại lại nghĩ tới sự kiện, “Đúng rồi, mẹ cậu đã gọi điện thoại ỉnh.”

“Bà ta làm sao có số của cậu, mà bà tìm cậu làm gì?”

“Còn có thể là chuyện gì, nói mình khuyên cậu đi xem mắt, nói người lần này điều kiện rất tốt.” Nghĩ đến mẹ Tiểu, đầu liền đau, công lực phiên người hạng nhất, có thể nói đi nói lại mà không chút nào suy tính cho hạnh phúc con gái, tất cả đều nghĩ đến tiền.

“Cậu đừng để ý đến bà, lúc về mình sẽ tìm bọn họ nói rõ ràng, nếu còn ép mình đi xem mắt liền cắt trợ cấp của bọn họ.” Cô càng ngày càng không thể chịu được hành động của cha mẹ rồi, dám có ý đồ thông qua bạn bè thân thích ép cô đi vào khuôn khổ.

“Sớm nên như vậy, ai! Ông trời thật không có mắt, thế nào lại để cho cậu gặp phải chuyện xui xẻo này...”

“Tốt lắm, lúc về sẽ nói tiếp, dạo này phí điện thoại đắt lắm!” Cô kịp thời cắt đứt sự cảm khái của bạn. Mệnh do trời định, nếu không thể thay đổi, chỉ có thể càng thêm cố gắng, làm Tiểu Cường đánh không chết!

Cúp điện thoại, Tiểu Tử Hàm phát hiện Chung Soái rõ ràng nhìn mình chằm chằm. Trong lòng cô một hồi hốt hoảng, cười khan uống cạn trà trước mặt, nhưng hẳn chẳng tốt hơn, không chút nào để ý cô lúng túng, mắt giống như là cao su dính, gắt gao dính chặt cô. Cô bị nhìn đến sợ hãi, chỉ đành phải dời đi lực chú ý đi nói bình nước pha trà trên lò, vừa mới mở ra nắp bình trà, bên tai liền truyền đến tiếng của Chung Soái, “Chúng ta kết hôn đi.”

What? Cô trợn to hai mắt, hoảng sợ nhìn hắn, không để ý trên tay hơi dùng sức, bình nước liền rơi trên bàn, bình trà lật, nước đổ tung tóe trên bàn, bắn vào trên mu bàn tay cô, bỗng đến cô nghe thấy phát tay không ngừng.

Rõ ràng bị phỏng chính là cô, nhưng Chung Soái phản ứng lại nhanh chóng hơn, nắm lấy tay của cô liền đi vào nhà trong, vừa đi vừa hét: “Ông cụ, mau lấy thuốc trị phỏng.”

Ông lão nghe được bên ngoài có tiếng vang, vừa nhìn tay của cô lập tức hiểu chuyện gì, “Nhanh đi phòng bếp rửa sơ qua bằng nước lạnh, ta đi lấy thuốc.”

Chung Soái mở vòi sen, đầu mùa đông nước lạnh thấu xương cứ như vậy chảy xuống, cô đau đến rút tay về, nhưng lại bị hắn cầm chặt, “Kiên nhẫn một chút, không thì bị phỏng, sẽ phiền toái.”

Cô cắn răng gật đầu một cái, đau đến mức nước mắt thi nhau chảy.

Nước lạnh chậm rãi mà chảy xuống, cơn đau bắt đầu từ từ giảm bớt, lúc này cô mới nhận thấy được động tác của bọn họ mập mờ đến cỡ nào, cơ hồ cả người cô bị ôm ở trong lòng hắn, gần đến mức cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người của hắn, nghe được hô hấp của hắn, cùng với hơi thở sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái phái nam. Nhận thức đến sự thực này, mặt của cô xuất hiện rạng mây hồng.

“Ta thấy không có nổi bóng, trước xức chút thuốc, nhóc Tam, con mang con bé nhanh đi bệnh viện khám một chút.” Ông cụ lấy ra khăn mềm cùng thuốc mỡ, đưa cho Chung Soái.

Hắn cầm khăn mềm lên, nâng tay của cô lên cẩn thận lau khô từng li từng tí, vừa lau còn vừa dùng miệng thổi, chỉ sợ làm đau cô, bộ dáng kia tựa như đang lau lau một bảo bối trân quý, cực kỳ quý trọng.

Lòng của Tiểu Tử Hàm hơi run lên một chút!

“Ông cụ, thuốc rất tốt, nhưng vẫn phải đi bệnh viện xem một chút.” Hắn dùng ngón tay vót thuốc trị phỏng lên, đều đều bôi ở trên mu bàn tay, trên lòng ngón tay có vết chai xẹt qua da, làm cho cô run rẩy một trận, không nhận được lộ ra tiếng rên khẽ.

Hắn cho là cô bị đau, phải ngẩng đầu lên dụ dỗ cô, “Kiên nhẫn một chút, một hồi liền hết đau.”

Trong chớp nhoáng này, Tiểu Tử Hàm trong mắt hẳn thấy được kinh hoảng, luống cuống, đau lòng còn có tức giận mà cô xem không hiểu!

Chung Soái lái xe đến bệnh viện thật nhanh, còn có lúc nào cũng chú ý phản ứng của cô, chỉ sợ sẽ đụng phải vết thương. Bác sĩ kiểm tra hết thương thế, khen ngợi bọn họ xử lý thỏa đáng, cho chút thuốc tiêu viêm cũng dặn dò mấy câu, liền bảo bọn họ trở về.

Trên đường đưa cô về khách sạn, Chung Soái lại mặt lạnh trầm mặc không lời, giống như đang cùng người nào tức giận, mà Tiểu Tử Hàm, sau khi vết thương được thoa lên thuốc của ông cụ đã hết đau, nhưng đầu bởi vì Chung Soái cầu hôn không giải thích được nên ơ ơ ơ ơ gay gắt.

Xe đến dưới lầu khách sạn, Chung Soái không có phát hỏa, chỉ đem xe dừng ở ven đường. Tiểu Tử Hàm không hiểu rõ hẳn nghĩ gì, không thể làm gì khác hơn là ngồi bất động, nhưng cả đêm uống quá nhiều nước, ngồi một lát liền muốn đi vệ sinh, đang suy nghĩ thế nào mở miệng, Chung Soái phá vỡ trầm mặc trước, “Vết thương không nên đựng nước, lúc ngủ chú ý một chút, đừng nằm đè lên.”

“Vâng.” Cô sẽ chú ý, vậy bây giờ có phải có thể đi được rồi hay không?

“Còn nữa, nhớ uống thuốc, đừng ăn thức ăn kích thích.”

“Biết.” Cô đều nghe những điều bác sĩ dặn dò qua rồi mà, cô sắp không nhịn nổi á!

“Còn có.”

“Tôi biết, biết hết á, nghe được rồi, sẽ nghe lời anh mà!” Cô gấp chặt chân, cắt đứt hẳn lải nhải cả ngày.

Chung Soái cũng không giận, cười hắc hắc, “Nghe lời tôi sao? Vậy tôi trở về sẽ viết báo cáo kết hôn.”

Cái.... Cái gì? Báo cáo kết hôn? Bọn họ không phải là đang nói về chuyện chú ý vết phỏng sao? Lúc nào thì nói đến kết hôn rồi?

Tiểu Tử Hàm gấp gấp hỏi, “Báo cáo kết hôn gì?”

“Quân nhân khi gặp được người yêu, kết hôn đều phải làm báo cáo a. Tôi tiết kiệm báo cáo quá trình yêu đương, trực tiếp viết báo cáo kết hôn luôn.”

Nói nhảm, cô là người có hiểu biết, dĩ nhiên biết quân nhân muốn cưới phải làm báo cáo, nhưng mà, “Tôi chưa đồng ý kết hôn với anh mà!”

“Vậy tôi bảo em trở về đem thẻ căn cước, hộ khẩu cho tôi, chuẩn bị cho thẩm tra chính trị, không phải em nói sẽ nghe theo lời tôi đó sao?”

Tiểu Tử Hàm ngưng mắt nhìn vẻ mặt vô tội của gã đàn ông trước mặt, rốt cuộc biết vì sao kêu phúc hắc rồi. Cô dám khẳng định, hẳn là cố ý, tuyệt đối, tuyệt đối là cố ý dẫn cô hướng vào bẫy!

“Anh hiểu lầm rồi. Tôi cho là anh nói tôi chú ý chuyện vết thương.”

“Vậy à!”

Đúng, chính là như vậy! Nhóc con, nguời cho rằng chị đây dễ lừa thế sao?

Cô đang hài lòng, Chung Soái lại nói, “Vậy bây giờ em biết cũng giống nhau thôi.”

Tiểu Tử Hàm trong lòng gào thét giơ tay múa chân. Không phải như vậy á! Vừa dỗ lại lừa, từng bước tiến tới gần.

Cô háng giọng, uyển chuyển cự tuyệt, “Chúng ta không thích hợp với nhau.”

“Tôi cảm thấy rất hợp.”

Cô cắn răng, tiếp tục tìm lý do, “Nhưng chúng ta mới gặp mặt ba lượt mà thôi, dù thế nào cũng chưa tới lúc thảo luận chuyện cưới xin nha!”

“Ông nội, bà nội tôi trước khi kết hôn cũng không gặp qua, nhưng bọn họ vẫn rất hạnh phúc.”

Cô nắm chặt quả đấm, kiên nhẫn khuyên, “Bây giờ không phải là trước kia, không có tình cảm làm nền tảng, hôn nhân sẽ không hạnh phúc, hơn nữa tôi vừa mới ly hôn.”

“Tôi biết em mới ly hôn, nhưng tôi không quan tâm, hơn nữa tình cảm có thể từ từ bồi dưỡng, đầu bạc răng long không liên quan gì đến tình yêu.”

Cô không thể nhịn được nữa, “Đại ca à, mấu chốt nhất là tôi một chút cũng không muốn gả cho anh!”

“Tại sao?” Hẳn hỏi.

Tiểu Tử Hàm vừa định trả lời “Bởi vì chúng ta không quen”, mới phát hiện như vậy cũng tiến vào tuần hoàn ác tính, người này cố ý mang cô đi vòng vèo!

A, cô muốn điên rồi? Nói không thông mà, đàn gảy tai trâu mà!

“Em xem, em còn nói không ra được nguyên nhân.” Hấn bắt đắc dĩ buông buông tay, nhưng mà trên mặt lại tràn đầy hài lòng.

Tiểu Tử Hàm bị tức đến phát run, nín nửa ngày mới nghĩ ra phản bác, “Vậy anh tại sao lại muốn lấy tôi?”

Chung Soái sững sốt mấy giây, một hồi lâu mới từ từ nói, “Bởi vì em không yêu tôi!”

Mẹ nó, đây là cái đáp án quý gì! Gã này đầu óc bị kẹp cửa rồi, là tên ngốc thật à!

“Kết hôn, chính là sống cùng qua ngày, không cần những thứ hư vô gì đó kia. Yêu phải là bình đẳng, nếu như em yêu tôi, chắc chắn cũng sẽ hi vọng tôi cũng phải thích em. Nhưng tôi yêu công việc, yêu đời lính, yêu quân trang trên người, sợ là không thể dành tình yêu cho gia đình nhiều hơn. Tình yêu rất mệt mỏi, cũng rất đau đớn, tôi sợ mệt mỏi, cũng sợ đả thương người.” Hấn tựa lưng vào ghế ngồi, cặp mắt nhìn chăm chú phía trước, chậm rãi nói.

“Em đã ly dị, khẳng định cũng không nguyện ý giằng co nữa. Phần tôi, cha mẹ thúc giục gấp, cũng buộc tôi kết hôn, nếu không làm, đoán chừng sẽ hoài nghi tôi là đồng tính luyến rồi, vừa lúc cha mẹ em cũng ép em, hai ta cùng kết hợp, hai bên cùng có lợi!”

“Sau khi kết hôn nếu em nguyện ý theo quân, tôi liền đem em đến gần nơi đóng quân, nếu không nguyện ý, em có thể ở lại thành phố C, ngày nghỉ tôi sẽ về thăm, không đến cũng không có sao, với cuộc sống em bây giờ cũng không có gì khác biệt.”

Nhìn ra cô có chút động lòng, Chung Soái không ngừng cố gắng, “Hai chúng ta là không có tình yêu với nhau, chỉ là hợp tác làm bạn, tôi ăn ở đều ở trong doanh trại, em cũng không cần làm hiền thê lương mẫu, nhưng tôi có thể cam đoan với em, sẽ đối với đoạn hôn nhân này phụ trách. Nếu là có một ngày, em gặp được người mình yêu, hãy cùng tôi nói một tiếng, tôi liền ly hôn.”

“Vậy vạn nhất anh gặp được thì sao?” Chẳng biết tại sao, nghĩ tới khả năng này, trong lòng Tiểu Tử Hàm lại có chút hoang mang.

“Trừ phi tôi thật sự là gay, bên cạnh toàn bộ là đàn ông, tôi gặp người nào đây?” Hấn cười nói.

“Như thế nào?” Hấn thừa dịp lần nữa ép cô gật đầu.

“Nhưng.” Nhưng là bọn họ mới gặp mặt ba lượt a, chỉ là tựa như hấn nói, đầu bạc răng long không liên quan gì đến tình yêu, ban đầu gả cho Vạn Đường cũng không đại biểu cô yêu nhiều, chỉ là thói quen cùng thuận theo thôi.

“Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ là những đối tượng xem mắt kia tốt hơn so với tôi?”

Tiểu Tử Hàm vừa nghĩ tới những đối tượng xem mắt liền rợn cả tóc gáy, dù gì đi nữa, Chung Soái cũng coi như một soái ca nha!

Thấy cô do dự, Chung Soái kéo cánh tay không bị thương của cô, nghiêm trang ngưng mắt nhìn cô, “Tiểu Tử Hàm tiểu thư, cô có đồng ý gả cho Chung Soái tiên sinh hay không?”

Chứng kiến đáy mắt hấn chợt lóe lên hốt hoảng cùng lo lắng thì Tiểu Tử Hàm nhẹ nhàng gật đầu một cái, nói ra “Tôi đồng ý!”

(editor: tên tên ten, chị chính thức lột bấy của anh, khakha)

7. Chương 7: Tân Hôn Thăm Người Thân

Chung Soái hiệu suất xử lý chuyện thật không phải nhanh bình thường, ngày thứ hai sau khi đồng ý kết hôn, cô bị kéo đi chụp hình. Mới vừa trở lại thành phố C, ngày thứ ba người của bộ đội đã tới thăm tra chính trị rồi, ngày thứ tư toàn bộ người của chi nhánh ngân hàng cũng biết cô lại muốn lập gia đình, đối tượng là quan nhân thần bí, ngày thứ năm một tờ hôn thú nóng bỏng liền xuất hiện ở trước mặt cô. (anh cười còn nhanh hơn đánh trận ah)

Cái gì là cưới chui, đây mới thật sự là cưới chui a!

Ngồi ở “Ngồi xuống”, Vi Vi ngồi đối diện ngắm tới ngắm lui tra xét giấy hôn thú trong tay, không thể tin nhắc đi nhắc lại, “Tiểu Hàm, cậu nắm mình một cái, mình cảm thấy như đang nằm mơ!”

“Vậy thì cậu nắm mình trước đi, mình mới phát giác được vẫn còn trong mộng chưa tỉnh lại.” Cô ở trên ghế dựa mềm, giọng nói không tốt.

“Cảm giác tựa như đóng phim, các cậu mới gặp nhau qua ba lượt liền kết hôn, này mẹ hấn vượt qua thần tốc độ a!”

Cũng không phải sao, chính mình luôn luôn cẩn thận chặt chẽ lại đừng phải Chung Soái liền nhảy vào việc gốc đây?

“Vi Vi, cậu nói mình không phải là quá mạo hiểm chứ, làm sao lại đồng ý kết hôn đây?”

Vi Vi nhìn chằm chằm Chung Soái trên tờ hôn thú hăng hái như hoa si, “Vậy thì ly hôn, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, cậu ly hôn, mình liền theo đuổi theo hấn!”

“Quân hôn được bào đảm, hấn không có khả năng đồng ý a!” Cô có loại cảm giác lên phải thuyền giặc sượng mặt.

“Ai nha, cậu đừng suy nghĩ nhiều, mình cảm thấy được rất tốt. Cậu xem gương mặt hấn này, vừa ngẫu vừa đẹp, đoán chừng vóc người cũng hạng nhất chứ?”

Tiểu Tử Hàm khinh bỉ nhìn Vi Vi chảy nước miếng, không nhin được nhớ lại khuôn mặt cùng vóc người Chung Soái, đừng nói, thật đúng là có giá trị!

“Lại nói, như vậy tránh ẹ cậu ép cậu đi xem mắt nữa. Đúng rồi, bà ấy còn không biết chứ?” Làm bạn thân, cô cũng là hai ngày nay mới biết tin tức Tử Hàm kết hôn.

“Mình còn chưa thông báo qua cho họ!”

“Mình đoán câu nói đầu tiên của mẹ cậu khẳng định hỏi, ‘có tiền hay không’?”

Tiểu Tử Hàm thở dài, “Ta chỉ có thể nói cho bà biết, không biết.”

Cô là thật không biết, bọn họ chỉ gặp qua ba lượt, trừ biết hấn đang một căn cứ hải quân phục vụ, cấp Thượng tá, còn lại không biết gì cả. Lần kết hôn này thật là rối tinh rối mù a!

“Cậu sẽ không sợ nhà hấn chỉ có bốn vách tường chứ?” Vi Vi nhướn mày hỏi.

Cô cười nhạt, “Nhà mình cũng không phải là gia đình giàu có gì, vừa đúng môn đăng hộ đối.”

Thật ra thì cô đã sớm nghĩ tới, hiện tại chế độ quan quân cũng còn tệ, Chung Soái có thể vẫn ở lại bộ đội thì tốt, nhưng cho dù muốn chuyển nghề, theo chính sách bây giờ, cấp cán bộ chuyển nghề là bao phân phối, dầu gì có thể đến chi nhánh ngân hàng bọn họ lẫn vào trong đội người bảo an, hơn nữa cô thu vào, coi như về sau muốn nuôi đứa bé cũng sẽ không quá khó khăn.

“Cũng đúng, ngược lại Vạn Đường kia có tiền, còn không phải là tìm tiểu tam, nghèo chút cũng tốt, nghèo chút mới có thể quý trọng cậu, mà các cậu chuẩn bị hôn lễ sao rồi?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, “Anh ta chưa nói. Mà mình cũng không muốn làm, mới vừa thu bao lì xì của người ta giờ lại thu tiếp, như vậy thì không tốt lắm?” Mặc dù bao tiền lì xì đều bị mẹ cô lấy đi!

“Ừ, cũng đúng.” Vi Vi tán thành gật đầu, giơ lên ly trà, “Mặc kệ như thế nào, vẫn là chúc cậu tân hôn vui vẻ, hi vọng các cậu hạnh phúc.”

Cô gật đầu một cái, “Mình sẽ cố gắng!”

Cha mẹ nghe được chuyện cô tái hôn tất nhiên dừng khóc rống, vản đã đóng thuyền cộng thêm cô hù dọa bọn họ phá hư quân hôn là phạm pháp, mới miễn cưỡng thở bình thường lại. Chỉ là không có cách mấy ngày, mẹ cô lại tìm tới cửa, nói là hỏi thăm được hiện tại chế độ của quan quân rất cao, thế nào đều muốn thêm chút sinh hoạt phí. Cô không hỏi qua lương Chung Soái, lại không muốn cha mẹ tiếp dây dưa, càng

không muốn phiền toái đến Chung Soái, cuối cùng chỉ đành phải tự móc tiền túi lại thêm 1000, mỗi tháng 3500.

Cô không muốn nhập ngũ, cũng không muốn đến thành phố X, Chung Soái quả thật theo hần nói, chỉ là hỏi có muốn hay không ở thành phố C mua căn phòng nhỏ, cô suy nghĩ thật lâu, cảm thấy cứ chờ hần quyết định chuyển nghề đi rồi suy nghĩ thêm, hơn nữa cũng không rõ ràng hần có bao nhiêu của cải, ngộ nhỡ chân tướng như lời Vi Vi nói nhà hần chỉ có bốn vách tường, đó không phải là lấy hết của cải của hần sao? Dù thế nào đi nữa hần lâu dài ở trong doanh trại, mình ở ổ nhỏ rất tốt.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Tiểu Tử Hàm phát hiện thật đúng là như Chung Soái nói, sinh hoạt trước sau hôn nhân xác thực không thay đổi lớn, tất cả đều giống lúc độc thân, duy nhất bất đồng chính là mỗi đêm đều nói chuyện điện thoại với hần. Thật ra thì bọn họ cũng không tán gẫu gì nhiều, chỉ hỏi qua ăn cái gì, đã làm gì, nói chút chuyện buồn cười, tán gẫu về sách hoặc điện ảnh, không nói nhiều, có lúc còn có thể trầm mặc nghe tiếng hít thở đối phương, nhưng cô cũng không có cảm thấy nhàm chán, thậm chí còn có chút thích ý hưởng thụ thời gian mỗi đêm trò chuyện.

Khê nói bọn họ càng giống như yêu trong tình lữ. Tình lữ? Cũng đúng, vợ chồng cũng được tính là tình lữ.

Tối thứ năm, Tiểu Tử Hàm nằm ở trên giường đọc sách, tiếng chuông thuộc về Chung Soái vang lên, cô cười nhận, “Đã xong việc?” Công việc của hần nhiều hơn so với cô tưởng tượng, thường thường tám, chín giờ mới về đến túc xá.

“Cuối tuần sau làm nhiệm vụ, còn có nhiều việc cần chuẩn bị.” Thanh âm của hần cất giấu mệt mỏi, nghe ra được mệt chết đi.

“Vậy anh mau làm xong việc, về sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai nói tiếp.” Giữa bọn họ tựa hồ đạt thành ăn ý, cô cũng không hỏi tới công việc của hần, hần cũng sẽ không nói chuyện cô không muốn nói.

“Tử Hàm.” Chung Soái gọi lại cô.

“Thế nào?” Hần luôn luôn trực tiếp, khó được ấp a ấp úng.

Bên đầu điện thoại kia Chung Soái giống như là dùng hết tất cả lực khí mới thở ra một câu, “Anh nhớ em lắm!” (cười nhau rồi nên mình thay đổi xưng hô nha mọi người)

Bốn chữ này tựa như một thanh bàn chải, quét qua lòng của Tiểu Tử Hàm, làm toàn thân vừa nhột lại vừa thoải mái.

Cô đỏ mặt cúi đầu “Ừ” một tiếng, cũng gần tuổi băm người rồi, thế nào lại như cô gái nhỏ vì câu này mà mặt hồng tim đập.

Bên kia Chung Soái tựa hồ cảm thấy cô quẫn bách, cố ý hỏi, “Ừ là có ý gì?”

“Liên ý kia!”

Hần nhất quyết không tha, “Liên ý kia là sao?”

Tiểu Tử Hàm hít sâu một cái, “Chính là em cũng nhớ anh á!” Lời còn chưa dứt, lỗ tai đã hồng như nhả ra máu.

“Có thật không?” Giọng của Chung Soái đột nhiên nhẹ nhàng .

Cô không đáp mà hỏi ngược lại, “Anh cứ nói đi?”

“Vậy Chủ nhật em đến thăm anh đi, cuối tuần sau anh làm nhiệm vụ, có thể phải hơn một tháng sau mới trở về.”

Cô cơ hồ không có suy tư, sảng khoái trả lời, “Vâng.”

“Vậy em mua vé xong, báo thời gian, anh tới đón em.”

“Dạ.”

Cúp điện thoại, Chung Soái gửi một cái tin nhắn, “Buổi tối rất vui vẻ!” Cô nhìn chằm chằm màn hình nhếch miệng lên, mắt nhìn vào sách nhưng một chữ cũng không đọc vào được.

Suy nghĩ một chút bọn họ kết hôn cũng đã hai tháng, cũng là hữu danh vô thực, lần này đi nếu như Chung Soái nói ra, cô tất nhiên không thể cự tuyệt, nhưng là bọn hắn không có quen thuộc đến có thể làm chuyện kia... Rồi rầm nửa ngày mới nhớ tới nên dọn dẹp ít đồ. Lúc soạn quần áo lại thấy một bộ áo lót Vi Vi tặng năm trước, màu tím cổ sâu chữ V, lụa mỏng Lace (viền tơ) không nói ra được có bao nhiêu hấp dẫn, có nên mang đi hay không? Do dự liên tục cô vẫn là để xuống, chọn một bộ kiểu dáng bình thường.

Hôm sau cô mua vé từ thành phố C đến thành phố X. Chủ nhiệm nghe nói cô muốn đi thăm người thân còn quan tâm hỏi có muốn cho thêm mấy ngày nghỉ hay không, cô lắc đầu một cái cảm ơn ý tốt người khác.

Sau khi lên xe cô gọi tin cho Chung Soái, báo số tàu cùng thời gian tàu Walter đến, sau đó tựa vào chỗ ngồi nhắm mắt dưỡng thần. Vừa nghĩ tới buổi sáng trước khi ra cửa lại thay bộ áo lót hấp dẫn kia đã cảm thấy buồn cười, có lẽ cô vẫn có chỗ mong đợi thôi. Mặc dù cô có chút sợ yêu, nhưng bởi vì là Chung Soái, tựa hồ dũng khí nhiều chút đi.

Đoàn xe đúng giờ đến nơi, vừa xuống xe Tiểu Tử Hàm liền nhìn thấy Chung Soái. Một thân quân trang màu đen, trên áo là ba gạch một sao màu vàng rất là sáng mắt. Anh tuấn uy vũ, nghiêm nghị, to lớn, cao ngạo, trong đầu cô nhảy ra có chừng ấy từ hình dung.

Thấy cô, Chung Soái lập tức chào đón, nhận lấy túi xách của cô, thuận thuận vén mấy sợi tóc loạn của cô, “Mệt không?”

Tiểu Tử Hàm còn không quen thái độ thân mật như vậy, cúi đầu mặt ửng đỏ, “Không mệt.”

Chung Soái đem hình ảnh cô ngượng ngùng thu ở đáy mắt, khéo miệng giương nhẹ, không nặng không nhẹ dặt tay của cô, “Đi thôi, xe ở bên ngoài.”

Ngón tay truyền tới lạnh lẽo để làm hẩn cau mày, cô gái nhỏ này thế nào lại lạnh như vậy? Đau lòng mà đem bao tay cô trong lòng bàn tay mình, tay cô nhỏ nhỏ, mềm mại, hoạt hoạt, hẩn nhớ khi còn bé ông ngoại buộc hẩn viết qua câu thơ: “Tay như búp măng, da trắng nõn nà”.

Tiểu Tử Hàm mặc cho hẩn dẫn đi về phía bãi đậu xe, lên một chiếc xe việt dã treo băng đỏ, tài xế nhìn rất quen mắt, nhìn thấy cô lớn tiếng chào hỏi: “Chị dâu khỏe!”

Ngồi lên xe lúc cô mới nhớ tới, người này chính là “Đầu húi cua!” ngồi cạnh Chung Soái lần trước ở tiệc cưới. Cô len lén liếc hạ phù hiệu trên tay áo hẩn, so Chung Soái thiếu một gạch.

Xe lái đến chỗ ở, Chung Soái xuống xe làm thủ tục, dẫn cô trở về ký túc xá. Ký túc xá so với cô tưởng tượng tốt hơn, hai phòng ngủ một phòng khách nhỏ, thiết bị đầy đủ mọi thứ, so với ồ nhỏ của cô còn giống nhà hơn.

Thấy cô mở cửa nhìn đông nhìn tây, Chung Soái nén cười rót cho cô ly nước, “Chẳng lẽ em cho là anh giấu phụ nữ sao?”

Cô nhận lấy nước, trừng mắt nhìn hẩn, “Phụ nữ cũng còn may, em sợ là giấu nam nhân.”

Chung Soái sững sốt một chút, chờ phản ứng kịp đã lật người cô, cắn răng nghiêng lợi nói, “Dám hoài nghi giới tính của anh?”

Cô vuốt cái trán, quệt mồ hôi oán trách, “Hừ, cười giỡn một chút không được sao!”

“Đói bụng không? Anh dẫn em đi ra ngoài ăn cơm.”

Cô gạt đầu một cái, từ trong túi lấy ra túi vệ sinh du lịch, vào phòng vệ sinh rửa mặt, lúc đi ra Chung Soái đã đổi lại y phục bình thường, áo khoác ngoài Cashmere, hợp với áo len màu nâu nhạt cổ tròn, quần thường màu nhạt, thật là vóc người trời sanh, mặc cái gì đều dễ nhìn.

“Ăn cái gì?” Cô háng giọng, khi dễ mình hướng về phía ông xã mình làm hành động hoa si.

“Em thích ăn cái gì? Vốn là mấy anh em nói muốn đón gió tẩy trần cho em, anh sợ em quá mệt mỏi nên đã từ chối.” Chung Soái đóng cửa lại, dặt tay của cô.

Lần này cô không có tránh, tựa như đã bắt đầu thói quen cùng hẩn thân mật.

“Em đều không sao, anh thích ăn cái gì?” Cô thật ra thì rất muốn hiểu rõ sở thích hẩn.

“Anh? Thích ăn sủi cỏ, chỉ là nơi này cách xa nội thành quá, phụ cận không có quán sủi cỏ ngon, phòng ăn thỉnh thoảng cũng làm, cũng không ngon lắm!” Hần mím miệng, tính trẻ con oán trách.

Tiểu Tử Hàm linh cơ nhất động, “Chỗ các anh có chợ không?”

“Có a, người thân khu bên kia có. Thế nào?”

“Buổi tối đó ở nhà ăn đi, chúng ta làm hoành thánh.”

Chung Soái nhẹ đầu, không tin hỏi, “Em sẽ làm hoành thánh?”

Tiểu Tử Hàm ngẩng đầu, hồi đáp chắc chắn, “Dĩ nhiên!”

8. Chương 8: Vợ Chồng Thật Sự

Chung Soái dựa vào cửa, nhìn cô gái nhỏ trong phòng bếp nhanh nhẩu chặt thịt, cắt rau, nấu nấu xào xào. Bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh đó cực kì ám áp, nhiều năm ở kí túc xá đây là lần đầu tiên anh có cảm giác gia đình. Trước kia nhà bếp đối với anh mà nói chỉ là vật dùng để tượng trưng, nồi niêu, chén bát, bồn rửa đều là lúc chuyển vào bộ phận hậu cần sắp xếp cho xứng, cho tới hôm nay được Tiểu Tử Hàm chạm tới, đã chân chính phát huy tác dụng.

Sủi cỏ rất nhanh lên bàn, một mâm lớn nóng hổi, Tiểu Tử Hàm nấu có mùi vị mười phần, Chung Soái cắn ngụm thứ nhất, thiếu chút nữa học Nhị Sỏa trong Thực thần kia chảy nước mắt quát to một tiếng “Thật sự là ăn quá ngon rồi!”

Xem ra lời cô nói không ngoa, mà anh tựa hồ nhờ lừa gạt mà đã có được bảo bối!

Một hơi ăn hết sáu mươi viên, bụng bị căng đầy, anh muốn giành rửa chén, Tiểu Tử Hàm cười khanh khách tự lo dọn dẹp, “Em sợ ngày phải đi mua chén mới lắm!”

Nghe ra cô giấu cợt, Chung Soái cũng không giận, ngược lại như người hầu quây quần ở bên người cô, giúp đỡ đưa cái này dẹp cái nọ, nhìn cô trong chiếc áo sơ mi cũ, đứng ở bồn rửa trước lưu loát rửa từng cái chén, anh quyết định nhất định hôm nào đó phải đi mua cái tạp dề thật đẹp mắt.

Dọn dẹp xong phòng bếp, Tiểu Tử Hàm ngồi ở trên ghế sa lon gọt trái táo, vỏ trái cây được gọt thật mỏng từng vòng vây quanh không gây một chút nào, anh nhìn đến mắt hờn, không nhịn được khen ngợi, “Thật là lợi hại!”

Đôi môi đỏ mọng của Tiểu Tử Hàm cong nhẹ, đem trái táo gọt xong cắt thành hai nửa lần lượt một nửa cho anh, “Tiêu cơm một chút, em sợ anh ăn quá no!”

Nụ cười kia tựa như một đóa hoa sen tuyệt đẹp, đẹp mắt đến nỗi khiến tim của anh nhảy loạn nửa nhịp, tay anh nhận lấy, cắn, cau mày!

“Thế nào?” Tiểu Tử Hàm ân cần hỏi.

“Không có chuyện gì!” Anh mới sẽ không nói bởi vì mình nhìn vợ đến mắt hờn, nên đã tự cắn đầu lưỡi mình!

Tiểu Tử Hàm cười nhẹ một tiếng, một chút một chút cắn quả táo, đôi môi căng mọng ướm át hé mở lại hợp, ở dưới đèn đêm chiếu xuống có vẻ vừa mềm lại vừa non.

Cử động vô ý thức này khiến Chung Soái ở đầu ghế sa lon kia căng thẳng cả người, như bị đốt lên một bó đuốc, trong đôi mắt đều tràn đầy nóng bỏng. Vì dời đi lực chú ý, anh làm bộ cảm lên điều khiển ti vi nhấn tới nhấn đi, kênh truyền hình bị chuyển vài lần, cuối cùng mất đi kiên nhẫn ném xuống, “TV chả có gì thú vị cả!”

“Đúng nha!” Cô hòa theo, đột nhiên phát hiện mình đang cùng anh ở chung trong một gian phòng.

“Hay là, nghỉ ngơi sớm một chút?” Anh đề nghị.

“Vâng” cô gật đầu, cầm khăn lông cùng áo ngủ chui vào phòng tắm. Đăng ký kết hôn làm vợ chồng cũng đã hơn hai tháng, cũng chỉ là hữu danh vô thật thôi, tối nay coi như là đêm động phòng hoa chúc, nhưng. Bọn họ mới gặp mặt lần thứ tư thôi, có thể đi quá nhanh hay không?

Trong phòng tắm nữ chính khổ sở rồi rắm, bên ngoài phòng tắm nam chính cũng không tốt hơn chút nào!

Tiếng nước chảy rào rào càng kích bác phòng tuyến yếu ớt của bạn Chung Soái, anh chỉ cảm thấy nóng ran hơn, trái tim anh cũng không ngừng nhảy loạn, phình phịch, phình phịch cuồng loạn không dứt, uống ba ly nước đá lớn mới ngừng nghỉ.

Tiểu Tử Hàm mất hơn ba mươi phút mới ra khỏi phòng tắm, mặc bộ quần áo ngủ kiểu đơn giản, mang theo hương thơm nhàn nhạt, da còn đọng vài giọt nước, mặt đỏ kiêu diễm thành công đốt lên khí nóng anh mới vừa thật vất vả dập tắt. Chung Soái cũng không dám nhìn cô, xốc lên khăn tắm cùng đồ ngủ, một đầu đâm thẳng vào phòng tắm, mở nước lạnh dập tắt lửa nóng trong người.

Tiểu Tử Hàm cầm khăn lông, tay chân luống cuống đứng ở phòng khách, trong đầu lặp lại đấu tranh, rốt cuộc ý trí và tình cảm cũng nói cho cô biết, nên tận nghĩa vụ của người vợ.

Cô chậm rãi đi vào phòng ngủ, giữ chân chui vào, mặt chắn cùng ra giường hơi lạnh, nhưng chạm vào khí nóng trên người cũng rất thoải mái.

Chung Soái cũng tắm thật lâu, sau khi ra ngoài đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn người trong chăn hơi đội lên, do dự rất lâu mới đi vào. Lúc chui vào chăn không cẩn thận đụng phải bắp chân Tiểu Tử Hàm, cảm thấy cô rõ ràng co rúc, anh thở dài, nằm cách xa quyết làm Liễu Hạ Huệ.

Tiểu Tử Hàm tuy nhắm mắt lại, nhưng xúc giác cực kỳ bén nhạy. Cô cảm thấy anh nằm xuống, rõ ràng mới vừa tắm xong lại mang theo khí lạnh. Lòng của cô thấp thỏm, nửa là khẩn trương nửa là mong đợi anh đi tới, ai ngờ mới vừa đụng phải bắp chân của cô, chồng cô liền tránh không kịp, thân thể chuyển xa xa, còn xoay người đưa lưng về phía cô.

Làm gì thế? Cô cũng không phải là thú dữ, còn có thể đem một người đàn ông mạnh mẽ như anh ăn sạch sao, sớm biết như thế, cô vẫn nên còn ở trong phòng tắm đấu tranh! Vừa nghĩ tới tấm lưng lạnh lẽo của anh, trong lòng Tiểu Tử Hàm vừa bị thương lại vừa mất mát!

Chung Soái lúc ngủ cũng duy trì tư thế quân nhân cao lớn giống như cây tùng, mà Tiểu Tử Hàm lần đầu tiên cùng “Người xa lạ” cùng giường chung gối khó tránh khỏi cứng ngắc, không bao lâu liền khó chịu. Cô cố bình ổn hô hấp khẽ lật người, khéo chính là, Chung Soái cũng vừa vặn lật người qua, hai người cứ như vậy không hề chuẩn bị mà đối diện nhau.

Trong bóng tối cô không thể nhìn thấy rõ vẻ mặt của Chung Soái, lại có thể cảm nhận được tầm mắt nóng rực của anh, nghe được hơi thở nặng nề của anh, sau đó một nguồn nhiệt chậm rãi tiến tới gần, đợi cô phản ứng kịp thì môi của anh đã dính sát, đè ở trên đôi môi đỏ mọng của cô, vị bạc hà nhàn nhạt. Chốc lát sau cơn kinh hoảng, cô khôi phục trấn định, nhẹ nhàng tách miệng ra, coi như là không tiếng động đáp lại.

Cảm thấy phối hợp của cô, Chung Soái cũng không lãng phí cơ hội thật tốt, tăng thêm sức lực ngoài miệng, không khách khí chút nào chiếm đoạt đôi môi đỏ mọng mềm mại của cô, đầu lưỡi linh xảo chui vào trong miệng cô, dây dưa trên chọc cái lưỡi thơm không lưu loát của cô, liều chết triền miên.

Đây là một nụ hôn bá đạo, mặc dù nói cô đã từng yêu một lần, cũng đã kết hôn một lần, nhưng Tiểu Tử Hàm cũng chưa từng đã nếm thử nụ hôn bá đạo mà mãnh liệt như thế, không có nửa phần thủ dò xét, tự mình trườn vào thân thể, tùy ý dây dưa mềm mại ngọt non của cô, giống như là muốn hút sạch không khí trong lồng ngực cô, giống như muốn đem cô ăn vào trong bụng. Cô bị hôn đến hít thở không thông, bắt đầu hoài nghi, ngày mai trên mặt báo, mục tin tức xã hội sẽ xuất hiện tựa đề “Vợ chồng mới cưới bởi vì hôn không nghỉ làm nhà gái chết ngạt”.

“Ừm.” Cô giùng giằng kháng nghị, đưa đôi tay nhỏ bé đẩy bờ vai của anh.

Chung Soái phản ứng kịp, rốt cuộc chịu buông cô ra. Cô tham lam hít sâu một cái, còn chưa có bình tâm lại, một trận hôn ừn ừn lại áp xuống tới, cô phát ra tiếng rên khe khẽ.

Chung Soái nghe cô không tự chủ phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều càng muốn tới. Trong khí thế như lửa đốt, lật người đè ở trên người cô, gặm cắn đôi môi đỏ mọng mềm mại, bàn tay từ dưới áo ngủ tự động đưa vào, đẩy cao áo lót cản trở, cầm nơi đầy đà của cô.

Thân nhiệt cô lên cao, rất nóng rất nóng, mà nhiệt độ Chung Soái đè ở trên người cô lại càng nóng hơn. Một loại kinh nghiệm cô chưa từng có, vả lại khó có thể kháng cự, cảm giác đang xâm nhập mọi giác quan của cô. Cô uốn éo người, định thoát khỏi áp chế.

Làm như cảm nhận được cô giãy giụa, Chung Soái khẽ chống thân mình lên, rời khỏi thân thể anh cực kì khao khát, khàn giọng hỏi, “Anh muốn, có thể không?”

Cử động săn sóc như vậy làm lòng của cô rung động, Tiểu Tử Hàm mắt không chớp nhìn chằm chằm người đàn ông trong bóng tối khẽ thở hổn hển, “Em hiện trong kỳ an toàn.”

Lấy được câu trả lời của cô, nơi cổ họng Chung Soái phát ra một tiếng gầm nhẹ, bàn tay đưa đến phía sau áo lót, nhưng dùng sức nửa ngày cũng sờ không tới cúc áo, gấp đến độ anh chỉ có thể mở đèn bàn, ánh đèn vàng nhạt rải đầy đầu giường.

Tiểu Tử Hàm mãnh liệt nhắm mắt lại, một nửa là then thùng, một nửa là chói mắt. Một tiếng hít thở dồn dập chui rõ vào lỗ tai, xem ra Vi Vi không sai, là đàn ông đều bị bộ áo lót này làm máu nóng sục sôi!

Chung Soái vừa mở đèn liền bị món đồ nhỏ màu tím dưới áo ngủ bảo thủ làm kinh hãi, lụa mỏng cùng Lace (viền tơ) chụp lấy bầu ngực sữa trắng đầy đà như tuyết, nhũ hoa phấn hồng. Nhũ hoa dưới áo lót tơ lụa như ẩn như hiện nhô ra, tìm nửa ngày mới phát hiện khóa áo cất giấu giữa hai tòa núi nhỏ, anh cúi đầu xuống dùng miệng cắn mở khóa áo, bầu ngực trắng nõn bị trói buộc được giải phóng ra ngoài, đứng thẳng đỏ tươi có chút rung rung, im lặng dụ hoặc anh vội vàng hái. Anh đưa ra lưỡi, tỉ mỉ dọc theo nhũ hoa nhỏ đỏ hồng. Liếm cắn một vòng, đầu lưỡi thô ráp đụng chạm hai quả anh đào khiến mỗi lần bị kích thích càng thêm rung động, co rúm lại nở rộ trong miệng của anh.

Dòng điện như kích thích khiến Tiểu Tử Hàm không ngừng được rung động. Cô có thể rõ ràng cảm giác thân thể anh to lớn nóng dán lên người cô, khổng lồ nóng rực gượng gượng trong quần lót bó sát của anh chĩa vào bụng của cô, cuốn tới ngưỡng ngừng, không để cho cô kịp thở dốc, nhấn mãi vào cô, làm cô phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

Thanh âm này khiến kích thích càng thêm rõ nét. Anh cầm lấy tay cô, dẫn dắt cô cởi đi chiếc quần căng thẳng, lòng bàn tay của hai người đều là mồ hôi, nhiệt độ cao đến người phải sợ hãi, thật vất vả thoát bỏ chướng ngại trên người, sống lưng của anh gần như ướt đẫm, không thể tiếp tục không chế đè lại cô, siết chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, tiểu Soái phía dưới cường hãn mà hấp dẫn tiến vào!

“A!” Cơn đau như tê liệt, cô phát ra một tiếng kêu lên.

Chung Soái trong nháy mắt cứng lại.

Thân thể đầy mồ hôi treo ở trên người cô, từng giọt mồ hôi, lướt qua gương mặt cương nghị của anh, lần nữa nhỏ xuống ở giữa hai vú trắng nõn của cô.

Cô thở hổn hển, cho đến khi đau đớn lui đi, mới ngẩng đầu lên nhìn anh. Cô dĩ nhiên hiểu sự khó tin trong mắt anh, liệu ai đoán được một phụ nữ ” Kết hôn lần thứ hai ” còn cất giữ tâm thân xử nữ! Nhưng sự thật cô chính là “Hàng đã xài rồi” nhưng chưa mở bao bì!

Lúc yêu Tần Khải, hấn cần thủ bốn phận, cẩn thận từng li từng tí che chở cô, không muốn đột phá đạo phòng tuyến này. Cùng chồng trước là Vạn Đường, vốn cũng không có bao nhiêu tình cảm, trước hôn nhân tất nhiên không chịu vượt qua Lối Trì nửa bước, trong hôn lễ lại xuất hiện tiểu tam, cô làm sao có thể ngu đến mức làm vợ chồng chi thực?

“Đau lắm sao?” Anh khàn giọng hỏi, cái trán tựa lên trán cô.

Tiểu Tử Hàm đành hoảng gật đầu lại lắc đầu, loại cảm giác này thật kỳ diệu, cô gần như có thể cảm nhận được nhịp đập cùng sự nóng bỏng của anh ở trong cơ thể cô.

Cổ nén dục vọng chạy nước rút, Chung Soái êm ái liếm lỗ tai của cô, tay trái duỗi tới chỗ kết hợp của hai người, sờ được viên đậu nhỏ nhô ra, tỉ mỉ vuốt ve.

Môi lưỡi nóng bỏng, tạo thành cơn sóng vui thích, cô nhất thời cảm thấy cả người mềm yếu vô lực, mà phía dưới anh lúc nặng lúc nhẹ lại làm cho cô không ngừng rung động. Rất thoải mái lại giống như vượt qua cả sự thoải mái, giống như là có cây đuốc đốt ở trong bụng, hoặc như cô đang uống ly nước chanh mát lạnh

nhưng chưa đến khó chịu! Trên dưới kích thích tập kích bất ngờ, cô kịch liệt run rẩy, cô khó nhịn thử nhẹ nhàng hoạt động hông mềm mại, động tác này, đồng thời đã làm hai người đồng loạt phát ra tiếng rên sướng khoái.

Chung Soái vốn là dựa vào nghị lực mà cố nén, bị cô cử động như vậy, nam căn cứ nóng lại bị cô siết càng chặt hơn, làm sao còn nhịn được, chỉ đành phải kèm chiếc eo nhỏ của cô, dùng sức một cái, đem nửa bộ phận vẫn còn ở phía ngoài đi vào, cảm nhận ấm áp ướt át bên trong cô. Thấy cô không khổ sở nữa, anh liền rút ra, dụng hết toàn lực đâm vào, mỗi một cái đều nhấn đến chỗ sâu nhất, giống như muốn đem mình khảm vào tận cùng bên trong cô.

Bởi vì ngưỡng ngừng, Tiểu Tử Hàm vừa bắt đầu còn cắn răng đè nén cảm giác ập đến, nhưng thân thể càng ngày càng nhạy cảm, anh lớn, anh cứng rắn, anh nóng. Rõ ràng như thế, kích thích cô thét chói tai, rốt cuộc khi anh mạnh mẽ thẳng tiến không ngừng, cô thất thanh hét lên, từng tiếng hô tên của anh: “Chung Soái, Chung Soái.”

Tiếng kêu của cô mềm mại đáng yêu tận xương càng làm người đàn ông phía trên người càng thêm ra sức, anh kéo hai chân của cô ra, tăng cường luật động, sức lực cùng tốc độ.

Từng cơn sóng khoái cảm đánh tới, tầng tầng lớp lớp, Tiểu Tử Hàm cũng không chịu nổi những thứ kích thích kia nữa. Tiếng rên dần dần chuyển thành khê nấc, ngọn lửa của anh từng trận vọt tới, cô theo bản năng ưỡn thẳng lưng, ở lần xô xuyên trí mạng cuối cùng, như vỡ tung theo luồng sang trắng ập đến.

Mật dịch phun ra tưới vào lối vào, kích thích đó đã làm anh thiếu chút thì buông vũ khí đầu hàng, cắn chặt hàm răng mới chịu đựng kích động bộc phát. Anh chậm rãi luật động, cảm thụ trơn trượt của cô, thoải mái thả lỏng thân mình. Không nhẹ không nặng xuyên xô thành công dẫn dụ dục vọng cô phát vòng thứ hai, nhìn cô động tình dưới thân, anh lại mở rộng hai chân cô.

Đã lên đỉnh một lần, thân thể cô càng thêm nhạy cảm, cảm nhận đầy đủ nóng bỏng của anh lấp đầy mình, nâng chiếc eo nhỏ nhấn lên, dung nạp tất cả của anh, mê say đến khê nấc, khi anh cuồng dã đoạt lấy, liên miên bật ra tiếng kêu duyên dáng, khi mất cô trầm luân trong tình triêu thì anh rốt cuộc liêu chết ở chỗ sâu nhất, ở bên tai cô, phát ra thanh âm thỏa mãn.

Giờ khắc này cô rốt cuộc hiểu rõ trong tiểu thuyết miêu tả “Chết một lần!” , không, cô là chết hai lần.

9. Chương 9: Tiệc Đón Gió Tắt Trần

Ánh mặt trời ló dạng, Chung Soái dưới tác dụng đồng hồ sinh học đúng giờ tỉnh lại.

Anh dùng một tay chống thân thể to lớn cao ngạo, cúi đầu nhìn thân thể trắng như tuyết bên cạnh, dung nhan ngũ sắc diệu dàng, nhớ tới tất cả chuyện xảy ra hôm qua, trong lòng dâng lên niềm vui sướng khó nói lên lời.

Anh thật sự đã nhận được bảo bối!

Môi mỏng nhẹ nhàng cong lên, anh cẩn thận từng li từng tí vuốt lên mái tóc dài trên gối, đem sợi tóc đen bóng mềm mại, từng vòng lượn quanh ở đầu ngón tay vuốt vuốt.

Cô ngủ rất an tĩnh, thân thể mềm mại nằm ở trong chăn, đôi môi sưng đỏ như đoá hoa sáng sớm. Nếu không phải là sợ đánh thức cô, anh đã sớm cúi xuống đem thân vùi trở về nơi ngọt ngào tiêu hồn này rồi.

Giống như là cảm ứng được ánh mắt nóng rực của anh, lông mi thật dài khẽ động, từ trong giấc mộng, Tiểu Tử Hàm chậm rãi mở ra mắt.

Cổ màu đồng, gương mặt tuần tú trong nháy mắt lấp đầy tầm mắt của cô. Cô chớp chớp đôi mắt vẫn còn buồn ngủ, mới vừa tỉnh ngủ có chút mê hoặc cùng chậm lụt, vẻ mặt mờ mịt đáng yêu khiến Chung Soái cười to.

“Chào buổi sáng, bà xã!” Anh cười buông tóc dài ra khỏi ngón giữa, khéo léo nắm cầm cô, càn rỡ ấn xuống một cái hôn lên môi cô.

Hơi thở phách nam quen thuộc, khiến lửa nóng đêm qua lập tức tuôn về trong đầu, Tiểu Tử Hàm hai má đỏ hồng, làm bộ đổi tư thế ngủ, xoay người lại thoát đi cái nhìn chăm chú của hắn.

Chung Soái thấy thế, từ phía sau nhốt chặt cô, tay khoác lên trên bụng, ngón tay nghịch ngợm kéo lê một vòng cung làm cho người ta rung động. Anh tiến tới bên tai của cô, di dời ngón tay xuống bên dưới bụng cô, đặt lên nơi mềm mại để cho anh tiêu hồn, “Còn đau không?”

Thanh âm ấm áp trầm thấp, hơi thở nóng bỏng thổi tới bên tai cô, bỏng đến mức cô giống như mèo con co rút thành một khối tròn.

Không nghe thấy câu trả lời của cô, Chung Soái tăng thêm sức lực, ngón tay nhẹ chen vào giữa nếp mềm ẩm, ẩm ướt của cô, “Nơi này, còn đau không?”

“A.” Đột nhiên có dị vật tiến vào làm cho cô không nhận được kêu lên, còn chưa kịp trả lời “Không đau”, đôi môi liền bị anh chặn lại hôn thật sâu.

Không giống với sự cuồng nhiệt tối hôm qua, hôm nay anh dịu dàng kiên nhẫn, hôn từng chút từng chút một cách dịu dàng, giống như là sùng bái một thánh vật, nhưng nghiêm túc như vậy lại làm cho trong cơ thể cô trào dâng từng cơn sóng kích tình, nụ hôn của anh, xúc giác của hắn, cũng làm cho cô khó có thể khắc chế, nhẹ nhàng rung động, thậm chí không tự chủ được, không lưu loát bắt đầu hôn trả lại anh.

Chung Soái chống đỡ trên người cô, đôi môi mỏng bật ra thanh âm buồn bực, thấp giọng rên rỉ, đem môi dời đến cổ của cô, dọc theo xương quai xanh gợi cảm, một tắc một tắc dời xuống. Cảm giác kích tình, cô không nhận được thở gấp, xác định cô đủ ướt anh mới chậm rãi đứng dậy, thân thể nặng nề xâm nhập giữa chân của cô, nhiệt thiết cứng rắn như in dấu chậm rãi đưa vào.

Tiểu Tử Hàm mở miệng nhẹ rên, hai tay vòng ôm hông của anh, tận hưởng khoái cảm mà anh mang lại, theo anh vào ra, giống như đợt sóng cọ rửa cô, làm cho cô choáng váng, làm cho cô nhẹ rên theo từng nhịp cử động.

Lần nữa tỉnh dậy là đã vào buổi trưa, lần này là Tiểu Tử Hàm tỉnh lại trước, mới vừa nhẹ nhàng động, bàn tay ngang hông liền thêm sức đem cô càng ôm chặt. Cô lại không dám động đẩy hắn ra, mở mắt cẩn thận xem gương mặt của Chung Soái đang ngủ say, người đàn ông này ngủ lúc lại như đứa trẻ, lông mày rậm, ngũ quan tuấn lãng, thật đúng là xứng với tên của anh — Soái. Cái người đàn ông đẹp trai này đã chân chính là chồng cô!

Cô như trứng tằm, vươn tay vuốt nhẹ lông mày cùng ngũ quan của anh, không ngờ cặp mắt kia bỗng chốc mở ra, dọa cô giật mình.

“Mấy giờ rồi?” Chung Soái vừa sờ đồng hồ đeo tay, vừa lẩm bẩm, thanh âm mới vừa tỉnh ngủ hơi khàn khàn.

Anh nhìn sang đồng hồ, đưa tay ôm chặt cô gái trong ngực, cảm không ngừng cọ sát ở đỉnh đầu của cô, “Sắp mười hai giờ rồi, em đói bụng không?”

Cô cứng người trong ngực, gật đầu một cái.

“Vậy rời giường đi, anh dẫn em đi ăn.” Anh là tác phong quân nhân, động tác thật nhanh, vừa nói xong liền động, thân thể trần truồng lục tìm quần áo trên đất. Cuộc sống luyện tập trong quân ngũ đã giúp anh có một cơ thể cường tráng, cơ ngực bền chắc khỏe mạnh, cổ màu đồng, hông tinh tráng, trên bụng không có một tí thịt dư, xuống chút nữa. A a! Ông trời, cô lại liếc tới vật nào đó đang rũ xuống. Cô mắc cỡ quay mặt đi, cái vật này không phải là giày vò cô nhiều lần sao, nhưng ngày hôm qua. Ngày vật đó lúc này và lúc sưng lên có khác biệt nha! Cô lại nhận không được liếc một cái, ah, sưng lên nữa rồi?

Chung Soái nhìn vợ mình không ngừng liếc trộm, đỏ mặt, lại liếc trộm, đôi môi mỏng không nhận được vênh lên, đồ ngốc này thật coi anh là tượng David phải không, mặc cho người xem xét?

Anh huyt sáo, đè nén phần thân phía dưới đang muốn manh động, đưa quần áo cho cô, “Bà xã, em mà còn nhìn lên anh, anh liền trước tiên đem em ăn lót dạ đó!”

Làm chuyện xấu bị bắt, Tiểu Tử Hàm mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, vội nhận lấy y phục, chui vào trong chăn mà mặc.

Chung Soái nhìn cô trốn vào chăn, đoán được cô là ngượng ngùng ở trước mặt mình thay quần áo, liền thức thúi chui vào phòng vệ sinh rửa mặt, lúc đi ra lại thấy cô cau mày, ngơ ngác nhìn chần chằm chằm.

“Sao thế? Không thoải mái à?” Anh sau lưng ôm cô, ân cần hỏi.

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, một bộ đáng thương tướng, “Cái chần của anh, em không gấp được!”

Chung Soái nghe vậy cười to, bước về phía trước, ở mép tóc của cô khe khẽ hôn một cái, “Nhìn anh biểu diễn này!”

Anh lưu loát giữ chần, mấy cái liền xếp gọn thật chỉnh tề, cảm giác rõ ràng, nghiêm nhiên lưu loát xếp xong một cái chần to.

Chung Soái nhìn cô trợn mắt hốc mồm, mặt sùng bái, dáng vẻ không khỏi càng vui vẻ hơn rồi, thật là một đồ ngốc! Anh cưng chiều xoa xoa tóc của cô.

Tiểu Tử Hàm rửa mặt, Chung Soái nhận điện thoại, nghe xong, lễ phép gõ cửa phòng vệ sinh, “Bà xã, mấy anh em trong sư đoàn nói muốn làm tiệc tẩy trần cho em, em đi không?”

Cô rửa sạch sữa rửa mặt trên mặt, “Tẩy trần?”

“Ừ.” Anh chột dạ đáp, thật ra thì đám người này là muốn xem cô dâu của anh.

Cô nghe cổ hơi chút suy tư, rồi sau đó cười tủm tỉm hỏi, “Em như vậy sẽ không làm anh mất thể diện chứ?”

“Nói giỡn à, em cho anh là ai! Cái khác không dám nói, nhưng trong quân đoàn anh, anh dám nói vợ mình xinh đẹp nhất!”

Thiên xuyên vạn xuyên vuốt đuôi không xuyên, đoàn trưởng ninh bợ coi như là lấy được trong lòng Tiểu Tử Hàm một hồi nở hoa, nữ nhân nào không thích người khác nói mình xinh đẹp!

Thay quần áo thì Tiểu Tử Hàm ở trong lòng đem Vi Vi cảm tạ ngàn vạn lần, may nhờ cô ấy chết sống muốn cô mang vài bộ quần áo xinh đẹp, nói là cho Chung Soái lưu lại ấn tượng tốt đẹp, nếu không cô thật sự định đem mấy bộ bình thường tới thôi.

Bọn họ đến khách sạn thì những người khác đã sớm đến rồi, nhìn thấy bọn họ đi vào cũng đứng lên, đồng loạt ánh mắt vây quanh Tiểu Tử Hàm, cuối cùng không biết là người nào lên tiếng, “Chị dâu thật là xinh đẹp!”

Tiểu Tử Hàm lễ phép mỉm cười, nhưng người đàn ông bên cạnh lại không hề khiêm tốn, mặt hả hê kéo vai của cô qua, giọng nói thật là kiêu ngạo, “Tất nhiên, không nhìn xem là bà xã ai!”

Người này, biến đổi phương thức tự khen bản thân!

Sau khi ngồi xuống mọi người lần lượt giới thiệu, cô trí nhớ tốt, một lần liền nhớ hết, trừ Chung Soái, mấy trại trưởng trong đoàn đang ngồi, những người khác đều là sư bộ đoàn cấp cán bộ. Xem ra anh là đoàn trưởng trẻ tuổi nhất. Mà người ngày hôm qua đón cô là Phó Đoàn Trưởng của Chung Soái, gọi Trần Du.

Thức ăn còn chưa lên bàn, Lý Bân trước hết gọi nhân viên phục vụ đưa tới mấy bình rượu lớn, lại lấy ra ba ly không, “Hôm nay là phải uống rượu..., nhưng là phải phạt Chung Soái trước. Thằng nhóc này mấy tháng trước còn không ngừng phản đối với anh mày, nhưng chỉ chớp mắt cưới về một bà xã, hại anh mày còn gọi chị dâu của cậu thu xếp tìm cô gái tốt chung quanh, đây không phải là lừa gạt tình cảm tổ chức cùng nhân dân ư, các cậu nói có nên phạt hay không?”

Chung Soái cũng không giải thích, liền tiếp nói “Nên phạt, nên phạt”

“Phạt thế nào?” Lý Bân gõ ly không hỏi Chung Soái cười cười, giác ngộ rất cao cầm lên một chai rượu đổ rót đầy 3 cái cốc không, “Anh em, tôi trước tiên tự phạt 3 chén!” Dứt lời uống một hơi cạn sạch.

“Rượu này phạt xong rồi, nên uống thưởng mới đúng á!” Lý Bân lại đem ly không rót đầy, “Này 3 chén thưởng cậu cưới được bà xã xinh xắn!”

Lời này nghe thế nào cũng không được tự nhiên, chẳng lẽ cô giả cho anh xem như phần thưởng sao? Tiểu Tử Hàm đang oán thầm, vừa ngẩng đầu mới phát hiện Chung Soái lại uống xong 3 chén.

Lý Bân còn không bỏ qua, rót 3 chén nữa, “Tốt lắm, 3 chén này là ăn mừng cậu thoát khỏi số độc thân.”

Làm cái gì? Lý Bân cùng Chung Soái có thù oán phải không, hay là khách sạn này cho anh rượu thành như vậy, 3 chén rồi lại 3 chén, rót rất nhiệt tình. Thấy Chung Soái lại không nói lời gì bưng ly rượu lên uống..., cô vội vã đưa tay kéo tay áo anh, anh ấn tay của cô, cười uống cạn.

Mọi người thấy bọn họ liếc mắt đưa tình, càng thêm hăng hái, la hét muốn anh uống rượu giao bôi, Chung Soái cười hì hì nhìn cô, “Bà xã, chúng ta biểu diễn cho bọn họ xem một cái.” Dứt lời vòng qua tay của cô, nâng cốc đưa vào trong miệng.

Mọi người vỗ tay bảo hay, lúc này Triệu Chánh Ủy đứng lên, xấu xa cười một tiếng, “Em dâu, hôm nay cùng chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, mọi người nói cô ấy có nên kính anh em chúng ta một ly hay không?”

Mọi người đều nói phải.

Chung Soái đứng lên, còn chưa kịp mở miệng liền bị Triệu Chánh Ủy hét ngừng, “Cậu không phải là đau lòng thay em dâu chứ, giúp cô ấy thay rượu cũng được, nhưng vẫn là quy củ cũ, một thành ba.”

Tiểu Tử Hàm cúi đầu mỉm cười, quy củ này thật đúng là lão luyện!

Chung Soái sử dụng ánh mắt hỏi ý cô, cô chỉ cười không nói, kéo anh ngồi xuống nhẹ nhàng nói một câu không có việc gì, sau đó cười khanh khách đứng lên.

“Triệu Chánh Ủy, vậy theo quy củ chính là một ly rượu đỏ thành 3 ly bia thêm một phần ba ly rượu trắng, đúng không?”

“Ah, em dâu rất rõ ràng quy củ này nha. Đúng, chính là như vậy, vậy em dâu muốn rượu đỏ hay bia?”

Cô nhướn mày cười một tiếng, “Em uống rượu trắng.”

“Rượu trắng sao?”

“Đúng, rượu trắng.” Cô nhìn thấy một bàn nam nhân xuất hiện ngạc nhiên trên mặt, chất vấn cùng than thở.

Hừ! Muốn làm khó cô, Tiểu Tử Hàm gặp mạnh là càng mạnh.

Thấy mọi người đổi mắt nhìn nhau, người bên cạnh một mực lặng yên không lên tiếng, Trần Du rút cuộc không nhịn được rồi, “Lý Đoàn, người lần trước mình nói là chị dâu đó!”

“Gi? Chính là hôm tiểu tử này xoạt ám chiêu cũng không uống say đó hả?” Lão Triệu chỉ vào Chung Soái, ánh mắt phức tạp.

“Cái gì ám chiêu?” Tiểu Tử Hàm buồn bực hỏi.

Còn không đợi người trả lời, Chung Soái liền vụt đứng lên, “Ai. Tôi mời mọi người một ly, uống một chút Uống...uồ...ng!”

“Xem ra em dâu còn không biết cậu làm chuyện tốt gì.” Triệu Chánh Ủy cười đến như tên trộm, “Vậy hôm nay cậu có thể phải biểu hiện tốt một chút, nếu không tôi không dám cam đoan người nào trong chúng tôi sẽ rượu vào lời ra!”

“Nhân viên phục vụ, đưa rượu lên!” Anh vỗ bàn một cái, giọng nói phóng khoáng.

Người này, nhất định có chuyện gạt cô!

Chung Soái uống một cách vui vẻ, không bao lâu xử hết hai chai rượu đỏ, tựa hồ say, đứng lên xiêu xiêu vẹo vẹo, nói chuyện cũng bắt đầu nói đốt, ngã vào bả vai của cô, la hét nói còn muốn uống.

Tiểu Tử Hàm vỗ vỗ khuôn mặt của anh cười thầm, tửu lượng như vậy, ban đầu còn muốn khi dễ cô?

10. Chương 10: Lại Bị Ăn

Tất cả mọi người biết hẳn bình thường không uống rượu, hôm nay cũng là cực kỳ vui mới có thể uống nhiều như vậy, xem chừng hẳn đã say, liền sai người đưa bọn họ trở về ký túc xá. Trần Du đưa bọn hắn tới dưới lầu, sau vẻ mặt mập mờ, “Chị dâu, chị đỡ đoàn trưởng lên đi, em đi về trước đây!”

Cô cười đáp tạ, dìu anh lên lầu. Uống rượu say, nửa người Chung Soái dựa hẳn trên người cô, dọc theo đường đi còn không chịu ngừng nghỉ, bàn tay ôm hông cô, trái một câu bà xã phải một câu bà xã, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô.

Tốn hết sức lực mới đem được anh an trí ở trên ghế sofa, Tiểu Tử Hàm đi vào nhà bếp rót nước ra đưa cho anh, “Uống nước đi!”

Anh nhận lấy uống sạch, “Cám ơn bà xã!”

“Em đỡ anh vào phòng ngủ nào!”

“Không cần, anh muốn đi tắm rửa trước, nếu không bà xã chê anh thối thối!”

Biểu tình trẻ con của anh khiến cô phì cười, liền kéo anh đi vào phòng ngủ, dọc đường đi vừa dỗ lại lừa, “Say rượu tắm đối với tim không tốt, hôm nay em không ngại anh thối!”

Thật vất vả nâng anh lên giường, cô đang muốn đi, ai ngờ bị anh dùng lực kéo tới, té ở trên người.

“A!” Cô lên tiếng kinh hô.

“Bà xã. Em phải chứng minh cho anh thấy, em không ghét bỏ anh thối!” Anh thấp giọng tuyên bố.

“Chứng minh như thế nào?” Cô tức giận hỏi.

“Như vậy.” Hai tay anh đặt xuống đôi mông căng đầy của cô, cách lớp quần, người anh em của anh đang chĩa vào bụng của cô.

Tiểu Tử Hàm phát hiện, Chung đoàn trưởng giờ phút này nói chuyện tương đối lưu loát, trong mắt sáng lấp lánh, nào có một tia say rượu.

Cô không để ý tới ám hiệu của anh, giùng giàng muốn đứng lên, nhưng lại bị hai cánh tay cường tráng vững vàng cố định, “Đừng động!”

Cô cố chống thân thể lên, nhìn chăm chăm vào trong cặp mắt anh, bên trong chứa đựng dự vọng, cô dĩ nhiên hiểu cái ánh mắt này hàm nghĩa gì, chỉ là. Chỉ là bọn họ buổi sáng không phải mới vừa đã làm, thường xuyên như vậy hình như không tốt lắm đâu?

“Chung Soái.” Cô còn kịp nói ra sự lo lắng của mình, đầu liền bị đè xuống, đôi môi dán chặt trên môi mỏng nóng bỏng.

“Ừm.” Tiếng rên rỉ yêu kiều tràn ra miệng.

Chung Soái lật người đè cô ở dưới thân, bàn tay luồn vào mái tóc dài của cô, đầu lưỡi bá đạo tấn công mạnh vào trong miệng của cô.

Hơi thở phái nam mãnh liệt xen lẫn mùi rượu phả vào, nâng lên lửa cháy y hệt xúc cảm đêm qua cùng trí nhớ sáng nay, hơi thở của anh nóng bỏng, anh cuồng nhiệt ngắm nhìn cô đưa đến toàn thân cô đều nóng, thân mình nhũn ra, hấp dẫn cô, cô không tự chủ được bắt đầu đáp lại.

Quần áo trên người dưới những cái hôn kịch liệt đã bị lột ra, Chung Soái nhìn chăm chú vào má phấn hồng đào của cô, cùng với môi bị hôn đỏ thắm, đôi mắt thâm u bừa bãi lướt khắp người cô, phát hiện món đồ lót gợi cảm màu tím hẳn vô cùng yêu thích thì cơ thể càng thêm cháy bỏng. Tiếng gầm nhẹ bật ra nơi cổ họng, dự vọng rốt cuộc vỡ òa, anh cúi đầu lần nữa, cắn vật mê người trước mắt, nhẹ gặm tuyết trắng đầy đà giờ đã đỏ tươi, bàn tay dọc theo đẩy ra quần lót, nhẹ nhàng tách ra hoa huyệt của cô, ngón giữa thăm dò vào.

“Không cần. . .” Trên dưới hai điểm mẫn cảm đều bị tập kích, khiến cô phát ra tiếng kêu kháng nghị, toàn thân phát run, ngón tay nắm chặt mái tóc ngắn của anh.

“Bà xã, em ướt rồi!” Anh nói nhỏ, hơi thở thổi vào tóc của cô.

Cô bị anh nói trắng trợn như thế, mắc cỡ nói không ra lời, nghiêng đầu sang chỗ khác, vùi đầu vào trong gối, nhưng Chung Soái cũng không buông tha, cắn vành tai của cô, tiếp tục trêu, “Bà xã, của em thật chặt, thật mềm... Bà xã, em cắn chặt như vậy anh không nhúc nhích được...” Cô xấu hổ không chịu nổi, chỉ đành phải uốn cong người, kéo đầu của anh qua, chặn lại những lời nói xấu hổ kia!

“Bà xã, em dụ dỗ anh!” Hắn thấp giọng chỉ trích, một tay cởi quần, thân thể bền chắc xâm nhập giữa hai chân cô, phân thân cứng rắn như bàn ủi đè xuống dục vọng, chống đỡ vào cô trơn mềm.

“A!” Vật cứng xâm lấn mang tới cảm giác mãnh liệt phong phú làm cho cô không nhận được phát ra tiếng.

Chung Soái xấu xa cười một tiếng, kéo hai chân của cô vòng bên hông, thật sâu thẳng tiến, đâm sâu và mạnh mẽ, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ khàn đục.

Mãnh liệt va chạm nhau làm cô sợ sẽ bị đụng bay ra ngoài, buộc phải nắm chặt hai cánh tay rắn chắc của anh, uốn éo người tránh né sức lực của anh, nhưng không nghĩ động tác này đưa tới phía dưới co rúc lại, xoắn đến mức Chung Soái cứ mãi xuất xoa liên tục.

“Thật là một yêu tinh!” Anh ổn định eo nhỏ của cô, bất động chôn ở chỗ sâu, chỉ sợ hơi chút động sẽ phải nộp vũ khí đầu hàng, chờ xương sống tê dại qua đi, anh mới dùng sức tiến lên trên, ai ngờ đụng phải tử cung cô, đưa đến cô duyên dáng kêu to, “Không cần. Nơi đó.”

“Nơi nào? Nơi này sao?” Anh cười xấu xa, xem chừng chỗ đó là điểm hưng phấn của cô, cố ý giảm bớt sức lực cùng tốc độ, vền vền chống đỡ ở nơi nào đó, từ từ ma sát, bức bách cô uốn cong người, thét chói tai.

“Chung Soái, không cần, nơi đó. Thật khó chịu.” Tiểu Tử Hàm hấp một ngụm khí, cảm giác mình sẽ chết, đau chết, tê dại chết, còn có quần bách mà chết —— cô thể nhưng muốn đến nhà vệ sinh!

“Ngoan, gọi tên anh.” Cảm thấy hoa huyết cô thường xuyên co rúc lại, anh biết anh đã tìm được đúng chỗ.

“Ông xã.” Cô bị giầy vò phải đầu hàng, phát ra âm thanh kiều mỹ, cảm thụ vật đang trong cơ thể.

“Ngoan, kêu một tiếng nữa. Kêu một tiếng nữa.” Nghe cô gọi, Chung Soái tựa hồ được thêm thuốc trợ tình, cũng không chịu được nữa ngọn lửa dục vọng tăng cao, nâng lên mông của cô, điên cuồng luật động, cực kỳ điên cuồng.

Sau đó chứng minh lời Chung đoàn trưởng nói không thể tin, cô đâu chỉ kêu một tiếng, cô là kêu suốt cả đêm a! Cho đến khi cô khóc cầu xin tha thứ, nam nhân trên người mới không cam lòng thả ra nhiệt tình. Cực kỳ mệt mỏi, cô bị ôm đi tắm, ai biết ở trong phòng tắm, cô lại bị nhấn trên tường làm thêm một lần, lúc đi ra ngay cổ thở cũng không có hơi sức, ôm chần ngủ thật say, nhưng rạng sáng lại bị lay tỉnh lần nữa, mãi cho đến ngày đêm không rõ mới ngưng chiến, bị ôm ở trong lòng anh ngủ mê man.

Một đêm này cô cuối cùng hiểu như thế nào cả đêm N lần, một đêm này anh rốt cuộc thể nghiệm được cái gì là tiêu hồn.

Tiểu Tử Hàm là bị đối tỉnh, khi tỉnh lại trên giường chỉ có một mình cô, cô đưa tay sờ điện thoại di động để đầu giường, hai giờ rưỡi? Cô đã ở trên giường suốt một ngày một đêm!

Quần áo bị tháo ra lúc động tình giờ đã xếp chỉnh tề trên ghế, cô lấy mặc vào, gờ tay nhấc chân cũng kéo ra một trận đau nhức, đủ thấy cô có ra sức chứng minh mình không ngại hấn thối!

Lúc đánh răng liếc thấy trong thùng rác là ly thủy tinh bể nát, đó là lúc cô bị chống đỡ ở trên tường vận động quá mức kịch liệt, sẩy chân đá rơi xuống, vừa nghĩ tới bọn họ lại ở phòng tắm làm ra chuyện mắc cỡ như thế, mặt cô liền đỏ tới mang tai.

Tắm rửa thay đồ xong, cô mang theo gương mặt đỏ hồng ra ngoài, trong phòng khách cũng không có bóng dáng Chung Soái, trên bàn ăn để hộp giữ ấm, phía dưới đè ép một tờ giấy, “Bà xã, anh có việc trong đoàn, trong hộp có cháo, em chịu khó lót bụng trước.” Chữ to mạnh mẽ mà có lực, nhìn một cái cũng biết đã luyện qua.

Cô đem tờ giấy cất vào trong túi, miệng mang nụ cười đến phòng bếp lấy ra cái muống. Trong hộp là hương vị cháo khoai lang ngọt ngào ấm áp, cô vèo vèo ăn hết. Đứng cười cô ăn như hổ đói, chuyên gia ai ai nói, M/L lần thứ nhất tương đương tiêu hao thể lực chạy 1500M, cô tối hôm qua tiêu hao nhiều như vậy, phải cấp bách tu bồi bổ!

Ông bà nói đúng, người là sắt cơm là thiết, sau khi lấp đầy bụng Tiểu Tử Hàm rốt cuộc có hơi sức. Thấy Chung Soái còn chưa có trở lại, cô quyết định làm người vợ đảm đang, vì vậy xắn tay áo đến ban công giặt quần áo của hai ngày nay, giặt đến quần lót hần thì trong đầu cùng phát hình ra hình ảnh giống như nhau, biến đổi góc độ chợt hiện ra hình ảnh người nào đó vận sức chờ phát động, cô dùng sức lắc đầu vứt bỏ những hình ảnh ái muội đó!

Giặt quần áo xong, cô lại dùng nước xà lau dọn nhà cửa, nghiêm nhiên có tiêu chuẩn một người vợ gương mẫu.

Chung Soái vừa mở cửa liền trông thấy trong phòng khách bóng dáng nho nhỏ ngâm nga ca khúc, vui sướng lau chùi, tóc dài bị tùy ý quăn thành búi tóc buộc ở sau ót, áo lông cừu màu xám thẫm, cổ tròn lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, trên cổ thon dài trắng nõn nhàn nhạt dấu hôn ứ đọng, thân quần jean bao lấy hông nhỏ, anh nhìn từng chi tiết, không khỏi nghĩ đến xúc cảm khi ôm cô, lại phát hiện đúng quần căng thật chặt.

Anh đường đường là Thượng tá, cũng không phải chưa từng nhìn qua phụ nữ, vậy mà cứ nhìn vợ mình liền nổi lên phản ứng sinh lý, nếu chuyện này truyền đi còn không bị đám người kia trong sư đoàn cười nhạo?

“Ah, anh về rồi?” Tiểu Tử Hàm quay người lại liền nhìn đến Chung Soái nhú lại chân mày đang làm thần giữ cửa.

“Ừ, về rồi.” Anh kín đáo kéo kéo quần, ân thanh căng lên cổ họng, ba chân bốn cẳng đi lên nhận lấy cây lau nhà, vùi đầu lau dọn!

Tiểu Tử Hàm cũng không khách khí với anh, đứng ở một bên nhìn anh làm việc, một hồi lâu mới nhớ tới có chuyện nói với anh, “Cái đó. . .” Cô chu chu mỏ, suy nghĩ rốt cuộc nên gọi anh như thế nào, cuối cùng vẫn là kêu một tiếng “Chung Soái”!

“Làm sao rồi?”

“Em định là ngồi xe tối trở về.”

Anh ngừng công việc trên tay, “Anh cho là em sẽ ở thêm hai ngày!”

Nhìn vẻ mặt mất mát của anh, Tiểu Tử Hàm đột nhiên sinh ra áy náy, “Em không có xin nghỉ!”

“Cũng chưa kịp cùng em đi dạo một chút!” Anh uyển chuyển giữ lại.

“Không có chuyện gì, còn không cứ như vậy, về sau có là cơ hội. Cuối năm, công việc cũng nhiều!”

“Cũng được. Mua vé lúc mấy giờ, anh cho xe đưa em đi.”

“Buổi chiều điện thoại dự định mua vé giường nằm, mười giờ rưỡi đêm, về đến nhà vừa lúc sáng sớm.”

“Nha. Vậy cứ để đó, anh dẫn em đi ăn cơm trước.”

“Thời gian vẫn còn sớm, nếu không đi chợ mua chút thịt cùng rau hẹ đi, em làm há cảo để tủ lạnh, anh có thể ăn bất cứ lúc nào.” Cô nhớ tới ngày thứ nhất nấu cho anh ăn, anh ăn đến ngon lành, có chút đau lòng, nên đã tính toán chuẩn bị nhiều món cho anh.

Chung Soái bĩu môi, “Không cần, anh lười phải vào bếp, hai ngày tới lại phải đi làm nhiệm vụ, một tháng sau mới trở về.”

Tiểu Tử Hàm nhìn anh, thấy giống như không được vui, đây là đang tức cái gì? Thôi, nếu Chung đoàn trưởng không cảm kích, cô cũng lười phải hầu hạ, buồn bực vào trong phòng ngủ dọn dẹp hành lý, nói đi là đi.

Trần Dụ lái xe tới đây, thấy mặt cô không tốt, “Chị dâu phải đi?”

“Ừ, đơn vị còn có việc!”

“Chuyện gì vội vã như vậy, muộn hai ngày cũng không được sao, đoàn trưởng hai ngày nữa cũng đi ra ngoài, chỉ đợi đến khi đó hãy đi.” Trần Du chưa từ bỏ ý định khuyên.

Cô khó xử nhìn Chung Soái một chút, còn chưa kịp nói chuyện, ngược lại anh đã mở miệng trước, “Được rồi, đưa chìa khóa cho tôi, tự tôi lái xe đi.”

Bọn họ ở thành phố ăn xong bữa cơm, nhìn thời gian vẫn còn sớm, Chung Soái lại lừa gạt đến siêu thị mua cho cô chút trái cây cùng sữa chua. Đến trạm xe lửa thì cô lo lắng không kịp xe, khách khí nói một câu rồi tự mình đi vào, chọc ặt cửa anh càng thối hơn, liền cho xe vào bãi đậu, xuống xe dắt tay của cô đi về hướng phòng đợi. Anh tức giận, trên tay không có nặng nhẹ, làm đau cổ tay cô.

Tiểu Tử Hàm khổ sở hừ nhẹ không có tránh được lỗ tai bén nhọn của anh, Chung Soái quay đầu, nhìn chăm chăm cổ tay cô liền hiểu được, vội vàng buông tay ra, nhưng trên cổ tay trắng nõn đã sớm lưu lại một vòng hồng hồng, anh vừa tự trách lại vừa đau lòng, ngón tay khẽ vuốt dấu đỏ, “Đau không? Thật xin lỗi, anh không phải cố ý!”

Tiểu Tử Hàm vốn cũng giận anh bá đạo vô lý, nhưng nhìn thấy cặp mắt đen kìa bao hàm sự đau lòng, cũng chợt hiểu Chung đoàn trưởng đây là không muốn cô đi a!

Thật đúng là tên khó chịu!

Cô lắc đầu một cái, rung động trong lòng, “Lúc đi em không có xin nghỉ, tiền trăm hậu tẩu như vậy không thỏa đáng. Hơn nữa cuối năm, rất nhiều công việc đều chờ đợi làm xong, trở về muộn lãnh đạo sẽ có ý kiến, lần sau em xin nghỉ đông sang thăm anh được không?”

Nghe vậy Chung Soái nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé của cô, “Anh làm xong nhiệm vụ sẽ đến thăm em!”

“Được.” Cô chủ động kéo cánh tay của anh, cười hì hì đồng ý.

Đàn ông quả nhiên cũng phải cần dụ dỗ, đặc biệt là Chung đoàn trưởng kiêu ngạo như vậy!

Cô chưa mua vé, nhưng Chung đoàn trưởng lợi dụng chức vụ mở ra cửa sau đưa cô vào trạm, trong lúc chờ xe anh tại móc ra thẻ rút tiền trong túi kín đáo đưa cho cô, “Tiền lương của anh.”

“Cho em làm gì?” Cô cự tuyệt tiếp nhận. Tuy nói bọn họ kết hôn, nhưng cô không có tiềm chất làm người vợ quản lý chồng nha!

“Cái gì gọi là cho em làm gì? Em là bà xã anh, không cho em thì cho ai?” Anh bá đạo đem thẻ nhét vào túi xách cô.

“Nhưng mà, tự em có tiền.”

“Tiểu Tử Hàm!” Hần gầm nhẹ, “Em thử cự tuyệt một lần nữa xem!”

Hic hic, nào có người đưa tiền đưa thành như vậy!

“Mật mã là 525526.”

“Bên trong có bao nhiêu tiền?” Cô ghi nhớ mật mã, thuận miệng hỏi.

“Không biết, dù sao hiện tại cũng là của em!” Hần hất cằm lên cười một tiếng, đột nhiên lại hạ thấp giọng nói, “Áo lót tối hôm qua anh rất thích, trở về mua thêm mấy bộ!”

Mặt của Tiểu Tử Hàm trong nháy mắt đỏ bừng! Không thể tin được, đường đường Thượng tá lại công khai đùa giỡn mình vợ trước mặt mọi người!

Nơi xa trạm xe thông báo xe vào trạm, Chung Soái ôm chặt lấy cô, cầm tựa ở đỉnh đầu của cô, “Tử Hàm, anh hối hận để cho em ở lại thành phố C rồi.”

Cô còn không quá thích ứng ở tại nơi công cộng áp áp ôm ôm thân thiết như vậy, ngượng ngùng mà đem mặt vùi sâu vào ngực của anh, lắng nghe tim mạnh mẽ nhảy trong lồng, hơi thở nóng bỏng trượt vào tóc của cô, xua tan mùa đông rét lạnh, ấm áp lòng cô.

“Em sẽ nhớ anh chứ?” Chung Soái nâng lên cằm của cô, nghịch ngợm hỏi. Này gương mặt đỏ tươi của cô làm cho anh thật là thích, không nhịn được ở phía trên hôn một hớp.

Tiểu Tử Hàm dùng thanh âm sánh ngang con muỗi cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Hiển nhiên Chung đoàn trưởng chắc là sẽ không hài lòng người nào đó qua loa, lúc xe vào trạm, anh kèm ở cằm của cô, hung hăng hôn, môi của anh mút chặt cô, cạy hàm răng cô ra, chui vào trong miệng dây dưa cái lưỡi thơm tho của cô, nụ hôn này thô bạo mà kịch liệt, cố ý làm đau cô, dường như muốn để cho cô đau đến khắc sâu trong lòng.

Khi Tiểu Tử Hàm cho là mình sắp ngất đi, Chung Soái mới buông cô ra, ngậm lấy vành tai của cô nói nhỏ, “Bà xã, lên đường xuôi gió!”

Đoạn đường này thật đúng là xuôi gió, bởi vì Tiểu Tử Hàm là bay trở về.

11. Chương 11: Ngoài Ý Muốn, Vô Tình Gặp Gỡ

Trở về thành phố C không tới hai ngày, Chung Soái đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, trước khi đi đặc biệt gọi điện thoại báo cho Tiểu Tử Hàm trong lúc làm nhiệm vụ không thể gọi điện cho cô, cho nên điện thoại tắt gấu mỗi đêm vì vậy cắt đứt.

Tối thứ tư, cô rảnh rỗi cùng Vi Vi tán gẫu QQ, nói đến gần đây luôn là nghe nhầm, trời vừa tối cảm giác điện thoại reo.

Vi Vi hỏi: “Nhớ nam nhân nhà cậu chứ gì?”

“Có thể thôi.” Cô đáp hàm hồ.

Trên màn ảnh xuất hiện một biểu tình, “Nói mau, cậu là nhớ thương Chung đoàn trưởng, hay là suy nghĩ muốn gặp người anh em của hấn?”

Người anh em? Anh em?

“Mẹ nó! Vi Vi, cậu là Đại Sắc Ma.”

Nhưng mà người anh em của anh xác thực thiên phú dị bẩm! Một mình ngủ say ban đêm, cô thường thường hồi tưởng lại những chuyện quẩn quít dây dưa mặt đỏ tới mang tai, tròng mắt đen của anh tỏa sáng, mồ hôi trên da thịt, nhiệt độ nóng lên, vật cứng nóng đậm sâu thăm dò, cùng với khi hạ thân anh xuyên xỏ vào cô, mềm mại nóng bỏng, những tiếng rên khe . . . Hai gò má mềm mại bởi vì nhớ lại hiện lên nhàn nhạt mây hồng. Thảm, cô bị Vi Vi lây bệnh rồi, cũng trở thành Đại Sắc Ma rồi.

“Chung đoàn trưởng lúc nào thì trở lại? Cậu có phải nên dẫn đến gặp mình hay không, lại nói các cậu kết hôn hơn mấy tháng rồi, mình thân là chị em tốt còn chưa có gặp qua em rể như thế nào!”

“Không biết, bảo là phải đi hơn một tháng, cụ thể bao lâu chưa nói. Nhưng mà anh ấy nói nhiệm vụ kết thúc sẽ đến thành phố C, đến lúc đó khẳng định dẫn đến cho cậu xem!”

“Xem qua cọng lông à? Cậu cũng bị người ta ăn khô lau sạch rồi, mình phản đối có ích lợi gì, lại nói xem cậu bây giờ được chăm sóc đến mặt mày hồng hào, cũng biết cậu nhất định rất hài lòng!”

Hài lòng không? Chắc là vậy, ít nhất bây giờ nhìn lại lần kết hôn này xem như trăm lợi không hại.

Trước khi ngủ cô đem điện thoại để dưới gối, đây là thói quen sau khi Chung Soái làm nhiệm vụ mới có, lo lắng lỡ mất điện thoại cùng tin nhắn của anh.

Xem ra Vi Vi nói đúng, cô là thật sự có chút nhớ Chung đoàn trưởng!

Chiều thứ năm, Tiểu Tử Hàm bị sai đến Phủ Thị Chính dự hội nghị liên ngân hàng, cái hội này một tháng một lần, đối tượng tham gia là đại biểu nghề ngân hàng, trong buổi họp sẽ phân quản mức độ tiền tệ, lãnh đạo thành phố sẽ bố trí công việc, bộ phận đại biểu sẽ hỏi báo tất cả tình huống hành nghề vụ kinh doanh, trao đổi kinh tế tài chính tình thế trước mặt cùng khó khăn, nội dung dài dòng nhằm chán, cũng không có

bao nhiêu ý nghĩa, dù sao ý kiến nói nhiều lần, cũng không thấy người nào giải quyết, chỉ là đi cho có hình thức, lúc lắc tư thái mà thôi.

Tối đầu tiên ngủ được không tốt, vào lúc này máy điều hòa đánh ra mạnh mẽ khí ẩm lại để cho người chóng mặt, đại biểu thành phố G máy móc báo cáo, không hề phập phồng càng làm cho cô sinh ra mệt mỏi, nhưng suy nghĩ một chút mình dầu gì cũng là đại biểu của W, hơn nữa ký giả đài truyền hình tựa hồ đang hội tụ vào tin tức nội thành, cô thật sự không dám trắng trợn ngủ gục, không thể làm gì khác hơn là dựa vào việc đi toilet để ra bên ngoài hóng mát.

Từ phòng rửa tay ra ngoài, Tiểu Tử Hàm không có lập tức đi vào, dù sao lần này W không báo cáo, thay vì đi vào nghe bọn họ nói nhảm, không bằng ở bên ngoài xem báo một chút. Bản tin văn giới thiệu kinh tế Hàm Bình dán trên tường, cô xem rất nghiêm túc, đột nhiên nghe có người kêu tên của mình thì có chút giật mình, không phải chứ!

Cô cau mày quay đầu lại, lại thấy một người nằm mơ cũng không nghĩ tới, “Tần Khải?”

“Tiểu Hàm, thật sự là em?” Tần Khải bước nhanh tới, trên mặt vui mừng.

“Làm sao anh lại ở chỗ này?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Bên này có một hạng mục IPO, vừa lúc là anh phụ trách, còn em, tại sao lại ở chỗ này?”

“Tối đây đi họp.”

Tần Khải gật đầu một cái, không nói chuyện nữa, chỉ là kinh ngạc ngừng mắt nhìn cô, đem cô cùng cô gái nhỏ trong trí nhớ so sánh, hôm đó ở trung tâm thương mại quốc tế vội vã thoáng nhìn, chưa kịp nhìn cho kỹ, hôm nay nhìn kỹ mới phát hiện cô thật thay đổi, trở nên càng thành thực hơn, tóc dài đến eo đã cắt ngắn đi, đồng phục chứng chắc nổi bật lên cô vừa đẹp lại tự tin hơn.

Tiểu Tử Hàm bị nhìn, thấy không được tự nhiên, thấp giọng đánh vỡ trầm mặc, “Em còn phải đi họp, em đi trước.” Nói xong xoay người hướng hội trường đi, sau lưng lại vang lên tiếng Tần Khải, “Tiểu Hàm. . . .”

“Tiểu Hàm. Buổi tối cùng nhau ăn cơm được chứ?”

Cô nên cự tuyệt, nhưng cuối cùng vẫn là gật đầu một cái, dù sao người tới là khách, cô dầu gì tận tình làm chủ.

Tiểu Tử Hàm không nghĩ tới Tần Khải sẽ đứng ở cửa phòng họp đợi cô, anh ôn tồn nho nhã giống như người mẫu, khiến người ta lui tới ngẩn nhìn, hình ảnh quen thuộc này để cho cô nhớ tới những năm kia anh đứng là như vậy, đứng ở dưới ký túc xá nữ của đại học Z, một bộ lạnh nhạt thanh thần, giống như là vậy ở trong kết giới che giấu đám người náo nhiệt quanh mình, thấy cô thì mới lộ ra vẻ mặt vui vẻ.

Cô lắc đầu một cái, bỏ rơi trí nhớ chua chát, đi tới trước mặt Tần Khải, “Ngại quá, để cho anh chờ lâu!”

“Không có việc gì, anh cũng mới xong.” Anh dịu dàng cười một tiếng.

“Muốn ăn cái gì? Hôm nay em làm chủ mời khách!” Cô vừa nói vừa đi ra ngoài, Tần Khải quá chói mắt, cùng anh đứng cùng nhau vô luận ở nơi nào cũng có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác, cô cũng không muốn làm tượng cho người ta nhìn.

Tần Khải tự giác theo sau, chui vào xe nhỏ của cô, “Ăn món cay Tứ Xuyên thôi.”

Đang thất dây an toàn tay hơi chậm lại, “Hay là đi ăn món Hoài Dương thôi.”

Cô làm sao không nhớ rõ, Tần Khải không ăn cay được? Thích ăn món cay Tứ Xuyên chính là cô!

Khi đó bọn họ mới vừa nói yêu thương, gia đình Tần Khải mặc dù không giàu có nhưng đối với cô lại là hết sức sủng ái, mỗi Chủ nhật cũng sẽ mang cô đi bên ngoài cải thiện cuộc sống. Cô thích món cay Tứ Xuyên, thích nhất tương ớt trộn cá nấu cải chua cùng Thủy Chử hệ liệt, Tần Khải liền mang theo cô ăn tất cả quán bán món cay Tứ Xuyên lớn nhỏ, cô ăn đến thật vui mừng, nhưng anh lại ít động đũa tử, cô tò mò, “Sao anh lại không ăn?”

Tần Khải xoa xoa mái tóc dài của cô, chỉ mấy món trên bàn, “Anh có ăn mà, nếu không em thật cho là những thứ này đều là em tiêu diệt hay sao?”

Biết rõ chuyện này là do bọn họ tham gia tiệc tốt nghiệp với mấy bạn cùng phòng, cô lôi kéo anh cho, “Tần Khải, món cá sốt ớt này ăn ngon thật, anh mau nếm thử.”

Bạn cùng phòng ngồi bên cạnh cô nghi ngờ, “Tần Khải dị ứng với ớt, một chút cũng đụng đến, em không biết sao?”

Cô xấu hổ không chịu nổi, cúi đầu cứ mãi oán giận mình không xứng với anh. Nhưng Tần Khải chỉ là cột nhà mà ôm cô, “Ngu ngốc, là anh cố ý, chờ anh dưỡng em thành tiểu heo mập, đến lúc đó ngoại trừ anh ra còn có ai muốn em?”

Ngày Tần Khải nhận được offer của công ty MH, bọn họ đến trung tâm thương mại quốc tế ăn mừng, lúc đi ra ở IDO thấy một đôi đối rất đẹp, cô thích đến chảy nước miếng, nhưng giá quá cao làm cho cô muốn rơi lệ. Khi đó anh ôm lấy cô cam kết, “Tiểu Hàm, tin tưởng anh, anh sẽ cố gắng để cho em có tất cả, trở thành cô gái hạnh phúc nhất trên đời.”

Cô cười một tiếng. Dĩ nhiên tin tưởng, bởi vì khắc kia cô đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hạnh phúc là cái gì? Hạnh phúc chính là mèo ăn cá, chó ăn thịt, Tần Khải yêu Tiểu Tử Hàm- con Tiểu Quái Thú này!

Chỉ là, cô bởi vì cố chấp cùng khiếp đảm đã tự tay hủy diệt anh chuyên tâm kiến tạo hạnh phúc. Lúc cô cố ý trở về thành phố C, cô cầu xin anh, “Tần Khải chúng ta trở về có được hay không, tìm một cái phần công việc an ổn, sống một cuộc sống bình thường, em cái gì cũng không muốn.”

Anh cũng cầu xin cô, “Tiểu Hàm, mẹ em chỉ đang lừa gạt em, em ở lại Bắc Kinh có được hay không, anh sẽ cho em tất cả mong muốn.”

Kết quả là bọn họ cũng không có ai dao động, khi cô ở sân bay, anh trốn việc chạy tới chỉ là muốn giữ cô lại lần cuối cùng, nhưng cô lại tuyệt quyết dứt tay của anh ra, đi từng bước một xa rời tầm mắt của anh, vẫn còn nhớ ở khắc xoay người kia, anh đỏ lên hốc mắt cùng gầm thét: ” “Tiểu Tử Hàm, em nhất định sẽ hối hận!”

Từ Bắc Kinh trở về thành phố C cô gần như khóc cả đoạn đường, cho anh là không hiểu, cho anh không yêu cô như cô tưởng tượng, vì mình yêu anh nhiều hơn anh. Nhưng thật lâu về sau cô mới hiểu được, những giọt nước mắt kia chảy là vì tình yêu chết đi của cô, bởi vì cô hậu tri hậu giác hiểu được, cả đời này sợ là cũng tìm không được nữa một người như vậy rồi!

Bỏ lỡ người trước mặt luôn là trân quý nhất, cuộc sống rời khỏi anh trở nên u ám

Tiểu Tử Hàm thở một hơi, từ trong hồi ức rút người ra, múc một muỗng đậu hũ, kỳ quái, món ăn Hoài Dương rõ ràng là thơm ngon nhẹ, vì sao cô ăn vào miệng lại đầy đắng chát?

Một bữa cơm ăn an tĩnh không tiếng động, hai người cũng chìm sâu trong trí nhớ của bản thân không rút ra được, chỉ có mấy điều hòa không khí phát ra tiếng o o cùng tiếng bát đĩa va chạm.

Lúc tính tiền lúc Tần Khải tranh hóa đơn, “Anh không có thói quen để phụ nữ trả tiền.”

Cô ngửa đầu, nhớ tới ngày trước, anh cũng là lấy lý do này ôm đầm tất cả phí dụng bọn họ đi ra ngoài, Tiểu Tử Hàm từng bĩu môi nháo không được tự nhiên, “Anh kỳ thị giới tính, xem thường phụ nữ!”

Anh kéo cô qua, nắm chiếc mũi nhanh nhạy của cô, “Đứa ngốc, của anh không phải là của em sao?”

Trí nhớ linh hoạt như thế, lại giống như mới vừa xảy ra hôm qua, đáng tiếc. Người và vật không còn quả thật là hồi tiếc.

Tần Khải kiên trì muốn đưa cô trở về, cô lười tranh chấp, lái xe trở lại phòng trọ nhỏ.

“Em lên trước đi, anh tự mình đón xe.” Anh đứng ở chỗ đậu xe, bĩu môi ý bảo cô lên trước.

“Vậy em lên trước.”

“Ừ”

Tiểu Tử Hàm đi vào chỗ khuất mới quay đầu lại nhìn quanh, cách lớp cửa thủy tinh, xa xa nhìn thấy anh còn chưa đi, vẫn đứng ở dưới đèn đường mờ vàng, cúi đầu không thấy rõ vẻ mặt, nhưng cô vẫn là cảm nhận được ưu thương.

Vào phòng, cô rót ỉnh ly nước nóng đứng bên cửa sổ ở phòng khách, cho đến ly nước lạnh đi, mới thấy Tần Khải từ từ rời đi.

Chiều nay, ở thành phố này, có hai người cả đêm chưa chợp mắt!

Sau đêm đó, Tần Khải lại hẹn cô thêm nhiều lần, Tiểu Tử Hàm một lần cũng không có đến nơi hẹn. Cô có lẽ không quá quả quyết, có lẽ không thương Chung Soái, nhưng cô lại vô cùng rõ ràng làm một người vợ nên kiên thủ trách nhiệm.

Tối thứ sáu, Tiểu Tử Hàm ở trên mạng kiếm được một bộ áo ngủ tình nhân, Chung Soái nói qua sẽ đến thành phố C, cho nên phải chuẩn bị đồ dùng hàng ngày cho anh. Tính tính toán toán anh đã “Biến mất” một tháng lễ năm ngày, chỉ là cô không biết anh làm nhiệm vụ “Nhiều” hơn một tháng rồi cuộc là nhiều mấy ngày.

Đang chuẩn bị tắt máy, QQ vẫn ẩn thân, chợt hiện tin nhắn từ Trương Tuệ, “Bạn tốt, mình đã làm một chuyện thật có lỗi với cậu, cậu nhất định phải tha thứ ỉnh!”

Cô nghi ngờ, phát hành đi một “?”

Trương Tuệ tựa hồ không ngờ tới cô đang online, qua thật lâu mới gửi tới một câu, “Mình đem chuyện cậu ly hôn nói cho Tần Khải rồi, còn cho số điện thoại của cậu nữa.”

Khó trách Tần Khải biết số của cô, thì ra là như vậy, “Không có việc gì, dù sao đều đã qua rồi!”

Màn ảnh dừng lại thật lâu, lâu đến cô chuẩn bị thoát ra, QQ lại nhấp nháy , “Nghe nói anh ấy đã cùng vị hôn thê chia tay, vốn là tất cả mọi người nhận được thiệp mời rồi, nhưng không bao lâu anh lại cùng mọi người nói hủy bỏ hôn lễ. Là ở lần trước, sau khi hai người gặp nhau... Mình nghĩ, không phải anh ấy muốn...”

Cô tất nhiên hiểu ý Trương Tuệ, vậy mà cô khiếp sợ hơn khi nghe tin anh hủy bỏ hôn lễ, trong ấn tượng của anh, quan niệm gia đình là rất sâu, sao lại tùy tiện làm ra quyết định như vậy?

Trương Tuệ thấy cô vẫn không có phản ứng, lại đánh tới mấy câu nói, “Mình đoán anh lần này tới thành phố C cũng là bởi vì cậu, thật ra thì. Mình nói là nếu như, còn có thể, các cậu thật sự có thể cho thêm lẫn nhau một cơ hội.”

Tiểu Tử Hàm nhìn chằm chằm màn ảnh, cực kỳ lâu mới đánh xuống một câu, “Sợ là không có cơ hội, mình lại kết hôn rồi!”

Cô đơn giản rõ ràng nói tóm tắt với Trương Tuệ về cuộc hôn nhân của mình, đương nhiên là bỏ qua chi tiết kết hôn tốc độ, chỉ nói là tham gia tiệc cưới Văn Nhạc Nhạc thì gặp, Trương Tuệ cũng không có hỏi nhiều, dừng lại chúc mừng chúc phúc, chút hối tiếc thở dài.

Cô hé miệng cười cười, tắt máy vì tính.

Rạng sáng, cô từ trong mộng tỉnh lại, lại nghĩ tới chuyện Tần Khải hủy bỏ hôn lễ, sinh ra cảm giác có tội, vì vậy lấy ra điện thoại di động gửi cho anh một tin nhắn, “Ngày mai cùng nhau ăn cơm trưa được không.”

12. Chương 12: Cổ Nhân Gặp Nhau

Ở dưới lầu chung cư nhìn thấy Tần Khải, Tiểu Tử Hàm một chút cũng không bất ngờ, anh ngẩng đầu, đôi môi mỏng cong lên, vẻ mặt đó đã làm cho cô hoảng hốt, cảm thấy cứ như anh vẫn ở nơi đó, chưa bao giờ rời xa.

Tần Khải kiên trì muốn ăn món cay Tứ Xuyên, Tiểu Tử Hàm biết không cãi lại anh, quyết định chọn một nhà hàng mùi vị cùng hoàn cảnh thật tốt. Lúc gọi thức ăn, anh toàn gọi món cô thích, cô dặn dò thêm làm món ăn thanh đạm chút. Đồ ăn gọi nhiều lắm, một bàn lớn, ngày trước bọn họ cũng không phải như vậy, ngày trước bọn họ điều kiện kinh tế không tốt, một nồi cá cải chua, một đĩa rau xào cũng có thể ăn say sưa ngon lành, đã nhiều năm như vậy, rất nhiều chuyện đã sớm thay đổi!

Tiểu Tử Hàm không đói bụng, nhìn về phía một một bàn mỹ thực ăn không biết ngon, Tần Khải ngược lại, nhìn mấy nồi lớn vừa đổ lại cay ăn đến cực kỳ vui vẻ, cô cả kinh, suýt nữa rót tròng mắt xuống đất. Anh không ăn cay là bởi vì dị ứng, ngày trước cô không hiểu chuyện, nháo để cho anh ăn tiêu cay, muốn nhìn một chút phản ứng dị ứng trong truyền thuyết, Tần Khải cũng chiều cô lên trời, bất chấp tất cả nuốt vào mấy khối lớn cá chần nước sôi, chưa ăn hết cơm liền bắt đầu da đầu ngứa ngáy, toàn thân nổi mẩn đỏ, cuối cùng vẫn là đi bệnh viện mới khỏi.

Cô vừa áy náy lại đau lòng, giận mắng anh ngu hết biết.

Anh chỉ vào khắp người mẩn đỏ ôm cô vào trong ngực, “Đừng nói là nước tiêu nóng, dù là Hạc Đình Hồng, em muốn anh uống..., anh cũng uống hết!”

Nói lời này thì trong mắt của anh tràn đầy cứng chiều.

Khi đó cô vẫn tò mò người ta gọi anh là “Băng sơn mỹ nam”, vì sao coi trọng mình, không có chuyện gì vẫn yêu hỏi: “Tần Khải, anh tại sao thích em?”

Tần Khải mới đầu cũng không trả lời, bị cô cuốn lấy không có biện pháp mới nghiêm trang nghĩ một hồi lâu, “Bởi vì Thượng Đế rút một cây xương sườn của anh để tạo thành em!”

Ai nói sinh viên khoa học tự nhiên không hiểu lãng mạn, anh là Trạng Nguyên khoa học tự nhiên vẫn lãng mạn đầy thôi, buồn nôn lại ngu ngốc!

Bọn họ chia tay quá mức vội vàng, hôm nay quay đầu lại, trí nhớ tràn đầy ngọt ngào. Cô vội từ quá khứ loang lỗ đó rút người ra, đè nén ngạc nhiên hỏi, “Em nhớ anh trước kia không ăn cay!”

Tần Khải đang gấp một miếng thịt bò nói, “Sau này lại thích!”

“Không dị ứng sao?” Cô kinh ngạc, chẳng lẽ dị ứng còn có thể thỉnh thoảng xuất hiện?

“Không phải, mỗi lần cũng sẽ phát tác, cùng lắm thì lúc ăn xong uống thuốc là được!”

Lúc này đáp làm cho cô sững sờ, hồi lâu mới lẩm bẩm nói nhỏ, “Không nên giày vò thân thể như vậy!”

Tần Khải để đĩa xuống, rót xuống ly nước nóng, “Anh chỉ là muốn xem món ăn em thích rốt cuộc là mùi vị gì! Sau đó lại phát hiện nó rất ngon!”

Tiểu Tử Hàm ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh, sóng gợn lẫn lẫn, bao hàm rất nhiều cảm xúc, một chút xiu choáng váng tại trong lòng của cô, kích thích từng mảnh tuôn trào.

Tiểu Tử Hàm, mi tĩnh cho ta, chớ quên mục đích hôm nay!

Cô cảnh cáo mình, giả bộ trấn định bưng lên chén nước trước mặt, dụng hết toàn lực nở ra một nụ cười thật tươi, “Đúng rồi, quên nói cho anh biết, em lại kết hôn!”

Cô cố ý tại chữ “Lại” nói càng thêm trọng lực, như đã đoán trước, nhận được ánh mắt giật mình của Tần Khải.

Được rồi! Cô thừa nhận, như vậy có chút tàn nhẫn, nhưng lúc nên tàn khốc thì chỉ có thể tàn khốc, dù là đả thương mặt mũi lưu lại vết rách, nếu không kéo dài tới cuối cùng thì nát bên trong áo hay chần, chỉ còn dư oán trách lẫn nhau.

“Vậy sao? Chuyện khi nào?” Anh mặc dù hết sức bình phục tâm tình, nhưng vẫn không giấu được đáy mắt đau thương.

“Hơn mấy tháng rồi!” Cô cố ý đáp mơ hồ, không muốn cùng anh tìm tòi nghiên cứu đoạn hôn nhân này.

Tần Khải cười khỏ tựa lưng vào ghế ngồi, một hồi lâu mới nói ra một câu, “Tiểu Hàm, anh cho là lần này tới vẫn hồi cùng em!”

Trên mặt anh cô đơn cùng đau đớn không sót gì, cô đột nhiên nghĩ mình lại đang làm chuyện dư thừa, cần gì phải thế?

Vốn đã là quá khứ, hờ hững thì có lẽ chuyện đã qua, tại sao cô cần phải đặc biệt tìm anh ra ngoài, tạo nên vết thương, để cho anh đau, mình cũng không dễ chịu theo?

“Tần Khải, thật xin lỗi!” Cô áy náy xin lỗi, vì mình tàn nhẫn!

Tần Khải như bị đánh ngồi trong ghế. Anh cho là vô tình gặp gỡ ở Bắc Kinh là duyên phận trời cao an bài. Ngày đó anh trúng tà, tự dưng nói bởi bạn gái Quý Hàn mua đồ, Quý Hàn bởi vì anh đột nhiên thông suốt hưng phấn đến hươ tay múa chân, kéo anh một đường đi dạo đến trung tâm thương mại quốc tế, Tiểu Tử Hàm cứ như vậy không có dấu hiệu nào xuất hiện tại trước mặt, đập thẳng vào vết thương lòng mà anh nghĩ mình đã quên từ lâu.

Anh chậm rãi đến gần cô, tâm có chút khấn trương. Thời khắc nghe được giọng cô, anh tựa như một người ngu ngốc thấy được thứ mà mình tha thiết ước mơ, rõ ràng rất hưng phấn, cũng không biết nên làm cái gì.

Anh đưa tay ra định xác định cô là chân thật, mới vừa nâng lên liền bị Quý Hàn chặt chẽ ấn chặt, anh tỉnh táo lại, rốt cuộc nói “Hẹn gặp lại”!

Hẹn gặp lại! Anh thật sự sợ đời này thật không thể gặp lại!

Ngày đó sau khi trở về, Quý Hàn khóc náo không ngừng. Phàm là người bình thường đều có thể nhìn ra anh không bình thường, “Tần Khải, anh nói đi, anh đối xử ôn hoà với em là vì cô gái kia đúng không?”

Anh cam chịu.

“Tần Khải, anh không phải thích gọi em ‘Tiểu Hàn’ cũng là bởi vì cô ấy chứ?”

Anh không phủ nhận, nhớ tới ban đầu chú ý tới Quý Hàn là bởi vì có người nghịch ngợm hô “Tiểu Hàn!”

“Tần Khải, cầu xin anh hãy thành thật nói cho em biết, có phải anh không thể quên được cô ấy hay không?”

Anh nghĩ thật lâu, gật đầu một cái. Vốn anh cho là đã quên mất, nhưng lúc thấy cô ấy thì mới hiểu được, cô tựa như cây dong, mặc dù không thể cùng anh vun vạt gần bó, nhưng cành cây rơi xuống cũng có thể mọc rễ nảy mầm trong lòng anh, thế nào cũng bỏ không hết!

“Chúng ta chia tay đi!” Quý Hàn bình tĩnh nói.

Anh gật đầu, chân thành nói “Quý Hàn, anh thực xin lỗi em!”

Còn nhớ rõ Quý Hàn trước khi đi nói, “Trước em cho là anh chính là như vậy, đối với cái gì cũng lạnh nhạt, cho nên dù là biết anh không phải là rất yêu em, em cũng nguyện ý cùng anh kết hôn. Nhưng bây giờ em mới hiểu được nồng nhiệt của anh chỉ vì một người mà có, em không có cách nào chịu được người kia không phải là em!”

Thì ra là Quý Hàn có thể lừa gạt mình anh không biết yêu, hiện tại mới phát hiện không phải là anh không hiểu thế nào là tình yêu, chỉ là anh yêu quá mức nóng bỏng vả lại cũng là dành ột người khác! Loại này so với bị từ chối càng làm cho người ta khổ sở hơn!

Có thể với Tần Khải mà nói, giờ phút này khổ sở nhất chính là anh, bởi vì khi kịp phát hiện ra thì đã trễ!

Mấy năm nay, sự nghiệp của anh thành công rực rỡ, là tấm gương phấn đấu của giới thanh niên, nhưng càng trên đỉnh cao sự nghiệp thì càng cô đơn, anh không cần tiếng vỗ tay cùng chúc mừng của người khác, chỉ muốn Tiểu Quái Thú cùng anh chia sẻ thành công vui vẻ. Vô số đêm khuya yên tĩnh, anh ngẩn người nắm chiếc nhẫn từng cam kết mua cho của cô, lần lượt hồi hận lựa chọn lúc tuổi còn trẻ, nếu như anh đi theo cô đến thành phố C, cho dù hai bàn tay trắng, ít nhất còn có cô ở cạnh!

Mấy năm trước sau khi chia tay với cô, anh cũng không có chuyển nhà, ngược lại anh vẫn ở nơi đó, chỉ sợ một khi anh vừa cất bước đi, sẽ bỏ lỡ dịp cô quay lại tìm anh, nhưng Tiểu Tử Hàm lại quyết tuyệt biến mất ở thế giới của anh. Khi anh nguyện ý buông tha tự ái muốn tìm về cô thì lấy được tin cô đã kết hôn. Anh

đau đến mức không muốn sống, so mới vừa lúc chia tay còn đau hơn. Bởi vì anh bị ai mà phát hiện ở trong đoạn cảm tình này không bỏ được chỉ có anh mà thôi!

Sau khi gặp lại, anh từ Trương Tuệ biết tin cô ly hôn, anh hận chồng trước của cô không quý trọng cô, càng hận chính mình năm đó cố ý kiên trì để cho cô bị thương tổn. Quý Hàn nói chia tay, anh liền giữ lại cũng không có, sau đó không sợ mình bị coi thường, phần đầu quên mình đi đến thành phố có cô, anh cho là tới kịp, nào ai ngờ được, chỉ chớp mắt cô lại gả làm vợ người khác.

Trên thế giới khoảng cách xa nhất không phải là đường chim bay cá lặn, không phải một ở trên trời bay lượn, một lặn sâu đáy biển, mà là lòng anh tâm niệm, đánh rơi bởi chạy tới nơi này, chỉ thấy một bóng lưng đi xa!

“Em có yêu anh ta không?” Thật ra thì câu hỏi này đã không còn có ý nghĩa, khẳng định hay không định sẽ làm thương thế của anh càng sâu.

Tiểu Tử Hàm ngơ ngác ngưng mắt nhìn anh, muốn gạt đầu nói yêu, nhưng lời thốt ra lại là “Không!”

“Vậy tại sao lại gả cho anh ta?”

“Tần Khải.” Tiểu Tử Hàm khó khăn mở miệng, “Em không biết anh và vị hôn thê còn có thể vẫn hồi không, nhưng mà em lại hi vọng anh có thể tìm cô gái tốt, cùng nhau tạo lập một gia đình.”

“Cũng y như em sao? Cùng một người không thương tương kính như tân qua hết nửa đời sau!”

Tiểu Tử Hàm không để ý tới lời chế nhạo của anh, thẳng thắn cười một tiếng, “Hôn nhân cùng tình yêu là hai chuyện khác nhau, ai cũng có thể kết hôn, nhưng không phải ai cũng đều có thể có tình yêu, chuyên gia không phải nói tình yêu đến cuối cùng cũng biến thành thân tình sao, vậy chúng ta vì sao không trực tiếp một chút, tìm một đoạn thân tình cho riêng mình?”

Tần Khải nhìn chăm chăm cô, cực kỳ lâu mới chỉ vào trái tim, “Anh cũng nghĩ vậy, nhưng nó không chịu, không có biện pháp nào!”

Tiểu Tử Hàm chỉ cảm thấy lời này quen tai, nửa ngày mới nhớ tới đây là lời mà năm đó cô mê mết tiểu thuyết Bộ bộ Kinh Tâm>>, khi đó đọc được Nhược Hi nói lời này với Tứ gia chỉ cảm thấy động lòng người, đọc xong thật lâu vẫn nằm ở trong ngực Tần Khải khóc bù lu bù loa, anh không cười cô, chỉ là ôm lấy cô, xoa tóc của cô gọi “Bé ngọc”, không nghĩ anh còn nhớ kỹ trong lòng, hôm nay trích dẫn tới đây, để cho cô thốn thức!

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác không dám nhìn ánh mắt của anh nữa, lại không dám nhớ lại, chỉ sợ rơi vào liền không rút ra được.

Ngoài cửa sổ lại có tuyết rơi, từng tầng lớn bông tuyết như cơn mưa đang rơi rớt trút xuống, chỗ miền Nam như thành phố C rất ít khi có tuyết, điều này làm cho Tiểu Tử Hàm không khỏi cảm khái, chẳng lẽ ông trời cũng đang khóc thương cho bọn họ hay sao?

“Tiểu Hàm.” Anh khẽ gọi tên của cô, bưng lên ly trà trên bàn đã sớm lạnh, nâng chén, “Mặc kệ như thế nào, anh hi vọng em hạnh phúc!”

Tiểu Tử Hàm hồng vành mắt, ấn nhẫn không để cho nước mắt rớt xuống, “Em cũng vậy, hi vọng anh hạnh phúc!”

Anh giương nhẹ môi mỏng, chất chất mà cười, “Sẽ hết sức!” Thật ra thì anh muốn nói cho cô biết, đời này hai lần mất đi em, sợ là ông trời đã chú định không để cho anh hạnh phúc!

Ăn cơm xong đã là gần tối, ở trong chỗ ấm quá lâu, lúc đi ra Tiểu Tử Hàm bị lạnh run cầm cập! Tần Khải không biến sắc cõi xuống áo khoác phủ thêm cho cô, y phục còn mang theo nhiệt độ của anh, hơi thở nhàn nhạt quen thuộc bao phủ thân nhỏ ấm áp.

Cô sợ anh lạnh muốn trả cho anh, thế nhưng anh lại kiên trì không cần, đang lúc lôi kéo Tiểu Tử Hàm ngoài ý muốn phát hiện trên cổ anh rậm rạp chẳng chịt mẩn đỏ. cô sợ đến không lo được lễ nghi, trên đường cái liền kéo tay áo của anh, quả nhiên là một mảnh đỏ hồng, “Anh nổi mẩn rồi!”

Anh cười kéo về ống tay áo, “Cho nên một chút cũng không lạnh!”

Tiểu Tử Hàm vừa nóng vừa giận, thật may là nhớ tới cách khách sạn không xa có một tiệm thuốc nhỏ, “Anh ở đây chờ em!”

Cô vội vã giao phó một câu, liền chạy đi, mua một hộp a-xít clo-hy-đric, còn mua thêm một ly nước nóng, khi trở về sợ anh đợi, không khỏi bước nhanh hơn, ai ngờ đi mau đến nỗi chân trượt cứ như vậy thẳng tắp té xuống.

“Tiểu Hàm!” Tần Khải kêu lên, lúc chạy tới đã không kịp.

Cô té xuống còn gắt gao che chở nước trong tay, chết sống không chịu lấy tay chống đất, cho nên toàn bộ sức nặng đè ở trên đầu gối, đau đớn kịch liệt từ chỗ đầu gối truyền đến, cô bắt đầu hoài nghi có phải đã gãy xương hay không?

“Đau chỗ nào? Có thể đứng dậy không?” Tần Khải thử ôm cô.

Cô lắc đầu một cái, chấp nhất mà đem ngậm nước nhỏ trong chén còn sót lại một cho anh, “Mau uống thuốc đi!”

Tần Khải tức giận lẫn vào đau lòng, “Em, cái đứa ngốc này, đến lúc nào rồi, còn bắn khoăn uống thuốc!” Lời tuy oán trách, cũng không dám làm nghịch ý cô, lấy thuốc bỏ vào trong miệng, hơi ngửa đầu liền nuốt xuống.

Tiểu Tử Hàm vừa nhìn thấy thế, hối hận đến nỗi ruột trong bụng xanh lè rồi, sớm biết được anh có khả năng này, cô cũng không cần liều chết che chở chén nước nóng kia rồi.

Tần Khải sợ cô không đứng lên nổi, đưa tay muốn ôm cô, cô lắc đầu một cái không chịu, chỉ làm cho anh dúi lấy chính mình tự đi bệnh viện.

Thật may là mùa đông ăn mặc thật dày có chút giảm xóc, mặc dù té nặng cũng không có bị gãy xương, chỉ là chút vết trầy, bác sĩ cho thuốc, dặn dò chú ý sự để lại cô về nhà.

Tần Khải lấy xe đưa cô trở lại, sau khi đậu xe xong kiên trì đưa cô lên lầu, cô vừa nghĩ vết thương đầu gối tuy không nặng, nhưng đi bộ chung quy không thuận, liền không hề nửa cái cọ, tùy anh đỡ mình. Ai ngờ còn chưa tới đầu hành lang liền nghe đến một tiếng vừa quen thuộc vừa xa lạ kêu gọi: “Tiểu Tử Hàm!”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, ở chột dưới ánh đèn nhìn thấy chồng mình —— Chung Soái!

< align="center">

13. Chương 13: Vết Thương Cũ, Vết Thương Mới

Âm thanh kia kêu lên giống công phu điểm huyết, đem Tiểu Tử Hàm không có cách nào nhúc nhích được.

Cô đưa mắt nhìn người đàn ông xa xa dưới chân đèn đường —— Rõ ràng là đứng một cách miễn cưỡng, lại có một loại cao lớn, trên người mặc đơn giản áo khoác ngoài màu đen cũng khiến hấn anh khí bất phàm. Nhìn anh cất bước đi tới, tâm Tiểu Tử Hàm chợt kích động. Trời ạ! Cô nhớ anh so với mình tưởng tượng còn nhiều hơn thế!

“Anh ta chính là chồng em?” Tần Khải nhỏ giọng hỏi thăm cất đứt suy nghĩ của cô.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, tầm mắt nghiêng nghiêng liền trông thấy tay của anh còn đang nắm lấy tay của cô. Ý thức được động tác của bọn họ có thể đưa tới hiểu lầm, Tiểu Tử Hàm gấp gáp muốn lấy tay ra, tiếc rằng lực lượng trên cánh tay không muốn buông.

Cô có chút luống cuống, trong giọng nói có hơi run, “Tần Khải.”

Tần Khải không nhìn vẻ kinh hoảng trên mặt cô, nhìn Chung Soái đang đi nhanh tới, hỏi Tiểu Tử Hàm, “Anh ta đối với em tốt không?”

Tiểu Tử Hàm còn không kịp trả lời, Chung Soái đã đi tới trước mặt bọn họ, không coi ai ra gì nhìn cô, “Sao vậy em?”

Cô vừa định mở miệng, Tần Khải liền đáp thay cô, “Cô ấy vấp ngã, bị thương đầu gối!”

“Còn có thể đi không?” Anh liếc mắt một cái “Chướng ngại vật” trên cánh tay của cô, hỏi không nhanh không chậm.

Tiểu Tử Hàm bị cái nhìn như tùy ý liếc một cái làm cho bất ổn, nhưng lý trí nói cho cô biết, vào lúc này ngàn vạn lần không thể cúi đầu chột dạ, nếu không Chung Soái nhất định sẽ gán cho cô tội danh “Phá hư quân hôn”!

Nghĩ đến đây, cô cố nén đau đớn trên đầu gối, ngẩng đầu ưỡn ngực, hùng hồn trả lời, “Không thể!”

Hic hic! Cô cũng không nói có láo nha, cô bây giờ là người bị thương.

Chung Soái bị vẻ mặt tỏ ra bất khuất hiên ngang của cô làm cho buồn cười, nhưng cố tình lại muốn làm ra dáng vẻ lạnh lạnh, chỉ đành phải sờ lên cằm làm bộ ho khan hai tiếng, tiếp theo không nặng không nhẹ vạch tay Tần Khải ra, “Cám ơn anh đã đưa bà xã tôi về, không tiễn!”

Ngắn ngủn một câu nói lại tinh tường biểu thị công khai chủ quyền, nói tóm lại đây là vợ tôi, anh đừng mơ!

Tần Khải tất nhiên nghe ra cảnh cáo cùng tức giận ẩn trong lời nói của Chung Soái, cười nhún nhún vai, “Đây là việc tôi phải làm!”

Chơi một câu hai nghĩa, ai không biết!

Chung Soái cũng nghe đã hiểu khiêu khích trong lời nói của anh, nhưng chỉ là hơi nhú lông mày, ôm ngang lên Tiểu Tử Hàm còn chưa hiểu tình trạng hiện tại, “Ôm cổ anh, anh bế em lên!”

Nhóc con, đây mới là phải, hiểu không?

Thân thể đột nhiên bay lên không khiến Tiểu Tử Hàm sợ hết hồn, xét thấy còn muốn sống thêm mấy năm, cô nghe lời vòng tay lên cổ anh. Vào cửa thì lướt qua sau bờ vai cô xem thấy bộ mặt ưu thương của Tần Khải, vết thương này tựa như một con dao ghim vào trong lòng của cô, rất đau rất đau! Số mạng sao mà tàn nhẫn, lại lần lượt an bài cô làm đao phủ, giết địch một ngàn tổn hại tám trăm!

Giờ khắc này cô hy vọng đường nào Tần Khải có thể mang theo oán hận mà xoay người, từ đó cùng với cô không đội trời chung!

“Thật xin lỗi! Anh nhất định, nhất định phải hạnh phúc. Em không xứng trở thành người anh động lòng nhất!” Cô nhìn chăm chăm vào anh, lặng lẽ nói.

Nhận thấy được cô gái trong ngực khác thường, Chung Soái vòng chặt cánh tay, “Nhìn cái gì chứ? Ôm sát vào!”

Cô cúi đầu, ôm chặt anh. Nhưng lúc vào thang máy, thì cô vẫn còn đắm chìm cảm xúc trong tổn thương của Tần Khải, Chung Soái hỏi liên tiếp hai tiếng “Lâu mấy” cô mới hồi hồn, vươn tay nhấn “15”.

Nhìn ra lòng của cô đang không yên, Chung Soái cũng không tiếp tục nói nữa, tiếp tục cô ôm vào nhà, cẩn thận đặt cô ở trên ghế sofa.

Anh cởi xuống áo khoác ngoài trên người bị mưa tuyết ướt nhẹp, vào phòng vệ sinh lấy ra một cái khăn lông khô, “Đem tóc lau khô đi!”

“A!” Cô máy mớ nhận lấy.

“Cởi áo khoác ra luôn, ướt hết rồi!” Áo trên người cô gã đàn ông kia đựng đến để cho anh vô cùng khó chịu, đã sớm muốn lột ném nãy giờ!

“A!” Cô tiếp tục cởi xuống áo khoác.

Chung Soái thấy dáng vẻ cô vẫn còn đang ngơ ngác, lại liên tưởng đến mới vừa rồi cùng Tần Khải giao chiến, nhất thời giận dữ sợ, thân hình vừa động liền áp xuống tới, không ngờ trong lúc vô tình chạm đến trên đầu gối bị thương của cô.

“A. Đau!” Đau đớn nóng bỏng làm cho cô kêu đau thành tiếng.

“Đáng chết!” Chung Soái chợt đứng dậy, kéo ra khoảng cách cùng với cô. Sau đó nhú mày cẩn thận từng li từng tí kéo ống quần cô, ngó nhìn vết thương trên đầu gối cô, trông mắt đen sâu, thoáng qua chút đau lòng, còn có nồng đậm tức giận.

“Làm sao lại té?” Anh chất vấn cô, loại tức giận như tâm yêu bảo bối bị thương hại.

“Tuyệt rơi, đường trơn!” Cô thành thật không nói dối lời nào.

Chung Soái ngồi chồm hổm xuống, nhẹ nhàng chạm qua chung quanh vết thương, da thịt sưng đỏ, “Đau không?”

Tiểu Tử Hàm bị động tác nhẹ nhàng của anh làm khó chịu, loại cảm giác đó cũng không phải đau, so với đau càng làm cho người ta rung động, giống như bị dòng điện đánh trúng, toàn thân lỗ chân lông đều bị dựng lên, để cho cô phải cố gắng cắn môi mới có thể nhịn được không phát ra tiếng rên.

Không nghe thấy câu trả lời của cô, Chung Soái kinh ngạc ngẩng đầu, thấy cô cắn chặt môi, cho là cô chắc chắn vô cùng đau đớn, chân mày càng chau chặt hơn, “Rất đau sao? Có thương tổn đến xương hay không?”

Cô cắn chặt đôi môi đỏ mọng, đầu lắc như đánh trống.

Chung Soái không chịu nổi bộ dạng cô vì nam nhân khác buồn bực không lên tiếng, liền hạ đầu của cô, giận dữ đặt lên đôi môi mềm mại của cô. Ai ngờ vừa đụng đến đôi môi ngọt ngào đó, tức giận nhiều hơn nữa cũng tan thành mây khói. Anh đem cô hung mãnh đè ở trong lòng ngực bền chắc, đôi môi mỏng phai nam triển khai khóa lại cánh môi mềm mại, đầu lưỡi nóng bỏng tấn công vào trong miệng cô, dụ ra cái lưỡi thơm của cô, càn rỡ hưởng dụng cô nhu mềm non ngọt, bữa bãi hấp thu hương vị ngọt ngào. Nhưng cho dù ở hoàn cảnh thiên lôi địa hỏa như thế, Chung Soái vẫn là bận tâm đến vết thương của cô, tỉ mỉ che chở đầu gối của cô.

Anh tiếp tục càn rỡ mãnh liệt, nụ hôn nồng nhiệt từ đôi môi đỏ mọng mềm mại, chạy tới chiếc cằm tinh xảo, trượt xuống cổ trắng nõn, lần nữa găm cắn lên xương quai xanh xinh đẹp, bàn tay thô cằn thêm im hơi lặng tiếng đưa vào trong áo lông, cách áo lót bao lại bầu ngực mềm mại, bàn tay mang theo lạnh lẽo dán lên thân thể nóng bỏng, làm cô run rẩy khó nói lên lời.

“Lạnh quá!” Cô yêu kiều hô, cách áo lông bắt lại bàn tay đang bữa bãi của anh.

Chung Soái không hề dừng lại, ngược lại kéo cao bàn tay nhỏ bé quấy rối, bàn tay dọc theo quần áo trượt vào, nâng cầm bầu ngực mềm mại, đầu ngón tay thô ráp trêu chọc nhũ hoa đã ngạo nghễ uốn lên, kích thích y hệt dòng điện khiến Tiểu Tử Hàm phát ra một tiếng khê hô, “Ừm. ĐỪNG!”

ĐỪNG sao? Anh còn muốn hơn thế nữa!

Lần triển miên trước đã qua hơn một tháng, trong một tháng này, anh vô số lần hoài niệm da thịt trơn mềm, xúc cảm khít khao của cô. Cho dù ở trong nhiệm vụ quân sự khẩn trương nhất, chỉ cần hơi ảo tưởng về bộ dáng trong lúc hoan ái của cô, thì khó nhịn đau đớn, ngay cả ở trong mộng cũng là hình ảnh cùng cô dây dưa, hại anh – một người đàn ông hơn ba mươi tuổi mà nhiều lần phải ướm hết quần!

Nhiệm vụ kết thúc, anh ngay cả căn cứ cũng không trở về, chạy thẳng tới thành phố C, còn vận dụng thủ đoạn tra được chỗ ở của cô, vốn là muốn cho cô một niềm vui to lớn, ai ngờ phải đứng chờ thật lâu, càng không nghĩ tới là cô để người đàn ông kia tùy ý dúi cô về.

Vừa nghĩ tới người đàn ông đó không hề che giấu yêu thích đối với cô, lửa giận trong lòng mãnh liệt sôi trào, ngoài miệng cũng thêm lực.

“A. !” Trên cổ truyền tới đau đớn khiến Tiểu Tử Hàm gọi ra.

Nghe được tiếng kêu to duyên dáng của cô, Chung Soái cũng không hề dừng lại, ngược lại là tiếp tục găm cắn. Tiểu Tử Hàm bị đau, mãnh liệt kháng nghị đẩy bả vai anh, tiếc rằng hơi sức quá nhỏ, cuối cùng chỉ đành phải dụng cả tay chân, cứ như vậy lúi lúi kéo kéo đầu gối đụng vào khay trà, đau đớn kịch liệt thì ngược lại kích ra cổ chấp trong lòng cô, mặc dù đau đến toát ra mồ hôi lạnh, lại ngừng giây giũa, vẫn để anh đè ép gặm hôn.

Chung Soái dần dần phát hiện người phía dưới thân thể mềm mại khác thường, chống lên thân thể nhìn, lại phát hiện khóe mắt cô tất cả đều là nước mắt, lửa giận lan tràn, cắn răng lạnh lùng hỏi, “Em chán ghét anh đừng em như vậy sao?”

Tiểu Tử Hàm không giải thích, đem mặt hướng một bên khác.

Anh kèm cầm của cô, cưỡng bách cô nhìn mình chăm chú, “Nói chuyện đi!”

Tiểu Tử Hàm lạnh lùng cười một tiếng, “Chung Soái, tôi không có thú chơi S/M!”

“Có ý gì?” Chung Soái gầm thét, bị câu trả lời của cô làm cho không hiểu ra sao.

“Nói đúng là, nếu như cái gọi là yêu tôi chính là đem cổ tôi cắn đứt, làm cho cả người máu ứ đọng, đó là điều tôi cực kỳ chán ghét!”

Được cô nhắc nhở, Chung Soái mới chú ý tới dấu răng thật sâu trên cổ của cô, nhất thời hối hận không thôi. Mới vừa rồi anh chỉ là muốn hung hăng đoạt lấy cô, chưa từng có ý định muốn làm đau cô.

Chung Soái từ từ từ trên người cô lui ra, cúi đầu phát hiện rõ ràng bằng gạc trên đầu gối cô rịn ra máu, vội kinh hoảng ngồi xổm xuống, bằng gạc ấn chặt vết thương vẫn còn ra máu, đau đến mức Tiểu Tử Hàm không ngừng run rẩy.

Đáng chết, cái cô gái nhỏ quật cường này, thà rằng đau chết cũng không mở miệng kêu đau, mà càng đáng chết hơn chính là anh biết rõ cô có thương tích còn lần nữa làm bị thương cô.

Lần đầu tiên trong đời, anh hận không thể làm thịt cái tên gọi Chung Soái khốn kiếp ấy!

“Chìa khóa xe ở nơi nào? Anh đưa em đi bệnh viện!” Thấy vết thương còn đang ra máu, anh giúp cô cầm áo khoác trên ghế sa lon lên.

Nhưng người trên ghế sa lon không phản ứng chút nào, vẫn không nhúc nhích mà nằm ở nơi đó, anh luống cuống, vội ngồi xổm xuống nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, “Tử Hàm, thật xin lỗi, anh không phải cố ý. Chúng ta đi bệnh viện có được hay không?”

Tiểu Tử Hàm là táng bướng bỉnh điển hình, không bộc phát thì thôi, một khi bộc phát chín trâu cũng kéo không lại, vào lúc này đang nổi nóng, làm gì còn nhớ được đau đớn, cô không vui quay đầu, muốn giấu cột anh mấy câu, nhưng khi nhìn lên thấy ánh mắt của anh, cô lập tức đóng miệng, trong cặp đem sắc bén như kiếm kia có áy náy thật sâu, nồng nặc đau lòng còn có nặng nề lo lắng, để cho cô cảm giác mình chính là chí tôn chí bảo của anh.

“Chìa khóa trong túi xách!” Cô nhẹ nhàng nói.

Cô chịu mở miệng, với Chung Soái mà nói chính là lệnh đặc xá, anh thuận thực giúp cô mặc xong áo khoác, cẩn thận từng li từng tí kéo ống quần lên, ôm cô đến bệnh viện gần đó.

Anh yêu cầu khám gấp, nhận bệnh hẳn là bác sĩ buổi chiều giúp cô xử lý vết thương, nhìn thấy cô và Chung Soái thì có chút giật mình, đáy mắt toát ra thần sắc khinh bỉ, trên tay ngoài miệng cũng không có khách khí, “Buổi chiều không phải nói cho cô biết không nên đụng đến vết thương sao? Làm sao lại ra máu nữa rồi?”

Tiểu Tử Hàm vừa thấy thái độ nữ bác sĩ cũng biết người ta nhất định đem cô trở thành cái loại con gái xấu xa chân đứng hai thuyền rồi, chỉ là một vết thương nhỏ lại vận dụng hai anh bạn đẹp trai đưa đến, người này còn khấn trương hơn cả người kia, khó trách sẽ hiểu lầm.

“Khử trùng, cầm máu cho cô!” Bác sĩ nữ mặt không thay đổi cầm dụng dịch ô-xy già hướng trên vết thương mạnh tay sát trùng.

Mãnh liệt đau nhói khiến Tiểu Tử Hàm nhe răng nhếch miệng hít sâu một cái, Chung Soái nghe mày nhíu lại, “Bác sĩ, cô nhẹ một chút!”

“Anh còn muốn dạy tôi? Anh biết thì tới làm!” Người bác sĩ kia hung hăng trừng mắt liếc Chung Soái lăm lăm. Trong lòng lại ước gì đau chết Tiểu Tử Hàm, ai bảo cô một người chiếm cứ hai trai đẹp, mà người độc thân như cô ta cứ bốn ba một mình!

Từ nhỏ đến lớn Chung Soái chưa từng chịu nổi bức tức như vậy, luồng lửa giận cứ chực chờ dâng lên, đang chuẩn bị nhấc bàn để tìm lãnh đạo của bọn họ, tay liền bị một bàn tay nhỏ bé mềm mại kéo lại. Anh cúi đầu, thấy Tiểu Tử Hàm nhìn anh, ý bảo anh nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện!

Ánh mắt đẹp dễ động lòng người của cô làm cho anh nhớ tới câu nói mà ông nội anh hay thường nói với bà: “Mặc dù anh sắt thép được tôi luyện quanh năm, nhưng cũng bị em làm mềm như sợi chỉ lượn quanh.”

Anh nhịn xuống, trấn an bàn tay nhỏ bé của cô, chau mày lại, hơi nhếch môi nhìn cô xử lý tốt vết thương, nhìn cô đau đến đỏ mồ hôi, tim của anh ngàn vạn lần đau hơn!

Nữ bác sĩ lần nữa băng bó kỹ vết thương, giọng mang bất mãn, lời nói chứa đầy hàm ý, “Lần này chú ý một chút, không cần đợi lại đổi lại người mang theo cô tới!”

Tiểu Tử Hàm giống như nghe lời gật đầu, hướng về phía Chung Soái chủ động đưa ra đôi tay, “Ông xã, đau quá, em không đi được á..., anh ôm em!”

Chung Soái kinh ngạc nhìn cô chủ động, nhưng ánh mắt liếc lên mặt bác sĩ nữ lúc xanh lúc đỏ nhất thời hiểu, vì vậy ôm lấy cô, thân mật hôn lên thái dương cô, “Bà xã, ngoan, kiên nhẫn một chút, về nhà anh sẽ thổi cho em bớt đau nha!”

Tiểu Tử Hàm đem tay vòng lên cổ của anh, sau đó nghe được Chung Soái nhỏ giọng nói, “Mặt cô ta như vỏ dưa hấu!”

Cô vui lên, rốt cuộc không nhịn được vui đầu vào lồng ngực anh len lén phì cười!

Về đến nhà Chung Soái trực tiếp bế cô lên lầu, đặt ở trên giường, sau đó đến phòng vệ sinh lấy ra chậu nước rửa mặt, bàn chải đánh răng.

“Trực tiếp làm vệ sinh ở trong này!” Anh bưng chậu, đứng ở trước mặt cô.

Tiểu Tử Hàm bị cử động khoa trương huyền ảo của anh không biết làm sao, “Em cũng không phải là tàn phế! Tự em có thể đi đánh răng rửa mặt!”

“Ng Sloan, vết thương mới vừa băng kỹ, không nên cử động tới động đi!” Anh thủ thủ thù thù, tựa như nửa dụ dỗ nửa bắt ép.

“Bất động sao được? Em muốn đi vệ sinh thì làm thế nào?” Tiểu Tử Hàm tức giận hỏi.

“Anh ôm em đi!” Anh đáp lại ngay lập tức!

Đỏ mồ hôi !©_@! Trong đầu Tiểu Tử Hàm xuất hiện hình ảnh anh ôm cô đi toilet, nhất thời quần đến hai gò má ửng hồng.

“Ng Sloan, tắm xong nằm xuống. Tối nay em cũng mệt mỏi rồi!”

Phải! Gặp phải người so cô còn cứng hơn, cô chỉ phải chấp nhận thôi.

Chung Soái giúp cô đắp kín mền mới xuống lầu xách hành lý của mình, rồi đi tắm, lúc đi ra tắt đèn đóng cửa phòng ngủ đi thẳng xuống lầu dưới.

“Anh đi đâu vậy?” Tiểu Tử Hàm vừa quay đầu phát hiện anh đang xuống lầu rất là kinh ngạc.

“Anh xuống lầu dưới ngủ!” Chung Soái chát chát trả lời.

“Tại sao?”

Anh không có trả lời, chỉ là thở dài!

Tiểu Tử Hàm thấy thế biết anh còn đang là tự trách đã dể thương cô, nhưng lại sợ xuất khẩu khuyên lớn là giấu đầu hở đuôi, đột nhiên linh cơ nhất động, giả bộ nổi giận, “Chung Soái, anh dám đi ngủ lầu dưới vậy thì cả đời đừng mong em cho lên giường!”

Chung Soái bị vẻ hùng hổ của cô làm sững sờ, ngay sau đó tỉnh ngộ lại, cô chính là tự cấp mình lối thoát, trong nháy mắt có chút lộ vẻ xúc động. Anh chắn chắn một lát, chậm rãi đi về phía bên giường, vén chăn

lên chui vào, sau đó ôm cô vào ngực, giữa hai người, trừ vật liệu thật mỏng may mặc ở ngoài, chặt chẽ phải không có cái khác trở ngại.

“Thật xin lỗi!” Anh nhẹ giọng nói, cầm tựa lên trên đầu cô.

Hơi thở ấm áp trượt vào tóc của cô, mặc dù không thấy được, nhưng cô biết giờ phút này trong mắt của anh nhất định có nồng hậu tự trách. Cô ôm hông anh, nhẹ nhàng nói, “Ngốc quá, anh cũng không phải cố ý!”

“Cám ơn em!”

“Hừ, lần sau dám làm đau em, xem em thu thập anh như thế nào!” Cô tức giận bóp nhẹ cánh tay của anh.

Chung Soái xoay người cô lại, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, ngừng mắt nhìn vào ánh mắt của cô thật sâu, giọng nói chân thành tha thiết cô chưa từng thấy qua, “Anh lấy danh nghĩa quân nhân thề, tuyệt sẽ không có lần sau, tuyệt sẽ không tổn thương em nữa!”

14. Chương 14: Sáng Sớm Ngọt Ngào

Một đôi tròng mắt đen thâm thúy đang nhìn cô.

Tỉnh ngủ, Tiểu Tử Hàm mở hai mắt ra, trong nháy mắt, đột nhiên trông thấy cặp mắt đen sâu không thấy đáy, đang lẳng lặng đưa mắt nhìn cô, cự ly gần đến mức cô có thể ở bên trong nhìn thấy cái bóng mình đang ngạ nhiên.

Đột nhiên gương mặt tuần tú phóng đại làm cô cả kinh, sau đó mới nhớ tới đây là nhà của mình, mà gương mặt tuần tú kia là của chồng cô!

“Đã tỉnh rồi hả?” Giọng nam mát lạnh tiến một bước xua tan những suy nghĩ vẩn vơ trong cô.

Cô khẽ chớp ánh mắt lười biếng, mơ hồ nhìn Chung Soái một tay chống đỡ đầu. Đêm qua binh hoang mã loạn, cô còn chưa kịp nhìn hẳn rõ ràng, hơn một tháng không nhìn thấy, anh giống như hơi gầy, cũng đen chút, đôi môi mỏng khô ráo mím môi, cằm mọc râu tua tủa, trong tròng mắt tối tăm không có sắc bén thường ngày ngược lại nhiều nhu tình mặt ý.

Kỳ quái, người đàn ông này dù ở thời điểm đẹp mắt như vậy?

Cô cười một tiếng, kim lòng không được lấy tay đặt lên gương mặt của anh, nhận thấy được thân thể cường đại chợt cứng ngắc.

Chung Soái bắt được tay của cô, đặt ở trên môi khẽ hôn, tầm mắt lưu luyến ở trên cổ trơn bóng, mấy vết máu ứ đọng để cho anh nhớ lại thô lỗ hôm qua, không khỏi chau mày lại nói một câu “Thật xin lỗi!”

Tiểu Tử Hàm không muốn anh đắm chìm trong tự trách, liền chủ động chui vào trong ngực anh, đầu nhỏ vùi ở ngực của anh, tay trái tự do vòng hông trắng kiện của anh.

Chung Soái hiểu ý đồ của cô, lộ vẻ xúc động ôm sát cô, khẽ hôn lên tóc dài xốc xếch, “Đói bụng chưa? Muốn ăn cái gì? Anh đi mua cho em!”

Cô lắc đầu một cái, tham luyến sự ấm áp trong ngực anh. Cô là thể chất hàn, hơn nữa vào mùa đông sẽ càng nghiêm trọng. Trước kia trước lúc đi ngủ, cô đều làm hai túi nước nóng làm ấm chân rồi mới chui vào trong chăn, nhưng sáng hôm sau khi tỉnh lại vẫn là tay chân đều lạnh! Tối hôm qua lăn qua lăn lại cô quên chuẩn bị, vốn tưởng rằng sẽ bị đông lạnh tỉnh, ai ngờ là cô ngủ rất thoải mái. Mặc dù ngủ sâu, nhưng trong tiềm thức cô vẫn biết Chung Soái cả đêm đều ôm cô, chân to càng thêm dán vào đôi chân lạnh của cô, cho cô ấm áp, nghĩ đến anh lại cử động uất ức như thế, Tiểu Tử Hàm không khỏi lại đi cọ xát ngực anh. Nhưng dần dần cũng cảm thấy có cái gì không đúng, thân thể ôm cô tựa hồ càng lúc càng nóng bỏng, nơi bụng càng bị cái gì đó chia vào. Tuy là mới nếm thử tình dục, nhưng đối với loại thông thường này cô vẫn hiểu — cô giống như không cần thận đang khiêu khích bạn sói nào đó!

Cô nâng đầu lên xin lỗi, “Em không phải cố ý!”

Chung Soái bị lời này của cô chọc cho bật cười, cúi đầu xuống khe hôn trán của cô, “Anh biết! Đứa ngốc, đây là bình thường!”

Nhìn gò má cô đỏ bừng, Chung Soái cười tiếp tục trêu chọc cô, “Mỹ nhân trong ngực, mềm mại thơm ngát, nếu anh không có phản ứng vậy nửa đời sau của em sẽ làm sao. Còn đâu tính phúc!”

Hạnh phúc? Tính. Phúc?

Cô để ý tới đây, vùng quỳn đắm vào lồng ngực của anh.

“Suyt, đừng động! Cẩn thận tổn thương thân thể!” Anh ôm chặt cô, lồng ngực bèn chắc ngăn chặn đẩy đà trước ngực cô, thậm chí còn càn rỡ ma sát, trêu chọc nhũ hoa của cô.

Tiểu Tử Hàm nghe hiểu lời anh khuyên, cảm thụ cái càng phát ra chĩa vào cô, trong lòng có lo lắng mơ hồ, nghe nói như vậy ghen mà không để sẽ ảnh hưởng chức năng, vậy anh có thể hay không. Thôi đi, cô cũng không phải là vì tính phúc nửa đời sau, chỉ là. Được rồi, cũng có một chút xú á!

“Cái đó. Có phải rất là khó chịu hay không?” Cô chần chờ hỏi.

Chung Soái nghe vậy lập tức giả bộ bộ dạng khổ sở không chịu nổi, dùng sức gật đầu một cái.

“Vây. Hay là.” Cô thủy chung nói không ra cái chữ “Làm” đó, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng giống như là muốn nở ra máu.

Chung Soái thấy cô ngượng ngùng phút chốc đã hiểu ý của cô, nhưng bận tâm đến đầu gối cô bị thương, không dám quá lỗ mãng, chỉ đành phải kéo tay mềm của cô trượt xuống bụng dưới của mình, “Bà xã, sờ sờ nó!”

Tay cô phát lạnh khẩn trương lại run rẩy, cảm vật cứng nóng tượng trưng cho phái nam của anh đang căng cnwgs trong tay mình, cảm giác khác thường làm cho cô có chút chần chờ, cơ hồ liền muốn buông tay.

Chung Soái làm như nhìn ra lá gan của cô e sợ, bàn tay ấn chặt trên bàn tay của cô trượt động, đầu lưỡi linh xảo liếm vành tai của cô, dần dần hấp dẫn, “Bà xã, làm như thế này này!”

Làm phái nữ hiện đại Tiểu Tử Hàm cũng không có ngu ngốc đến mức không hiểu kế tiếp nên làm như thế nào, cô nắm được nóng bỏng cứng rắn. Rất vụng về, không hề có tiết tấu di động, ánh mắt liếc trộm người đàn ông, anh tựa hồ rất khổ sở, đôi môi mỏng hấp dẫn mím chặt, vừa tựa hồ rất hưởng thụ, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ.

“Bà xã, mau hơn chút nữa!” Chung Soái bị cô xoa nắn không hề có kỹ xảo. Lấy kích bác để toàn thân thoải mái, cảm dục quá lâu thân thể gần như bộc phát đến cực hạn.

Anh mở to miệng ngậm nhẹ ở vành tai của cô, từ từ liếm hôn chiếc cổ trơn bóng, đặt lên vết ứ đọng tối hôm qua lưu lại cực kỳ êm ái, giống như nâng giữ tâm can bảo bối ở trong lòng bàn tay.

Cần cổ ướt lại thêm khí nóng phả vào, trong thân thể dâng tràn lên khiến thân Tiểu Tử Hàm tê dại. Ngâm ra ngoài “Ừm!”, trên tay cũng không tự giác tăng thêm sức lực.

Chung Soái bị cô đột nhiên bóp một cái, trong nháy mắt dậy sóng bộc phát, anh thấp người đẩy eo lên phía trước, chất lỏng nóng bỏng toàn bộ phun trào ở trên bàn tay trắng nõn.

Xong chuyện, Chung Soái chui ở cổ của cô, nhưng vẫn là rất thân thiết dùng cánh tay chống lên thân thể. Tiểu Tử Hàm nghe anh thở hổn hển, đôi tay từ từ vòng hông của anh, đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng cong lên. Cô làm sao lại không biết, anh là bận tâm thương thể của cô, cố tình chọn phương thức buông thả như thế.

“Cám ơn!” Cô lẩm bẩm nói nhỏ.

Nghe vậy Chung Soái sững sốt, ngay sau đó cười ở bên tai cô tuyên bố, “Còn nhiều thời gian!”

Đơn giản bốn chữ thôi, nhưng lọt vào tai cô lại tựa như một lời thề trang trọng! Giống như biểu thị công khai bọn hắn còn có rất nhiều, rất nhiều ngày sẽ sống bên nhau, còn có con đường thật dài thật dài phải đi.

Cô bỗng nhiên nhớ lại câu nói lúc Chung Soái cầu hôn nói, “Đầu bạc răng long không liên quan gì đến tình yêu!” Nếu như nói trước còn đối với lần này mê muội, một khắc này cô lại rõ ràng đã hiểu, có lẽ bọn họ

không có tình yêu, nhưng bọn họ cũng sẽ đem hết toàn lực làm tốt đoạn hôn nhân này, thủ hộ lẫn nhau đi hết đoạn đường đời.

Vi Vi đã từng nói qua, con người cả đời này đại khái sẽ gặp phải ba người, mình thích nhất, thích mình nhất, cùng cả đời, không phải ai ai cũng thích hợp cùng người đến đầu bạc răng long. Gặp được Tần Khải, cô đã thể nghiệm yêu cùng được yêu, bởi vì mất đi, học xong yêu liền hiểu được tìm được thích người hợp nhất chung đựng cả đời!

Hôn nhân không có tình yêu không phải là không tiếc nuối, nhưng cuộc sống chính là như vậy, cuối cùng gần nhau đến già, có lẽ cũng không phải là người đã từng ưng thuận thề non hẹn biển, cam kết đầu bạc răng long, âm thầm thề đời này chỉ thích một người, nhưng mà anh xuất hiện thời cơ thật sự quá tốt rồi, vừa vặn lúc cô bắt đầu sinh mỗi một chỉ muốn an định lại.

Cô là như thế, còn Chung Soái thì sao? Người đàn ông này bề ngoài bá đạo mười phần lại dịu dàng với cô, trong lòng dù thế nào cũng nhớ mãi không quên lần đầu tiên dắt tay của cô cũng do dự nửa giờ, lần đầu tiên hôn cô cũng mặt hồng tim đập, nhìn cô cười khúc khích, đem tay cô cất vào trong bàn tay anh, vì cô rời đi mà lần đầu tiên đỏ hồng vành mắt.

Những hình ảnh này giống như đoạn phim nhất nhất thoáng qua, nghĩ đến anh từng đem tình yêu nóng bỏng như vậy ột người khác, trong lòng Tiểu Tử Hàm lại dâng lên một loại khổ sở khó tả, cô tự nói với mình một chút cũng không nên để ý, cô thuyết phục mình, trong suy nghĩ của mỗi người đều có một lần tốt đẹp như vậy. Chỉ cần lúc anh ôm cô trong lòng nghĩ là cô, chỉ cần cô là người phụ nữ cuối cùng của anh là tốt rồi, nhưng tại sao hốc mắt lại ê ẩm

Cô đem loại cảm giác này quy tội cho đó là ghen tỵ đặc biệt của phụ nữ, nói không chừng, có ngày anh sẽ yêu và coi trọng cô!

Đột nhiên toát ra ý niệm đó làm cho Tiểu Tử Hàm sợ hết hồn, bắt đầu từ lúc nào, cô thể nhưng lại mong đợi Chung Soái đối với mình sinh ra tình yêu? Quên mất ban đầu anh cưới cô cũng là bởi vì anh không thể cho cô tình yêu?

Chung Soái dần dần nhận thấy được người phía dưới khác thường, chống thân thể lên thấy hốc mắt cô đỏ lên, sợ chân loạn động vết thương cô, vội nói, “Bà xã, thế nào? Anh làm đau em sao?”

Cô lắc đầu một cái, không muốn làm cho anh nhìn thấy mình đa sầu đa cảm, vì vậy kéo thân thể anh xuống, ôm chặt lấy.

Chung Soái bị Tiểu Tử Hàm làm cho không hiểu ra sao, ôm ấp cô trong lòng yêu thương, lại nhớ kỹ tâm tình cô không rõ nguyên nhân, cảm mặt của cô nhẹ dụ dỗ, “Bảo bối, sao vậy? Nơi nào không thoải mái? Là vết thương bị đau sao?”

Đáy lòng chua xót của Tiểu Tử Hàm bị lời gọi “bảo bối” của anh làm cho nổ tung, nước mắt bất ngờ tràn ra hốc mắt.

Lần này Chung Soái là thật hoảng hồn, “Tại sao khóc? Em—— em đừng khóc mà!”

Chung Soái hoàn toàn không biết rõ tình trạng, không hiểu mới vừa rồi còn thật tốt, sao nói khóc là khóc thế này? Trong lúc nhất thời cũng không biết nên như thế nào an ủi tốt, cuối cùng chỉ đành phải đem cô ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng của cô, “Bà xã, anh không ngoan chỗ nào thì em cứ nói cho anh biết, anh sẽ đổi, em đừng khóc có được không!”

Chung đoàn trưởng đây là điển hình không có kinh nghiệm, phụ nữ tâm tình không tốt, cũng giống như trẻ con chơi đùa bị té ngã, không an ủi thì còn đỡ, càng an ủi thì càng uất ức, vốn là Tiểu Tử Hàm vẫn chỉ là có chút kích động muốn khóc, bị anh dỗ dành như vậy, nước mắt liền mãnh liệt tuôn rơi, đôi tay cô níu lấy chân thật chặt, lệ rơi không ngừng, ngay cả chính cô cũng cảm thấy không giải thích được, rốt cuộc là đau lòng cái gì?

Chung Soái thấy cô càng khóc càng hung, trong lòng dần dần dâng lên tức giận, chẳng lẽ cô là vì người đàn ông tối hôm qua khóc sao? Người đàn ông kia chính là tình đầu của cô chứ gì?

Vừa nghĩ tới vợ mình vì đàn ông khác khóc bù lu bù loa, anh liền hận đến nghiêng răng, nhưng nhìn thấy cô gái nhỏ trên giường khóc nức nở đến như vậy, tim của anh cũng vỡ nát mất rồi!

Chung Soái thở dài, ôm cô ngồi ở trên đùi, cầm chống đỡ đầu nhỏ của cô, an ủi nhẹ nhàng lay động.

Hai vai Tiểu Tử Hàm rung rung, tận tình khóc một lúc lâu, tiếng khóc dần dần chuyển thành khóc sụi sụi, thật lâu sau, từ từ trở bình thường lại. Nhưng vừa nghĩ tới hành động quỷ dị mới vừa rồi đã cảm thấy ngưỡng ngừng, cô rốt cuộc là đau lòng cái gì thế?

“Chung Soái, có phải anh cảm thấy em rất kì lạ hay không?” Cô quần bách vùi mặt ở vai anh, thanh âm khàn khàn sau khi khóc.

“Không có, thỉnh thoảng anh cũng sẽ có lúc tâm tình rất kém cỏi!”

Tiểu Tử Hàm nghe vậy ngẩng đầu lên, ngạc nhiên hỏi, “Có thật không? Anh cũng sẽ như vậy? Em cho là anh là đại thần hỉ nộ cũng không lộ đấy!”

Thấy cô khóc đến đỏ bừng cặp mắt, Chung Soái từ hộp khăn giấy trên tủ đầu giường rút ra giấy lau, đau lòng lau đi nước mắt khóe mắt cô, “Đứa ngốc, chồng em là người, không phải thần! Hiện tại anh đang rất khổ sở”

“Tại sao?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì em không tin anh, khóc thành ra như vậy, giải quyết xong không chịu nói cho anh biết chuyện gì.”

Tiểu Tử Hàm tự biết đuối lý, nhưng lại nói không ra nguyên nhân mình khóc, chỉ có thể xuất chiêu phụ nữ thường dùng—— giả bộ ngoan làm nũng. Vòng đôi tay nhỏ bé lên trên cổ của anh, tựa trán mình vào trán anh, “Chính là chợt có chút cảm xúc, tự em cũng không biết tại sao khóc?”

Nghe giọng cô nũng nịu cùng chủ động thân mật hiếm có, mới vừa rồi còn vì nước mắt kia khó chịu được muốn chết, giờ trong lòng lại nảy ra ý tưởng “Biến thái”, nếu như sau khi cô khóc đều bám người như vậy, vậy thì khóc nhiều một chút cũng đâu có sao?

Thấy Chung Soái không có phản ứng, Tiểu Tử Hàm lại đem đầu tựa vào trên bả vai của anh, dịu dàng nhỏ nhẹ nói, “Ông xã, em không có không tin tưởng anh, thật mà!”

Cô gái nhỏ này ngày thường không chịu gọi, lần này nhất nhất đều gọi anh, làm anh vui không xiết! Chỉ là, Chung đoàn trưởng trong lòng mặc dù bối vì câu ông xã kia ngọt ngào hồi hộp, nhưng trên mặt vẫn đang mang một vẻ mặt bi thương, làm bộ thở dài, “Ai.”

“Anh tức giận?” Cô cầm lấy cánh tay anh, lắc lắc!

Chung Soái là tương đối hưởng thụ bộ dáng bất lực đáng thương của cô, nhưng vẫn là lắc đầu, thở dài, “Ai.”

“Ông xã, em thật sự không có không tin tưởng anh, thật mà! Thật mà!”

Liếc trộm thấy cô thực sự bất an, hốc mắt lại có dấu hiệu ửng đỏ, Chung Soái cũng không dám trêu chọc cô tiếp, cầm bả vai của cô kéo ra khoảng cách giữa hai người, “Anh không giận nữa, chỉ là về sau không cho như vậy, chúng ta là vợ chồng, có cái gì đều cùng nhau giải quyết có đúng hay không?”

“Dạ.” Cô ngoan ngoãn gật đầu.

“Có cái gì không vui phải nói cho anh biết!” Chung Soái ân cần dạy.

Tiểu Tử Hàm dùng sức hơn gật đầu một cái.

“Vậy em hôn anh một cái, an ủi tâm hồn bị thương của anh đi!” Anh nghiêm trang nói.

Tiểu Tử Hàm không chậm trễ chút nào, ở trên miệng anh hạ xuống một nụ hôn, vừa định rút lui, đầu liền bị bàn tay ấn chặt, đôi môi mỏng của phái nam giam hô hấp của cô lại.

Chung Soái dùng đầu lưỡi tỉ mỉ miêu tả đôi môi của cô giống như là đang thưởng thức chiếc bánh ngọt ngọt ngào nhất, không nhanh không chậm, dịu dàng chậm chạp, dẫn dụ cô mở ra khép lại, suông sã tứ phía tiến vào miệng của cô, dây dưa trêu chọc cái lưỡi cô không ngừng.

Nụ hôn nhẹ nhàng mà lưỡi biếng khiến Tiểu Tử Hàm dưới môi hần như si như say, cô cũng không biết hôn tiếp còn có thể có cảm giác gì, giống như thế giới từ đó an tĩnh, yên tĩnh chỉ có thể cảm nhận được tồn tại lẫn nhau. Loại cảm giác tồn tại duy nhất này để cho cô kim lòng không được hôn trả lại anh, đưa ra cái lưỡi đi theo bước chân của anh, tới triền miên.

Cô chủ động khiến bụng dưới Chung Soái căng như muốn bức xé ra ngoài, bốc cháy mãnh liệt, bởi vì không muốn thương tổn cô, anh chỉ có thể buông ra cô gái nhỏ đã mềm nhũn dựa vào anh thở dốc, xấu xa nói, “Bảo bối, đây mới gọi là hôn, hiểu không?”

Cô mê mê hồ hồ gật đầu một cái, thật ra thì cô cũng không hiểu có phải tất cả những nụ hôn cũng sẽ nóng bỏng mất hồn như vậy hay không, cô chỉ biết, mới vừa rồi cái hôn dịu dàng này cơ hồ khiến cô hoàn toàn hòa tan.

15. Chương 15: Khúc Nhạc Đệm

Vừa khóc lại náo giầy vào một buổi sáng, Tiểu Tử Hàm mệt mỏi lại vùi ở trong ngực Chung Soái thêm thiếp chốc lát, khi tỉnh lại đã qua 12 giờ.

“Đi ra ngoài ăn đi!” Chung Soái nâng mặt của cô lên, khẽ hôn nhẹ lên trán của cô.

“Vâng, vậy chúng ta mời Vi Vi ăn cơm đi.” Lần trước trong điện thoại cô có từng đề cập tới bạn tốt của mình với Chung Soái.

“Được, anh cũng muốn gặp chị em tốt của em một lần, vậy anh ôm em đi đánh răng rửa mặt!”

“Anh thật sự coi em như người tàn tật à?” Tiểu Tử Hàm bĩu môi lầm bầm oán trách.

“Ngoan nào!” Chung Soái kiên nhẫn dụ dỗ.

Tiểu Tử Hàm không nhìn anh mềm lời nhỏ nhẹ, mãnh liệt kháng nghị, “Không ngoan đâu! Tiếp theo, có phải anh định ôm em đi ra cửa, vậy em không đi đâu cả, đối chết ở trên giường lớn thôi!”

Chung Soái thấy cô uy hiếp, đành phải thôi. Nhưng vẫn là nhắm mắt theo đuôi theo sát ở sau lưng cô, bộ dáng kia giống như là sợ cô đau, ầm ầm ngã xuống.

Cô bị theo cũng phiền, vung quả đấm nhỏ uy hiếp anh, “Còn theo nữa là em đánh anh đó!”

Chiều này hiệu quả không tệ, anh mặc dù cười lớn không ngừng, nhưng rốt cuộc nguyện ý buông tha nhân vật người hầu!

Thừa dịp Chung Soái tắm, Tiểu Tử Hàm gọi điện thoại cho Vi Vi, cô bạn háo sắc nào đó vừa nghe Chung Đại Soái ca muốn gặp, nhất thời tinh thần tỉnh táo, “Anh ấy tới à? Vậy mình lập tức tới, cậu nói xem mình có cần đi làm tóc, trang điểm trước không?”

Trên trán Tiểu Tử Hàm rơi xuống ba vạch đen, “Hoa đã có chủ, dù cậu trang điểm xinh đẹp đến đâu cũng không có tác dụng!”

“Nhìn kìa, nhìn kìa, bản chất bụng dạ hẹp hòi của cậu bại lộ rồi chứ gì? Mình là loại người thích chơi trò đó sao? Mình đây là muốn mang đến mặt mũi cho cậu, chị đây không hề sợ mất mặt thể diện, mấu chốt là không thể để cho Chung đoàn trưởng xem thường cậu, còn tưởng rằng bên cạnh cậu không hề có mỹ nữ. . .”

“Đúng, đúng, đúng, nỗi khổ tâm của cậu, là mình không biết phân biệt!” Tiểu Tử Hàm kịp thời ngừng lời nói, lo lắng bởi vì nếu cô nói tiếp, đoán chừng hôm nay cũng đừng mong ra cửa.

“Tất nhiên, đau lòng chết mình rồi !”

“Được rồi, mình sai lầm rồi, cậu cũng đừng đau lòng nữa. Buổi trưa mời cậu đi ăn bữa tiệc lớn có được hay không?”

“Hừ, chị đây muốn ăn bào ngư!”

“Được, đừng nói là ăn bào ngư, nếu cậu muốn ăn Chung đoàn trưởng, mình cũng sẽ cho cậu cắt làm thịt nguội!”

Cô vừa dứt lời, eo liền bị một đôi bàn tay kèm chặt, giọng nam mát lạnh vang lên ở bên tai, “Định đem ai cắt ra vậy?” Vừa nói anh vừa hất đèn thấp ngữ điệu giống như dao nhọn được giấu dưới lớp nhung tơ mềm mại, hấp dẫn mười phần lại tràn đầy lực sát thương.

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn nụ cười ôn hòa khác thường của Chung Soái, đột nhiên nhớ tới một câu — tàn bạo nhất là người có nụ cười chứa gươm đao thể này!

“Chúng tôi ở Anh Hoa chờ cậu!” Câu nói của cô vừa dứt, vội vã cắt điện thoại di động, sau đó hướng về phía Chung Soái hắc hắc cười khúc khích.

Khóe miệng của Chung Soái giương càng cao, vồ nhẹ nhẹ lưng của cô, “Mặc ấm rồi đi!”

Tiểu Tử Hàm thấy anh chuyển đổi đề tài, không truy cứu nữa, trong lòng vô cùng vui vẻ, rất là vui vẻ đến tử treo quần áo chọn áo khoác.

“Đúng rồi, đừng quên mang dao thái thịt nhé!”

Đang chuẩn bị mặc quần áo, tay Tiểu Tử Hàm hơi chậm lại, ai, cô đã biết Chung đoàn trưởng sẽ không có dễ dàng bỏ qua mà!

Trên đường đến Anh Hoa gặp phải hai xe đụng nhau, một chiếc Audi TT vượt đường không xin phép, một chiếc xe nhỏ phía sau chưa kịp thắng xe, mặt bên đụng phải đuôi xe TT. Vốn là chờ người trách nhiệm đến xác nhận tai nạn giao thông, nhưng chủ xe TT tựa hồ cậy vào chính mình là xe tốt có chút dã man không hiểu chuyện, cứ như vậy làm hai đường xe bị kẹt nước chảy không lọt, chỉ chốc lát sau tiếng kèn, tiếng chửi rủa, oán trách trong cùng một chỗ xen lẫn, tiếng oán than dậy đất nhưng dám không ai chịu xuống điều chỉnh, cảnh sát giao thông cũng chậm trễ chưa tới.

Tiểu Tử Hàm sợ ViVi nóng lòng đợi, cầm điện thoại lên gọi cho cô, “Bạn yêu, mình bị kẹt xe ở đường lớn phía đông, cậu đến thì đi vào trước đi.”

“Chỗ đó cũng kẹt xe?”

“Ai, đừng nói nữa, gặp phải hai sản vật núi rừng.” Tiểu Tử Hàm đang cùng Vi Vi nói tình huống của bên này, từ chỗ tài xế ngồi Chung Soái lại đột nhiên buông ra dây an toàn, xuống xe tự mình đi về hướng hiện trường. Cô vừa nhìn hoảng hồn, chỉ sợ anh xen vào việc của người khác, rước họa vào thân, nên ngay cả điện thoại cũng không cất, đã vội vã khóa cửa xe cùng tới.

Chung Soái bước chân dài, lúc cô đi tới thì thấy anh đang gõ cửa sổ xe TT.

“Xe của anh mua bảo hiểm chưa?” Chung Soái mặt nghiêm túc hỏi.

Người đàn ông chạy chiếc TT gật đầu một cái.

“Vậy anh gọi điện thoại báo, sau đó đem xe chuyển đến bên cạnh đi, chờ công ty bảo hiểm đến giải quyết!” Ngắn ngủn mấy câu nói từ trong miệng anh nói ra tựa như ra lệnh, có uy nghiêm không thể từ chối được.

Người đàn ông trên chiếc TT nghe khẩu âm Chung Soái đoán chừng anh là người ngoại tỉnh, giọng đầy vẻ khinh thường, “Tại sao là tôi gọi, cô ta đụng đuôi xe tôi! Xe tôi đây là xe mới!”

“Nơi này là đường một chiều, không thể thay đổi đường xe.” Anh một tay đỡ mui xe, đảo mắt, cấp bách mà nhìn chăm chăm vào gã đàn ông ngồi chỗ tài xế, trên môi treo một nụ cười nhàn nhạt, nhưng nụ cười kia làm cho người ta không rét mà run.

Người đàn ông trên chiếc TT tựa hồ chưa nhìn thấy tầm mắt lạnh lùng như thế, lại ngại vì mặt mũi không muốn yếu thế, vì vậy đưa tay nhấn nút đẩy cửa sổ lên, anh vốn muốn cho Chung Soái biết khó mà lui, ai ngờ Chung Soái lại đem cánh tay để ngang nơi đó, không hề động đậy.

Tiểu Tử Hàm cứ như vậy tro mắt nhìn cửa thủy tinh đem tay anh kẹp chặt biến hình, vừa đau lòng có tức giận, trốn ở nơi đó nửa ngày mới cúi đầu mắng ra một câu: “Ngu ngốc!”

Người đàn ông trên chiếc TT không nghĩ tới đối phương lại kiên cường như thế, nhìn lại Chung Soái một bộ dáng lạnh lùng như băng sương, giống như là nhử thêm một giây nữ sẽ đem mình xé nát, cũng không dám bận tâm vấn đề mặt mũi nữa, vội vàng lấy điện thoại di động ra kêu công ty bảo hiểm, sau đó ngoan ngoãn đem xe chuyển đến ven đường chờ đợi.

Trong xe kia là một cô gái trẻ - một tài xế mới, mới vừa rồi đang khổ não gặp phải người dã man không hiểu chuyện, vào lúc này gặp một anh chàng tuấn tú rat ay tương trợ, thấy nghĩa giải vây, nhất thời mắt toát ra vô số trái tim màu phấn hồng, hướng về phía Chung Soái vừa cúi người chào, vừa cảm tạ, cuối cùng còn ngưỡng ngừng khó xử lôi kéo Chung Soái, “Anh bạn đẹp trai, có thể cho tôi số điện thoại không, tôi sửa xe xong mời anh ăn cơm!”

Tiểu Tử Hàm cười một tiếng, nhìn thấy bộ mặt lộ vẻ không kiên nhẫn của Chung Soái, xoay người đi về hướng xe, mới vừa đi ra hai bước cánh tay liền bị người ta kéo lại, quay đầu nhìn lại chính là Chung Soái đang cười hì hì.

“Bà xã, chân em còn đau, anh đỡ em!”

Cô mỉm cười không nói, mặc cho anh mười ngón tay đan xen, giả bộ như không có việc gì hỏi, “Cánh tay không có sao chứ?”

“Bà xã đau lòng vì anh sao?” Chung Soái cột nhả trên vòng eo nhỏ của cô.

Cô hưng hăng liếc anh một cái, mở cửa xe. Lên xe lại thấy cô gái kia còn nhìn bọn họ, cô vừa thắt dây an toàn vừa chua xót nói, “Chung đoàn trưởng này diễn ra anh hùng cứu mỹ nhân thật là tốt!”

Đang khởi động xe, Chung Soái vô số, thừa dịp xe chuyển bánh câu qua cổ của cô in lại môi của cô, “Bà xã, anh thích xem bộ dáng em khi ghen!”

“Sàm sỡ!” Tiểu Tử Hàm đẩy ra cô, cố ý dùng sức lau lau miệng.

“Anh chỉ sàm sỡ đối với em mà thôi!” Chung Soái dịu dàng cười một tiếng, đạp chân ga, xe như một làn khói trượt ra đi!

Đến khách sạn đã thấy Vi Vi ngồi trong phòng riêng đợi, thấy Chung Soái dắt cô đi vào, nhướn mày nháy mắt, vẻ mặt cười cười đầy mập mờ.

Tiểu Tử Hàm mặc kệ cô ấy, bình thản ngồi xuống, “Gọi thức ăn chưa?”

“Một vài món thôi, cậu xem thử đi.” Vi Vi đem thực đơn đưa cho cô.

Tiểu Tử Hàm vừa nhìn đồ ăn lập tức hiểu, Vi Vi thật sự là chị em tốt, trong điện thoại nói muốn sẽ trần lột Chung Soái, nhưng đồ ăn đều là món ăn gia đình, cô giơ tay gọi nhân viên phục vụ tới, “Lại thêm món bào ngư.”

Mới vừa đưa ra thực đơn, Chung Soái lại tặng thêm một câu, “Có súp chim bồ câu không?”

“Nhũ chim bồ câu hầm thuốc bắc được không?” Nhân viên phục vụ hỏi.

“Vây thì một phần!” Chung Soái khẹp thực đơn lại, đưa cho nhân viên phục vụ.

Thừa dịp chờ mang thức ăn lên, Tiểu Tử Hàm giới thiệu bọn họ với nhau, Chung Soái nghe xong chỉ là nhàn nhạt gật đầu, nhưng Vi Vi từ trước đến giờ không sợ người lạ, cộng thêm đối với cô là thật tâm mến yêu, cho nên rất có mấy phần ưa thích người em rể này.

“Chung đoàn trưởng, anh có thể cho tôi biết vì sao anh lại tấn công nhanh chóng, mới gặp mặt ba lượt liền đem ta em gái tốt của tôi bắt cóc rồi hay không!” Vi Vi hóp hóp trà, không nhanh không chậm nói.

Chung Soái nghe vậy liếc mắt một cái nhìn Tiểu Tử Hàm im lặng không lên tiếng, đôi môi mỏng cong nhẹ, “À, trong binh pháp coi trọng kiên quyết, 2 thì tấn công 3 thì kết thúc.”

Nghe xong lời này hai cô gái đều có cùng một suy nghĩ, Chung đoàn trưởng có ý là tình cảm còn ngại tốc độ không đủ nhanh?

“Đúng rồi, tiểu Hàm, Chung đoàn trưởng là người nơi nào vậy?” Vi Vi đặt ly trà xuống cười khanh khách nhìn Tiểu Tử Hàm.

Thật ra thì Vi Vi là biết Tiểu Tử Hàm không rõ ràng lắm tình huống trong nhà Chung Soái, như vậy cố ý vừa hỏi là thật tâm khiến Chung Soái khó chịu. Cười chui thì không sao, nhưng cũng không thể không quan tâm người mình cười là ai, nào có ai đã kết hôn ba bốn tháng còn không biết gì về đối phương?

Chung Soái thấy Tiểu Tử Hàm bị hỏi ngây người, vội vàng cầm tay của dưới bàn cô, trấn an nắm thật chặt. “Tôi là người Bắc kinh, trong nhà chỉ một mình tôi, cha mẹ khỏe mạnh.”

“Vậy cha mẹ anh đều là ở nhà hay sao?” Vi Vi nhất quyết không tha.

Chung Soái có chút chần chờ, qua một hồi lâu mới trả lời, “Bọn họ còn chưa có về hưu, vẫn còn đi làm.”

Thấy Vi Vi còn muốn mở miệng, Tiểu Tử Hàm vội ở dưới bàn đá cô một cước, ý bảo cô có chừng có mực. Vi Vi bị đau liếc cô một cái, lẩm bẩm: “Thấy sắc quên bạn!”

Chung Soái đem hành động mờ ám của các cô nhìn ở đáy mắt, biết Tiểu Tử Hàm là bảo vệ cho anh, trong lòng dâng lên ý nghĩ ngọt ngào.

Thức ăn lên bàn, Chung Soái múc một chén canh chim bồ câu cho cô, “Cái này bổ, em uống nhiều một chút, bào ngư cũng đừng nên ăn?”

“Tại sao?”

“Em có thương tích, đồ sống nguội là không thể ăn.” Anh lạnh lùng tuyên bố.

Nhìn thức ăn bàn tươi sống này càng chuyển càng xa, nước miếng của Tiểu Tử Hàm cũng sắp rơi ra. Cô thật vất vả gọi toàn thức ăn ngon, anh còn không cho cô ăn.

Cô oán giận nhìn chằm chằm đầu sở gây nên, chợt xấu xa cười một tiếng, “Vậy anh cũng không thể ăn, anh cũng có vết thương!”

“Anh?”

“Đúng nha, buổi sáng anh làm anh hùng cứu mỹ nhân, không phải bị cửa kiếng đâm thương sao?” Cô nhấn mạnh chuyện ban sáng.

“Nhưng đâu có ra máu!” Chung Soái nhắc tay lên áo, quả nhiên một chút dấu vết cũng không có.

Nhưng cô gái nhỏ nào đó lại làm như không nhìn thấy, “Em mặc kệ, dù sao em không thể ăn thì anh cũng không thể ăn!”

Chung Soái biết cô là đang muốn ương bướng, thở dài, “Được, anh không ăn! Vậy thịt chim bồ câu em cũng ăn nhiều một chút, rất có lợi cho việc khép miệng vết thương.”

Vi Vi ngồi ở bên an tĩnh xem bọn anh, lộ ra nụ cười chân thật, xem ra, tiểu Hàm lần này coi như là gặp được người thật lòng đối cô rồi.

Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, lúc đi ra Chung Soái đi tính tiền, Vi Vi kéo cô chờ ở đại sảnh, nhìn thân ảnh cao lớn bản lĩnh ở đằng kia, tự đáy lòng cảm khái, “Tiểu Hàm, mình có thể cảm nhận được anh ấy không tệ, đối xử với cậu vô cùng tốt!”

“Ừ, vô cùng tốt!” Nghĩ đến lúc ăn cơm anh chăm sóc cẩn thận, Tiểu Tử Hàm không nhịn được nhếch miệng lên.

“Vậy cậu chuẩn bị lúc nào thì mang về nhà, còn có nhà anh cậu hẳn phải đi đi, đừng giống như bỏ nhà trốn đi như thế!”

“Để ỉnh suy nghĩ một chút! Mình là sợ ba mẹ mình. Cậu biết đó.” Cô vỗ trán, nhức đầu lạ thường!

“Không có chuyện gì, mình thấy Chung đoàn trưởng nhà cậu đủ khí phách, trấn được cha mẹ của cậu!” Vi Vi nhìn Chung Soái xoắn bước đi tới.

Tiểu Tử Hàm cũng theo ánh mắt của cô ấy nhìn sang, cũng bởi do làm bộ đội lâu rồi, trên thân người đàn ông này có một loại khí phách, không giận tự uy, trời sanh khí chất vương giả!

Có lẽ thật sự có thể lấy mạng về trấn an cha mẹ!

16. Chương 16: Ra Mắt Cha Mẹ Vợ

Beta: Minh Minh

Chung Soái thanh toán xong ra ngoài tự nhiên dắt tay của cô “Hai vị tiểu thư, kế tiếp muốn đi nơi nào?”

“Tôi không nguyện ý làm tiếp kỳ đà cản mũi các cậu.” Vi Vi nhìn lướt qua hai người tay trong tay, cười hì hì hướng bãi đậu xe đi.

“Bà xã, vậy chúng ta hiện tại đi nơi nào?”

Tiểu Tử Hàm vốn muốn nói tùy tiện, nhưng bật thốt lên lại là, “Nếu không đi gặp ba mẹ em đi!”

“Tốt!” Chung Soái sáng khoái đồng ý.

Chung Soái nói lần đầu tiên tới cửa ra mắt cha mẹ vợ, cho nên đặc biệt đến siêu thị mua hai chai Mao Thai, hai cây thuốc lá cùng mấy hộp lớn thuốc bổ.

Thấy hần hăng hái dồi dào, Tiểu Tử Hàm đột nhiên sinh ra thối ý, cô là thật sợ cha mẹ con buôn của mình sẽ làm Chung Soái khó chịu, cho nên trước khi lên xe vẫn còn do dự “Chung Soái, nếu không vẫn là đừng đi.”

Chung Soái giúp cô mở cửa xe chỗ ngồi cạnh tài xế, cười khanh khách chế nhạo “Thế nào? Anh là chú rể mới cũng không sợ, nhìn em sợ thành như vậy!”

“Không phải. Ba mẹ em.” Cô moi ruột gan tìm khắp cũng không tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung cha mẹ, cuối cùng chỉ đành phải khô cần nói ra, “Bọn họ không dễ chung đụng lắm!”

“Anh biết rõ!” Hần nắm tay của cô, nổ máy xe.

“Anh biết?”

“Lần trước gọi điện thoại cho em là mẹ em đúng không? Có thể mắng con gái như vậy, cũng không thấy nhiều!” Hần ngữ điệu vô cùng bình thản, nghe nửa điểm không ra giấu cợt.

Đúng nha, cô thế nào quên, lần trước ở trong xe, hần là đem đôi thoại của bà cùng mình nghe được rất rõ ràng.

“Bà xã, hôn nhân là chuyện hai người, cha mẹ chỉ cần làm được tôn trọng lẫn nhau là tốt rồi, bọn họ tôn trọng con cái, vậy chúng ta cũng kính trọng bọn họ, em nói phải không?” Hần lấy lý lẽ nói, tỏ rõ thái độ.

Tiểu Tử Hàm lĩnh ngộ gật đầu, thật ra thì cái gọi là “Thiên hạ không qua khỏi cha mẹ” quả thật chính là chó má, xem cha mẹ là trời là biển dù họ có sai như thế nào, chỉ là quá nhiều người cùng cô một dạng, bị dư luận xã hội đạo đức bắt cóc, một nhin nhin nữa. (chỗ này là ta chém gió nha)

Chỉ là cô sợ, theo tính tình của hai ông bà, không chừng nói ra nhiều lời ghê tởm, hay là trước đem Chung Soái phòng hờ thỏa đáng, “Ông xã, mặc kệ bọn hần nói gì, anh cũng không cần để vào trong lòng có được hay không? Nếu như quá khó nghe, chúng ta đi.”

Chung Soái nắm chặt bàn tay lạnh nhỏ bé của cô, “Yên tâm đi, anh biết rõ!”

Mặc dù như thế, lúc về đến cửa nhà Tiểu Tử Hàm vẫn không dám đi vào, cuối cùng vẫn là Chung Soái nhấn chuông cửa.

Tới mở cửa chính là Ngô Mỹ Phần, thấy bọn họ rõ ràng là cả kinh, nhìn lại một chút trong tay bọn họ xách theo gì đó, đại khái hiểu thân phận của Chung Soái, nhưng ngoài miệng vẫn không mặn không nhạt, “Tại sao trở về cũng không báo trước, ba cô không có ở đây, các người đi lên lầu trước đi, ta còn có chút việc.”

Tiểu Tử Hàm nghe phòng khách truyền đến thanh âm cười thầm cùng tiếng đảo mặt chược, đối với bà mà nói xác thực có chuyện, thế Trường Thành chính là chuyện lớn.

Cô vẫn lấy dép cho Chung Soái thay, sau đó thoải mái dặt tay của hắn đi lên lầu, đi ngang qua phòng khách, tầm mắt cũng không lệch xuống.

Mọi người thấy cô dẫn người đàn ông trở lại, dáng vẻ lại rất thân mật, một người trong đám bà tám liền kêu la “Ồ, Mỹ Phấn, đây là bạn trai của tiểu Hàm sao?” Nói xong nháy mắt nhìn mấy người còn lại.

Mẹ Tiểu ngồi xuống tức giận nói, “Cái gì bạn trai, bây giờ lớn rồi, đủ lông đủ cánh rồi, sau lưng tôi lấy giấy chứng nhận rồi!”

“Gi? Tiểu Hàm lại kết hôn à? Ai ôi, Mỹ Phấn, bà nhớ tôi nói gì kia mà, con gái nha, chỉ cần là rất xinh đẹp thì sẽ có người muốn, con gái nhà bà đáng dấp mảnh mai, vừa học đại học danh tiếng, công việc lại tốt, mặc dù đã ly dị thì đã sao, bà xem, không phải đã dẫn con rể trở lại cho bà sao.” Bà A giọng nói nổi trội liền giống gà mẹ bị người ghim chặt cổ.

Bà B cũng liền vội phụ họa, “Đúng vậy nha, hướng chỉ tay trong tay con bé còn có một căn nhà, mấy triệu cổ phiếu, muốn tìm tuýp đàn ông như thế nào không được?”

Mẹ Tiểu ha ha cười khan, ban đầu Tiểu Tử Hàm cùng Vạn Đường kết hôn, bà ở trước mặt đám bạn khoe khoang không ít, nhưng sau nói ly hôn liền ly hôn, làm cho bà mất hết mặt mũi, nhưng đối với bên ngoài bọn họ cũng là thống nhất qui cách, nói Vạn gia tự biết đuối lý nên phân phòng ốc cùng cổ phiếu làm bồi thường.

Bà C thấy không quen Ngô Mỹ Phấn ngày trước ý vào con rể có tiền liền không coi ai ra gì, vì vậy chê cười nói, “Tôi nói Mỹ Phấn a, con rể mới của bà làm nghề gì ah? Tiểu Hàm hiện tại trong tay là có tiền, không chừng người ta có ý đồ khác!”

Những người khác vừa nghe cũng liền phụ họa.

Mẹ Tiểu mơ hồ cũng có lo lắng, nhưng mà vẫn tự an ủi mình, “Là quân nhân, thời điểm tiểu Hàm cùng hắn kết hôn bộ đội đều tới người thẩm tra chính trị, người sẽ không có vấn đề. Đúng rồi, là một đoàn trưởng.”

“Đoàn trưởng? Đoàn trưởng tiền lương rất cao nha. Cháu gái ta quen Liên Trường nói là một tháng tiền lương có năm sáu ngàn. Đoàn trưởng so Liên Trường còn cao hơn mấy cấp, ít nhất hơn vạn đi. Còn có nghe nói sau khi chuyển nghề liền được làm cán bộ thành phố đó!” Bà B có biết chính sách chuyển nghề, vội tiếp nói chuyện.

Mẹ Tiểu không hiểu cán bộ thành phố gì, nhưng lại ngượng ngùng hỏi, vì vậy làm bộ như dáng vẻ khổ não nói, “Cán bộ thành phố thì có gì lớn!”

“Ai ôi, Mỹ Phấn, tôi nói lòng của bà không nên quá lớn, dưới lầu của bà là Trương cục trưởng cục kiến thiết chính là cán bộ thành phố, cục trưởng bà cũng ngại nhỏ, còn muốn tiểu Hàm nhà bà gả cho thị trưởng hay sao!”

So sánh trong lòng, Ngô Mỹ Phấn tâm lý nắm chắc rồi. Trương cục trưởng lầu dưới đi làm có xe riêng đưa đón, ngày lễ ngày tết người tới cửa tặng quà, ngay cả cô bảo mẫu nhà đó cũng bị lôi kéo. Con rể mình nếu là chuyển nghề gót hần lớn, coi như không có tiền như Vạn Đường, có thể có quyền a, xã hội này có tiền còn phải uốn nghiêm mặt nịnh bợ có quyền!

Xem ra, tiểu Hàm ánh mắt chọn nam nhân thật đúng là không tệ, con rể này phải hảo hảo khoản đãi.

Trong lòng vui vẻ, Ngô Mỹ Phấn mới nhớ tới trong nhà không có đồ ăn, chú rể mới lần đầu tiên tới cửa, vậy có thể làm chuyện cười cho người ta. Vì vậy vội giải tán vấn bài, cũng gọi điện thoại cho ba Tiểu ở bên ngoài lêu lổng, “Ông chết đi đâu rồi? Con gái ông mang con rể trở lại, nhanh đi chợ mua ít thức ăn trở lại.”

Ba Tiểu đang xoa bóp, lẩm bẩm, “Tùy tiện ăn một chút cũng được, không được liền bên ngoài ăn, để cho bọn họ trả tiền!”

“Bên ngoài ăn cái rắm, ông nhanh về cho tôi. Tôi nói cho ông biết” Bà rằng rắc đem lời nói mới vừa rồi của bạn thuật lại một lần.

“Ông nhất định phải nghĩ thêm sinh hoạt phí cùng muốn lễ hỏi, nếu không ông cũng đừng trở lại!” Ngô Mỹ Phần quăng xuống ngoan thoại.

Nói chuyện điện thoại xong, bà thay một bộ đồ đẹp đi xuống cửa hàng mua trái cây, còn chuyên chọn loại đắt tiền mua, người bán trái cây cùng cô biết, vừa xưng xúng vừa nhạo báng, “Chị Ngô hôm nay chịu chi nha?”

“Đúng vậy, chú rể mới tới, người ta là người có thân phận, đồ không tốt thế nào có được nha!” Bà làm bộ như oán trách, kì thực là khoe khoang.

Sau khi lên lầu bà nhanh nhẩu rửa sạch sẽ trái cây đứng ở cửa cầu thang kêu, “Tiểu Hàm, mau đưa Chung Soái tới ăn chút trái cây, ba con đi mua thức ăn, lập tức trở lại.”

Đang ngồi ở thư phòng lật hình cũ, Tiểu Tử Hàm nghe được thanh âm dịu dàng của mẹ đầu óc toát ra vạch đen, ma ma tức tức nửa ngày mới lôi kéo Chung Soái xuống lầu. Thấy bà đối với Chung Soái vừa pha trà, vừa gọt trái cây, trong lòng thẳng nói thầm, mẹ cô đang diễn trò gì đây?

“Chung Soái à, nha đầu Tiểu Hàm kỳ cục này, đăng ký kết hôn với con xong mới báo cho ta cùng ba nó biết, cũng không còn nói trước đem con ghé nhà chơi.” Mẹ Tiểu đem lê gọt sạch vỏ đưa cho Chung Soái.

“Là con không tốt, vốn là nên sớm gặp hai bác, nhưng không xin nghỉ phép được, tháng trước lại vừa lúc làm nhiệm vụ!” Chung Soái nhận lấy lê nhét vào trong tay Tiểu Tử Hàm, ý bảo cô ăn trước.

Mẹ Tiểu thấy thế không thể làm gì khác hơn là lại gọt một trái, “Tất nhiên, con là đoàn trưởng nha, khẳng định chuyện tương đối nhiều! Đúng rồi, con có bao nhiêu cấp dưới à?”

Chung Soái cười hì hì cắn một cái lê, “Dì, chúng con có quy định, bộ đội xây dựng chế độ phiên hiệu cũng không thể tiết lộ ra ngoài, chính là bà xã cũng không được!”

“Ai nha, con xem ta, con là Giải Phóng Quân nha, nhất định phải bảo mật.” Mẹ Tiểu mặt giả cười, về sau chợt giả bộ tức giận, “Con cùng Tiểu Hàm chứng nhận đều lấy rồi, thế nào còn gọi ta là dì!”

Chung Soái vừa nghe, lập tức biết nghe lời phải, “Mẹ!”

Giòn già kêu lên khiến Tiểu Tử Hàm thành linh đánh giật mình, người này thật đúng là một chút cũng không khách khí!

Đang trò chuyện cửa trước truyền đến tiếng động, Mẹ Tiểu đứng lên, “Đoán chừng ba con trở lại!” Nói xong cũng đi cửa nhận lấy món ăn trong tay ba Tiểu.

Chung Soái thấy ba Tiểu vào phòng khách liền đứng lên chào hỏi, “Cha, người trở lại?”

Ba Tiểu sưng sốt, bị Mẹ Tiểu ở sau lưng vỗ một chưởng, “Thế nào, con rể gọi ông đấy, ngu à?”

Dù sao cũng là vợ chồng mấy thập niên, nhìn thái độ bà xã đối với mới con rể này phải là để vào mắt, vì vậy ba Tiểu cũng lễ phép hướng về phía Chung Soái gật đầu một cái, “Tối rồi sao, trước ngồi, ta đi giúp mẹ con nấu cơm, buổi tối ném thử một chút tay nghề của ta và mẹ của con!”

Tiểu Tử Hàm nhìn cha mẹ đi vào phòng bếp, nhìn lại một chút Chung Soái trên ghế sa lon nhất phái nhàn nhã tự đắc, mê hoặc, đây đều là này cùng nơi đó à? Thế nào hoàn toàn ra ngoài kịch bản cô thiết kế?

Một bữa cơm ăn vui vẻ hòa thuận, thái độ cha mẹ thật giống cha mẹ vợ thấy con rể càng thấy càng vui mừng. Chung Soái càng thêm khách khí lễ độ, ngược lại cô là phận con gái, hoàn toàn không ở trạng thái, tùy Chung Soái không cho cô ăn con cua cùng tôm, ngoan ngoãn uống xong canh xương.

Cơm nước xong, Mẹ Tiểu xưa nay chưa thấy muốn để hấn ngủ lại, Tiểu Tử Hàm không chịu, chỉ sợ nán lâu xảy ra chuyện không hay, chết sống kéo Chung Soái phải đi. Mẹ Tiểu thấy cô thái độ kiên quyết cũng không miễn cưỡng, vỗ lưng Chung Soái, tràn đầy hiền lành, “Ngày mai trở lại mẹ nấu cơm chờ con!”

Chung Soái cười không lên tiếng, lấy ánh mắt nhìn cô, ý kia quá rõ ràng—— cô dâu, em nói tới thì tới, không đến anh cũng không.

Tiểu Tử Hàm không muốn Chung Soái cùng cha mẹ có trò chuyện quá nhiều, nhàn nhạt nói một câu, “Để xem sau!”

Ra khỏi chung cư, Chung Soái thấy cô vùi ở chỗ ngồi phát giác ra trạng thái lơ mơ, liền chọc chọc cô, “Thế nào? Không thoải mái?”

Cô lắc đầu một cái, nhìn thẳng vào Chung Soái, “Chẳng lẽ đúng như lời Vi Vi, anh tác phong cường đại, đem mẹ em kinh hãi, bà thế nhưng không có làm khó anh!”

Chung Soái cười xoa xoa đầu của cô, “Lời này của em nghe thế nào giống như ước gì bọn họ đem anh chính đến chết bỏ?”

“Không có, em chính là cảm thấy kỳ quái! Ai, thôi, dù sao về sau chúng ta ít đến!” Cô thắt chặt dây an toàn, quyết định muốn cùng cha mẹ giữ một khoảng cách.

Bên này Tiểu Tử Hàm kỳ quái, bên kia Ba Tiểu đối với thái độ bà xã cũng là không hiểu ra sao, “Tôi nói bà làm sao không đề cập chuyện sinh hoạt phí?”

Mẹ Tiểu đang dọn dẹp bàn cơm, nghe lời này lườm ông một cái, “Ông biết cái gì, hần hiện tại cũng cùng tiểu Hàm kết hôn, về sau còn nhiều cơ hội. Ngược lại mới vừa rồi tôi nói ông hỏi số điện thoại của nó, ông hỏi chưa?”

Ba Tiểu vừa nghe cái này liền buồn bực. Mới vừa rồi thừa dịp con gái bị Ngô Mỹ Phấn gọi vào phòng bếp giúp một tay, ông tiến tới bên cạnh Chung Soái, “Ai nha, mẹ vợ con muốn ta hỏi số điện thoại của con, đem nó nhớ kỹ, con quanh năm ở bên ngoài, Tiểu Hàm ở nhà một mình, ngộ nhỡ có chuyện gì cũng còn biết gọi cho con.”

Ông từ nhận thức nói xong hợp tình hợp lý, đang chuẩn bị móc điện thoại di động ký hiệu con ngựa, không ngờ Chung Soái đặc biệt nghiêm túc nói, “Cha, con thật là không có điện thoại di động, hiện tại số này là số tạm, con mới mua khi về thành phố C, trở về thì phải ném. Sư bộ có quy định, cấp cán bộ không cho phép dùng điện thoại riêng, Tử Hàm tìm con cũng phải gọi đến doanh trại, báo mã riêng của con, sau đó điện thoại mới chuyển tới con!”

Ba Tiểu không có từng đi lính, người quen làm lính cũng không có mấy người, cũng không ai cùng cấp bậc với Chung Soái, bị hần nghiêm túc như vậy thì lập tức tin tưởng, còn chưa từ bỏ ý định, “Vậy mã riêng của con là bao nhiêu?”

Chung Soái mắt nhìn thẳng nhìn Ba Tiểu, “Mã riêng cũng không thể tùy tiện đánh, phải xin phép mới được. Như vậy đi, cha đem số điện thoại di động của cha mẹ cho con, con trở về trong đoàn liền đánh báo cáo, đem số của cha mẹ xin phép, về sau cha mẹ gọi cho con, trong đoàn mới có thể cho chuyển.”

Ba Tiểu nghe hần nói chuẩn xác, chỉ đành phải đem số điện thoại của mình cùng Ngô Mỹ Phấn viết ở trang giấy kín đáo đưa cho Chung Soái.

Ngô Mỹ Phấn nghe Ba Tiểu giải thích xong, thẳng mắng ông đàn, “Sao ông không lấy số điện thoại của nó hiện nay, ít nhất mấy ngày nay có thể tìm tới nó a!”

“Tìm nó làm cái gì, bà không phải nói là còn nhiều thời gian!” Ba Tiểu tức giận nói.

“Tôi nói ông đàn còn không thừa nhận, sinh hoạt phí còn nhiều thời gian, nhưng chuyện sinh lễ nói luôn bây giờ thôi. Hôn lễ làm hay không làm tôi không xen vào, nhưng sinh lễ là không thể ít, tôi nuôi lớn con gái rồi cho không Chung gia nó sao?”

Ba Tiểu bị nói đến phiền, một tiếng nói rống trở về, “Bà thông minh làm gì không tự mình đi hỏi, sai tôi hỏi làm chi!”

“Thôi, trông cậy vào ông, gái trinh cũng đã thành đàn bà rồi. Sáng mai ông đi mua con chim bồ câu, tôi hầm đưa qua cho Tiểu Hàm, chân Tiểu Hàm không phải té sao.” Mẹ Tiểu tự nhận là ở rất nhiều việc, từ quý kia cùng bà không cách nào so sánh được.

Trước khi ngủ Mẹ Tiểu lại nghĩ tới chuyện như vậy, đẩy chồng mình đã mơ hồ một cái, “Tôi xem nó ăn mặc vẫn còn rất phong cách, không biết được điều kiện gia đình được không?”

Ba Tiểu đang buồn ngủ, không nhận được lắm bầm, “Bà buổi chiều ở nhà không có hỏi sao?”

“Chưa kịp.” Bà hàm hồ mang qua, không nói mình chơi mạt chược làm trễ nãi thời gian.

“Vậy ông cảm thấy nó có thể cấp nổi bao nhiêu tiền? Chúng ta hỏi nó bao nhiêu thì thích hợp?” Mẹ Tiểu lại đẩy đẩy Ba Tiểu.

Ba Tiểu ra bên ngoài na liêu na thân thể, tức giận nói, “10-20 vạn luôn đi!”

Ngô Mỹ Phấn đồng ý gật đầu, “Tôi cũng cảm thấy vậy, nói nó giống như Vạn Đường một dạng khẳng định không thể nào. Chỉ là Vạn gia là vất cổ chày ra nước, nói được dễ nghe, thật ra thì chúng ta gì cũng không còn mò được. Ta quyết định, lần này chúng ta sẽ phải lấy tiền mặt, phòng ốc và xe, ông xem đòi nó 18888 thì sao, số may mắn đó?”

“Chúng ta cứ như vậy nói với nó, vốn là tính toán Tiểu Hàm mấy tuổi thì ấy vạn, suy tính đến tình huống của bọn họ.” Ngô Mỹ Phấn đang định nói tiếp, bên cạnh đã vang lên tiếng ngáy.

Bà hung hăng trừng mắt liếc Ba Tiểu ngủ say.

Đã sớm biết, cùng quỹ đáng chết thương lượng cái rắc cũng không được, trước khi ngủ Ngô Mỹ Phấn ở trong lòng cảm khái, ai! Cõi đời này chồng không nhờ vả được, con cái không nhờ vả được, chỉ có tiền giấy mới phải mẹ ruột hiểu từ!

17. Chương 17: Hai Tầng Nóng Lạnh

Từ nhà cha mẹ rời đi, Tiểu Tử Hàm đi bệnh viện tái khám sẵn lấy giấy bệnh xin nghỉ phép. Cô làm nhân sự, cùng mấy người phụ trách kiểm tra sức khỏe của bệnh viện cũng hòa đồng, chỉ là đây là lần đầu tiên lợi dụng chức vụ mưu lợi cá nhân.

Nghe nói cô muốn lấy giấy xin phép nghỉ, chị Trương giúp một tay liên tiếp lấy làm lạ, “Hôm nay chiến sĩ thi đua cũng sẽ lười biếng sao?”

Cô lúng túng cười cười, “Chồng em về thăm, hai ngày trước mới từ bộ đội trở lại, em muốn nhiều dành thời gian ở cùng anh ấy!”

“Chồng em là quân nhân? Ai nha, làm vợ lính không dễ nha, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, anh ấy thật vất vả tới một chuyến em nên dành nhiều thời gian cho anh ấy!” Chị Trương là một người cảm tính, tuyệt bút vung lên điển lời dặn của bác sĩ.

Tiểu Tử Hàm lấy tới vừa nhìn ——30 ngày? Chị gái này cũng có chút tàn nhẫn quá đi. Nhìn lại bệnh nhân, trầy chân tính thành gãy xương! Được rồi, cô là thật sự đau đến giống như gãy xương.

Chung Soái đối với việc Tiểu Tử Hàm xin nghỉ để có thời gian bên cạnh anh thật sự vui vẻ, vì cùng cô chờ lâu mấy ngày, anh lại gọi điện thoại hướng sự bộ kéo dài ngày nghỉ. Sự trưởng bình thường thương cho đoàn trưởng trẻ nhất trong doanh, lại biết anh là tân hôn, hơn nữa mấy năm này Chung Soái cơ hồ không có nghỉ ngơi qua, cho nên rất sáng khoái cho thêm nửa tháng.

Rời bệnh viện, bọn họ lái xe đến siêu thị mua đồ dùng hàng ngày. Chung Soái đem xe đẩy ở trước mặt chọn lựa lựa, Tiểu Tử Hàm chân không lưu loát, cho nên chậm rãi theo ở phía sau, hai người duy trì cự ly một tay cánh tay, anh thì thỉnh thoảng quay đầu lại xem một chút, bộ dáng kia quả thật hận không thể cầm dây thừng đem cô trói bên cạnh mình. Đi ngang qua khu đồ dùng vệ sinh cá nhân thì Chung Soái đột nhiên dừng bước lại, nghiêng người đợi cô theo kịp mới nói, “Anh quên lấy nước cạo râu, em dừng cử động, đứng nơi này chờ anh!”

“Dạ!” Cô đỡ xe đẩy, gật đầu một cái, đứng tại chỗ chán đến chết ngó đông ngó tây xem một chút, này vừa nhìn nhất thời sắc mặt trở giống như bầy sắc cầu vồng. Hàng này có ý chứ? Lại đem cô dừng trước quầy bao cao su.

Chỉ là. Tiểu Tử Hàm liếc trộm những cái hộp nhỏ kia. Bọn họ hiện tại cũng không muốn đứa bé chứ? Vậy có phải nên ngừa thai hay không? Là cô uống thuốc sao? Uống thuốc có còn kịp không? Nghe nói phải uống trước khi làm, hay là sau khi làm đây! Sau một hồi đấu tranh tư tưởng, Chung phu nhân lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai từ trên giá rút ra một cái hộp.

Chung Soái chọn xong nước cạo râu vừa quay đầu liền trông thấy mình vợ lén lén lút lút cầm một hộp đồ ném ở trong xe đẩy, còn muốn giấu mà dùng khăn lông che kín, dựa vào thị lực 2.0, anh liếc mắt liền thấy cái hộp nhỏ màu sắc rực rỡ là cái đồ chơi gì .

Anh không biến sắc đi tới, liếc nhìn các hộp nhỏ trên quầy, chợt giảo hoạt cười một tiếng, “Bà xã, thì ra là em thích kích thích?”

“?” Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu mặt đầy vẻ không hiểu, đợi theo tầm mắt của anh thấy rõ chữ trên cái hộp chỉ kém không có tìm kẻ đất chui xuống dưới.

Hai tầng nóng lạnh! Ông trời ạ, chỉ là nghe cái từ này liền đủ tà ác rồi,sao cô lại thuận tay lấy ra cái hộp đặc biệt này?

Chung Soái nhìn cô mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt, cúi đầu xuống tiến tới bên tai cô xầu xa nói, “Mặc dù anh cảm thấy kiểu bình thường thì tốt hơn, nhưng nếu bà xã thích, anh liền thích, chỉ là một hộp có thể chưa đủ!” Nói xong lại từ trên kệ lại lấy thêm một hộp loại thật mỏng.

Lần này Tiểu Tử Hàm dứt khoát muốn tìm miếng đậu hũ đựng chết thôi!

“Bà xã, vậy chúng ta về sớm một chút đi!” Chung Soái cột nhả ôm chầm hông của cô, đẩy cô đi quầy thu tiền, bộ dáng kia là tiêu chuẩn sốt ruột khó nén!

Trên đường về nhà Chung Soái vừa lái xe vừa huyết sáo, lúc gặp phải đèn đỏ liền kéo tay sát về phía cô cười hắc hắc, khiến Tiểu Tử Hàm cảm thấy anh tựa như một con sói, làm trong lòng cô sợ hãi.

Chỉ là, thật đúng là bị cô nói đúng, Chung đoàn trưởng là sói, còn là một sói háo sắc đã bị bỏ đói nhiều ngày!

Cửa nhà đóng trong nháy mắt, Chung Soái tựa như sói đói nhào tới, bàn tay to cầm eo nhỏ của cô, đôi môi mỏng vô hạn lửa nóng đối khát hôn lên cô.

“A!” Cô kêu lên, cũng cho sắc lang thừa dịp cơ hội. Lưỡi ướt linh hoạt bỗng chui vào, trượt trong miệng, dây dưa cái lưỡi ngọt ngào mềm mại.

Mặc dù động tác nhanh chóng nhưng Chung Soái từ đầu đến cuối vẫn bận tâm vết thương trên đầu gối cô, vì không để cho cô đứng thẳng phía chịu vết vả, anh một tay nâng hông cô lên, để cho chân của cô không chịu lực.

Tiểu Tử Hàm bị anh nâng lên làm hai chân lơ lửng trong không trung, cảm giác chân đạp không tới đất khiến sinh ra khủng hoảng, từ bản năng chỉ đành phải đem chân buộc treo ở bên hông của anh, phòng ngừa mình té xuống.

Cử chỉ vô tâm này lại làm cho dục hỏa ở bụng dưới Chung Soái từ từ cháy lan ra đồng cỏ liền thành một cái biển lửa, động tác ngoài miệng càng ngày càng mãnh liệt, bàn tay cũng càng dùng sức ôm trọn chiếc mông đầy đặn của cô, cách mấy tầng vải vóc dùng dục vọng cứng rắn như đá va chạm nơi nhạy cảm quan trọng của cô, bên va chạm bên dùng thanh âm khàn khàn thì thầm, “Bà xã, anh thích tư thế này!”

Trải qua anh nhắc nhở Tiểu Tử Hàm mới phát hiện động tác của mình có bao nhiêu sắc tình, vội vã muốn để xuống hai chân đứng lên, ai ngờ bị anh ôm chặt hơn.

“Kẹp chặt, anh ôm em đi lên!” Chung Soái có dụng ý khác, khom lưng mò trong túi mua hàng ở trên bàn ăn lấy ra hai hộp bao cao su, sau đó cúi đầu xuống lấy đôi môi nóng rực dán sát vào cổ của cô.

Hơi thở nóng bỏng phả trên cần cổ cùng cái lưỡi anh trơn trượt liếm hôn từng chút một của anh khiến Tiểu Tử Hàm không nhịn được run rẩy thân mình. “Uhm” lên một tiếng, lúc lên đến trên đầu cô đã bị hôn đến ý loạn tình mê, thân thể liền giống một cây đuốc, cháy sạch, người choáng váng, cho đến khi bị nhiệt độ đồng hồ đeo tay anh kích thích thì cô mới giật mình mình sớm bị lột trần chỉ còn lại đồ lót thật mỏng.

“Lạnh à?” Nhận thấy được cô khẽ run, Chung Soái lui ra để cho đích thân anh đứng trước cơ thể mềm mại mê người, giơ tay lên cời sạch bề ngoài, đứng dậy điều chỉnh máy điều hòa không khí, cũng nhanh chóng đem mình cời hết sạch.

Đột nhiên sức ép biến mất khiến Tiểu Tử Hàm rốt cuộc tìm được cơ hội thở dốc, xấu hổ không chịu nổi, tay chân cô vội loạn xạ kéo chăn lên che thân, ai ngờ mới vừa sờ tới góc chăn, liền bị Chung Soái đoạt trở về.

Thân thể nóng bỏng lần nữa bao trùm lên, anh khẽ cắn vành tai của cô, hơi thở nóng đánh vào trên gáy trắng nõn mềm mại, biết rõ còn hỏi, “Bảo bối, rất lạnh sao?”

Thấy cô phát ra run rẩy theo dự liệu, Chung Soái hả hê cười xấu xa. Nhiều lần hoan ái trước anh đã sớm thăm dò nơi nào là điểm mẫn cảm của cô, chỉ là còn chưa đủ, hôm nay anh muốn cho cô nhiều hơn. Thừa dịp cô cả người như nhũn ra, phòng ngự yếu ớt, anh đưa tay trượt vào trong quần lót, lớn mật tìm kiếm hoa hạc ẩn mật nhất giữa hai chân cô.

“Um. !” Tiểu Tử Hàm kinh hoàng thở gấp một tiếng, cắn môi phòng ngừa tiết lộ tiếng rên của mình.

“Bà xã, kêu lên, anh thích nghe tiếng của em!” Chung Soái dùng đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi hồng bị cô ngược đãi, ngón tay chậm rãi xoa lấy hoa hạc nhạy cảm, cố ý mang cho cô niềm khoái cảm tuyệt vời. Nhìn cô vẫn là đến chết vẫn không mở miệng, anh bất mãn lắc đầu một cái, ngón tay vạch ra cánh hoa nhỏ của cô, chợt trượt vào trơn mềm của cô, hung hăng di động, hấp dẫn ra ngọt ngào trong cơ thể cô rồi lại đâm vào.

“A.” Đột nhiên bị vật lạ xâm nhập mang đến kích thích bén nhọn nhanh như tia chớp, Tiểu Tử Hàm thét lên uốn cong người, nghênh về hướng ngón tay anh đang làm loạn. Cảm giác tựa như sóng lớn từng trận đánh tới, cô cảm thấy mình giống bị trúng Thập Hương Nhuyễn Cán Tán trong truyền thuyết, một tia hơi sức đều không có.

Khi bộ ngực hồng bị anh ngậm, liếm mút trêu chọc thì cô chỉ có thể phát ra tiếng rên khổ sở lại ngọt ngào. “Chung Soái.” Cô kêu tên của anh, đôi tay nhỏ bé vùng vằng cầm hai cánh tay của anh, hai mắt nhắm chặt bởi vì kích thích kịch liệt mà rỉ ra nước mắt.

“Ngoan, gọi ông xã!” Nhìn cô gái nhỏ phía dưới động tình, cảm thụ bắp thịt mềm mại của cô bọc lại anh, Chung Soái hao hết tự chủ dẫn dụ cô nở rộ.

“Ông xã, thật khó chịu. !” Cô kêu my kêu, lắc lắc thân thể khẩn cầu anh trong im lặng.

Nhưng Chung Soái lại quyết tâm muốn cho cô thoải mái đến mức tận cùng, vì vậy không để ý cô năn nỉ, cố nén sự vọng động tiến thẳng vào cô, ngón tay lần nữa trượt vào, hai ngón tay linh hoạt cũng ở chung một chỗ, cứng rắn. Cô ảm áp, lại thật chặt, anh chen vào, cuồn cuộn mà kịch liệt, hoàn toàn vượt ve hoa huyết. Kích mỗi một chỗ, tiết tấu mãnh liệt cuồn cuộn mãnh liệt rốt cuộc đem Tiểu Tử Hàm đẩy qua điểm giới hạn.

“A, ông xã, không cần, em. Em chịu không nổi!” Cô thét lên đạt tới đỉnh.

Đang lúc này Chung Soái nhanh chóng xé toang bao áo mưa, mang vào dục vọng cực nóng, hông uốn mạnh một cái xâm nhập cô, xuân triều tràn lan mềm mại, mạnh mẽ triển khai chạy nước rút vào nơi sâu nhất, hạ ấn ký của anh ở trong cơ thể cô. Vừa mới trải qua cơn cao trào. Thân thể bởi vì quá nhiều khoái cảm mà run rẩy, hoa huyết thường xuyên co rút lại bọc vật nam tính kia càng lúc càng chặt. Xoắn đến mức Chung Soái cứ mãi xuýt xoa rên rỉ.

“Bảo bối, em thật chặt, muốn cắn đứt anh!” Anh kéo ra hai chân của cô giắt trên cánh tay, để ông cô rời giường, sau đó đem hết toàn lực đẩy mạnh vào, hung hăng đẩy vào, mãnh liệt chạy nước rút, làm cho cô thét chói tai.

“A. Đâm vào!” Tiểu Tử Hàm chỉ cảm thấy phía dưới cứng rắn. Va chạm đến bụng cô ề ầm, uốn éo người tránh né anh chạy nước rút, không ngờ, càng kích thích anh ở phía trên, làm cho anh va chạm càng mãnh liệt hơn, một lần lại một lần đâm vào thật sâu, lấy nam căn nóng bỏng cứng rắn ma sát vào tận hoa huyết của cô. Trái tim cô đập rộn ràng theo nhịp điệu dừng mãnh của anh, giây tiếp theo đó, cô đã rơi vào cơn khoái cảm điên cuồng hơn vừa rồi. Làn sóng khoái cảm dồn dập ồ ạt đến, khi anh cuối cùng đâm vào chỗ sâu nhất của cô, làm cô không thể chịu đựng nổi nữa mà uốn cong thắt lưng, hét lên tên của anh: “Chung Soái!”

Đợi hơi thở dần dần bình phục, Chung Soái lật cô qua nằm ở trên người mình, chia sẻ dư vị sau hoan ái dịu dàng.

“Có đụng phải đầu gối hay không?” Anh khẽ vuốt ve mái tóc đen của cô thì thầm.

Hai lần lên đến đỉnh, Tiểu Tử Hàm ngay cả tiếng kêu rên cũng không còn sức, chỉ có thể nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

“Thích không?”

Cô len lén liếc mắt xem thường, làm ơn đi, vấn đề này muốn cô trả lời thế nào?

“Không thích?” Thấy bà xã trên ngực không có phản ứng, Chung Soái dùng bàn tay nghịch ngợm lướt qua sống lưng bóng loáng, dẫn đến cô khẽ run.

Ông trời, người này cần phải chấp nhất như vậy sao? Cô trở tay bắt bàn tay anh đang gây sự lại, thì thầm “Thích!”

“Thật không?”

“Thật mà, thật thích!” Cô đỏ bừng giống như con tôm luộc.

Chung Soái nhìn gò má đỏ hồng kia, vô cùng vui vẻ, bàn tay đè xuống hông cô, thấp giọng, cười xấu xa “Thích thì làm lại lần nữa!”

Cái gì? Một lần nữa? Coi như anh là sắc lang một đêm bảy lần, thân thể nhỏ nhắn của cô cũng chịu không được hành hạ như thế a!

“Bà xã. Mới vừa rồi anh cầm nhầm, chính là dùng cái thật mỏng, lần này thử một chút cái em thích hai tầng nóng lạnh nhé!” Anh liềm chuẩn xác vào vành tai nhạy cảm của cô, mềm mại gọi, dục vọng mới vừa bùng nổ trôi qua vô tình hay cố ý cọ xát vào nơi mềm mại của cô, càng cọ càng cứng rắn.

Hai tầng nóng lạnh cái đầu anh ấy, hông của cô cũng sắp đứt rồi, làm sao còn có thể chịu đựng được kích thích hơn?

“Ông xã, em mệt quá.” Cô chủ động làm nũng, hi vọng Chung đoàn trưởng khai ân, tha cho cô một lần!

“Vậy em nằm yên đi, để anh làm là được!” Chung đoàn trưởng lật người một cái lại đem cô đè ở phía dưới, vật cứng nóng nào đó đang chống đỡ ở tại cửa ra vào, chuẩn bị phá cửa mà vào.

Tiểu Tử Hàm lấy tay chống đỡ lồng ngực của anh cố nhích người khỏi sự nguy hiểm đang chờ công phá vào kia, chỉ sợ người đàn ông này sẽ như lần trước đem cô nuốt xuống không chừa một mảnh, trong miệng năn nỉ cũng cam kết “Anh không phải nói là còn nhiều thời gian ư, sáng mai có được hay không?”

“Nhưng. Cái Hai tầng nóng lạnh đó còn chưa có dùng mà!” Anh một tay chộp tới cái hộp khác trên tủ đầu giường, thô bạo mở ra.

Tiểu Tử Hàm mắt thấy anh sẽ phải mở ra, cái khó ló cái khôn, nhíu mày thở nhẹ một tiếng, “Đau quá!”

Thanh âm này thành công ngăn trở động tác của anh, chỉ thấy anh chột từ trên người cô xuống, khẩn trương kéo cô, “Nơi nào đau?”

“Đầu gối.” Cô giả bộ rất khổ sở nói.

“Đáng chết, anh đè lên em phải hay không?” Anh cuống quýt kiểm tra vết thương, thấy trên băng gạc không có vết máu mới thở phào, “Cũng may, không có ra máu.”

“Bảo bối, thật xin lỗi, anh không phải cố ý.” Anh nâng lên mặt của cô, chân thành nói xin lỗi.

Nghe được lời đó ngược lại đem Tiểu Tử Hàm vì nói láo làm cho ngượng ngùng, nhưng vì để không bị ăn sạch, cô còn là mạnh mẽ tiếp tục diễn thôi, “Em không sao, nhưng không làm nữa có được hay không?”

“Dĩ nhiên!”

Lấy được trả lời khẳng định chắc chắn, Tiểu Tử Hàm khó nén vui sướng, “Vậy chúng ta ngủ đi.”

Nhìn đầy mắt cô lóe lên hài lòng, Chung Soái trong nháy mắt hiểu ngay quỷ kế của cô, bắt đắc dĩ thở dài, cô gái nhỏ này là càng ngày càng biết điểm yếu anh!

Nhìn phía dưới ỉu xiu, anh ả nhẩn nằm xuống, đem cô ôm vào trong ngực, trịnh trọng tuyên bố, “Buổi tối tạm bỏ qua cho em trước, sáng mai tiếp tục!”

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên. Em không phải mới vừa nói sao, còn nhiều thời gian!” Anh cười đầy giả hoạt, “Hừ, xem sáng mai anh thu thập em thế nào!”

18. Chương 18: “dì Cả” Ghé Thăm

Chung đoàn trưởng nằm mơ cũng không thể ngờ, “Còn nhiều thời gian” quả thật đúng là rất dài! Bởi vì lúc nửa đêm Tiểu Tử Hàm bị đau bụng đánh thức, đi vào phòng vệ sinh nhìn, “đại di mụ” đến thăm!

Thay băng vệ sinh xong, Tiểu Tử Hàm đi lều dưới tìm thuốc giảm đau. Cô có một tật xấu không lớn không nhỏ—— Đau bụng kinh. Lúc cô ở tuổi dậy thì, mẹ Tiểu hoàn toàn không quan tâm đã mặc kệ cô, cũng không có người nói cho cô biết kỳ kinh nguyệt là có rất nhiều cấm kỵ, cho nên thời kỳ trưởng thành vượt qua, cái tật xấu này càng bộc phát nghiêm trọng, hiện tại liên diễn biến thành không uống thuốc giảm đau thì sẽ đau đến toát ra mồ hôi lạnh. Giờ đây mấy bước cầu thang ngăn ngửa mà cô đã đi đến run cầm cập. Lạnh lẽo cùng đau đến trần tối, đau đến không chịu nổi.

Cô cố nén đau nhức, bấm lấy vết thương ở chân, nửa ngồi ở trước tủ TV lấy ra thuốc giảm đau, nhưng. Hộp thuốc bên trong gì cũng không có. Cô lúc này mới nhớ tới, thuốc tháng trước đã uống hết, vốn là nghĩ tuần này đi mua, ai ngờ đại di mụ không lịch sự đột nhiên tới sớm, không phải do XXOO ư, nghĩ đến là cô nổi giận, nghĩ tới muốn hưng sư vấn tội!

Tiểu Tử Hàm cắn răng lại lật lật cái hòm thuốc, kỳ vọng có thể tìm ra một viên giảm đau, đang từng cái một nhìn sách hướng dẫn thuốc men, đèn lớn phòng khách “tách” mà sáng lên.

Cô kinh ngạc quay đầu, thấy Chung Soái khoác áo khoác đứng ở nơi cầu thang, vẻ mặt mờ mịt, “Bà xã, em ở đây làm gì?”

“Em làm anh thức sao?” Cô không đáp hỏi ngược lại.

Chung Soái lắc đầu một cái đi tới, thấy trên đất hộp thuốc lộn xộn lung tung thì bỗng chốc đề cao giọng, “Em uống thuốc? Không thoải mái chỗ nào?”

“Đau bụng!” Cô cất xong cái hòm thuốc, định chịu đựng một buổi tối.

“Đau bụng? Làm sao lại đau bụng?” Anh gấp gáp hỏi.

Tiểu Tử Hàm bấm lấy học tử từ từ đứng lên, còn chưa kịp nói chuyện, bụng liền truyền đến từng cơn đau, một hồi nhận, như sóng lớn cuốn lấy, làm ả nhẩn khiến cô toát ra mồ hôi lạnh.

Sắc mặt cô trắng bệch cùng trên trán đầy đặc mồ hôi, khiến Chung Soái nhất thời hoảng hồn, vội vàng trên vòng hông của cô, “Anh đi lấy quần áo, chúng ta đến bệnh viện!”

Tiểu Tử Hàm ôm bụng, đưa tay kéo Chung Soái đang muốn lên lầu, run run rẩy rẩy nói, “Không có chuyện gì, em là đại di mụ tới.”

“Đại di mụ? Bụng của em đau với dì em có quan hệ gì?”

Vốn là Tiểu Tử Hàm đau đến muốn chết nhưng vì những lời này của Chung đoàn trưởng vèo bật cười, ông chồng nhà cô thì ra thật ngây thơ!

Nhìn cô cười đến run rẩy hết cả người, mặt của Chung Soái càng ngày càng đen. Cô nhóc này đau đến đổ mồ hôi lạnh còn đứng ở nơi này cười khúc khích. Mặc dù đang tức giận, anh vẫn là võ nhẹ lưng của cô, chỉ sợ cô càng cười càng thêm đau, “Tốt lắm, đừng cười. Anh đi chuẩn bị, đưa em đi bệnh viện!”

“Ông xã, em là đau bụng kinh, không cần đi bệnh viện!” Cô cố hết sức dừng cười, làm sao có thể ghen cũng không nhịn được.

Đau bụng kinh? Kinh nguyệt = đại di mụ?

Khi Chung đoàn trưởng đem mấy từ không liên hệ gì đó kết nối với nhau thì mặt càng đen hơn.

Anh cố nén tức giận một tay ôm lấy cô vẫn còn cười khúc khích, bước nhanh trên đất, đem cô đặt lên trên giường.

Nhìn cô vừa đến giường liền co ro run rẩy, làm trái tim của Chung Soái cũng xoắn lại. Tháng nào cũng phải thế sao, sao nhìn cô đau giống như sắp chết thế này?

“Đau bụng kinh phải uống thuốc sao?”

Tiểu Tử Hàm cắn môi gật đầu một cái.

“Vậy em uống chưa?” Anh mới vừa rồi hình như không thấy.

“Thuốc không có, quên mua.”

“Thuốc gì? Anh đi mua cho em.” Chung Soái với lấy quần áo trên đất liền bắt đầu đi.

“Không cần! Thuốc này chỉ có mấy nhà thuốc lớn có bán, hiện tại hơn nửa đêm đều đóng cửa rồi. Không có chuyện gì, em chịu đựng một lát, trời sáng rồi hãy đi mua.”

Chung Soái nghe vậy đứng ở bên giường, nắm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô than thở. Cái cô gái ngốc này, trời lạnh như thế, thế nhưng lại mặc ít như vậy đã đi xuống lầu.

Nhìn cô đau đến cắn răng, trong lòng anh là vừa thương vừa vội, hận không thể bắt được dì cả mẹ gì đó dừng lại, nhưng gấp thì gấp nhưng mà một chút biện pháp cũng không có, anh lại không thể giúp cô bớt đau.

Đang vẫn khổ não, trong đầu chợt nhớ một người, không hề nghĩ ngợi liền mò điện thoại trên tủ đầu giường.

Điện thoại reo thật lâu mới có người nhận, anh còn chưa kịp mở miệng, đối phương liền rống tới đây, “Mẹ nó, tốt nhất là cậu có chuyện lớn!”

Chuyện lớn? Vợ anh đau bụng còn không coi là lớn sao?

Chung Soái không chút tí ti nào để ý đối phương giận dữ, một lòng chỉ muốn giúp bà xã giải trừ khổ sở, vì vậy nên ngay cả lời khách sáo cùng nói xin lỗi cũng tiết kiệm, trực tiếp hỏi, “Tổng Bác Ngạn, đau bụng kinh thì phải làm sao?”

Điện thoại bên kia có tiếng thở hổn hển, tựa hồ còn có kèm cả tiếng nguyền rủa, một hồi lâu mới truyền đến tiếng người, “Cậu gọi điện thoại tới liền là vì hồi mình đau bụng kinh làm thế nào? Mẹ nó, cậu biết ngày hôm qua mình ở trên bàn phẫu thuật suốt 14 tiếng mới xong, hiện tại mới vừa ngủ hay không?”

“Ít nói nhảm đi, mau nói rồi trở về sẽ tiếp tục ngủ.” Chung Soái nhìn cô vợ nhỏ trên giường phát run, không có tâm tình cùng người anh em mình ba hoa.

“Mẹ nó, mình là ngoại khoa, đau bụng kinh là phụ khoa!”

“Cậu không phải là được xưng bác sĩ nổi tiếng cả nước sao? Ngay cả cái bệnh nhỏ này cũng không biết?” Chung Soái tức giận phản bác, sau đó hạ giọng nói, “Vậy cậu lập tức gọi điện thoại chuyên gia phụ khoa hỏi thử xem đau bụng kinh thì nên làm thế nào?”

Bên đầu điện thoại kia Tổng Bác Ngạn vào lúc này là thật không buồn ngủ. Anh thở dài nâng trán chống thân thể lên nửa tựa vào đầu giường, tức giận nói, “Căn bệnh lớn hơn cái rắc một chút còn phải hỏi chuyên gia à, mình sợ hỏi người ta biết cười chết.”

“Đau bụng kinh trong sách y cho rằng là máu bầm không thông, nên cho uống nước đường đỏ, nấu kèm gừng là tốt nhất. Sau đó làm túi chườm nóng đặt ở trên bụng sẽ hóa giải đau đớn. Chú ý giữ cho ấm.”

“Có tác dụng không?” Chung Soái không tin hỏi.

“Hoàn, Toàn, Có Tác, Dụng, không được nữa cũng chỉ có thể dựa vào thuốc, chỉ là tốt nhất không cần.”

“Vậy cảm ơn! Cậu ngủ tiếp đi.”

Chung Soái nói xong cũng muốn cúp điện thoại, lại bị Tổng Bác Ngạn gọi lại, “Nhóc Tam, ai đau bụng kinh vậy? Không phải là cậu chứ?”

“Vợ mình!” Nói xong liền cúp điện thoại.

Tổng Bác Ngạn đối với tánh tình người anh em qua sông rút cầu này đã sớm tập mãi thành thói quen, cho nên vứt bỏ điện thoại di động trượt vào chần định tiếp tục ngủ bù, nhưng vừa nhắm mắt lại liền bỗng chốc ngồi dậy —— Vợ? Tên nhóc kia có vợ khi nào vậy trời?!

Không được, ngày mai phải tra hỏi thật kĩ mới được.

Theo Tổng Bác Ngạn chỉ thị, Chung Soái lấy túi chườm nóng cho Tiểu Tử Hàm, tìm thêm ra miếng chăn mỏng đắp lên cho cô. Sau đó đến phòng bếp nấu canh gừng đường đỏ. Thật may là Tiểu Tử Hàm thường ở nhà nấu cơm, hai thứ đồ này thật đúng là đều có.

Đây là lần đầu tiên Chung thiếu gia xuống phòng bếp, chỉ là người thông minh thì có thiên phú, mặc dù không thể nấu ra cái gì nhiều, nhưng là sẽ không làm đổ đường đỏ, cắt trúng ngón tay.

Tiểu Tử Hàm bởi vì tác dụng của túi chườm nóng, bụng dần dần đỡ đau, mơ mơ màng màng muốn ngủ, lại nghĩ được vị gừng đậm đà. Cô mở mắt ra, nhìn Chung Soái đang bưng chén nhỏ nóng đến chực bốc khói đứng ở trước giường, thấy cô tỉnh lại, cười tủm tỉm nói, “Đem canh gừng uống rồi ngủ tiếp!”

Chung Soái đỡ cô, sau đó bưng chén nhỏ ngồi nghiêng ở bên giường, sau đó một muỗng một muỗng múc canh gừng nóng hổi từ từ thổi nguội mới tiến tới bờ môi cô, động tác hết sức dịu dàng cùng mười phần kiên nhẫn khiến đáy lòng Tiểu Tử Hàm một mảnh mềm mại, trong mắt lóe ra tia sáng lạ thường.

Nếu như tình yêu thật sự làm tim đập thình thịch trong nháy mắt, cô cảm thấy giờ khắc này giống như bắt đầu thích Chung Soái rồi.

Cho đến khi chén nhỏ thấy đáy, Chung Soái mới cời y phục xuống chui vào trong chăn, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên bụng của cô, so với cho cô túi chườm còn thoải mái, ấm áp hơn.

Tối nay, không có thuốc phụ trợ, Tiểu Tử Hàm thế nhưng lại ngủ ngon giấc.

Nếu như lầu dưới không có ồn ào, cô có thể sẽ một giấc ngủ đến trưa.

Tiểu Tử Hàm mơ hồ nghe tiếng nói chuyện làm tỉnh lại, lúc mở mắt ra bên cạnh đã không có bóng dáng của Chung Soái, cô nhẹ nhàng lật người, dúm đầu vào gối đầu của anh, ngửi mùi vị chuyên thuộc về anh——nhàn nhạt, làm cho người ta an lòng.

Lầu dưới truyền tới tiếng nói chuyện lúc nhẹ lúc vang, cô mơ hồ nghe được tiếng nói rất giống mẹ cô, cẩn thận nghe thì mới giật mình thật sự là bà.

Sao bà lại tới đây? Ba mẹ cô là tiêu chuẩn vô sự bất đắc tam bảo điện, mình chuyển vào tới cũng hơn một năm, nhưng hai người cửa chưa bao giờ đặt chân qua. Hôm nay tới tất nhiên là có chuyện, lại liên tưởng đến hôm qua bọn họ đối với Chung Soái ân cần hiếm có, một loại ý niệm không tốt vèo thoáng qua. Tiểu Tử Hàm lo lắng ngồi dậy, phủ thêm áo khoác xuống lầu.

Trong phòng khách Chung Soái cùng mẹ Tiểu đang ngồi, nhìn cô đi xuống, Chung Soái xiết chặt chân mày bước nhanh nghênh đón, “Sao mặc ít như vậy đã xuống? Tổng Bác Ngạn nói đau bụng kinh phải chú ý giữ cho ấm.”

“Sao mẹ lại tới đây?” Cô không có tâm tư để ý Chung Soái không che giấu chút nào nói ra mấy chữ đau bụng kinh, cô tò mò là sao mẹ cô lại ngồi ở chỗ này, còn cùng anh trò chuyện với nhau thật vui.

“Cái con bé này, nhà con gái mình, sao mẹ không thể tới?” Mẹ Tiểu cười giả dối nói, sau đó chỉ chỉ hộp giữ nhiệt trên bàn ăn, “À, cha con đó, ông ấy biết chân con bị thương bảo mẹ nấu canh chim bồ câu đem qua cho con!”

Tiểu Tử Hàm vừa định nói mình không cần, Chung Soái đã cầm y phục từ trên lầu đi xuống, xía vào nói, “Mặc quần áo vào trước!”

Mẹ Tiểu tại trong phòng khách xem Chung Soái hầu hạ con gái mình mặc quần áo, cuối cùng còn ngồi xổm xuống mang vớ cho cô, trong lòng chảy qua một hồi đắng chát, chồng bà nếu là có một nửa tốt như Chung Soái, dù bà chết cũng đáng giá.

Mặc quần áo tử tế, Chung Soái vừa mở điều hòa vừa cầm thăm nhỏ cho cô đắp chân, chỉ sợ cô đông lạnh, mới vừa ngừng nghỉ lại nghĩ tới cô điểm tâm còn chưa có ăn, vội lên tiếng hỏi, “Đói không? Anh đi lầu dưới mua chút gì cho em ăn?”

Tiểu Tử Hàm vừa định lắc đầu, mẹ Tiểu một bên lại lên tiếng, “Canh còn nóng, mẹ lấy cho con uống.”

Chung Soái hỏi ý nhìn cô, cô bắt đắc dĩ gật đầu một cái.

Tiểu Tử Hàm vừa uống canh, vừa nghĩ ngợi ý định của bà, cuối cùng cố ý muốn Chung Soái tạm tránh liên nói, “Chung Soái, em bỗng nhiên hơi đói, anh đi lầu dưới mua cho em tô mì đi, em muốn mì sườn.”

“Tốt. Mẹ, mẹ ăn chưa?” Chung Soái mặc vào áo khoác ngoài lễ phép hỏi.

“Mẹ đã ăn qua rồi, các con ăn đi!” Mẹ Tiểu cười khanh khách trả lời.

Cửa vừa khép lại, Tiểu Tử Hàm buông chén xuống, lạnh nhạt nhìn bà, “Mẹ, có chuyện gì mẹ cứ nói đi.”

Chim bồ câu canh này cũng không dễ ăn như vậy! Đạo lý không có bữa ăn nào miễn phí rơi vào trên người cha mẹ của cô thì ứng nghiệm 100%.

Mẹ Tiểu thấy cô trực tiếp như thế, đưa cho cô ánh mắt xem thường, nhưng ngoài miệng còn giả bộ ân cần “Không có chuyện gì thì không thể tới thăm con một chút à?”

Tiểu Tử Hàm hừ lạnh một tiếng, quyết định hạ liều thuốc mạnh, “Mẹ nhất định phải nói, ngày mai con cùng Chung Soái trở về bộ đội.”

“Con không phải đi làm à?”

“Con được nghỉ bệnh một tháng.”

“Như vậy à.” Mẹ Tiểu như có điều suy nghĩ, một lát mới nói, “Cũng không có chuyện gì, chính là con cùng Chung Soái cứ như vậy mà kết hôn, trước đó cũng không theo chúng ta thương lượng.”

“Nói điểm chính!” Tiểu Tử Hàm cứng rắn cắt đứt lời dài dòng của bà.

Ngô Mỹ Phấn thấy thái độ con gái cường ngạnh, cũng lười cùng cô khách khí, nhìn chăm chăm cô hô lên, “Trọng điểm chính là đưa sinh lễ thể nào?”

19. Chương 19: Cha Mẹ “cực Phẩm”

Ngô Mỹ Phấn thấy thái độ con gái cường ngạnh, cũng lười cùng cô khách khí, nhìn chăm chăm cô hô lên, “Trọng điểm chính là sinh lễ thể nào?”

Tiểu Tử Hàm sớm đoán được bà tới chơi là vì tiền, nhưng cô cho là không gì khác thêm chút sinh hoạt phí, căn bản không nghĩ tới trình độ nghĩ đến tiền của cha mẹ nghĩ đến loại này.

Cô cười lạnh hỏi ngược lại bà, “Sinh lễ? Con là kết hôn lần hai, mẹ nghĩ có thể bảo gia đình người ta cho sinh lễ?”

“Cưới lần hai thì sao, con gái Ngô Mỹ Phấn tao muốn gương mặt có gương mặt, muốn công việc có công việc, không xứng với nó sao!”

“Ban đầu mẹ cũng không phải là nói như vậy.” Cô không chút nào cho lưu tình lật bài cùng bà.

“Ban đầu. Mặc kệ như thế nào, sinh lễ này nó nhất định phải đưa, tao nuôi mày lớn như vậy, không thể tặng không cho Chung gia nhà nó.”

“Mẹ không phải đem con bán một lần rồi sao, thế nào còn muốn bán thêm lần thứ hai à, mẹ thật coi con là hàng hóa, tùy người bán qua bán lại sao?”

Mẹ Tiểu bị sắc một tiếng, bốc lên lửa giận, nhưng vì tiền vẫn là cố nén, nhưng lời nói lại bắt đầu cứng rắn, “Đừng nói với tao những thứ kia có hay không, dù sao tiền này cũng đâu phải mày đưa, mày tạm thời đừng quan tâm!”

“Vậy mẹ muốn bao nhiêu?”

Mẹ Tiểu khinh thường liếc về phía con gái, “Chuyện như vậy không liên hệ gì tới mày, bọn tao chờ Chung Soái tới lại nói!”

Tiểu Tử Hàm biết tính tình bà, bà tám phần là muốn trực tiếp cùng Chung Soái náo, vì để tránh cho bà dây dưa, Tiểu Tử Hàm chỉ đành phải hít thở sâu một hơi, cưỡng bách mình chờ bình tĩnh lại mới nói, “Tiền của anh ấy hiện tại ở chỗ con, mẹ nói với anh ấy cũng không được gì!”

“Ồ, lần này học thông minh rồi sao, biết phải bắt được mạch máu kinh tế sao?” Mẹ Tiểu lạnh lùng giễu cợt, tiếp hừ nhẹ một tiếng, “Tao cũng không cần nhiều, vốn là một năm một vạn, mày cũng 27 rồi, thì cho tao 27 vạn, nhưng tao thấy nó làm lính nhất định cũng không có nhiều tiền như vậy, tốt như vậy, chúng mày nên đưa cho tao 188.888, đó là số may mắn, ngoài ra sinh hoạt phí cho tao 4000.”

Tiểu Tử Hàm nhìn bà thoa son môi đỏ, âm thầm giễu cợt, đây không phải là miệng to như chậu máu trong truyền thuyết sao?

“Mẹ cảm thấy chúng con có sao? Nếu anh ấy thật có tiền, chúng con đã sớm mua nhà rồi, cần gì chen chúc tại ổ nhỏ này?” Cô lấy lý lẽ nói rõ.

Bất đắc dĩ mẹ Tiểu là nhân vật dầu muối không vào, “Taoi mặc kệ, nó không có, liền kêu cha mẹ nó cho, cũng không thể tiện nghi bọn họ.”

Tiểu Tử Hàm vừa thấy phân rõ phải trái không được, chỉ có thể uy hiếp, “Đưa tiền cũng được, mẹ đem nhà hiện tại trả cho con, như vậy chúng con cũng không cần tiền mua nhà!”

Mẹ Tiểu vừa nghe muốn thu nhà trở về, hoắc mắt đứng lên, chỉ vào lỗ mũi cô liền lớn tiếng mắng, “Con quỷ kia, phòng ốc là Vạn lão cho chúng tao làm sinh lễ, mày muốn lấy về? Đừng hòng mơ tưởng!”

“Mẹ cũng nói là sinh lễ? Vậy mẹ bây giờ lại tới muốn sinh lễ? Mẹ cho con là gà con hay khỉ con? Bán xong một lần lại một lần? Mẹ không cần mặt mũi, nhưng con cần. Mẹ không phải muốn tiền sao, hoặc là muốn nhà, tùy mẹ thôi!”

“Mày là đồ vong ân phụ nghĩa, người nào nuôi mày lớn, tao cực khổ nuôi mày lớn như vậy, mày lại giúp người ngoài đi đối phó tao?”

“Nuôi con?” Tiểu Tử Hàm hừ lạnh một tiếng, “Con từ trung học mẹ còn chăm nom con sao? Con vào đại học có xin mẹ một phần tiền nào không? Nếu nói vậy, những năm này con đều trả đủ rồi.”

Ngô Mỹ Phấn không ngờ cô đối chọi gay gắt, nhưng bà không sợ, bà còn có đòn sát thủ, “Hừ, mày mạnh miệng, tao tìm Chung Soái đòi, nếu là nó không cho, tao liền đi doanh trại nó náo.”

Tiểu Tử Hàm khinh bỉ cười một tiếng, “Đi đi, đừng nói là mẹ không biết anh ấy đóng quân ở đâu, cho dù có biết, sợ mẹ ngay cả cửa chính cũng không vào được còn bị người ta đánh văng ra ngoài!”

Mẹ Tiểu không ngờ tới chiều nào cũng không dùng được, giận đến ác miệng mắng to, “Mày. . . . Mày là đồ dê tiện, nó ày uống thuốc gì, để ày giúp nó tiết kiệm tiền như vậy? Ah... Tao hiểu rồi, mày thèm đàn ông đến điên rồi à, sợ nó không lên giường với mày chứ gì?”

“Miệng mẹ tốt nhất sạch sẽ một chút, bằng không đừng nói tình nghĩa, tiền trợ cấp hàng tháng cũng đừng mong có nữa.” Cô hung hăng cắt đứt lời bà, vì lời mắng của bà mà trái tim băng giá. Đây là lời của người mẹ mắng con gái sao? Ngay cả có thâm thù đại hận cũng không như vậy a, nếu như không phải là bận tâm thân phận, cô thật muốn nhào tới xé nát tấm miệng.

Nghe được cô dám uy hiếp mình, mẹ Tiểu giận đến vùng tay liền hướng trên người cô hét, “Mày, đồ dĩ thảo, bà đánh chết mày, đánh chết cái người lòng lang dạ sói như mày cũng không ai dám nói tao nửa câu không phải!”

Tiểu Tử Hàm không có tránh, chỉ là hung hăng nhìn chăm chăm bà, “Đánh xong thì đi cho con. Mẹ muốn đi nháo ở chỗ con hay doanh trại anh ấy thì tùy, dù sao con đã sớm bị mẹ huyên não không còn mặt mũi, cùng lắm thì con theo anh ấy vào doanh trại.”

“tốt, tốt, tốt, mày đủ lông đủ cánh rồi, mày, đồ lang sói.” Ngô Mỹ Phấn vừa nhìn chuyện thất bại, giận đến mất trí, nhặt lên khăn lông trên ghế salon dựa theo cô quát tới.

Chung Soái mở cửa liền nhìn đến cô dâu nhỏ của mình đứng ngốc ở đó mặc ẹ Tiểu quật, anh bước một bước dài xông tới, đem cô gái ngốc kia ôm vào trong ngực, dùng lưng ngăn trở khăn lông quật tới, “Dừng tay!”

“Dừng tay? Tôi là mẹ nó, nó là do tôi nuôi lớn. Anh quản trời quản đất cũng không quản được tôi dạy bảo con gái mình?” Ngô Mỹ Phấn nói xong chọn chỗ Chung Soái không có bảo vệ tiếp tục đánh tới.

Chung Soái giận đến nắm chặt tay bà, hung hăng giữ chặt, “Đủ rồi, mẹ nó, tôi không cần biết bà là ai, cô ấy bây giờ là người của tôi, bà còn đụng tới cô ấy thì đừng trách tôi không khách khí!”

Trên tay truyền tới đau đớn khiến Ngô Mỹ Phấn thẳng hấp khí, nhưng trong miệng còn ngoan cố, “Mày buông bà ra, bà liền đánh nó, thế nào? Mày chỉ là một đoàn trưởng quèn, dám trước mặt bà giương oai, mày đi hỏi một chút. A.”

Lời nói khó nghe hơn còn chưa kịp nói ra, Mẹ Tiểu liền đau đến hô hoán lên, run rẩy nhìn tới trước Chung Soái, không hiểu hấn bao lớn hơi sức, tay của bà đã sắp bị nắm đứt?

Chung Soái nhìn mẹ Tiểu đau đến sắc mặt trắng bệch, cả người cũng ngã tại mặt đất, mới thoảng buông lỏng kiềm chế. Nghiêng đầu tới ngó nhìn vết thương trên mặt Tiểu Tử Hàm, cái khăn lông kia tạo ra nhiều dấu đỏ xem ghê cực kỳ. Anh cắn răng, đè xuống ý định bóp chết mẹ Tiểu, ôm sát cô trong ngực, nhẹ giọng hỏi, “Sao bà ta lại đánh em?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, cổ nén cuộn cuộn chua xót trong lồng ngực, chỉ sợ vừa mở miệng nước mắt sẽ rớt xuống. Cô rất kỳ quái, trước kia bị đánh đến lợi hại hơn nữa cô đều sẽ không khóc, nay trong lồng ngực Chung Soái ấm áp, cô lại kích động khóc lớn một phen, đem những uất ức, đau lòng, khó khăn trong những năm qua trào ra. Nhờ tia ý thức cuối cùng mới không bật khóc nức nở trước mặt anh.

Thấy cô trầm mặc không nói, Chung Soái quay đầu nhìn chăm chăm mẹ Tiểu, “Tại sao bà lại đánh cô ấy?”

Mẹ Tiểu bị khí thế tức giận của anh làm cho sợ, nhưng người thua trận không thua, chữ tiền luôn đi đầu, cũng không cần biết quá nhiều, há mồm đã nói ra, “Tôi mặc kệ anh là ai, lấy con gái tôi thì sinh lễ là 188888, một phen không thể thiếu!”

“Sinh lễ?” Chung Soái nhìn Tiểu Tử Hàm hiểu, dịu dàng ở trong trông mắt đen âm thầm lưu chuyển, “Em không muốn anh đưa, cho nên bà ta đánh em đúng không?”

Tiểu Tử Hàm gạt đầu cam chịu.

“Bà xã, cảm ơn em!” Anh khề hôn lên thái dương cô, sau đó híp mắt nhìn chăm chăm mẹ vợ, từng chữ từng câu trần thuật, “Vốn dĩ, nếu bà khách khí một chút, đừng bảo là 18 vạn, cho dù 88 vạn tôi cũng sẽ cho bà. Nhưng bà đánh người của tôi, thì vĩnh viễn đừng mong ở chỗ này lấy của tôi được nữa xu!”

“Hiện tại, bà có hai con đường, hoặc là tôi ném bà đi ra ngoài, hoặc là bà tự mình đi!”

Mẹ Tiểu bị vẻ mặt lạnh lẽo nguy hiểm của anh làm sợ đến cả người run rẩy, nhưng bà là người đàn bà chanh chua, lại vô lại, đầu năm nay làm quan đều sợ vô lại, bà không tin Chung Soái một người ngoại tỉnh dám làm gì với bà, vì vậy hạ quyết tâm, kéo ra cửa chính, đặt móng ngồi ở cửa vừa khóc lại gào thét, “Đánh chết người rồi, mau đến xem a, quần cảnh đánh mẹ vợ a.”

Chỗ Tiểu Tử Hàm ở là nhà trọ độc thân, lầu một có 7 gia đình, vào lúc này lại chính là giờ cơm, nghe được kêu gào rồi rít nhô đầu ra, Ngô Mỹ Phấn vừa nhìn có người xem, biểu diễn càng ra sức, còn lấy điện thoại di động ra gọi cho ba Tiểu, “Ông mau lại đây đi, tôi bị hai súc sinh này đánh chết rồi, hu hu.”

Tiểu Tử Hàm vừa nhìn mẹ mình vừa ăn cướp vừa la làng, tức giận tới mức không thở nổi. Cô đẩy Chung Soái ra, vọt tới cửa, chỉ vào bà nói, “Ai đánh bà? Bà không phải được nói lung tung. Bà muốn khóc đi ra ngoài khóc, đừng ở chỗ tôi diễn trò!”

Nhưng Ngô Mỹ Phấn căn bản không để ý tới cô, tiếp tục khóc lớn, “Ai nha, số tôi thật khổ mà, bết bao khổ cực mới nuôi lớn con gái. . . .”

Cảm giác vô lực mãnh liệt tràn đầy Tiểu Tử Hàm, cô nhìn càng đám người trên hàng hiên càng lúc càng nhiều, nhìn lại một chút mẹ mình đang than vãn kể khổ, đột nhiên bật cười, thì ra là thời điểm người bị ai nhất không phải khóc, mà là cười, cười sự bất lực của mình, cười số mạng đối cô trên cột.

Chung Soái nhìn biểu tình cô nản lòng thoái chí, vội ôm chầm cô nhẹ dụ dỗ, “Em lên lầu đi, nơi này để anh xử lý.”

Cô lắc đầu một cái, mang theo tiếng khóc nức nở nói, “Thôi, Chung Soái, chúng ta cho bà ta đi, coi như bà ta bán đứt quan hệ giữa em và bà ta, em không muốn cùng bà náo loạn. . . .”

“Suyt!” Chung Soái đưa ngón tay lên môi của cô, êm ái nói, “Anh nói rồi, ai cũng không thể tổn thương em, nơi này có anh. Em yên tâm, anh biết làm gì! Em trước đi trên lầu xem tivi, có được hay không?”

Tiểu Tử Hàm ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt anh tự tin kiên định, hẳn có một lồng ngực rộng lớn để cho cô dựa, hẳn có một trái tim thành thực kiên cường, còn có khí phách như lời Vi Vi nói, giao mình cho anh, còn có cái gì không yên lòng? Lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm giác an toàn mà Vi Vi thường nói.

Cô gạt đầu một cái, liếc mắt một cái thấy mẹ mình vẫn còn gào thét, quay người đi lên lầu, đem TV mở thật lớn, đem lầu dưới tắt cả giao cho người đàn ông của cô.

Mẹ Tiểu liếc lên thấy con gái tránh đi, liền bắt đầu thút tha thút thít theo cô hàng xóm tự thuật năm đó nuôi lớn Tiểu Tử Hàm như thế nào, cho cô đi học như thế nào, người nghe được không ít thiện cảm cũng lòng chua xót không dứt, rồi rít chỉ trích Tiểu Tử Hàm không nên vong ân phụ nghĩa.

Chung Soái nhìn Tiểu Tử Hàm lên lầu, mới lấy ra điện thoại di động của cô đến ban công gọi mấy cuộc điện thoại, sau đó ra ngoài hướng về phía mẹ Tiểu nói, “Bà nói chúng tôi đánh bà, tôi đã báo cảnh sát thay bà. Mặt khác tôi cũng liên lạc bên đài truyền hình, bà ở nơi này khóc lóc kể lể những người nghe ít, lên tivi khóc, khiến toàn bộ người của thành phố C cũng biết bà làm chuyện tốt.”

Mẹ Tiểu vừa nhìn con rể hoàn toàn không sợ chuyện nháo lớn, trong lòng bắt đầu hoang mang, nhưng ngoài miệng vẫn là sống chết nói, “Tốt, tôi cũng muốn tắt cả mọi người để ý, anh ý là đoàn trưởng liền đánh mẹ vợ là tôi đây, rốt cuộc có đúng hay không, đây là lễ phép của quân nhân sao?”

Chung Soái lạnh lùng cười một tiếng, nhẹ nhàng chậm chạp nói, “Bà tiết kiệm một chút nước miếng đi, đợi lát nữa hướng về phía ông kính nói!”

Cảnh sát cùng ký giả đài truyền hình trước sau chạy tới, còn không đợi Chung Soái mở miệng, Mẹ Tiểu liền lôi kéo bọn họ bắt đầu khóc lóc kể lể, lão cảnh sát thấy là gia đình tranh cãi, liền khuyên Ngô Mỹ Phấn, “Chị ah, thanh quan khó xử chuyện nhà, có chuyện gì từ từ mà nói, vừa khóc lại náo như thế làm gì?”

Ngô Mỹ Phấn vừa nghe cũng không vui long, rồi la hét, “Bọn họ đánh tôi, tôi muốn đi kiểm tra!”

Lão cảnh sát là người có kinh nghiệm, nhìn một cái cũng biết, mẹ vợ này tám phần không phải hiền lành, ai đánh ai còn không biết được. Vì vậy nhẹ giọng nói, “Chị muốn kiểm tra cũng được, trước cùng chúng tôi đi đồn công an lập hồ sơ, chị đừng ở chỗ này náo, ảnh hưởng lớn đến người ta nghỉ ngơi!”

Ngô Mỹ Phấn thấy thái độ cảnh sát không tốt, liền lôi kéo ký giả đài truyền hình bắt đầu khóc lóc kể lể, “Đồng chí ký giả. . . .”

Đang nói đến một nửa, cửa thang máy chợt mở ra, ba Tiểu cùng hai người phụ nữ bước nhanh đi ra, mắt lão thái thái mới vừa lướt qua Ngô Mỹ Phấn, liền bước một bước dài xông lên, kéo Ngô Mỹ Phấn vẫn còn ở đó bỏ qua phía mình, giáng một cái tát lên mặt bà.

“Chát!” Tiếng vang vừa nghe cũng biết dụng hết toàn lực, Ngô Mỹ Phấn bị làm cho lung lay xuống.

20. Chương 20: Chân Tướng Động Trời

“Mẹ, mẹ điên rồi, đánh con làm gì?” Ngô Mỹ Phấn bụm mặt, hướng lão thái thái rống.

Người được gọi là mẹ không trả lời, mà là nắm lên cây chổi trong cầu thang liền hướng trên người kêu bà, vừa đánh vừa chửi, “Tao điên rồi? Điên cách mấy cũng không điên bằng mày!”

Ngô Mỹ Phần bị đánh đến giống như con khỉ vừa nhảy vừa búng, trái nhảy lên bên phải tránh, nhưng cây chổi của lão thái thái giống như là nhận thức chính xác được bà, bà giấu đến nơi nào, cây gậy cũng tới đó, cuối cùng đành bắt tay bà Ngô, hướng ba Tiểu đứng ở một bên rống to, “Ông, đồ quỷ, thấy tôi bị đánh, còn không qua đây giúp một tay?”

Lão thái thái quay đầu nhìn chằm chằm ba Tiểu, trung khí mười phần mắng, “Mày dám qua đây, ngay cả mày tao cũng đánh, đánh chết hai đứa súc sinh bọn bây mẹ.”

Bà Ngô dù sao cũng lớn tuổi, cùng con gái đoạt cây chổi liền mệt mỏi thở nặng, con dâu một bên vội vàng tới đỡ bà, “Mẹ, mẹ không nên giận vì họ, tổn hại thân thể.”

Lão thái thái khoát khoát tay, chỉ vào Ngô Mỹ Phần đã núp bên cạnh chồng nói, “Sao tao lại nuôi ra đứa con gái như mày. Ông bà có câu, hùm dữ cũng không ăn thịt con, súc sinh đối với con của nó còn có tình, mày ngay cả súc sinh cũng không bằng! Bọn mày luôn miệng nói khổ cực nuôi lớn con gái đến mức bán nhà, mày không sợ Diêm Vương Gia nghe được, lúc chết bị cắt lưỡi sao?”

“Căn nhà đó là ông của Tiểu Hàm để lại cho nó, kết quả bị bọn mày mê bài bạc mà bán mất. Bọn mày có nuôi nó sao? Từ nhỏ đến lớn ai trong bọn mày trông nom qua con bé? Đứa bé mới 10 tuổi phải giặt quần áo của hai người lười bọn bây, giặt không sạch sẽ còn phải bị đánh bị mắng!”

“Con bé hăng hái đi học, thành tích tốt thi đậu học trung học, bọn mày liền vì cầm một vạn đồng tiền của Vệ hiệu trưởng thưởng thế nhưng không cho phép nó đi ghi danh. Con bé muốn đi học, bọn mày không chịu đóng tiền, nó chỉ đành tự mình kiếm. Trong lúc nghỉ hè ở thị trường thủy sản làm công, giúp người ta bóc vỏ hào, lấy nhân, tay cũng ngâm nát mới kiếm được 1500 đồng. Cứ như vậy tiền khổ cực kiếm được cũng bị hai kẻ không biết xấu hổ trộm đi, con bé khóc tìm Bác Hai nó muốn cho bọn mày giao ra, bọn mày không trả thì không nói, còn oan uổng nó nói láo, đánh cho con bé hai ngày cũng không xuống giường được, trên người máu ứ đọng một tháng còn chưa có tan.”

Lão thái thái nước mắt nước mũi đau khổ tố tội ác con gái cùng con rể, người khác nghe được rồi rít sinh ra tình thương tiếc, mà Chung Soái càng thêm gắt gao cắn răng, siết chặt quả đấm, cố gắng đè nén kích động phá hủy ba Tiểu, mẹ Tiểu.

Bà Ngô nhận lấy khăn giấy con dâu đưa tới lau lau nước mắt nói tiếp, “Tiểu Hàm chúng ta mệnh khổ mới có cha mẹ như vậy, nhưng nó không oán không nản chí, thi đậu đại học danh tiếng. Trước lúc con bé đi học, tao bảo nó cả đời đừng bao giờ trở lại, cha mẹ như vậy không đáng giá tôn trọng. Nhưng con bé ngược này, tâm tính thật tốt! Sau khi nó tốt nghiệp, người làm mẹ như mày dám gạt nó nói mình bị ung thư vú, sắp chết, muốn con bé trở lại, nha đầu ngược này niệm thân tình lại trở lại.”

“Cái gì mà ung thư vú? Thật ra là cô cầm hình Tiểu Hàm khắp nơi đi xem mắt, được nhiều người có tiền nhìn trúng, cô sợ con rể rửa vàng chạy mất, mới thiết cái bẫy lừa gạt con bé!”

Nghe đến đó, ngay cả hai vị cảnh sát cũng không nhịn được hung ác trừng đôi vợ chồng núp ở cửa thang máy, đây quả thực là một đôi cặn bã!

“Vì ép con bé gả cho thằng nhóc khốn kiếp ở Vạn gia, bọn nó đi đến đơn vị con bé náo, tìm lãnh đạo, tìm đồng nghiệp, muốn nhảy lầu, muốn treo cổ, kết quả. Hại khổ nó!”

“Hiện giờ Tiểu Hàm thật vất vả tìm được một người quý trọng nó, bọn mày lại tới náo. Tao hiểu, khẳng định đến đòi tiền chứ gì? Hừ, hôm nay, tao đem lời đặt xuống ở chỗ này, từ nay về sau nếu bọn mày lại dám đánh tiểu Hàm, tao dù liều cái mạng già này cũng đem hai đứa súc sinh bọn mày đánh chết. Hiện tại, bọn mày cắt cho tao!”

Ngô Mỹ Phần còn muốn nói điều gì, nhưng người vây xem đã bắt đầu kêu la, “Đi nhanh đi!” Còn có người nguyên rủa, “Thứ người như thế sẽ bị quả báo, coi chừng ra cửa bị đụng chết đó!” Thấy quần chúng phản bội, tình thế nghịch chuyển lớn, bà đành phải lôi kéo ba Tiểu ảo não chạy trốn.

Thấy người xung quanh cũng tản đi, lão thái thái mới kéo ký giả nói, “Cô bé, chuyện ngày hôm nay mong cô đừng đưa lên tivi, tôi muốn chừa chút mặt mũi cho cháu ngoại, được không?”

Cô gái gật đầu liên tục, bày tỏ không có dụng vào, cuối cùng còn hướng về phía sau lưng Chung Soái trầm mặc nói, “Bà xã anh là một cô gái tốt, anh nhất định phải đối xử tốt với cô ấy!”

Chung Soái mặt không thay đổi gật đầu một cái, trong lòng đã sớm ba đào cuộn cuộn, lời nói mới vừa rồi của bà ngoại tựa như đạn, từng viên một đánh vào trong lòng của anh, nổ ra trăm ngàn vết thương, đau đến mức ngay cả hít thở cũng đều khó chịu.

Đưa mọi người ngoài rời đi, Chung Soái mới đem bà ngoại mời vào phòng, ngượng ngùng nói, “Bà ngoại hôm nay làm phiền bà rồi.”

Bà Ngô thở dài, hướng về phía Tiểu Tử Hàm đứng ở cửa cầu thang ngoắc ngoắc tay, “Tiểu Hàm, ra ngoài, bà tới đây!”

Lão thái thái sờ sờ nhìn vết thương trên mặt cô sưng đỏ vừa tức lại đau lòng, “Mẹ con lại đánh con sao? Con ngu à? Không thể đánh trả, nhưng ngay cả tránh cũng không biết sao?”

“Bà ngoại, con không sao.” Tiểu Tử Hàm nắm bà ngoại tay, cố gắng kéo ra nụ cười.

Lão thái thái vành mắt đỏ nhìn về Chung Soái, nhẹ giọng hỏi cô, “Nói cho bà ngoại, nó đối với con tốt không?”

Tiểu Tử Hàm gật đầu một cái.

“Vậy con đi với nó đi, đi càng xa càng tốt, nơi này không có gì lưu luyến.” Bà dùng sức cầm tay của cháu ngoại gái.

“Ai nói, còn có ngoại, mẹ Chín, Bác Hai.” Tiểu Tử Hàm sẽ không quên dưỡng dục cùng dạy bảo của mỗi một người bọn họ đối với mình, bọn họ cho cô tình yêu mà cô thiếu sót, dạy cô cái gì là yêu cùng tha thứ, mẹ chín cho cô cho cô từng cái áo lông, cậu bảo bọc cô mười năm, bà ngoại canh giữ ở bên ngoài trường thi cho cô đưa canh đậu xanh cho cô. Làm sao cô có thể bỏ xuống được?

“Nha đầu ngốc, bà ngoại cũng sắp về với đất, con có thể ở bên cạnh bà mãi sao? Huống chi có cậu mẹ con ở đây, bọn họ sẽ chăm sóc bà. Bà nhớ con cũng có thể đi thăm con mà!”

“Bà ngoại, bà đừng nói vậy. Ngoại vẫn còn ở đây một ngày con cũng sẽ không đi. Huống chi ngoại không phải đã nói với con, cha mẹ con cái có kiếp này không có kiếp sau, nếu con đi thật, bọn họ làm thế nào?”

“Con đó, chính là quá mềm lòng, mới bị mẹ con nắm, hôm nay bà có thể giúp con đánh lui bọn họ, không chừng ngày mai lại chinh tiếp.”

Nhìn Tiểu Tử Hàm vẫn lắc đầu, mẹ Chín một bên không thể nhìn nổi nữa, kéo kéo tay bà bà chần chờ nói, “Mẹ, hay là chúng ta nói cho tiểu Hàm biết đi, con bé đã lớn có quyền biết.”

“Mẹ, nói cho con biết cái gì?” Tiểu Tử Hàm kinh ngạc hỏi, trong lòng thoáng qua lo lắng.

Thấy bà ngoại cùng mẹ cùng trầm mặc, cô càng nóng nảy hơn, ôm tay bà ngoại, “Bà ngoại, có phải các người có chuyện gạt con hay không, chuyện gì? Van ngoại, bà nói cho con biết có được hay không?”

Chung Soái thấy cô nói chuyện cũng run rẩy, vội vàng ôm lấy cô, “Tiểu Hàm, em đừng khẩn trương.” Sau đó nghiêng người sang nhìn về mẹ Chín, “Các người đã muốn giấu thì giấu cho đến cùng, nếu như đã bắt đầu, lại không nói cho cô ấy, không phải để cho cô ấy thêm khổ sở sao?”

Mẹ Chín quay mặt, tránh né tầm mắt Chung Soái cấp bách, lôi kéo tay bà bà nhờ giúp đỡ.

Bà Ngô xem ba người một chút, nhìn lại một chút vết thương trên mặt Tiểu Tử Hàm, một hồi lâu mới thở dài, “Mẹ con nói đúng, con đã lớn, có quyền biết thân thể của con. Thật ra thì. . . Con không phải là con ruột bọn họ.”

Những lời này tựa như một chùy đánh xuống, đánh trúng đầu Tiểu Tử Hàm, làm lỗ tai cô ông ông, cổ họng phát ra gỉ sắt y hệt mùi máu tươi, thật lâu, cô mới nghe được mình phát ra thanh âm run rẩy từ phía xa bay tới, “Bà ngoại, bà đùa với con phải không?”

Nhìn cháu gái mặt tái nhợt, bờ môi run rẩy, bà Ngô thật sự không đành lòng nói tiếp, nhưng vừa nghĩ tới chính là bởi vì bọn họ giấu giếm mới để cho đứa nhỏ này nhiều năm chịu khổ như vậy, vẫn là nên nhẫn tâm vén lên đoạn quá khứ không muốn người biết.

Thì ra là Ngô Mỹ Phần cùng ba Tiểu kết hôn ba năm vẫn không có con, sau khi kiểm tra mới biết được ba Tiểu tình trùng yếu, hai người chạy chữa nhiều bệnh viện lớn, bác sĩ đều nói khả năng có con cực thấp, chỉ có thể đợi kỳ tích.

Năm đó Ngô Mỹ Phần là muốn cùng chồng ly hôn, nhưng Ngô gia lại cảm thấy bởi vì không sanh được con liền ly hôn thì mất đức quá, cho nên đề nghị bọn họ đi nhận nuôi một đứa bé. Mà ba Tiểu sợ người khác chê cười ông ta vô năng, ngay cả đứa bé cũng không sanh được, nên ra chủ ý, nói Ngô Mỹ Phần giả bộ mang thai đến nhà mẹ dưỡng thai, chờ đứa bé đầy tháng lại mang về, như vậy thần không biết quỷ không hay, tất cả mọi người cho là Tiểu Tử Hàm chính là con ruột bọn họ.

Tiểu Tử Hàm gần như chờ đến nghe xong bà ngoại kể, trong mắt tràn đầy trống rỗng cùng tuyệt vọng. Trước kia cô cảm giác có cha mẹ như vậy rất thảm, không biết còn có chuyện thảm hại hơn, một cô nhi bị cha mẹ vứt bỏ, một sinh mệnh không được chúc phúc cùng chờ đợi, có lẽ còn là một nghiệt chướng tràn đầy thù hận cùng tội ác.

Tiểu Tử Hàm đột nhiên cảm thấy lạnh quá, cái loại lạnh lẽo như trời đã vào đông, chân trời ném tới mảnh băng vụn làm trái tim băng giá, ngay cả trong máu, khí lạnh cũng tan ra tiến vào, cô ước chế không được run rẩy, hàm răng đánh nhau khanh khách, tay chân cũng không nghe sai sử run run, tựa hồ có thể nghe được tiếng khớp xương gõ ra lách ca lách cách.

Chung Soái thấy thế, vội vàng dùng lực ôm cô vào trong ngực, ôm chặt lấy, miệng liên tục nói, “Không có chuyện gì, anh ở chỗ này!”

Thấy một màn như vậy bà Ngô cùng mợ Chín không nhịn được rơi nước mắt, họ đây là tạo cái nghiệt gì!

“Tiểu Hàm.” Bà Ngô lo âu nhìn cô, còn chưa kịp nói ra đoạn sau, liền bị Chung Soái cứng rắn cắt đứt, “Đủ rồi, các người đi đi, đừng nói nữa.”

Câu quát khê này lại kích thích ý thức mơ hồ Tiểu Tử Hàm, cô chợt đẩy ra Chung Soái, ngoan cường nhìn chằm chằm bà ngoại, hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Nếu bọn họ không có ý định đối xử tốt với con, tại sao lại muốn nhận nuôi con?”

Bà ngoại há hốc mồm, do dự nhìn về Chung Soái, không biết nên tiếp tục nói hay không.

Tiểu Tử Hàm nhìn bà ngoại một chút, kinh ngạc đưa mắt nhìn Chung Soái, van xin nói, “Em muốn biết, em muốn biết tại sao bọn họ lại đối với em như vậy, không có ai yêu cầu bọn họ nhận nuôi em, nếu bọn họ cảm thấy em là gánh nặng, có thể lại đem em vứt bỏ, dù sao em cũng không phải con ruột họ.”

Chung Soái nhìn cô thanh âm cũng nghẹn lại nhưng chết sống không chịu rơi nước mắt, chỉ đành nắm chặt tay của cô, sử dụng ánh mắt ám hiệu bà ngoại nói tiếp.

Bà Ngô thở dài, siết chặt quả đấm nói, “Con còn nhớ rõ năm con tám tuổi, mẹ con bị trật chân té không?”

Tiểu Tử Hàm gật đầu một cái, cô dĩ nhiên nhớ, xương chậu bị nứt chính là lúc đó lưu lại. Cô nhớ ban đầu mẹ cô bị hai cây gân da ở giữa trật chân té, cha cô từ bệnh viện trở lại liền quăng cô mấy bạt tai, sau lại còn thô bạo mà đem cô giơ lên ném ngã trên mặt đất, nếu như không có ông cô kịp thời chạy tới, cô có thể bị đánh chết rồi.

Sau đó cô đau đến núp ở trong ngực của ông phản phục giải thích, cây gân da này không phải cô cài chốt cửa đi, ông chỉ là vuốt đầu của cô yên lặng rơi nước mắt, cuối cùng đưa cô ra ngoài nhà dưỡng thương. Nhưng mà, bọn họ đối với mình như thế thì có liên hệ gì? Không đến nỗi vấp ngã liền ghi hận cô nhiều năm như vậy chứ?

Mợ chín thấy bà nói không được, vội tiếp nói, “Mẹ con lúc đó mang thai, kết quả bởi vì chấn động, đứa bé không có giữ được.”

Tiểu Tử Hàm che miệng trốn to hai mắt, không thể tin nhìn mợ, “Cái gân da đó không phải là của con, con cũng chưa cùng bọn họ cùng nhau chơi đùa như vậy.” Cô tình tường nhớ, ngày đó sáng sớm ông liền mang

theo cô đi bác chồng trang trí nội thất thủy quân, lúc về nhà bác chồng cho cô mua một xấp dây kẹo bạc hà.

Bà ngoại mắt đỏ gât đầu, từ từ giải thích, “Ba mẹ con không phải trách con hại nó ngã xuống, mà là hận con chiếm đi họ khẩu trên danh ngạch!”

Thì ra là năm đó khi ôm Tiểu Tử Hàm trở về, ông nội Tiểu liên thông qua quan hệ lấy được giấy khai sinh, để cho cô trở thành “Danh xứng với thực” “Con gái ruột”. Ai ngờ 8 năm sau Ngô Mỹ Phần thể nhưng như kỳ tích mang thai, lần này trong bụng đứa bé lại thành siêu sinh, vì phòng ngừa kế hoạch sinh con phát hiện, kéo đi dẫn sinh, bọn họ không có nói cho bất luận kẻ nào, vốn định đợi đến bụng lớn không giấu được nữa sẽ len lén trốn bên ngoài đi sinh, không ngờ xảy ra. Sau khi bị vấp, Ngô Mỹ Phần sợ bị phát hiện siêu sinh kiên trì không chịu đi bệnh viện, tìm đến bác sĩ ở nhà giữ thai, nhưng cuối cùng đứa bé không có giữ được còn dẫn đến xuất huyết, đưa đến bệnh viện ngay cả mệnh cũng vứt bỏ. Bởi vì bị thương nghiêm trọng, bác sĩ nói bà rất khó sống lại, mà để cho vợ chồng khó chịu lấy đứa bé chết ra.

(edit: theo như ta biết bên TQ tiến hành kế hoạch hóa gđ, mỗi nhà 1 con, đứa thứ hai gọi là siêu sinh)

Nghe đến đó, tất cả nghi ngờ cũng được gỡ ra. Cô khi còn bé động hay bất động đều bị đánh, cha mẹ tất cả nhìn về hướng “Tiền”, vì tư lợi nghiền ép cô, không để ý hạnh phúc của cô xem cô như cây tiền tài, mắng những lời ác độc bần thiêu đối với cô. Đều là bởi vì bọn họ là trách cô là “Người ngoài” chiếm dụng điều kiện đứa bé ruột thịt của bọn họ vẫn còn chưa sinh ra, làm hại bọn họ sống chung cùng người lạ, làm hại Tiểu gia đoạn tử tuyệt tôn.

Ở trong mắt bọn họ, cô là tội nhân, thiếu bọn họ, cũng thiếu Tiểu gia. Đã như vậy, bọn họ như làm sao lại đối với một tội nhân sinh ra nửa phần nhân từ? Nhưng cô sai ở chỗ nào? Nếu như có thể, cô tình nguyện đổi chết ở đầu đường, cũng không cần một đôi cha mẹ không có nửa phần nhân tính, cô tội ở chỗ nào, nói cho cùng cũng chỉ là bọn họ hư vinh hại mình.

“Ha ha ha.” Tiểu Tử Hàm vỗ trán chợt cười to, cô càng nghĩ càng buồn cười, càng cười càng lớn tiếng, cười đến rơi nước mắt, bụng lại bắt đầu đau.

Bây giờ là diễn phim truyền hình sao? Thật đúng là con mẹ nó cầu huyết! Cô đời này thể nhưng lại gặp phải chuyện tình cầu huyết như vậy, so kịch gia đình Đài Loan mười giờ hầy còn hơn.

“Tiểu Hàm, con đừng như vậy, muốn trách thì trách bà ngoại. Sớm một chút nói cho con biết cũng sẽ không khiến con chịu khổ như vậy.” Bà Ngô đau lòng nắm cánh tay của cô, trong mắt tất cả đều là nước mắt.

Mợ chín nhìn mẹ chồng khóc không thành tiếng, vội vàng khuyên, “Mẹ, mẹ huyết áp cao, tuyệt đối đừng xúc động quá.” Nói xong lại nghiêng đầu khuyên Tiểu Tử Hàm, “Tiểu Hàm, ban đầu chúng ta gạt con là không muốn con có ám ảnh, không nghĩ tới ba mẹ con đã nhiều năm như vậy, tâm kết không có cởi ra, ngược lại càng tệ hại hơn. Con cũng không thể trách bà ngoại, nếu muốn hận thì hận mợ đi!”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, cô ai cũng không trách, ai cũng không hận. Bà ngoại, mợ chưa từng coi cô như người ngoài, không có bọn họ sẽ không có Tiểu Tử Hàm ngày nay. Cô chỉ tự trách mình số mệnh không tốt, chỉ hận đời trước nghiệp chướng quá nhiều, ông trời đời này tới thu thập cô.

“Tiểu Hàm.” Bà ngoại khóc từng tiếng gọi cô.

Tiểu Tử Hàm không để ý đến, chậm chạp đứng lên, chậm rãi đi lên lầu, “Mọi người về đi, con mệt mỏi, muốn ngủ một lát. Bà ngoại cũng nên trở về uống thuốc.”

Thấy cô đi đâu cũng không quay lại, mợ chín đỡ mẹ chồng khóc đến thở không ra hơi dậy, “Mẹ, chúng ta đi thôi, để cho con bé yên tĩnh!”

Lão thái thái gât đầu một cái, kéo tay Chung Soái, “Cháu trai, bà xem con là người trong nhà, đem tiểu Hàm giao cho con, bà cũng yên tâm đi! Con giúp bà nói cho nó biết, dù có chuyện gì nó đều là cháu gái mà bà thương nhất.”

Chung Soái gât đầu một cái, chậm rãi cam kết, “Mọi người yên tâm, con sẽ coi cô ấy như bảo bối mà thương yêu!”

Đưa bà ngoại về xong, Chung Soái đến phòng ngủ liền nhìn đến Tiểu Tử Hàm dùng đôi tay miến cưỡng ôm lấy đầu gối, đầu chôn thật sâu ở bên trong vừa kéo mà cười, trong đôi mắt không thấy được trong trẻo, chỉ có tuyệt vọng cùng cơ khổ vô dụng.

Anh bước nhanh đi lên ôm chặt lấy cô, lẩm bẩm trấn an, “Không có chuyện gì, có anh đây!”

Cô cười một mỗi, bắt đầu khóc, nước mắt mãnh liệt rơi xuống, rất nhanh liền làm ướt ngực áo lông.

Chung Soái không biết nên làm sao sao an ủi cô, chỉ có thể ôm sát cô không ngừng lập lại, “Bảo bối, không có chuyện gì, có anh đây.” Anh muốn lau đi lệ trên mặt cô, lại phát hiện càng lau càng nhiều, chỉ đành phải cúi đầu, tìm được môi cô lạnh lẽo, nhẹ nhàng hôn, dịu dàng liếm láp.

Cô được đôi môi mỏng ấm áp hạ dần dần nhịn xuống tiếng thút thít, cánh tay vòng trên cổ của anh, tựa lên môi anh nức nở nghẹn ngào, “Chung Soái, cầu xin anh, tuyệt đối, tuyệt đối không được gạt em!”

Vòng tay ở trên eo cô khế chặt, bởi vì nhắm mắt lại, cho nên Tiểu Tử Hàm không nhìn thấy trong đáy mắt người đàn ông của cô tràn ngập lo lắng.

21. Chương 21: Em Chỉ Có Anh

Ngày đó qua đi, phản ứng của Tiểu Tử Hàm khiến Chung Soái giật mình, ăn tốt, uống tốt, ngủ tốt, tất cả đều rất bình thường. Giống như vào thời điểm mấu chốt, đột nhiên có một Tiểu Tử Hàm mạnh mẽ khác thường đứng ra trông coi tất cả, nhưng đáng về bình thường đó lại càng thể hiện ra điều không bình thường của cô. Với một thân thể chấn động sau lưng như vậy, nếu là đàn ông sợ cũng gánh không được, huống chi là cô?

Nhưng có chuyện duy nhất Chung Soái cảm thấy vui mừng, đó chính là cô rốt cuộc chịu ngoan ngoãn tuân thủ “Mười điều không cho phép” mà anh bảo y như lời của Tổng Bác Ngạn dặn trong kỳ kinh nguyệt: không cho phép bị lạnh, không cho phép thức ăn sống – lạnh - cay, không cho phép ra gió. Không một lần kháng nghị, cô ngay cả gội đầu, tắm cũng tuân thủ một cách nghiêm chỉnh.

Chung Soái không muốn cô cố ý đè nén, nhưng lại không biết nên khuyên giải như thế nào, cuối cùng chỉ đành phải lẳng lặng coi chừng cô, cẩn thận chăm sóc cô bắt đầu cuộc sống và ăn uống hàng ngày.

Cứ như vậy vòng vèo một hồi, Chung Soái nhìn Tử Hàm vui vẻ cầm y phục bước vào phòng tắm, trái tim lơ lửng mới thả lỏng đi xuống. Trong lòng âm thầm suy đoán, có lẽ cô thật đúng cảm hơn nhiều so với anh tưởng tượng, hoặc là cô cùng anh cũng có ý tưởng giống nhau —cha mẹ như vậy không có còn hơn!

Thế nhưng ý tưởng này rất nhanh liền bị anh hủy bỏ, bởi vì Tiểu Tử Hàm đã ở phòng tắm hơn một giờ mà chưa thấy đi ra. Chung Soái ngẫm nghĩ mới phát hiện bên trong tiếng nước chảy tựa hồ vẫn chưa dứt, giống như cô đã nằm ngày không được tắm, không phải là muốn cạo một lớp da đấy chứ?

Một nỗi bất an thoáng qua, anh vội vàng đứng dậy, vừa đẩy cửa phòng tắm ra đã nhìn thấy Tiểu Tử Hàm lỏa thể ngồi dưới đất khóc đến rối loạn, suy sụp.

Anh xông lên tắt vòi nước, nhỏ giọng gầm thét, “Em muốn chết phải không?” Nhưng tay vừa chạm vào thân thể run lẩy bẩy của cô, nào còn có thể mắng nổi nữa, chỉ có thể thuần thực dùng khăn tắm lau khô thân thể cô rồi ôm trở về phòng.

Chung Soái đem cô đặt trên giường, kéo chăn quấn chặt lại, rồi mở máy điều hòa không khí, cho đến khi thân thể của cô không còn run nữa, anh mới an tâm, tức giận hỏi: “Em thật sự muốn làm anh đau khổ sao?”

Tiểu Tử Hàm cắn môi lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi xuống. Cô không có, chính là bởi vì sợ anh khổ sở, cô mới trốn trong tiếng nước chảy len lén khóc!

Chung Soái thở dài, bàn tay nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, nhưng tuyên lệ của cô tựa hồ cực kỳ nhiều, anh càng lau nước mắt càng trào ra. Anh không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là học lần trước - hôn cô, nhưng môi mới vừa dán lên cánh môi ướt át, liền bị cô cắn chặt lại, còn chủ động đưa ra đầu lưỡi thơm dẫn dụ anh.

Cô chưa bao giờ có chủ động nhiệt tình, khiến Chung Soái kinh ngạc, anh nâng cằm cô và khẽ đẩy ra, chân chờ kêu lên, “Bảo bối?”

Tiểu Tử Hàm không nói gì, hai tay cầm lấy bàn tay anh dán lên ngực mình, suy nghĩ mơ hồ, đôi môi ướt át lướt theo vành tai anh, một đường liếm hôn đến tận yết hầu. . .

Động tác của cô rất chậm, cũng không quá thuần thực, nhưng đối với Chung Soái mà nói cũng là sự cảm dỗ không cưỡng lại nổi.

Anh rên nhẹ một tiếng, giành lại quyền chủ động, tay trái dùng sức nắm lấy ngực cô, tay phải vuốt nhẹ tóc cô, một hợp bắt cánh môi yêu kiều, đầu lưỡi linh hoạt trượt sâu vào miệng cô, lật khuấy lưỡi non mềm, lấy hết hương vị ngọt ngào của cô.

So với lần trước, nụ hôn lần này cực kỳ nóng bỏng dây dưa, mang đầy dục vọng, khiến Tiểu Tử Hàm phát ra hơi thở run rẩy, nơi cổ họng ngâm ra tiếng “Ồ, ồ”.

Cô mạnh dạn cử động, đôi tay mềm dọc theo thân thể anh chạy đến eo, cởi dây lưng, kéo khóa kéo, cầm lấy phân thân của anh đang vểnh cao cực đại.

“Hừ ...a.” Lạnh lẽo hòa cùng lửa nóng mang tới kích thích khiến Chung Soái không nhịn được tiếng rên rỉ. Anh bắt được bàn tay nhỏ bé nghịch ngợm, cúi đầu hung hăng cắn đôi nhũ hoa sớm bị đùa cho vểnh cao, lưỡi khéo léo trượt lên hai quả anh đào, khiến chúng nở rộ vì anh

“ưm.” Bị anh linh hoạt âu yếm, Tiểu Tử Hàm không kiềm được tiếng rên nhẹ, thân thể mềm đến mức gần như hóa thành một hồ nước.

“Chung Soái, Chung Soái.” Cô dịu dàng gọi tên anh mang theo cả nỗi sợ hãi cô đơn.

Tim anh theo tiếng gọi của cô dâng lên một niềm đau đớn, không thể diễn tả được tâm tình của anh lúc này, cuối cùng chỉ có thể khẽ cắn vành tai của cô, đặt cô dưới thân, thưởng thức sự rung động của cô, từng tiếng lặp lại, “Anh ở đây.”

Tiểu Tử Hàm chưa bao giờ giống như bây giờ, vội vàng khao khát Chung Soái chiếm lấy cô, mấy ngày liên tiếp kìm nén sự tuyệt vọng và bất lực trước sự nảy sinh của bóng ma tâm lý, tất cả đều không ngừng gặm nhấm trái tim cô.

“Chung Soái, Hãy muốn em đi!” Cô khó khăn, uốn thẳng lưng cách một lần vải mỏng cọ sát thân thể nóng bỏng của anh.

Chung Soái nhanh chóng cởi bỏ quần áo, buông thả phân thân nóng bỏng ngay trước cửa huyết, ngắm nhìn nơi đó ướt đầm xuân triều, rồi sau đó chậm rãi tách ra mép hoa của cô, nhiệt huyết nóng bỏng to lớn đẩy vào cửa hoa huyết, thật sâu đi vào trong cơ thể, được cô ôm chặt lấy.

“Nha.” Anh phát ra tiếng kêu trầm thấp, eo đang lúc trầm xuống, dùng sức đâm sâu vào bông hoa non mềm của cô, mạnh mẽ di chuyển.

“A. Chung Soái.”

“Bà xã, anh ở đây!” Chung Soái dùng sức ổn định vòng eo nhỏ của cô, hung hăng đẩy hoa kính đang thít chặt rồi lại nhẹ nhàng rút ra, dùng sức đâm vào, mỗi lần đều nhập vào nơi thân thể sâu nhất khiến cô cầu xin tha cho.

“Ông xã. Không muốn, quá sâu rồi!” Cô uốn éo người tránh né anh đụng chạm.

Động tác vô ý thức lại làm cho hoa huyết co rút lại, khiến cho anh trên người cô chuyển động nhanh hơn, phân thân của anh to lớn cứng rắn chen vào trong hoa nhụy khép lại.

“Đau. Đến! Không, không, em chịu không nổi. Không muốn.” Vừa đau vừa kích thích mang cho Tiểu Tử Hàm rung động, để cho cô khó chịu lại thoải mái dao động, móng tay lướt qua lưng anh, lưu lại vết cào thật sâu.

“Còn chưa đủ!” Anh khàn khàn nói một tiếng, nhắc hai chân của cô vắt trên cánh tay, lại đem hết toàn lực ra vào miệng nhỏ của cô, hưởng thụ cô bao bọc an ủi.

“A!” Cảm giác như lửa hoa ở trong thân thể chảy vọt, Tiểu Tử Hàm cao giọng hồn hển thở gấp, trong nháy mắt đầu trống rỗng.

Chung Soái nhìn cô gái nhỏ phía dưới nổ tung—— đôi môi rung động, hơi thở rối loạn tất cả đều là hương thơm ấm áp, sau cơn cao triều trong hoa kính càng thêm khít chặt co lại, đem anh bao bọc chặt hơn.

“Thoải mái nào? Là anh đây, bà xã!” Hắn khàn giọng lên tiếng, rút ra phân thân hầy còn cứng rắn, đem cô xoay ngược lại, đem thân thể nhỏ nhắn ép nhẹ ở trên chiếc giường êm ái, con người đen khóa lại hoa huyết ẩm ướt vừa trải qua xuân triều, phân thân lại muốn đắm sâu chôn vào trong cơ thể cô.

“Không muốn!” Cái tư thế mới này hoàn toàn khiến Tiểu Tử Hàm rung động thấp kêu, hoàn toàn không biết làm sao.

“Đừng sợ, hãy theo anh.” Anh khàn giọng nói, kéo vòng eo thon, kéo cô lại gần, phân thân to lớn, nóng bỏng lại lần nữa đắm vào hoa huyết non mềm, chỗ sâu nhất, ở nơi đó lưu lại dấu vết của anh.

Cô vô thức đáp lại, toàn thân mềm yếu, không làm gì được, chỉ có thể gắt gao níu lấy ga giường, anh không ngừng ra vào, không ngừng làm cho cô cất tiếng rên rỉ, cầu xin tha cho.

Không rõ trải qua mấy lần hoan ái, cô chỉ cảm thấy đến cuối cùng muốn kêu lên một tiếng cũng không có hơi sức, chỉ có thể như mèo con thấp giọng “ô... ô...”, cảm nhận được anh đi vào sâu, rất sâu, giống như cùng hòa vào thân thể cô, lấp đầy nội tâm trống rỗng của cô. Một lớp sóng trào lên, ngưng tụ, mãnh liệt giống như lửa khói bạo phát, rốt cuộc cô nghe Chung Soái gầm lên lúc rút phân thân ra, lại đắm thẳng vào hoa huyết của cô, buông thả tinh hoa nóng bỏng, đem cô lại một lần nữa đẩy lên đỉnh cao ân ái!

Mất đi sự nắm giữ của cánh tay anh, Tiểu Tử Hàm mất đà ngã xuống giường, nằm úp sấp trên gối nặng nề thở gấp.

Chung Soái đem tay đặt lên eo nhỏ của cô, cô mang theo tiếng khóc nức nở cầu xin tha thứ, “Không muốn!”

Anh bất đắc dĩ cười, biết cô chắc chắn mệt muốn chết rồi.

Chung Soái nhẹ nhàng ôm lấy cô, để cho cô nằm trong lòng ngực mình, bàn tay dịu dàng khẽ vuốt tẩm lưng tuyết trắng non mềm, không mang theo một tia dục vọng, chỉ có sự yêu thương cùng thân thiết, “Ngoan, ngủ một lát đi!”

Sau cao trào cô rất buồn ngủ, nhưng nằm ở trong lòng ngực Chung Soái, tiếng tim đập truyền tới khiến cô cảm thấy ấm áp, cảm giác trống của mấy ngày liên tiếp đều tan biến, cô từng hoảng sợ phát hiện trời đất bao la nhưng cô không có đất dung thân, vào lúc này cô lại hiểu ra, nơi nào có anh nơi đó là nhà!

Cô nhắm hai mắt ôm sát cổ anh, hướng về phía trái tim, từng chữ từng câu nói, “Từ nay về sau, em chỉ có anh!”

Mặc dù rất nhỏ giọng, nhưng cô biết anh nhất định nghe được, bởi vì tay anh cũng siết chặt trên vòng eo cô, trịnh trọng cam kết, “Nhất định sẽ không làm em thất vọng!”

Ngày thứ hai Chung Soái cùng với cô ở “Ngôi xuống” hẹn gặp Ngô Mỹ Phấn. Mẹ Tiểu còn tưởng rằng cô chủ động, muốn nói chuyện sính lễ, cho nên vừa vào cửa liền mang đáng vẽ trưởng bối, lạnh lùng giấu cột, “Hừ, không phải nói không muốn theo chúng tôi rồi sao?”

Tiểu Tử Hàm liếc bà một cái, cười nhạt, “Qua hôm nay sợ là không còn cơ hội!”

“Có ý gì?” Mẹ Tiểu bị giọng nói khác thường của cô làm cho không giải thích được.

“Mẹ. à, không đúng. Bà không phải là mẹ tôi!”

Ngô Mỹ Phấn phui đất đứng lên, hoảng sợ nhìn Tiểu Tử Hàm, run rẩy hỏi, “Làm sao cô biết?” Ngay sau đó bà biết mình lỡ miệng, vội vã ngồi xuống, giấu đầu hở đuôi giải thích, “Cô... đừng nghe người ta nói bậy!”

Lời nói không mạch lạc đã sớm chứng minh lời của bà ngoại không phải là giả. Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, giọng điệu chậm rãi nói, “Tôi hôm nay hẹn bà ra ngoài là muốn hỏi, bà biết cha mẹ ruột tôi ở nơi nào không?”

“Tôi không biết cô đang nói gì!” Ngô Mỹ Phấn đến chết vẫn còn mạnh miệng.

“Tôi cũng đoán bà sẽ không nói. Chỉ là, cũng không còn quan hệ, dù sao có thể đem tôi vứt bỏ, cha mẹ như vậy tôi cũng không muốn tìm.”

Lời nói tuy thật nhẹ nhàng, nhưng trên mặt vẫn lướt qua một tia khổ sở. Chung Soái thấy thế dưới bàn liền siết chặt tay cô.

Cô đối mặt với anh cười cười, thở phào ra một hơi, từ trong túi xách lấy ra một tấm chi phiếu, đặt lên bàn, từ từ nói ra mục đích thứ hai của ngày hôm nay, “Nơi này có 30 vạn, mặt mã là sáu không.”

Ngô Mỹ Phấn nhìn chằm chằm tấm thẻ trên bàn, chần chừ hỏi, “Cô cho chúng tôi hay sao?”

“Đúng. Coi như là cảm ơn các người bao nhiêu năm qua cho tôi miếng cơm ăn. Từ nay về sau, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ!”

Ngô Mỹ Phấn vừa nghe, kích động lại đứng lên, “Cái gì? 30 vạn? Cô liền muốn đoạn tuyệt quan hệ? Đừng hòng mơ tưởng!”

Tiểu Tử Hàm nhú lông mày nhìn chằm chằm người đối diện cô đã gọi là mẹ trong 27 năm, tự mình nghĩ rằng Ngô Mỹ Phấn ít nhất sẽ có chút luyến tiếc tình cảm này suốt mấy năm qua, thật không ngờ rằng ở trước tiên bạc cùng thù hận, 27 năm dưỡng dục mỏng mảnh đến thế, không chịu được một trận đả kích.

Cô khinh bỉ cười một tiếng, nhẹ giọng nói, “Tôi có một vạn biện pháp với bà đoạn tuyệt quan hệ, đến lúc đó đừng bảo là 30 vạn, 30 đồng bà muốn cũng không lấy được, chỉ sợ các người sẽ không có nhà để về!”

Nhìn Ngô Mỹ Phấn mặt lộ vẻ do dự, cô bưng trà trên bàn từ từ uống xong, sau đó chỉ ngón tay trên bàn sợi tổng hợp, “Bà vẫn không muốn?”

Ngô Mỹ Phấn vừa nóng vừa giận, theo thói quen liền vung tay lên định tát Tiểu Tử Hàm một bạt tai, nhưng vừa đưa tay lên liền bị Chung Soái kèm thật chặt, sức lực cứng rắn đau đến mức bà liên tiếp gào lên, “A, đau quá!”

“Tôi nói rồi, không được đụng đến người phụ nữ của tôi! Cầm tiền rút cho tôi, nếu không, tôi sẽ khiến các người sống không bằng chết!” Chung Soái hất tay của bà ta ra, trầm giọng cảnh cáo.

Ngô Mỹ Phấn đau đến mức mặt trắng bệch, mặc dù không cam lòng, nhưng trong lòng lại vô cùng e ngại Chung Soái, đành phải cầm chi phiếu lên vội vàng rời đi.

Chờ đến khi bà ta đi xa, Tiểu Tử Hàm mới ngã vào vai Chung Soái nhẹ nhàng khóc sụt sùi, “Chung Soái, em thật sự cái gì cũng không có!”

“Ngốc ạ, em vẫn còn có anh!” Anh nhẹ lau nước mắt cô, dịu dàng khẳng định.

22. Chương 22: Lại Thêm Trái Bom Nữa

Kể từ sau khi gặp Ngô Mỹ Phấn, Tiểu Tử Hàm đối với chuyện thân thể mình coi như là tạm thời buông xuống, chỉ là cô lại dần dần phát hiện mình càng ngày càng lệ thuộc vào Chung Soái, mà anh không những không thấy phiền hà vì cô bám lấy, mà còn nuông chiều cô nhiều hơn, không một chút phản nản, đem cô nuông chiều không còn giới hạn nào hết.

Hôm nay, cô gội đầu xong ra ngoài, Chung Soái miết nhẹ gương mặt cô bị hơi nước hun đỏ oán trách, “Lần sau không cho phép em tắm lâu như vậy, đối với tim không tốt, nếu ngắt đi thì phải làm thế nào?”

Nói xong anh ấn cô trên giường, lấy khăn lông lớn ôm ái nhẹ nhàng lau mái tóc còn sũng nước, sau đó dùng máy sấy tỉ mỉ thổi khô cho cô.

Động tác thuần thục khiến Tiểu Tử Hàm không nhịn được tò mò, “Thành thật khai báo đi, anh có phải thường sấy tóc cho phụ nữ hay không?”

“Không có, lúc nhỏ anh có nuôi một con Schnauzer, thường giúp nó tắm.” Chung Soái nghiêm túc trả lời.

“Tình cảm của anh đem em biến thành chú chó nhỏ đấy hả?”

“Em nào phải chú chó nhỏ, con chó nhỏ tắm xong còn biết vẩy hết nước trên người, còn em dính đầy nước trên người thế này, không sợ cảm lạnh sao?”

Không đúng , lời này nghe thế nào cũng là coi cô còn không bằng con chó nhỏ?

“A. Anh mừng em!” Cô tức giận phùng má dùng ngón tay đâm vào lồng ngực của anh.

“Bà xã, đừng đâm loạn!” Chung Soái bắt được ngón tay của cô, chậm rãi nói. Ánh mắt nóng bỏng chuyển từ ngón tay mềm mại nhỏ bé dời đến gương mặt cô. Ánh mắt thâm sâu khiến cho trái tim cô nóng lên, mặt bỗng bừng đỏ hồng. Trải qua mấy ngày nay, cô sớm có thể thấu hiểu ánh mắt như vậy biểu hiện cho điều gì, đây là dấu hiệu hẳn động tình.

“A!” Cô vội vã muốn rút tay lại, tránh né ánh mắt nhiệt liệt. Bất ngờ bàn tay ngăm đen không nhẫn nại giữ chặt lấy tay cô, không cho cô tránh né.

Chung Soái nhẹ nhàng cầm cô lên, ép cô nhìn thẳng vào anh, khoe miệng giương lên nụ cười xấu xa, “Em biết tại sao không?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu, ánh mắt anh nóng bỏng khiến thân thể cô khẽ run rẩy, một số hình ảnh ám muội ở trong đầu hiện ra, làm cô có chút khó thở.

“Bởi làm vậy sẽ khiến cho anh muốn em!” Chung Soái thẳng thắn tuyên bố, sau đó đem ngón tay cô ngậm trong miệng.

Ngón tay truyền tới độ ẩm cùng nhiệt độ khiến Tiểu Tử Hàm xấu hổ, nếu không phải tay đang bị anh nắm chặt, cô đã sớm nhấc chân chạy mất.

Sự xấu hổ của cô đã khiến Chung Soái rung động, anh ác ý liếm ngón tay của cô giống như đang thưởng thức viên kẹo ngon nhất, còn cố ý phát ra tiếng kêu, cho đến khi cô thở gấp, ngồi phịch trong ngực anh, anh mới hài lòng đề cô xuống giường êm ái, đòi lại khoản nợ cô thiếu tối hôm qua.

Trong nháy mắt, dục vọng bị đẩy lên cao, anh cắn nhẹ vành tai của cô, thấp giọng nói, “Bà xã, anh nói rồi, anh sẽ thu lãi đấy!”

Nghỉ phép ở nhà, bọn họ giống như một đôi nam nữ trong tình yêu cuồng nhiệt, đi chợ mua thức ăn, nấu cơm, quét dọn phòng, hoặc vùi ở trên ghế sofa xem từng bộ phim cũ. Tất cả đều rất tuyệt vời, nếu như có gì khó chịu thì đó chính là cô không chịu được người nào đó nghe nói đã rất kiềm chế nhu cầu.

Một lần đang ăn cơm cô lại bị người nào đó kéo tới trên giường, sau một hồi vuốt ve, lăn lộn, Chung Đoàn giống như một con sư tử thỏa mãn, miệng ngọt ngào “Bà xã, lần sau chúng ta lại ăn tôm!”

Mới trải qua hai lần dày vò Tiểu Tử Hàm một mỗi vô cùng, không còn hơi sức phản kháng lại, trong lòng âm thầm thề, về sau không bao giờ cho người này ăn tôm nữa.

Vừa rồi lúc ăn tôm cô hút một ngụm nước cà chua trước, sắc lang này nhất định cho rằng cô quyến rũ anh, nhào về phía trước hôn cô, sau đó cô liền bị ăn sạch sẽ.

Nhìn cô mệt đến không còn sức, Chung Soái cũng không nói nữa, chỉ khẽ vuốt tóc cô, “Ngủ một lát đi, tối nay chúng ta ra ngoài ăn.”

Tiểu Tử Hàm mơ màng ừ một tiếng, vùi trong ngực anh, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ dần dần chìm vào giấc ngủ. Đang ngủ thoải mái, dưới lầu chợt truyền đến tiếng chuông chói tai, cô sợ đến mức cả người nhảy dựng lên, tim đập loạn xạ.

Chung Soái trấn an vỗ nhẹ lưng cô, “Đừng sợ, là điện thoại của anh.”

Tiểu Tử Hàm bình tĩnh trở lại, từ trên người anh lật xuống, cuộn chăn chuẩn bị ngủ tiếp, nhưng vừa mở mắt lại trông thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Chung Soái.

“Có chuyện gì sao?” Cô hỏi.

“Không có chuyện gì, em ngủ tiếp đi.” Anh chỉnh lại góc chăn, mặc quần rồi đi xuống lầu.

Tiểu Tử Hàm nhìn bóng anh đi xa, đột nhiên phát hiện hơn tuần nay, điện thoại của anh chưa từng vang lên. Một dự cảm không lành xuất hiện, cơn buồn ngủ nhanh chóng biến mất, cô thở dài, mặc đồ vào, vừa đi tới cầu thang liền nghe thấy trong phòng khách Chung Soái đang cố ý đè thấp giọng nói, “Nếu ông chuyện gì cũng biết còn hỏi tôi làm gì?”

“Thái độ này thì đã sao!”

Đối phương nói gì đó khiến Chung Soái đột nhiên thay đổi giọng điệu, trở nên cứng nhắc, vừa không đứng đắn nhưng lại rất nghiêm túc, “tôi tất nhiên rất nghiêm túc, nếu không sao có thể cùng cô ấy kết hôn? Hơn nữa, không phải ông vẫn thúc giục tôi kết hôn đấy ư, hiện giờ đã tìm con dâu cho ông, ông lại không hài lòng, thật đúng là khó hầu hạ!”

Nghe đến đó Tiểu Tử Hàm hiểu được, anh chắc chắn đang cùng cha mẹ gọi điện thoại, hơn nữa cha mẹ chồng cô thực sự không hài lòng về cô con dâu chưa từng gặp mặt này.

Tiểu Tử Hàm còn đang chần chừ có nên đi xuống hay không thì giọng điệu Chung Soái bỗng dừng lại thay đổi, anh vô cùng nghiêm túc, thậm chí là e ngại, bộ dạng giống như bị giáo huấn, đối phương không biết nói cái gì, chỉ thấy chân mày anh càng ngày càng nhíu chặt, thật lâu mới miễn cưỡng đồng ý một câu “được!”

Cúp điện thoại Chung Soái sờ lên cằm suy nghĩ sâu xa, quay người lại mới phát hiện vợ mình đang đứng ngay cầu thang.

Biết cô đã nghe thấy anh nói chuyện. Anh cười chua xót, giang hai cánh tay, ý bảo cô đi xuống, “Anh làm em tỉnh ngủ sao?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu, chậm rãi đi tới bên cạnh anh, trầm mặc một hồi rồi cuộc không nhận được hỏi, “Chung Soái, có phải ba mẹ anh...không chấp nhận em?”

Chung Soái ôm cô thật chặt trong ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, “Tiểu Hàm, họ chỉ là tạm thời không chấp nhận nổi việc anh đã kết hôn thôi!”

“Anh không nói cho họ biết chuyện chúng ta kết hôn sao?”

“Ừ.”

“Tại sao vậy?”

“Tình cảm chúng ta chưa ổn định, anh không muốn bị đem ra ngoài ánh sáng để rồi tất cả sẽ kết thúc!”

“Tại sao?” Cô cảm thấy có rất nhiều vấn đề khó hiểu, hàng vạn câu hỏi vì sao trong đầu !

Chung Soái chần chừ thật lâu mới chậm rãi nói, “Gia đình của anh rất đặc biệt, vì vậy suy nghĩ của họ cũng rất đặc biệt.”

“Đây là ý gì?” Cô càng nghe càng thấy mơ hồ.

Chung Soái không trả lời, chỉ mở ti vi và liên tục chuyển kênh, cuối cùng dừng lại ở một kênh văn nghệ, chỉ vào người ở bên trong hỏi, “Tiểu Hàm, em biết bà ấy không?”

Tiểu Tử Hàm bị anh làm cho khó hiểu, trên màn hình là một nữ ca sĩ nổi tiếng, cô không hiểu tại sao anh lại đi hỏi vấn đề ngớ ngẩn này.

Thấy vẻ mặt mờ mịt của cô, Chung Soái cười khổ nói ra, “Bà ấy chính là mẹ anh!”

Tiểu Tử Hàm kinh ngạc đến mức muốn rớt luôn quai hàm!

Thật lâu sau cô mới nghe được rõ ràng giọng nói run rẩy của mình, “Chung Soái anh đừng nói đùa!”

“Anh không nói đùa, em nhìn kỹ một chút, có phải hai người bọn anh rất giống nhau hay không?”

Cô ngó người phụ nữ đoan trang trên ti vi, rồi lại ngắm vẻ mặt thành thật của anh! Càng nhìn càng thấy giống, đặc biệt là miệng và cằm, giống như một khuôn đúc ra, từ trước đến giờ sao cô lại không cảm giác được điều này vậy.

“Nhưng. . . .” Cô nhìn lại người trên màn ảnh, chợt kinh ngạc nhìn chăm chăm anh, “Anh lừa em, anh đã đồng ý sẽ không lừa dối em!”

Chung Soái đã sớm đoán được sau khi nói ra, cô sẽ tức giận, nhìn cô gấp đến mức đôi mắt đỏ hoe, xoay người muốn đi, anh hoảng sợ vội vã ôm lấy cô, không ngừng giải thích, “Thật xin lỗi, em nghe anh nói, anh không phải cố ý lừa gạt em, tiểu Hàm, cầu xin em, ngàn vạn lần đừng tức giận, ban đầu anh không nói thật là vì không muốn cho em thêm gánh nặng, sợ em bận tâm gia đình anh, sẽ không muốn kết hôn với anh.”

Nhìn người trong ngực không hề giãy giụa nữa, Chung Soái Nhất hít một hơi nói tiếp, “Hôm đó em nói không cho phép anh lừa dối em, anh nghĩ sẽ nói cho em biết, nhưng lúc đó tinh thần em lại không ổn định, anh không muốn kích thích em thêm nữa. Nhưng anh thề, anh đã định hai ngày nữa sẽ nói cho em biết, thật đấy. Bà xã, em tha thứ cho anh được không?”

Tiểu Tử Hàm thở phào gật đầu, suy nghĩ một chút giải thích của anh không phải không có lý, nhưng trong đầu chuyện gia thế của anh như trái bom nổ tung, cô thực sự không thể tin nổi người phụ nữ kia chính là mẹ chồng mình, khó trách anh nói gia đình mình đặc biệt, thật sự đúng là rất đặc biệt. Không đúng, đó là mẹ anh, vậy ba anh đâu? Cô cũng nhớ rõ địa vị của người phụ nữ kia chính là lãnh đạo cấp cao.

Cô túm lấy tay Chung Soái, khẩn trương hỏi, “Ba anh là ai?”

“Chung Mộ Viễn!”

“Ông ấy làm gì?” Cái tên này hình như cô đã từng nghe qua ở đâu đó.

Chung Soái cảm thấy trên tay truyền tới sự run rẩy, do dự không biết nói thế nào.

“Anh không cần trả lời, em nhớ ra rồi. Là Chung Bộ trưởng?” Cô tuyệt vọng nói.

Khó trách cái tên này lại nghe quen thế, là lãnh đạo bộ tài chính, bọn họ truyền nhau đọc tài liệu của Đảng đều có bài phát biểu của ông, thỉnh thoảng trên trang web lãnh đạo mục tin tức cũng xuất hiện tên ông.

Gia đình như vậy thật sự quá đặc biệt! Cô chợt hiểu tại sao ngay từ đầu Chung Soái lại cố giấu giếm nguyên nhân như vậy. Nếu như lúc bắt đầu đã biết gia thế của anh hiển hách như vậy, đánh chết cô cũng không đồng ý gả cho anh.

Làm thế nào đây? Hiện tại cha mẹ chồng không thích cô, cứ tưởng rằng gả cho Chung Soái là tìm thấy hạnh phúc, ai biết được cửa nhà quyền quý lại phức tạp đến vậy, không biết bao nhiêu chồng gai, đang chờ cô phía trước đây? Không nói đến việc xuất thân của cô không xứng với gia đình quyền quý, mà riêng chuyện cô đã ly dị cũng đủ khiến nhiều bậc cha mẹ không cách nào tiếp nhận nổi, huống chi gia đình bọn họ như vậy.

Lại nghĩ tới vì cô mà Chung Soái cùng người nhà giận dữ, cảm giác bản thân có lỗi rất lớn, cô nghĩ đến chuyện buông tay.

“Chung Soái, nếu không.”

“Em đừng nghĩ gì hết.” Biết nội tâm cô đang xáo trộn, Chung Soái vội vàng ngắt lời cô.

“Bỏ ngay ý tưởng trong đầu em.” Hắn híp mắt, nhỏ giọng cảnh cáo. Sau đó kéo tay cô đặt trên môi, “Bà xã, em quên rằng chúng ta đã từng nói sau này có chuyện gì đều cùng nhau đối mặt? Việc đơn giản như vậy em đã dễ dàng muốn buông tay anh, là thật lòng muốn để anh đau khổ phải không?”

Tiểu Tử Hàm vội lắc đầu.

“Vậy em không thích sống cùng anh?”

Tiểu Tử Hàm tiếp tục lắc đầu.

“Vậy cùng anh về nhà gặp bọn họ, có lẽ thấy em bọn họ sẽ thích, ít nhất anh khẳng định bà nội sẽ rất thích em.”

Tiểu Tử Hàm nghĩ thật lâu rồi mới gật đầu.

“Tiểu Hàm, hứa với anh, mặc kệ bọn họ nói gì, làm gì, em cũng không được dễ dàng nghĩ đến chuyện ra đi.” Anh chăm chú nhìn cô, vội vã muốn cô đồng ý.

Cô ngẩng đầu lên, trong tròng mắt đen tĩnh mịch ấy chứa đầy sự lo âu và hoảng sợ, giống như hôm anh cầu hôn cô, làm trái tim cô rung động, khiến cô nghiêm túc chấp nhận, “Em đồng ý!”

23. Chương 23: Tấn Giang Độc Gia Phát Biểu

Hành trình từ thành phố C đến Bắc Kinh chỉ ngắn ngủi 3 tiếng đồng hồ, nhưng Tiểu Tử Hàm lại đi toilet rất nhiều lần đến nỗi nữ tiếp viên hàng không cũng không nhận được hỏi, “Tiểu thư, cô có chỗ nào không thoải mái sao?”

Cô khép cửa toilet lại, vội lắc đầu. Hít thật sâu, chậm rãi trở về chỗ ngồi. Cô thấy rất thoải mái, chỉ là hơi lo lắng, hồi hộp.

Thấy cô quay trở lại, Chung Soái vội vàng lấy áo khoác trên ghế xuống, dịu dàng thay cô thắt chặt dây an toàn, đem tạp chí trong tay đưa tới trước mặt cô, “Bảo bối, thấy cái này thế nào?”

“Ừ. Rất được” Tiểu Tử Hàm ngay cả mí mắt cũng không mở nổi chỉ thuận miệng trả lời qua loa.

“Thích không?” Chung Soái lại hỏi.

“Ừ, thích!” Cô máy móc trả lời, tầm mắt không đặt trên cuốn tạp chí.

“Vậy anh mua một cái cho em!”

“Được!”

“Được? Thật sự được sao?” Chung Soái khẽ đề cao âm lượng cuối cùng cũng thu được sự chú ý của cô. Tiểu Tử Hàm ngơ ngác nhìn anh, theo tầm mắt anh nhìn lại cuốn tạp chí trong tay, đồ mờ mờ! Trên tờ tạp chí là hình ảnh nam người mẫu bán khóa thân nóng bỏng, người này lại đào hầm chờ cô nhảy xuống!

Chung Soái thấy biểu hiện xem thường của cô, biết cô đang lo lắng chuyện gặp người lớn trong nhà, liền nắm bàn tay nhỏ bé của cô lắc tới lắc lui, “Bà xã, em không để ý tới anh!”

Người đàn ông này đang làm nũng cô? Ai nói làm nũng là vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ, thật ra, đổi lại là đàn ông cũng chẳng khác nhau. Tiểu Tử Hàm bất đắc dĩ mỉm cười, nắm bàn tay anh, áy náy nói, “Thật xin lỗi. Em chỉ hơi hồi hộp một chút!”

Chỉ một chút thôi sao? Phải là rất nhiều mới đúng! Chung Soái vuốt lòng bàn tay đầy mồ hôi của cô oán thăm. Nhưng ngoài miệng vẫn hết sức trấn an, “Đừng sợ, có anh đây!”

Không sợ, không sợ mới là lạ!

Tối hôm qua lúc cô đang rửa mặt mới phát hiện ra sữa rửa mặt mới mua vẫn để dưới lầu, vì vậy cô trùm áo choàng tắm rồi đi ra ngoài lấy, nên vô tình nghe thấy anh và người nhà nói chuyện điện thoại

Anh nghiêm túc hỏi ngược lại, “Ông không cho cô ấy bước qua cửa, vậy tôi trở về làm gì?”

“Cô ấy là vợ tôi, tôi không che chở được cô ấy thì che chở được cho ai?”

Cô còn nghe thấy giọng điệu làm nũng của anh, “Bà nội, bọn họ không cho con mang cháu dâu của bà trở về gặp bà.

Cô tất nhiên hiểu nguyên nhân, tại sao Chung Soái lại chọn lúc cô đi tắm mới gọi điện thoại, nếu anh đã bảo vệ cô như vậy, cô có lý do gì lùi bước?

Tiểu Tử Hàm chăm chú nhìn người đàn ông bên cạnh, dùng sức kéo bàn tay anh, “Chung Soái, em sẽ không dễ dàng buông tay!” Có lẽ cô không có quyết tâm chiến thắng, nhưng bởi vì là anh nên cô có thêm dũng khí chiến đấu!

Máy bay thuận lợi đáp xuống sân bay thủ đô. Vừa xuống máy bay, điện thoại Chung Soái liền vang lên, “Anh vừa xuống, cậu đang ở đâu?”

“Cửa ra T1 đúng không? Được, anh lấy hành lý rồi ra ngay.”

“Có người đón chúng ta sao?” Tiểu Tử Hàm nghe đối thoại, suy đoán người nhận điện thoại.

Chung Soái xách hành lý từ băng chuyền xuống, nắm tay của cô mỉm cười, “Đừng khẩn trương, chỉ là bạn bè thôi, người mà em đã gặp ở Bắc Kinh lần trước.”

“A!” Cô nhớ lại, là người đàn ông có đôi mắt đào hoa, tóc mây thẳng.

Bọn họ mới ra phi trường người đó liền chào đón, thấy cô ngọt ngào kêu một tiếng: “Chị dâu! Em là Chu Duyên.”

Tiểu Tử Hàm lễ phép mỉm cười, thay cho lời chào hỏi.

Lên xe, Chu Duyên nhìn Chung Soái ở hàng ghế sau, “Anh, trở về nhà hay sao?”

” ừ, trở về nhà!”

“Tốt.” Xuyên qua kính chiếu hậu, Chu Duyên nhìn bàn tay nắm chặt của bọn họ, cười khổ. Bây giờ được nắm chặt tay, nhưng không biết có bao nhiêu người đang muốn chia rẽ đôi uyên ương này.

Chu Duyên không nói chuyện nữa, ngược lại Chung Soái hỏi cô, “Thế nào, so với lúc em đi học có giống nhau không?”

Cô nhìn ra bên ngoài, quang cảnh thành phố chợt hiện lên, sau một lúc suy nghĩ cô gật đầu, đây là một thành phố vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Ở nơi này cô đã trải qua bốn năm đại học vui vẻ nhất, và cũng ở nơi này cô đã đánh mất thứ tốt đẹp nhất, và hôm nay, tại nơi này có một cuộc chiến đang chờ đợi cô!

Cô vô thức nắm chặt tay Chung Soái, cảm nhận sự ấm áp cùng sức lực từ tay anh.

“Còn một lúc nữa mới đến, em ngủ một chút đi!” Chung Soái ôm thân thể cô, vỗ nhẹ lên gương mặt cô.

“Dạ.” Cô tựa đầu vào vai hắn, trong xe yên tĩnh hòa cùng tiết tấu vỗ về nhẹ nhàng của Chung Soái khiến cô thấy buồn ngủ, cuối cùng mơ hồ rồi ngủ mất.

Cô không nghĩ nhà Chung Soái lại xa như vậy, khi cô tỉnh dậy, xe vẫn chạy trên đường. Cô dụi mắt nhìn, hai bên đường càng ngày càng ít nhà cửa, cô đang nghĩ có phải nhà anh ở Bắc Đái Hà hay không thì xe lại rẽ vào một nơi trồng rất nhiều cây xanh. Ở Bắc Kinh lẫn lộn 4 năm Tiểu Tử Hàm lần đầu tiên phát hiện trong thủ đô ô nhiễm này còn có mảnh đất tốt như vậy!

Đang nhìn ngắm cảnh sắc xung quanh, xe đột nhiên dừng lại trước một trạm kiểm soát. Chu Duyên lấy ra một tấm thẻ đưa cho cảnh vệ, cổng sắt mới chậm rãi mở ra, xe lại chạy vào một nơi rất thanh tịnh và đẹp đẽ. Nhìn kỹ cô mới phát hiện, nơi này cây cối xanh um tươi tốt che đi từng ngôi biệt thự, từng căn nhà đơn, tính riêng tư rất lớn. Tại một nơi mà tắc đất là tắc vàng, nghiêm trọng vượt chỉ tiêu địa phương, phòng ốc như vậy không phải có tiền là mua được!

Mẹ của anh ấy đúng là giai cấp đặc quyền, Tiểu Tử Hàm âm thầm oán thầm. Không hề nghĩ tới mình cũng đã gia nhập vào giai cấp đặc quyền!

Qua một khúc cua, xe bỗng dừng lại trước một biệt viện ba tầng màu đỏ.

“Đã đến rồi sao?” Cô nghe thấy giọng nói của mình run rẩy.

“Ừ, đến rồi!” Chung Soái kéo cô xuống xe, nhận hành lý từ tay Chu Duyên, “Tiểu Lục, cảm ơn nhiều! Vào trong luôn chứ?”

Chu Duyên cười lắc lắc đầu, “Không đi. Em phải về nhà một chuyến. Chắc có người nhìn thấy xe em và báo cáo tới mẹ em rồi, anh dẫn chị dâu vào trước đi.”

Anh có dự cảm Chung gia đã dọn xong Hồng Môn Yến(1), anh lại không chịu nổi cảnh tượng này.

Chung Soái gật đầu, một tay kéo Tiểu Tử Hàm, một tay kéo hành lý đi vào trong viện, vừa đi được mấy bước, liền bị cô mạnh mẽ kéo lại.

“Cái đó.” Cô cắn môi do dự, một lúc lâu mới hỏi anh, “Anh giúp em nhìn xem, em có gì không ổn không?”

Chung Soái khẽ cười, “Không có, rất đẹp. Bảo bối, đừng sợ, có anh đây!”

“Nhưng. Ba mẹ anh. Nếu không anh vào trước đi.”

Chung Soái cười và nhẹ nhàng ôm cô, “Bà xã, chúng ta đã nói cùng nhau đối mặt với tất cả, em nhất định không đi vào, vậy anh cùng em đứng ở đây!”

Tiểu Tử Hàm thấy anh rất cương quyết, trong lòng có thêm nhiều dũng khí. Không phải chỉ là gặp bố mẹ chồng thôi sao? Coi như là tới phỏng vấn đi, dù gì cô cũng đã liên tục bốn năm đạt danh hiệu ưu tú của hệ thống HR toàn tỉnh, mà nói đến HR không phải bọn họ khó khăn nhất sao.

Nghĩ đến đây, cô siết chặt nắm đấm, cố gắng dùng giọng điệu thu hút nhất, ngừng đầu bước theo Chung Soái đi về phía cửa chính.

Chung Soái nhấn chuông cửa, mở cửa là một người phụ nữ khoảng 50 tuổi, thấy bọn họ đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó lộ ra vẻ mặt vui vẻ, “Tiểu Soái trở về rồi, bà đang nhắc đến con đó.”

“Dì Mai. Bọn họ đều ở đây chứ?” Chung Soái cầm hành lý trên tay giao cho bà.

“Ba con chưa về, mọi người đang chờ các con!” Dì Mai đem dép đưa cho hấn, âm thầm quan sát Tiểu Tử Hàm, ngoài miệng mặc dù không hỏi, nhưng trong lòng bà sớm hiểu đây nhất định là cô dâu Chung gia.

“Dì Mai, đây là vợ con, Tiểu Tử Hàm, xinh đẹp đúng không ạ?” Chung Soái kéo cô qua đùa cợt hỏi.

Tiểu Tử Hàm khẽ đẩy anh ra, bây giờ là lúc nào rồi mà người này vẫn đùa cợt được.

“Xinh đẹp! Nhà chúng ta ai cũng có mắt nhìn người, bà xã do con chọn sao lại không xinh đẹp được chứ?” Dì Mai cười trêu ghẹo. Xoay người lấy từ trong tủ giày một đôi dép màu hồng đưa cho Tiểu Tử Hàm, “Tiểu tiểu thư, biết con sẽ đến, nên dì đã đi mua.”

Tiểu Tử Hàm nhận lấy, mỉm cười, “Dì Mai, nếu dì không ngại, có thể gọi con là tiểu Hàm!”

Nụ cười cô gái này thật là ngọt! Dì Mai nhìn cô âm thầm đánh giá. Bởi vì ấn tượng đầu tiên tốt nên nói chuyện cũng thân thiện hơn, “Nhóc đẹp trai, chăm sóc vợ con đi, dì đi gọi bà nội, bà nhắc con cả sáng nay rồi.”

Đợi Dì Mai đi xa, Chung Soái tiến tới bên tai Tiểu Tử Hàm nhỏ giọng nói, “Dì Mai là bảo mẫu trước kia của nhà chúng ta, chồng dì mắc ung thư phổi chết sớm, ông bà nội thấy dì ấy một thân một mình mang theo con trai rất vất vả, cho nên để dì đón đứa bé đến Chung gia nuôi. Sau này dì vẫn ở lại Chung gia.”

“Vậy con đi ấy đâu?” Tiểu Tử Hàm tò mò, kể cả con trai dì không có tiền đồ, cũng không thể để ẹ mình vẫn ở lại nhà người ta làm giúp việc chứ?

Hiểu được nghi ngờ của cô, Chung Soái cười giải thích, “Tiểu Mạnh rất bản lĩnh, là nghiên cứu sinh Havard, bây giờ đang làm quản lý cao cấp, là Dì Mai không bỏ được ông bà nội.”

Tiểu Tử Hàm gạt đầu hiểu ra vấn đề, ân tình đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi cộng thêm tình nghĩa sống chung lâu ngày, Dì Mai đã sớm coi Chung gia là người thân rồi.

Đối với người giúp việc còn có thể thân như gia đình, sao có thể máu lạnh vô tình đây? Nghĩ tới đây, Tiểu Tử Hàm trong lòng thấy dễ dàng hơn.

Hai người vừa đi qua cửa trước, Tiểu Tử Hàm liền nhìn đến một bà lão khỏe mạnh đang đi nhanh về phía họ, chính xác hơn là tiến về phía Chung Soái, mà Chung Soái cũng buông tay cô ra nghiêng đón, “Bà nội, bà chậm một chút!”

Bà lão nắm lấy tay Chung Soái đang đỡ bà, cau giận nói, “Thằng nhóc láo xược, chịu trở về rồi sao? Cũng sắp sang năm mới rồi còn không muốn về nhà, thế nào, có vợ liền quên bà nội?”

“Làm gì có chuyện đó, chẳng phải cháu đưa cháu dâu bà về rồi đó sao?” Chung Soái nói xong đẩy Tiểu Tử Hàm đến trước mặt bà nội, “Bà nội, đây là tiểu Hàm! Bà xã, đây là bà nội anh yêu nhất!”

Nịnh hót! Tiểu Tử Hàm liếc nhìn anh, trong lòng khinh thường Chung Soái ăn nói khoa trương, sau đó hướng về phía bà ngọt ngào kêu một tiếng, “Bà nội!”

Chung lão phu nhân lúc này mới dò xét cẩn thận cô gái nhỏ trước mặt, làn da trắng nõn, ngũ quan thanh tú ưa nhìn, phong cách thanh nhã, cặp mắt long lanh như đáy hồ trong suốt, nụ cười giống trăng sáng, đây nhất định là đứa trẻ tâm tình thuần khiết. Khó trách có thể bắt được cháu trai bà, bà vừa nhìn, đã thấy thích.

Bà cười híp mắt kéo tay Tiểu Tử Hàm, “Con là Tiểu Hàm đúng không? Đã sớm muốn gặp con một lần, nhưng thằng nhóc này không dẫn con trở về!” Nói xong còn gõ đầu Chung Soái một cái.

Chung Soái vừa định nói chuyện, sau lưng chợt truyền đến một tiếng ho khan rất lớn, thành công thu hút ánh mắt mọi người. Tiểu Tử Hàm vừa nghiêng đầu, liền trông thấy một ông lão tóc bạc trắng tinh thần khỏe mạnh đứng ở cầu thang, cô nghe thấy Chung Soái ngoan ngoãn kêu một tiếng: “Ông nội!”

“Đứng làm gì, lại đây ngồi!” Tiếng nói danh thếp rất uy nghiêm.

Tiểu Tử Hàm bị bà nội kéo ngồi xuống, hỏi han ân cần, “Tiểu Hàm à, thằng nhóc này tính khí không tốt, nếu nó khi dễ con, con cứ nói cho bà biết, bà giúp con trị nó!”

Tiểu Tử Hàm ngượng ngùng nhìn Chung Soái, “Không ạ, anh ấy đối với con rất tốt.”

Thái độ của bà nội làm cho lòng cô thoáng nhẹ một hơi, Chung Soái nói đúng, ít nhất bà nội rất thích cô. Đang mừng thầm, Chung lão gia nói một câu đem cô đẩy thẳng xuống vực sâu.

“Nghe nói con đã ly dị?”

Hồng Môn Yến

Hồng Môn Yến là một điển tích có nguồn gốc từ thời chiến quốc.

Hồng Môn Yến là bữa tiệc được tổ chức vào năm 206 trước CN ở Hồng Môn (ngoại thành Hàm Dương, kinh đô của nước Tần thời bấy giờ). Người tham dự có : Lưu Bang, Hạng Vũ là những người có vai trò lãnh đạo chống quân Tần, bữa tiệc này có ảnh hưởng sâu sắc tới khởi nghĩa nông dân cuối thời Tần và cuộc chiến Hán – Sở, nó được xem là gián tiếp thúc đẩy sự diệt vong của Hạng Vũ và sự thành công của Lưu Bang lập ra nhà Hán.

Điển tích Hồng Môn Yến nói về việc Hạng Vũ tổ chức tiệc mừng công với ý muốn giết Lưu Bang. Lưu Bang dù trải qua nhiều phen nguy hiểm nhưng cuối cùng đã an toàn thoát hiểm.

24. Chương 24: Tần Giang Độc Gia Phát Biểu (tiếp)

“Nghe nói cháu đã ly hôn?”

Không đợi Tiểu Tử Hàm trả lời, Chung Soái nhíu chặt lông mày bất mãn kêu lớn, “Ông nội!”

“Câm miệng! Ông đang hỏi Tiểu tử thư, không có chuyện của con.”

Kể cả Tiểu Tử Hàm có ngốc đến mấy cũng hiểu được Chung lão gia gọi cô là “Tiểu tử thư” là có ý gì, không những không thừa nhận cô là con dâu Chung gia, mà ngay cả tư cách là bạn của Chung Soái cũng không chấp nhận.

Đúng là một đòn dứt khoát hạ gục cô, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Tiểu Tử Hàm cười trấn an Chung Soái, sau đó bình thản nhìn thẳng vào Chung lão gia, trả lời rất rõ ràng, “Đúng ạ!”

Ông không lường trước được cô sẽ trả lời dứt khoát như vậy, cho nên vô cùng kinh ngạc, đáy mắt thoáng qua một tia tán thưởng, nhưng ngữ điệu vẫn không hề dịu bớt, “Cháu cảm thấy Chung gia lại có thể lấy một người đã từng ly hôn sao?”

“Cháu chưa bao giờ giấu giếm Chung Soái việc cháu đã ly hôn.” Cô chân thật nói. Cô muốn khẳng định rằng cháu nội ông và cô giống như Chu Du đánh Hoàng Cái, cả hai đều tự nguyện không ai ép buộc ai!

Chung lão gia khẽ nhủ mảy, nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, “Tiểu tử thư biết gia cảnh Chung gia chúng ta là thế nào chứ?”

Tiểu Tử Hàm mím môi khẽ lắc đầu, “Trước kia cháu không biết, hiện tại cháu mới biết.”

“Vậy với điều kiện của mình, cháu thấy mình có tư cách vào Chung gia chúng ta sao?” Chung lão gia nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sắc lạnh mang đầy sự uy hiếp.

Nếu không phải là cháu nội ông gạt cháu, ông nghĩ cháu muốn vào Chung gia làm sao? Tiểu Tử Hàm oán thầm, trong lòng bực bội thật muốn đánh người. Nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười bình tĩnh, bởi vì cô đã đồng ý với người nào đó bất luận thế nào cũng không lùi bước!

Cô chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Chung lão gia, bình tĩnh nói, “Cháu nghĩ Chung gia cũng không cần dựa vào hôn nhân chính trị để củng cố địa vị chứ?”

Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “cũng không” thật ra là có dụng ý khác. Thứ nhất muốn bắt được ngựa phải vượt đuôi ngựa trước, trước tiên phải khen ngợi địa vị của Chung gia; thứ hai cô chắc chắn Chung lão gia rất khinh thường việc dùng hôn nhân để củng cố địa vị.

Đương nhiên việc này có căn cứ, trước khi đến cô có nghe Chung Soái nói qua chuyện hồi Chung lão gia còn trẻ, ông và bà nội tình yêu sâu đậm, tình nghĩa vợ chồng cùng trải qua vinh nhục.

Nghe nói khi đó, Hòa quốc mới thành lập, rất nhiều quan quân đã phá vỡ chế độ hôn nhân phong kiến mà vứt bỏ vợ con, đi tìm bạn đời mới, nhưng Chung lão gia lại kiên trì không giữ bỏ người vợ đã cùng chịu cảnh nghèo hèn với mình. Lúc ấy có tin đồn bà nội bị người khác bức hại, có người khuyên ông ly hôn, cùng vợ vạch rõ giới hạn, nhưng ông tình nguyện cùng bà chịu sự chê cười, chứ không chịu buông tay bà. Tiểu Tử Hàm không tin một người sống trọng tình cảm như vậy lại xem trọng chuyện môn đăng hộ đối sao?

Cô ngẩng mặt, quan sát nét mặt của Chung lão gia, không một chút sợ sệt mà lùi bước. Mấy ngày nay thật quá dữ dội khiến cô hiểu được, hạnh phúc là phải do mình tự nắm giữ, Chung Soái là hạnh phúc của cô, cô phải dũng cảm, tiến về phía trước.

Chung lão gia mặt không biến sắc nhìn chăm chú cô gái đối diện, khí chất trầm ổn, đối đáp thông minh rất đáng khen ngợi, đứa trẻ này vừa thanh tú lại dũng cảm rất xứng với cháu trai mình. Mặc dù ở trong lòng đã đồng ý Tiểu Tử Hàm, nhưng ngoài miệng ông vẫn nói, “Chung gia chúng ta chính xác là không cần những thứ đó, nhưng vẫn muốn hôn nhân môn đăng hộ đối thì đã sao!”

Tiểu Tử Hàm thấy ngữ điệu của Chung lão gia đã có phần dịu bớt, cô đoán rằng mình đã thành công, cho nên tiếp theo phải là sự cầu xin!

Cô đưa mắt nhìn ông, chân thành nói, “Cháu hiểu rất rõ, nếu dùng quan điểm thế giới này để đánh giá thì cháu không đạt tiêu chuẩn làm con dâu Chung gia, nhưng cháu không có cách nào thay đổi được chuyện này, cũng không dám khẳng định sẽ đem lại sự vinh quang cho Chung gia. Nhưng cháu tuyệt đối bảo đảm, từ nay về sau, không làm chuyện tổn hại tới danh dự Chung gia.”

Thấy ông không nói lời nào, Tiểu Tử Hàm đánh bạo nói tiếp, “Vâng, cháu đã ly dị, nhưng trong cuộc hôn nhân trước, con không làm bất kỳ chuyện đồi phong bại tục nào, cũng không tổn hại phẩm hạnh, đạo đức. Có lẽ ông bà sẽ cảm thấy những chuyện cháu trải qua đối với Chung Soái không công bằng, thật ra cháu cũng thấy như vậy, cho nên cháu rất biết ơn anh ấy đã chịu tiếp nhận, bao dung quá khứ của cháu, toàn tâm toàn ý đối đãi tốt với cháu.”

“Thực sự, cháu không thể quay ngược thời gian, cũng không cách nào thay đổi quá khứ, cháu chỉ có thể nắm chặt hiện tại, xây dựng tốt cuộc hôn nhân của bọn cháu, cố gắng làm cho anh ấy hạnh phúc. Cháu sẽ cố gắng làm một con dâu hiền, hiếu kính ông bà cùng cha mẹ chồng, thay anh ấy chăm sóc tốt gia đình này, để cho anh ấy yên tâm tiếp tục sự nghiệp! Cháu sẽ cố gắng làm một người vợ tốt, quan tâm, chăm sóc, yêu thương anh ấy, để cho anh ấy cả đời sẽ không hối hận vì đã cưới cháu!” Lời nói sâu sắc vô cùng, khiến Tiểu Tử Hàm không khỏi có chút xúc động, giọng nói đều mang theo sự nghẹn ngào, mà bên này Chung Soái cùng bà nội mắt cũng đều đỏ hoe.

Cô cúi đầu cố gắng đè nén nội tâm đang kích động, ngẩng đầu lên mới phát hiện trước cửa có một người đàn ông đứng đó không biết từ bao giờ.

Người này chính là Chung Bộ trưởng cô đã nhìn thấy trên website. Người thật so với hình đẹp trai hơn nhiều! Khó trách Chung Soái đẹp trai như vậy! Đúng là ghen di truyền đánh bại hết tất cả!

Ông Chung chậm rãi đi tới, thấy Tiểu Tử Hàm đứng dậy, liền giơ tay ý bảo cô ngồi xuống, tự mình cũng chọn một chỗ trên sofa rồi ngồi xuống.

Chung Mộ Viễn cẩn thận quan sát cô gái trước mặt, lại thấy trên gương mặt cha mình cũng không giấu được vẻ hài lòng, trong lòng đã hiểu, chắc chắn cha mình đã tiếp nhận cháu dâu rồi, chỉ là việc tốt này vẫn phải đợi ông làm.

“Con là Tiểu Hàm đúng không? Những điều con vừa nói đều đúng, nhưng có chuyện rất quan trọng con lại không nói đến!” Chung Mộ Viễn giả bộ nghiêm túc nói.

Tiểu Tử Hàm vừa nghe xong tâm trạng bỗng trầm xuống, thầm kêu không ổn, lại xuất hiện thêm một vị giám khảo! Lại là một giám khảo bắt được chỗ sơ hở của cô! Mặc dù trong lòng rất hoảng sợ, nhưng ngoài mặt vẫn cố gắng bình tĩnh, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Ông Chung, “Trong lòng con nghĩ đến điều gì liền nói ra điều đó, không biết còn sót điều gì quan trọng ạ?”

Ông Chung đối với biểu hiện gặp khó khăn không hoảng sợ của cô vô cùng hài lòng, chỉ là ở quan trường lâu ngày, sớm học được cách che dấu nội tâm, cho nên ngay từ đầu không lộ vẻ đùa giỡn mà đều rất nghiêm túc, “Con vừa nói sẽ cố gắng làm con dâu tốt, người vợ tốt, nhưng con quên còn phải cố gắng làm người mẹ tốt, sớm sinh cháu nội cho ông bà đi!”

Tiểu Tử Hàm chưa kịp hiểu sự đùa giỡn của Ông Chung, liền bị Chung Soái ôm lấy, “Vợ, còn không mau gọi ông nội và ba đi!”

Gọi ông nội và ba ư?

Chung lão gia thấy buồn cười trước sự ngơ ngác của cô, nhưng vẫn nhất định giả bộ uy nghiêm, mặt không biến sắc nhìn về phía dì Mai nói, “A Mai, buổi tối nấu cho tiểu Hàm mấy món con bé thích ăn nhé.”

Tiểu Hàm? Cô cũng sờ nhìn ông nội, cuối cùng cũng hiểu mình đã vượt qua cửa ải, vì vậy theo sự đề nghị của Chung Soái, ngọt ngào gọi, “Ông nội!” rồi nhìn về phía Chung Bộ trưởng đang cười híp mắt kêu một tiếng, “Ba!”

Chung Mộ Viễn nhìn con dâu gật đầu khẽ cười, quay sang thấy con trai mình đang say mê cuồng nhiệt nhìn cô, trong lòng cũng tràn đầy vui vẻ.

Quả thực, cưới một cô dâu gia thế hiển hách có thể trợ giúp tiền đồ cho Chung Soái. Nhưng từ xưa lấy vợ là phải tìm người phụ nữ hiền thực, đối với đàn ông mà nói, có một người vợ hiền, tề gia nội trợ là có một gia đình đầm ấm, hạnh phúc so với những cái khác đều quan trọng hơn. Ông không muốn con trai giống mình vì môn đăng hộ đối, thân phận địa vị mà phải lấy một người mình không hề yêu thương. Làm một người cha, ông hi vọng con trai hạnh phúc. Hơn thế nữa, ông tin rằng con trai của Chung Mộ Viễn ông tuyệt đối không cần dựa vào phụ nữ!

Dưới lầu mọi người thật vui vẻ, trên lầu lại có người hận đến cắn răng. Đó chính là mẹ chồng của Tiểu Tử Hàm—— Giang Vận Hồng.

Con trai lấy vợ hơn ba tháng rồi, bà làm mẹ nhưng lại không được biết. Nếu mấy ngày trước không đi diễn xuất tại quân khu rồi vô ý nghe được người của hải chính nói đến, bà sợ có lẽ cho đến bây giờ mình vẫn bị lừa dối. Không những vậy, bà còn không chịu được cô gái kia, gia thế tốt không có, hoàn cảnh tốt cũng không. Giang Vận Hồng bà cả đời cao ngạo, nhà mẹ đẻ có tiếng tăm lẫy lừng trong giới chính trị, là một danh gia vọng tộc, chồng bà là cán bộ lãnh đạo cấp cao, con trai là đoàn trưởng tuổi trẻ tài cao, ngay chính bà cũng là cấp bậc Thiếu tướng, ở tổng chính có một chỗ nhỏ nhai. Sao có thể để một phụ nữ tầm thường như thế làm con dâu, đáng hận nhất là người phụ nữ này còn là giày rách người ta đã đi, điều này làm cho bà không còn thể diện đi gặp người khác?

Vừa rồi lúc mẹ chồng bà xuống lầu bà cũng biết Chung Soái mang theo Tiểu Tử Hàm trở về, nhưng bà cố ý không xuống, muốn chờ bố chồng cùng chồng mình ra tay đuổi cô ta ra ngoài, vì thế bà còn đặc biệt gọi điện thoại gọi chồng trở về, ai biết được người phụ nữ này lại có thể quang minh chính khiến cha chồng bà,

một người uy nghiêm, sắc bén cảm động, còn chồng bà, tối hôm qua rõ ràng nói sẽ đứng về phía bà, tại sao hôm nay vừa lâm trận đã quay lại phản bội bà?

Sinh cháu trai sao? Giang Vận Hồng từ đáy lòng hừ lạnh một tiếng. Ai cũng có thể tùy tiện sinh ra con cháu Chung gia sao? Không có huyết thống cao quý, thì đừng mơ.

Nhìn con trai cùng Tiểu Tử Hàm thân mật nói đùa, lại nghĩ đến thái độ con trai đối với mình tối hôm qua, Giang Vận Hồng càng thêm giận đến đáng sợ. Con trai là niềm kiêu hãnh của bà, là sinh mạng của bà, mấy năm gần đây anh luôn có chủ kiến của chính mình nhưng cũng không dám trái lời bà. Ngay cả chuyện lúc trước, mặc dù anh không tình nguyện nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi thành phố X. Nhưng bây giờ anh vì hàng đã xài rồi này chẳng những giấu diếm bà kết hôn, mà còn mặc kệ ý kiến của bà dẫn cô ta trở về.

Hừ, mặc kệ người khác có thừa nhận hay không, bà tuyệt đối sẽ không thừa nhận cái hàng rách nát này là con dâu mình.

Giang Vận Hồng hung hăng trừng mắt nhìn không khí vui vẻ ở dưới lầu, xoay người trở về phòng ngủ thay quần áo.

Tiểu Tử Hàm đang nói chuyện với Chung lão gia về quê hương cô, chợt nghe Chung Mộ Viễn nhìn về phía cầu thang hỏi, “Sắp ăn cơm rồi, bà còn đi đâu vậy?”

Cô vừa quay đầu nhìn thấy Giang Vận Hồng xách túi đi tới cửa chính, cô vội vàng đứng lên, ngọt ngào kêu một tiếng, “Mẹ!”

Ai ngờ Giang Vận Hồng ngay cả chân mày cũng không hạ xuống, chỉ lạnh lùng trả lời Chung Mộ Viễn, “Trong đoàn có chút việc!”

Tiểu Tử Hàm liền hiểu rõ, mẹ chồng không thèm nhìn đến cô! Nghĩ đến cũng đúng, cô trở về lâu như vậy, bà vẫn luôn ở trên lầu không để ý bọn họ, kể cả có bận công việc cũng không đến mức độ gấp gáp thế chứ?

Chung phu nhân thấy tình hình như vậy vội đi ra hoà giải, mỉm cười nói, “Vận Hồng, ăn cơm xong rồi đi. Tiểu Soái vừa rồi còn nói nhớ mẹ, chuyện trong đoàn cứ để đó đi.” Nói xong khẽ đẩy Chung Soái.

Chung Soái lập tức hiểu ý, mỉm cười chạy đến trước mặt Giang Vận Hồng, kéo tay bà nói, “Mẹ, mẹ ở lại ăn cơm đã, cơm nước xong con lái xe đưa mẹ đi, con cũng muốn thăm các cô chú trong đoàn!”

Giang Vận Hồng nghiêm mặt, không chút lưu tình đẩy tay con trai ra, chê cười nói, “Đừng nói tôi không sai bảo được anh, Đại Đoàn Trưởng, kể cả có sai bảo được tôi cũng không cần, tôi sợ tôi bị xấu mặt!”

Ai nghe cũng hiểu được lời này không phải nói Chung Soái, kì thực là chỉ cây dâu mắng cây hèo, là mắng chính Tiểu Tử Hàm.

Chung Soái thấy thái độ của bà, tức giận nói không chút suy nghĩ, “Con thì thế nào, con làm mẹ mất mặt sao?”

Giang Vận Hồng vốn đã muốn kìm nén nhưng lại bị con trai cãi lại ngay trước mặt mọi người, lòng càng thêm tức giận, bà hung hăng muốn róc xương róc thịt kẻ đầu sỏ làm mẹ con bà bất hoà, cất giọng nói, “Anh đi ra ngoài viện hỏi đi, có ai cũng giống anh, cưới một hàng rách nát rồi coi là bảo bối hay không?”

“Vận Hồng.”

“Tiểu Mân.”

Chung Mộ Viễn cùng Chung lão phu nhân đồng thời kêu lên.

Chung Soái siết chặt nắm đấm nhìn chằm chằm người mẹ thanh cao của mình, không thể tin được lời vừa rồi là từ miệng bà ấy nói ra.

Chung Mộ Viễn nhú chặt lông mày trước sự thất lễ của vợ mình. Ông vẫn biết bà không phải là người đoan trang văn nhã như trên màn ảnh, ngược lại có một số chuyện bà làm còn không bằng những người ít học. Nhưng ông cho rằng những điều đó chỉ có một mình ông thấy. Xem ra Giang Vận Hồng không thể tiếp nhận cô dâu mới này!

Ngược lại với sự oán giận, kinh ngạc của mọi người, người bị xúc phạm là Tiểu Tử Hàm thì lại không để ý đến điều đó, không phải cô là người vô cùng độ lượng, mà là trước kia ở nhà mẹ Tiểu còn nói những lời khó nghe hơn, cái từ “Hàng rách nát” vẫn là chuyện nhỏ!

Cô khẽ nắm tay bà nội, mỉm cười trấn an bà, lắc đầu thể hiện mình không để trong lòng.

Giang Vận Hồng nhìn mọi người trong nhà, không chút hối hận với những lời vừa nói ra. Những lời bà nói là sự thật, chồng cùng mẹ chồng bà tại sao phải lo lắng cho con nhỏ kia?

Bà lạnh lùng trừng mắt nhìn con trai sau đó kéo cửa đại sảnh.

“Tiểu Mân.” Chung lão phu nhân thấy con dâu nói đi là đi, vội vàng gọi lại. Vừa định khuyên mấy câu, ai ngờ Chung lão gia từ đầu tới cuối đều yên lặng giờ gầm lên tức giận, “Con dâu phải đi các người ngăn làm cái gì?”

“A Mai, phân phó phòng bếp bỏ bớt một bộ bát đĩa!”

Giang Vận Hồng xoay người nhìn cha chồng, tiếng va đập thật mạnh vang lên, bà ngã ngay cửa chính.

Tiếng vang thật lớn ở bên tai Tiểu Tử Hàm thật lâu vọng về.

Chú thích: Chu Du đánh Hoàng Cái

Chu Du (175 - 210) , tên tự là Công Cẩn, là danh tướng của nước Đông Ngô thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông là một nhà quân sự tài ba, chuyên về thủy chiến, chức vụ chính thức là Đại Đô Đốc, nên được gọi là Chu Đô Đốc.

Hoàng Cái là vị tướng quân đội của nhà Đông Ngô sống vào cuối đời Hán, đầu đời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông phục vụ cho cả 3 nhà lãnh đạo Đông Ngô là Tôn Kiên, Tôn Sách và Tôn Quyền và nổi tiếng qua chiến công trá hàng đốt chiến thuyền của quân Tào Tháo trong trận Xích Bích dẫn đến thắng lợi của quân Đông Ngô vào năm 208 SCN.

Năm 208, trong trận Xích Bích, Chu Du sử dụng liên hoàn kế chống lại Tào Tháo, trong đó phải tìm người trá hàng đốt chiến thuyền Tào Tháo. Hoàng Cái liền nhận nhiệm vụ đó.

Trong tác phẩm Tam quốc diễn nghĩa của La Quán Trung thì Hoàng Cái đã để Chu Du đánh 50 roi đến thịt nát, máu văng rồi ông nhờ Tưởng Cẩn đem hàng thư đến Tào Tháo, Tào Tháo tin lời và khi Hoàng Cái đến trá hàng giả vờ là đi tải lương nhưng trong khoang thuyền chứa đầy chất dẫn hỏa. Khi thuyền đến gần thủy trại Tào Tháo thì Hoàng Cái phóng hỏa đốt cháy chiến thuyền Tào Tháo rồi định kéo đi giết Tào Tháo nhưng bị Trương Liêu bắn 1 mũi tên té xuống nước may nhờ có Hàn Đương cứu thoát chết.

25. Chương 25: Ra Mắt Gia Đình Chồng

Ăn cơm tối xong, Chung lão gia bảo Chung Soái cùng Tiểu Tử Hàm đến nhà bạn cũ lấy đồ. Chờ hai người đi khỏi, Chung lão gia mới nhìn con trai rồi nói, “Gọi điện thoại cho vợ con, nói rằng ta muốn nó trở về ngay lập tức!”

Giang Vận Hồng mặc dù tính khí cao ngạo, nhưng đối với cha chồng luôn luôn vừa kính vừa sợ, nhận được điện thoại liền trở về nhà, ngoan ngoãn đi tới phòng khách, cung kính gọi, “Cha, mẹ!”

“Hừ, trong mắt cô còn có người cha này sao?” Chung lão gia nghiêng đầu nhìn con dâu.

Giang Vận Hồng biết cha chồng vì chuyện buổi chiều mà tức giận, nhưng trong lòng bà lúc này vẫn còn nhiều bực tức không biết trút vào đâu, lại bị cha chồng chế nhạo, trong lòng càng tức giận, không muốn trả lời, cứ tiếp tục đứng im.

Chung lão phu nhân thấy vậy, vội đi ra hòa giải, bà kéo tay áo con dâu dịu giọng nói, “Ngồi xuống rồi nói chuyện, người một nhà đừng nói chuyện chửi ra sao cả, cũng có phải là đang bị trách mắng đâu!” Tiếp đó lại liếc cảnh cáo Chung lão gia, ý bà là, ông nên có chừng có mực, đừng lấy nguyên tắc trong doanh trại để giáo huấn con dâu!

Chung lão gia quay mặt làm bộ như không nhìn thấy ám hiệu, nhưng giọng nói đã có phần dịu xuống, “Ta thấy cháu dâu này không tệ, con cũng đừng khắt khe quá, dù sao cuộc sống là do bọn trẻ, con có bận tâm cũng không được gì.”

Cha chồng nói lời này khiến Giang Vận Hồng bức hơn, nói chuyện cũng không cần nhắc nặng nhẹ, “Cha, con mặc kệ các người thấy thế nào, dù sao con cũng không chấp nhận người con dâu này!”

Rầm! Chung lão gia nện mạnh cây gậy xuống sàn nhà, “Sao con lại không chịu thừa nhận? Con cho rằng bây giờ là xã hội cũ sao, bây giờ hôn nhân tự do, con bé và Chung Soái đã là vợ chồng hợp pháp, mà kể cả không phải, thì con trai con muốn kết hôn cùng con bé đó, con cũng không quản được!”

” Nếu không cần con quan tâm, cha gọi con trở về làm gì?” Giang Vận Hồng lạnh lùng hỏi ngược lại.

“Tiểu Mân!” Chung Mộ Viễn thấy thái độ vợ mình, vội lên tiếng ngăn cản để bà không nói ra lời chọc giận cha hơn nữa.

Nhưng Giang Vận Hồng cũng không thêm quan tâm, “Thế nào? Không phải sao? Bọn chúng có hôn nhân tự do, tôi cũng có quyền tự do không thích nó.”

Chung Mộ Viễn im bất trước lời nói của vợ, bàn về tài ăn nói, ông không phải đối thủ của bà, huống chi là bà đang nổi giận thì lại càng không có người nào thắng nổi. Có đôi khi ông hoài nghi, bà học hành là để nói chuyện hay là để tranh cãi.

Nhìn đôi bên giằng co, Chung lão phu nhân bắt đầu thở dài, nắm tay con dâu, “Tiểu Mân à, mẹ biết con đang rất tức giận, nhưng nghe mẹ nói hai câu có được không?”

“Tiểu Hàm không có gia thế, cũng đã ly dị, nhìn thì không xứng với nhà chúng ta. Nhưng con suy nghĩ một chút, con bé cái gì cũng không có nhưng con bé lại làm được một điều tốt, đó chính là có thể khiến cho Tiểu Soái động lòng.”

Bà nhìn thần sắc mờ mịt của con dâu tiếp tục nói, “Những năm qua, mẹ giới thiệu cho Tiểu Soái bao nhiêu cô gái, xinh đẹp, gia thế tốt, học vấn cao. Người nào cũng có, nhưng thái độ thẳng bệ như thế nào chúng ta đều nhìn thấy, không phải nói không có cảm giác, chính là dứt khoát không đi, con nóng nảy ép nó, nó liền không trở về nhà, hai năm qua nhà chúng ta chưa bao giờ sum họp đầy đủ để cùng nhau đón năm mới! Mặc dù nó không nói, nhưng trong lòng con cũng hiểu rõ, năm đó là chúng ta phá hủy cuộc sống của bọn trẻ.”

“Lần này, thẳng bệ kết hôn rồi mới nói với chúng ta là vì không muốn chúng ta can thiệp vào chuyện tình cảm của nó nữa. Hơn nữa con cũng thấy thái độ của nó rồi, mẹ không để cho tiểu Hàm vào cửa, nó sẽ không chịu về, Tiểu Mân, con lại muốn nó ra đi sao?” Nghĩ đến hai năm nay, đêm giao thừa trong nhà luôn vắng ngắt, Chung lão phu nhân không kìm được sự ghen ngào.

“Mẹ, con.”

Thấy bà muốn cãi lại, Chung lão phu nhân khoát tay nói tiếp, “Ta biết con muốn tốt cho thẳng bệ, muốn tìm cho nó một gia đình môn đăng hộ đối, có thể giúp cho sự nghiệp nó, nhưng ta thấy làm mẹ nên đem hạnh phúc của con trai đặt lên đầu tiên, thay vì để cho chúng ta có một thông gia tốt, không bằng để Chung Soái có một người vợ tốt.”

Lão phu nhân nói xong áy náy nhìn về phía con trai đang trầm mặc trên ghế sa lon. Năm đó nếu bà không hồ đồ, quá chú trọng chuyện môn đăng hộ đối thì hiện tại vợ chồng con bà đâu đến nỗi phải bằng mặt không bằng lòng.

Bà thở dài, kéo tay Giang Vận Hồng, “Tiểu Hàm, đứa nhỏ này, ta nhìn rất tốt, thoải mái, phóng khoáng, tư chất thông minh, rất xứng với Chung Soái, hơn nữa con bé nói rất đúng, Chung gia chúng ta chưa bao giờ cần dựa vào người khác, con cũng nên tin tưởng con trai mình, không cần dựa vào phụ nữ để thăng quan tiến chức!”

Giang Vận Hồng mặc dù cảm thấy mẹ chồng nói hợp tình hợp lý, nhưng trong lòng vẫn không thể tiếp nhận cô dâu mới, trong miệng lẩm bẩm, “Gia thế còn chưa tính, cô ta còn là. Là đã ly dị.”

“Đã ly dị thì sao, con không phải là đã điều tra ra, con bé mới kết hôn ba ngày đã chia tay sao? Trong cục chính trị cũng có nhiều người đã ly dị, thế nào, ý của con là lãnh đạo cũng nhất hàng rách nát sao?” Chung lão gia lạnh lùng chất vấn.

Giang Vận Hồng cho dù không thể nguôi giận nhưng giác ngộ chính trị vẫn phải có, còn chưa có lá gan mắng đến tận trung ương. Lãnh đạo là hàng đầu, hơn nữa với tình thế hiện tại, cha mẹ chồng cùng chồng mình rõ ràng rất vừa ý cô dâu mới, mình tranh cãi nữa cũng không được gì, định không trả lời nhưng vẫn không cam tâm tình nguyện oán trách, “Con không phải là vì thể diện Chung gia sao!”

Chung lão phu nhân nghe giọng nói của con dâu đã có phần hòa hoãn, biết bà đã miễn cưỡng tiếp nhận chuyện này, vì vậy kéo tay bà mỉm cười, “Không có chuyện gì, Chung gia ta có con là đại ca sĩ, mặt mũi gì cũng có. Vợ bình thường cũng tốt, tránh đoạt danh tiếng của con.”

“Mẹ. Mẹ nói cái gì ! Mặc kệ bên ngoài người ta xem con là gì, nhưng trong nhà này, con thủy chung chính là con dâu mẹ!” Giang Vận Hồng giận trách.

” Nếu như vậy, con dâu ẹ chồng này chút thể diện, khi tiểu Hàm trở lại, ta nói nó kính trà con, chuyện buổi chiều hãy bỏ qua đi. Về sau ai cũng không đề cập nữa, con dâu mới về nhà chồng, còn rất nhiều quy củ không hiểu, con còn phải dạy bảo cho con bé nhiều, có biết không?”

” Dạ!” Giang Vận Hồng không tình nguyện gật đầu.

Chung Soái lấy đồ xong, nhìn thời gian còn sớm liền dẫn Tiểu Tử Hàm tham quan một số nơi quen thuộc, ở trong sân đi Đông dạo Tây, đang lo lắng đi dạo như vậy sẽ làm vợ cảm lạnh thì điện thoại di động có tin nhắn của cha anh: “Mang tiểu Hàm trở về đi, mẹ con đã không sao.”

Anh vui vẻ ôm lấy Tiểu Tử Hàm, “Vợ, chúng ta về nhà thôi!”

Tiểu Tử Hàm không hiểu chuyện gì vội hỏi, “Làm sao vậy anh?”

“Mẹ anh ổn rồi?” Chung Soái lắc lư điện thoại di động, mặt hưng phấn.

” Đã giải quyết xong rồi ư?”

“Đúng vậy, đi thôi, cha gọi chúng ta trở về.”

Tiểu Tử Hàm sửng sốt một lúc ngay sau đó hiểu ra, Chung lão gia cố ý bảo bọn họ tránh mặt, để làm công tác tư tưởng với mẹ chồng cô!

Về đến nhà, cô theo chỉ thị của bà nội kính trà ẹ chồng, Giang Vận Hồng mặc dù trên mặt còn lạnh nhạt, nhưng thái độ so buổi chiều tốt hơn nhiều, nhìn mẹ chồng uống xong trà, Tiểu Tử Hàm ở trong lòng thở phào, cửa nhà quyền quý thật không dễ vào! Chỉ mong mẹ chồng thật lòng tiếp nhận cô.

Lúc này Tiểu Tử Hàm đối với mẹ chồng tinh thần thấp thỏm, không yên còn Chung Mộ Viễn đối với chuyện vợ mình tiếp nhận con dâu thì nửa tin nửa ngờ. Kết hôn ba mươi mấy năm, Chung Mộ Viễn đã sớm hiểu tính tình Giang Vận Hồng, bà không phải là người dễ dàng thỏa hiệp, cho nên hôm nay bà sẽ không vì sự cương quyết của cha cùng sự khuyển nử của mẹ mà vui vẻ tiếp nhận Tiểu Tử Hàm.

Giang Vận Hồng rửa mặt xong ra ngoài liền nhìn thấy chồng ngồi trên giường, bà lạnh lùng cười, “tối nay ngọn gió nào đưa ông về phòng sớm thế?”

Chung Mộ Viễn không để ý tới tính khí thất thường của vợ mình, ý vị sâu xa nói, “Tiểu Mân, chúng ta nói chuyện một chút!”

“Nói chuyện gì?”

Chung Mộ Viễn thấy vợ mình phòng bị, bắt đầu dĩ thử dài, “Cũng không có gì, chỉ là hi vọng bà nói được làm được, đừng làm khó dễ Chung Soái cùng tiểu Hàm!”

“Lời này của ông là có ý tứ gì? Cái gì gọi là nói được làm được? Ý của ông là tôi bằng mặt không bằng lòng?” Giang Vận Hồng lập tức bày ra tư thế chiến đấu, sống lưng dựng lên!

“Tôi không có ý kia! Tôi chính là hi vọng bà thật lòng tiếp nhận cô con dâu này! Dù sao con bé cũng là vợ Chung Soái.”

Giang Vận Hồng cười lạnh lùng, thoa nước hoa hồng trên mặt vỗ nhẹ, “Con mắt nào của ông thấy tôi không thật tâm?”

Chung Mộ Viễn vừa nhìn thái độ bà, biết nhiều lời cũng vô ích, thở dài đứng lên, nhắc chân đi tới thư phòng.

“Thế nào? Hôm nay ông lại muốn ngủ phòng khách sao?” Giang Vận Hồng tỉ mỉ thoa kem dưỡng da lên mặt, cũng không thèm nhìn ông gay gắt hỏi.

Chung Mộ Viễn không trả lời, dùng tiếng đóng cửa trả lời câu hỏi của bà.

Trong thư phòng, Chung Mộ Viễn nhìn trên bàn làm việc chất đầy tài liệu, nghĩ đến lời Tiểu Tử Hàm nói lúc chiều, không khỏi suy nghĩ.

Cho tới hôm nay ông luôn tự trách mình năm đó đã không kiên quyết, không can đảm đánh vỡ quan niệm thế tục, nhưng hôm nay ông mới tỉnh ngộ, năm đó buông tay không chỉ vì ông không đủ kiên trì mà cũng bởi vì người đó không có lòng kiên định và dũng khí.

Mùa đông năm 1969, ông cùng mấy vạn thanh niên có văn hoá cùng nhau hưởng ứng lời Mao chủ tịch kêu gọi, đến nông thôn nghèo khổ nhất rèn luyện. Cũng chính đó năm đó, ông gặp được Hoàng Dịch, cô gái Thượng Hải xinh đẹp có tài văn chương, ông đã đánh bại hết các nam thanh niên trong đội, thành công nắm tay cô, nói chuyện yêu đương ngọt ngào.

Năm năm tham gia đội sản xuất ở nông thôn, bọn họ thực sự rất hiểu nhau, ông rất yêu tài văn chương của bà còn bà hâm mộ sự nho nhã và bác học của ông. bọn họ thậm chí còn phá vỡ ranh giới đạo đức cuối cùng, lần lượt ở nơi hoang tàn đó trần trụi triền miên.

Chung Mộ Viễn đã từng cho rằng cuộc đời ông không phải Hoàng Dịch không cưới, nhưng vòng quay vận mệnh biến ảo vô cùng, không ai đoán được bắt đầu, nghĩ ra được quá trình, lại vĩnh viễn không đoán nổi kết cục.

Năm 1974, Chung Mộ Viễn có thân phận đặc biệt, được chọn lựa vào nhóm nghiên cứu sinh của trường Đại học lớn. Hoàng Dịch không có bối cảnh hiển hách, chỉ có thể tiếp tục lưu lại Thiểm Tây. Trước đêm ông đi, bọn họ cuồng si, dây dưa, lần đầu tiên ông đem chất lỏng dịu dàng đẩy vào trong cơ thể bà, sau đó phát triển một mầm sống.

Hoàng Dịch mang thai, vào thập niên cực độ áp lực đó, nữ thanh niên trí thức bụng bầu thật ra cũng không kỳ quái, nhưng trường hợp của bà - cha của đứa bé đã rời đi xa đúng là rất phiền phức. Bà không dám nói cho người khác biết, cuối cùng khó nhọc tìm được nơi Chung Mộ Viễn học.

Bọn họ quyết định sinh hạ đứa bé, vì vậy Chung Mộ Viễn về nhà cầu xin cha mẹ trợ giúp. Không ngờ, cha mẹ lại kiên quyết phản đối, lý do là chuyện xấu như vậy sẽ làm tiền đồ chính trị của Chung Mộ Viễn trở nên đen tối, thậm chí nếu có người bắt lấy điểm yếu này sẽ khiến cha ông liên lụy. Sau khi cân nhắc thiệt hơn, Chung Mộ Viễn dao động, đồng ý để mẹ mình đưa Hoàng Dịch đi bỏ đứa bé, nhưng ông không nghĩ tới, người mẹ luôn luôn dịu dàng của mình trong lúc giải quyết chuyện đứa bé đồng thời cũng giải quyết luôn Hoàng Dịch.

Sau khi sanh non, Hoàng Dịch không hề liên lạc với ông nữa, thậm chí không muốn gặp mặt ông. Khi ông đau khổ chạy tới đội sản xuất thì mới biết Hoàng Dịch đã sớm đạt thành danh ngạch, còn được đặc cách trở thành sinh viên. Trong khoảnh khắc đó, ông cho rằng cha mẹ vừa đe dọa vừa dụ dỗ bà, nhưng cha ông lại tàn khốc nói cho ông biết, năm đó Hoàng Dịch chủ động đưa ra điều kiện rời đi đổi lấy danh ngạch cùng cơ hội vào đại học.

Đau lòng tức giận, Chung Mộ Viễn đi tìm bà, chất vấn bà tại sao lại đối xử với mình như vậy. Đã cách đây nhiều năm, nhưng ông còn nhớ rõ lời Hoàng Dịch nói, “Từ khi em hiểu rõ gia thế anh, em liền hiểu chúng ta không thể nào ở cùng nhau, anh có thể không để ý cha mẹ phản đối, không để ý bối cảnh gia đình cố ý cùng em sống chung sao? Không thể đúng không? Ngay cả con chúng ta anh cũng không bảo vệ được, em đối với anh còn có thể cầu mong gì? Cho nên, em chỉ có thể bảo vệ mình!”

Những lời này tựa như một ma chú lúc nào cũng bám chặt Chung Mộ Viễn, để cho ông mãi mãi áy náy, cũng làm cho ông dứt hy vọng với tình yêu.

Ông không yêu Giang Vận Hồng, cưới bà bởi vì người phụ nữ này là ứng viên hoàn mỹ nhất cho vị trí người vợ. Luận về gia thế, hai anh trai đều là nhân vật làm mưa làm gió trong giới chính trị, gia thế hùng hậu, người xinh đẹp, đa tài đa nghệ, còn nhỏ tuổi nhưng đã là ngôi sao mới. Bọn họ vừa gặp mặt đã quyết định quan hệ, gặp gỡ máy móc rồi tiến tới hôn nhân, sau đó có Chung Soái.

Những năm qua trong mắt người ngoài bọn họ là đôi vợ chồng mẫu mực, nhưng thực tế là sống bằng mặt không bằng lòng. Sau khi kết hôn ông mới phát hiện Giang Vận Hồng là người tính tình tồi tệ, bà là con gái cứng của Giang gia, quá mức được nuông chiều, người làm nghệ thuật lại càng cao ngạo, thời điểm Chung Mộ Viễn ở J nhậm chức, ông không ăn một bữa cơm nào ở nhà, thứ nhất là do quá vội, thứ hai là Giang Vận Hồng không biết nấu và cũng không muốn nấu cơm cho ông ăn.

Khi bắt đầu ông nghĩ Giang Vận Hồng nhỏ tuổi hơn mình, nên phải nhường nhịn bà, nhưng dần dần ông phát hiện đạo vợ chồng thật không phải cứ một mực nhường nhịn là được. Bọn họ bắt đầu tranh cãi, ông chán Giang Vận Hồng, cũng nghĩ tới ly hôn, nhưng danh dự hai bên gia đình, cộng thêm thái độ Giang Vận Hồng ngang ngạnh, kết quả không giải quyết được gì, cuối cùng diễn biến ra thành như vậy — nhìn nhau đã cảm thấy chán ghét, lạnh nhạt nhưng trước mặt người ngoài thì lại giả dạng làm vợ chồng ân ái. Giang Vận Hồng yêu cầu ông bên ngoài không được có người phụ nữ khác; còn ông yêu cầu Giang Vận Hồng không được gây sự, cãi cọ với ông.

Mỗi ngày như vậy thật hao tâm tổn trí.

Cho nên, ông tuyệt đối không muốn con trai bước theo bọn họ, dẫn thân vào hôn nhân chính trị. Ông không quên được năm đó Giang Vận Hồng chia rẽ con trai cùng cô gái kia, lúc ấy con trai ông nước mắt cùng cầu xin, ông hối hận vì đã cùng vợ chung một chiến tuyến, chia rẽ bọn trẻ.

Những năm qua nhìn thái độ con trai đối với bọn họ, ông cũng hiểu, đó là im lặng mà phản kháng; nhìn con trai thanh tâm quả dục, đối với người nào cũng đều không mặn không nhạt, ông sợ, sợ con trai cũng giống như mình, không còn hy vọng trong tình yêu. Cho nên khi biết Chung Soái kết hôn ông đã cố ý đem tin tức áp xuống. Ông muốn đền bù cho con, hi vọng con mình có thể hạnh phúc.

Biết Tiểu Tử Hàm là cưới lần hai, mà cô với con trai ông là kết hôn giấu diếm thì Chung Mộ Viễn đã từng rất lo lắng, nhưng hôm nay nhìn thấy Tiểu Tử Hàm thì ông thở phào nhẹ nhõm, ông tin tưởng cô sẽ làm con trai mình hạnh phúc, cũng sẽ làm cho ngôi nhà này trở thành một gia đình thật sự.

26. Chương 26: Buổi Sáng Đầu Tiên Ở Nhà Chồng

Buổi tối sau khi tắm xong, Chung Soái ngồi trên giường sấy tóc cho Tiểu Tử Hàm, nhìn khuôn mặt cô vẫn đầy u sầu, anh ngồi xuống trước mặt cô, ân cần hỏi, “Em đang suy nghĩ gì vậy? Mất hứng?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, có lúc trực giác của phụ nữ rất kì lạ, mặc dù lần này Cô bé lọ lem tiến vào cửa nhà quyền quý và có kết thúc viên mãn nhưng cô cảm giác mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Có phải em vẫn còn lo lắng về mẹ anh đúng không?” Chung Soái hỏi trúng lòng cô.

Thấy cô im lặng, Chung Soái ôm lấy cô đặt ở trên đùi, “Cứ từ từ, ít nhất bây giờ bà đã chịu tiếp nhận em.”

“Vậy anh nói em nên làm thế nào mới có thể khiến ẹ anh yêu thích em đây?”

Biết cô lo lắng, Chung Soái vòng tay ôm chặt vòng eo cô, chậm rãi nói, “Mẹ anh không phải là một bà mẹ chồng bình thường, những chiêu thức bình thường đối với bà cũng không có tác dụng. Hơn nữa chuyện bà thích, chưa chắc anh đã thích, em làm những chuyện khiến anh thích là được rồi!”

Tiểu Tử Hàm suy nghĩ một lát rồi gật đầu.

Chung Soái cứ như vậy lẳng lặng ôm cô, cầm đặt trên vai cô, sau khi cô tắm xong cơ thể có mùi thơm ngát, hương thơm hoa hồng ngọt ngào lan tỏa, khiến anh không kìm nén được ý nghĩ xấu xa.

Anh nhẹ nhàng hà hơi, đầu lưỡi liếm nhẹ lên cổ trơn mềm trắng nõn tiến dọc theo xương quai xanh, giống như con sói xám đói khát hưởng thụ mỹ vị!

Hơi thở nóng bỏng mang theo sự ẩm ướt ái muội bất ngờ tập kích cổ Tiểu Tử Hàm, khiến cho thân thể cô càng lúc càng mềm nhũn, thiếu chút nữa cả người tê liệt ngã vào lòng anh. Cô biết đây là kỹ thuật Chung Soái muốn yêu, đầu tiên anh khiến cho cô mất đi khả năng chống cự, sau đó sẽ đem cô ăn sạch sẽ, nhưng hôm nay cô không còn chút tinh lực nào đáp ứng nhu cầu của anh, vì vậy cong người tránh né sự trêu đùa của anh, giọng nói mềm mỏng, “Ông xã, tối nay không làm có được hay không?”

“Tại sao?” Anh khàn giọng hỏi, miệng trả lời nhưng động tác cũng không dừng lại, ngược lại còn được voi đòi tiên ngậm vành tai cô liếm nhẹ.

Tiểu Tử Hàm khẽ run rẩy, nghiêng đầu, hơi thở yếu ớt kháng cự lại, “Không có biện pháp an toàn!”

Chung Soái ngậy người trong giây lát, sau đó lại tiếp tục hôn lên cổ cô, vừa cắn vừa nói, “Vừa rồi không phải em đã đồng ý sinh cho Chung gia một đứa cháu trai sao?”

Cháu trai? Bọn họ muốn có cháu trai ngay sao? Đầu óc Tiểu Tử Hàm giống như bị đổ đầy bạc hà, trong nháy mắt tỉnh táo lại. Cô bắt lấy bàn tay đang trượt vào trong áo ngủ, “Chung Soái, chờ một chút!”

“Bà xã, đợi không nổi!” Anh dùng lực nắm ngực cô, ngón tay chai sạn vuốt ve nhũ hoa dựng đứng đỏ hồng.

Như có dòng điện xẹt qua kích thích khiến Tiểu Tử Hàm thiếu chút nữa mất kiểm soát, phát ra tiếng rên rỉ, nhưng nghĩ còn có việc cần nói nên cuối cùng lý trí đã chiến thắng tình cảm, cô gấp đến mức hét âm lên, “Chung Soái, bây giờ em chưa muốn có con!”

Âm thanh tuyên bố thu được hiệu quả rất tốt, đã phóng lao thì phải theo lao, Chung Soái dừng lại động tác, bất mãn hỏi: “Em vừa nói cái gì?”

Tiểu Tử Hàm nhìn anh cau mày, lấy hết dũng khí nói, “Em cảm thấy hiện tại có con là quá sớm!”

“Tại sao?” Chung Soái lạnh lùng hỏi, đôi mắt tỏa ra sự lạnh lẽo, cố ý đè thấp sự tức giận trong giọng nói.

“Thứ nhất bây giờ anh còn chưa chuyển nghề, em không muốn con lớn lên mà không có cha bên cạnh. Thứ hai hiện tại em không có ý kiến gì khi ở lại thành phố C, nhưng dù là ở đâu thì vẫn phải ổn định công việc trước, em không muốn vừa đến đơn vị mới đã mang bụng bầu. Hơn nữa, em nghe người ta nói trước khi sinh con tốt nhất phải kiểm tra sức khỏe, còn phải bổ sung rất nhiều thứ.”

Chung Soái trầm tư suy nghĩ, cảm thấy cô nói rất hợp tình hợp lý, chuyện sinh con phải bàn bạc kỹ hơn, đầu tiên phải giải quyết việc không cho cô quay lại thành phố C, mặc dù đã cắt đứt quan hệ, nhưng cha mẹ Tiểu Tử không biết còn gây loạn gì nữa? Còn thành phố X? Nhập ngũ là chọn lựa không tồi, anh có thể cùng cô ở chung một chỗ, vừa có thể. Ha ha. Theo tin tức nội bộ, có khả năng sang năm anh được triệu hồi về Bắc Kinh, đến lúc đó lại đem cô chuyển chỗ. Dựa vào quan hệ Chung gia, điều động công việc cũng không phải vấn đề khó khăn, chủ yếu là anh không muốn cô mới vừa thích ứng được công việc lại phải chuyển chỗ mới. Nghĩ tới nghĩ lui, Chung Soái cảm thấy trực tiếp chuyển cô về Bắc Kinh là quyết định tốt nhất.

Anh vừa định nói ra suy nghĩ của mình, không ngờ Tiểu Tử Hàm mở miệng nói trước, “Chung Soái, nếu không chuyển em về Bắc Kinh đi, như vậy anh mỗi lần trở về, vừa có thể gặp em, lại có thể gặp người trong nhà. Em thấy bà nội cũng nhớ anh.”

Chung Soái vui mừng, hôn nhẹ lên má cô, “Bà xã, hai chúng ta tâm linh tương thông nha!”

Tiểu Tử Hàm giả bộ chán ghét quệt nhẹ nơi anh vừa hôn, ghét bỏ nói, “Bẩn quá, hôn đến nổi mặt người ta đều là nước miếng!”

Chung Soái vừa nghe, đùa cợt ấn đầu của cô, cố ý lại hôn lại liếm mặt cô, thoa nước miếng thật lên mặt cô.

Tiểu Tử Hàm tức giận đâm vào lồng ngực của anh, giận trách “Ghét thật, anh là chó sao?”

Chung Soái bắt được tay của cô, ý vị sâu xa nói, “Bà xã, trí nhớ tốt em không tốt gì cả? Em quên anh đã nói gì sao, đừng tùy tiện đâm anh!”

Cô lập tức nhớ tới lần trước hậu quả sau khi đâm anh, mặt xấu hổ ửng hồng, vội thu tay lại, bị anh bắt được, cau mày, “Được rồi, em sai rồi, anh mau ngủ đi!”

Nhìn cô gái nhỏ nhanh chóng chui vào trong chăn, Chung Soái sờ sờ Chung tiểu đệ nhà anh vận sức chờ phát động, tức giận nói, “mày cũng cho tao ngủ đi chứ!”

Hai ngày ngủ không ngon giấc, Tiểu Tử Hàm cả đêm không mơ mộng ngủ tới hừng sáng. Nhìn Chung Soái đang ngủ say bên cạnh, cô giương nhẹ khóe miệng, nhẹ nhàng xuống giường rửa mặt, rón rén đi xuống lầu.

Trong phòng khách yên lặng, chỉ có tiếng độ ng trong phòng bếp phát ra . Cô men theo tiếng động đi tới, nhìn thấy dì Mai đang bận rộn chuẩn bị đồ ăn sáng.

Thấy cô Dì Mai bất ngờ, “Thiếu phu nhân, sao lại dậy sớm vậy?”

“Dì Mai, dì gọi con tiểu Hàm thôi.” Thiếu phu nhân nghe thật khó chịu.

Dì Mai lắng nghe, thân thiết mỉm cười, “Có đói bụng không? Nếu không con ăn một chút trước nhé?”

“Không cần đâu ạ, lát nữa con ăn cùng mọi người.” Cô đứng ở cửa, kinh ngạc nhìn thấy trên bàn có mấy cái đĩa lớn chứa đủ loại thức ăn.

Nhận ra nghi vấn của cô, Dì Mai cười giải thích, “Ông cụ là người Sơn Đông, buổi sáng có thói quen ăn bánh rán, Chung lão phân bao tử không tốt, muốn ăn cháo, mẹ Chung Soái muốn uống sữa tươi cùng bánh mì. Hai cha con Chung Soái dễ tính nhất, làm gì ăn đó!”

Tiểu Tử Hàm hiểu ra gật đầu, thật đúng là gia đình giàu có, làm bữa ăn sáng cũng có nhiều quy củ như vậy!

“Đúng rồi, hôm qua quên hỏi con, con thích ăn cái gì.” Dì Mai vừa nói chuyện vừa nhanh tay đổ dầu vào chảo nóng.

“Con không sao, dì làm cái gì, con ăn cái đó!” Tiểu Tử Hàm vừa trả lời, vừa đưa cho Dì Mai chén hành lá cắt nhỏ.

Nhìn Tiểu Tử Hàm giúp đỡ ,Dì Mai dịu dàng cười, chợt vỗ đầu “chết rồi, quên xắt sợi khoai tây, Chung lão gia ngày hôm qua nói muốn ăn đậu ti cuốn bánh.”

“Dì Mai, để con làm.” Tiểu Tử Hàm nhìn thấy dì Mai vội vàng quần bánh, tự động đến giúp đỡ.

“Không cần đâu, sao có thể để cho con nấu cơm.”

“Không sao ạ, dù sao con cũng nhàn rồi cũng không có chuyện gì làm!” Tiểu Tử Hàm nói xong liền lấy khoai tây từ trong giỏ ra , gọt sạch vỏ ngoài, rửa sạch sẽ, sau đó vén tay áo lên xắt khoai tây, dao xắt xuống nhanh như chớp, tư thế thuần thục nhìn một cái cũng biết phải luyện bao nhiêu lâu mới có được.

Nghiêng đầu nhìn Tiểu Tử Hàm tỉ mỉ rửa khoai tây, Dì Mai cười hài lòng , xem ra vợ Chung Soái thật là tốt! Ít nhất nhóc đẹp trai cũng có cơm ăn.

So sánh với Giang Vận Hồng lạnh lùng, kiêu ngạo, từ đáy lòng bà thích Tiểu Tử Hàm hơn, trang nhã, giản dị. Vì vậy trong lúc nấu cơm, Dì Mai nói cho Tiểu Tử Hàm biết những món Chung Soái thích ăn, “Tiểu Soái thích ăn nhất sủi cảo. Nhưng nó kén ăn lắm, nếu gói vỏ không kĩ nó sẽ không ăn.”

“Vậy anh ấy không thích ăn cái gì?” Tiểu Tử Hàm khuấy cháo trong nồi hỏi.

“Cá và khổ qua.”

“Cá cũng không ăn?” Thảm thật, hai thứ này cô đều rất thích.

“Khi còn bé vẫn ăn những thứ đó, nhưng không hiểu sao lớn lên lại không ăn nữa ! Dù cá gì, ướp gia vị gì, cũng đều không đụng đũa.” Dì Mai bất đắc dĩ nói.

Tiểu Tử Hàm hiểu rồi gật đầu, nhớ thật kĩ những thứ anh yêu thích, cảm giác cô cùng anh lại hiểu nhau hơn một chút.

7:50 sáng, Chung lão phu nhân cùng Chung lão gia đi xuống lầu. Lão phu nhân thấy Tiểu Tử Hàm đứng ở trước bàn ăn, lo âu hỏi, “Sao sớm như vậy đã thức dậy? Có phải con không quen ngủ giường lạ?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu, chỉ nói do đồng hồ sinh học, cô thói quen dậy sớm.

Đi Mai từ trong phòng bếp bưng bữa sáng ra , nhìn Chung lão gia ngồi xem báo chí trước bàn ăn, cười tủm tỉm nói, “Chú Chung, chú phải ném thử bánh rán này, nhân khoai tây bên trong là do Tiểu Hàm xào đó!”

Chung lão gia nhìn Tiểu Tử Hàm đang bày bát đĩa, “Ăn không ngon ta cũng không nể nang gì đâu!”

Chung phu nhân múc thêm một chén cháo nữa cho ông, vỗ nhẹ tay của ông, “Cháu dâu nấu cơm cho ông, ông còn dám ghét bỏ.” Nói xong nghiêng nhìn Tiểu Tử Hàm nói, “Chung Soái còn chưa dậy sao? Thằng nhóc này, mỗi lần về nhà liền ngủ nướng, thật không biết nó trong bộ đội sống thế nào? Đi, kêu nó dậy! Không dậy liền kéo chăn nó ra.”

Tiểu Tử Hàm mỉm cười tuân lệnh, lau tay rồi đi lên lầu, đi tới lầu hai đứng phải cha mẹ chồng chồng, cô lễ phép chào hỏi, bố chồng cười trả lời, nhưng mẹ chồng chỉ là hạ mí mắt, coi như là có nghe thấy.

Cô thầm than thở, cải thiện quan hệ mẹ hồng con dâu là quá trình rất khó khăn, xem ra làm HR như cô vẫn phải không ngừng tích lũy kinh nghiệm trong thực tế .

Tiểu Tử Hàm đẩy cửa vào phòng, Chung Soái quả nhiên chưa tỉnh dậy, cô cười xấu xa, cuộn tay áo lên, nghiêng người nằm trên giường, tay nhỏ bé trượt vào chăn, sau đó. dán lên thân thể ấm áp, ”Con heo lười, rời giường mau!

Chung Soái gặp thân nhiệt lạnh băng của cô vội co rụt lại, giật mình liền mở mắt ra, cau chặt chân mày nhìn cô vợ phá đám.

Thấy bộ dạng anh, Tiểu Tử Hàm biết là nghịch ngợm quá đáng, vội rút tay về, ai ngờ lại bị anh giữ chặt, giận dữ hỏi, “Sao tay lại lạnh như vậy?”

Không phải đâu? Hàn Băng Thần Chương Ăn luôn cô đi cũng không tức giận? Chung Soái quả nhiên là đàn ông làm bằng sắt, quân sĩ Cộng Hòa thật là tốt!

Thấy cô cười ngây ngốc, Chung Soái kéo nhẹ tay cô, khiến cho cô ngã vào trong lòng ngực anh, sau đó kéo chăn đắp cho cô,

“Mau vào đây ủ ấm!”

Thân thể ấm áp khiến Tiểu Tử Hàm thiếu chút nữa quên nhiệm vụ, thật may là cô còn miễn cưỡng kiên định. Chiến sĩ chủ nghĩa, liếc thấy người nào đó ngủ trang tươi ảm không có ý tốt.

Cô bắt lấy bàn tay đang vuốt ve của ai đó, cau giận nói, “Đừng nào loạn, mau dậy đi ăn sáng!”

Chỉ là, người nào đó còn dai hơn kẹo dẻo, tay trái bị bắt được lập tức đổi thành tay phải, thậm chí còn cố tình mà dùng vật kiên cố ở bụng dưới gằng gượng mè nheo cô, miệng lẩm bẩm, “Bà xã. Nó cứng rắn!”

Tiểu Tử Hàm bị câu này làm ghen không nói ra lời, khuôn mặt nhỏ nhắn mắc cỡ giống như tôm luộc chín. Cô bắt được bàn tay đang luồn vào trong nội y,

“Tất cả mọi người ở dưới lầu chờ chúng ta ăn cơm đấy. Anh không dậy nổi thì thôi, em đi xuống lầu trước!”

“Vậy em sờ sờ nó có được hay không? Sờ xong anh đi xuống ngay.” Anh kéo tay cô xuống bụng dưới.

Tiểu Tử Hàm liếc nhìn anh xem thường, trên mặt viết rất rõ ràng, lừa gạt quỷ đi. Cùng Chung Soái bên nhau tới nay, cô đã sớm hiểu Chung Soái bình thường nhất nói luôn giữ lời, nhưng ở thời điểm nào đó, tuyệt đối không thể tin, nếu cô tin lời anh, thì chắc chắn không chỉ là sờ một cái thôi đâu.

Chung Soái thấy cô lạnh lùng, bắt đầu dụ dỗ, “Bà xã, nó đau chết!”

Tiểu Tử Hàm bị sự làm nũng của anh chọc cười, nhưng nhất quyết không cùng anh dây dưa, vì vậy giả bộ tức giận nói, “Chung Soái! Anh muốn ọi người thấy em không có giáo dục sao, để cho bao nhiêu trưởng bối chờ em ăn cơm, để cho bọn họ thấy em chịu không nổi, phải cùng anh triển miên sao?”

Nhìn cô nghiêm mặt, Chung Soái cũng không dám gây nữa, đành phải buông cô ra, nhưng trong lòng cũng rất uất ức, giọng nói bất mãn oán trách, “Anh chỉ muốn cùng em thân thiết, phải dùng tới những lý do nghiêm trọng vậy sao?”

Tiểu Tử Hàm nhìn anh sắc mặt u ám mặt lấy quần áo đi vào phòng tắm, không khỏi cười thầm, người đàn ông này thật đúng là trẻ con!

Để đền bù cho tinh thần Chung Soái bị tổn thương, Tiểu Tử Hàm ngoan ngoãn đứng ở phòng ngủ chờ anh tắm xong, thấy anh vừa ra ngoài, liền cười nhào tới, ôm cổ hắn in lại một nụ hôn, "Ông xã, một lát nữa chúng ta đi siêu thị có được hay không?"

Chung Soái nhìn vợ mình cười thoải mái, hoài nghi, cô gái nhỏ này là người Tứ Xuyên chẳng, kỹ thuật thay đổi sắc mặt đúng là hạng nhá! Một giây trước còn ngại cùng anh triền miên, chỉ trong chớp mắt liền biểu diễn một màn ôm ấp yêu thương? Chỉ là, không có cách nào khác, vì anh thích nhất là biểu hiện cô lúc này?

Hắn tức giận véo nhẹ mũi cô, "Thiếu cái gì nói Dì Mai đi mua thôi."

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, thần bí nói, "Cái này không thể để cho Dì Mai mua!"

"Thứ gì không thể để Dì Mai mua?" Chung Soái tò mò hỏi, tiếp theo phản ứng kịp, ôm chặt thân thể của cô, cười mờ ám, "Chắc chắn không thể để Dì Mai mua, bà xã này, lần này thử loại có hình xoắn ốc có không được?"

Đồ mờ mờ! Lại có loại hình thù như vậy sao? Lần trước có loại hai tầng nóng lạnh thiếu chút nữa làm cho cô chết rồi. Cô không muốn lại bị giày vò.

Cô mắc cỡ bóp nhẹ bờ vai của anh, cau giận nói, "Không được!"

27. Chương 27: Đi Mua Sắm

Lúc ăn cơm, ông cụ ném khoai tây bánh rán, thật lòng thật ý khích lệ, "Mùi vị không tệ, đủ giòn đủ vị!"

Chung Soái nghe vợ được khen ngợi, lập tức lên tinh thần, "Ông nội, tiểu Hàm gói sủi cảo càng ngon hơn! Còn ngon hơn cả dì Mai nữa!"

"Nhìn cái bộ dáng hài lòng này của con, có bản lãnh con gói mấy cái cho ta xem, haha!" Ông nội Chung liếc nhìn cháu trai, sau đó nghiêng đầu nhìn Tiểu Tử Hàm, "Tiểu Hàm, con chớ đem thẳng nhóc này nuôi cho kén ăn, đến lúc đó trở về bộ đội ăn không quen phải chịu khổ!"

"Bà nội! Bà có thấy người ông nào xui khiến cháu dâu không nấu cơm cho cháu trai ruột hay không?"

Chung phu nhân chỉ cười không nói, ngồi xem hắn và lão già ba hoa. Bà đã lâu chưa thấy cháu trai vui vẻ cười như vậy? Trên bàn cơm Chung gia đã bao lâu không có nói cười chêm chọc, cãi vã náo nhiệt như thế này? Bà nghiêng đầu nhìn Tiểu Tử Hàm dịu dàng cười yếu ớt, đối với cháu dâu này vui mừng thêm một phần.

Tiểu Tử Hàm đang thưởng thức Chung Soái cùng ông cãi vã, thỉnh thoảng nghe được mẹ chồng gọi cô, không khỏi bật thốt lên, "Mẹ, mẹ gọi con?"

Giang Vận Hồng đối với cô thân mật gọi không quá tiếp nhận, nhẹ nhún mào, "Ừ! Muốn hỏi con bình thường mặc y phục của nhân hiệu nào?"

Tiểu Tử Hàm bị hỏi đến sững sốt, nhãn hiệu? Công việc của cô có lúc phải xuyên ăn mặc tươm tất, đồ ngày thường cũng rất tùy ý, nói nhãn hiệu, này Tiểu Hùng, không cùng PRICH coi như giống nhau chứ? Chỉ là vì tiết kiệm tiền, cô cũng là thường đến chợ bán đồ cũ tìm mua đồ trên mạng nếu nói đơn giản là hàng fake.

"Dạ, Con đều tùy tiện mua! Không có nhãn hiệu cố định."

Giang Vận Hồng đã sớm biết, giọng đầy vẻ khinh miệt nói, "Tối nay nói Chung Soái dẫn con đi mua mấy bộ quần áo. Sắp hết năm, trong nhà khách nhiều, cũng phải thăm người thân, mặc kệ con trước kia như thế nào, hiện tại thì đã là người của Chung gia, đi ra ngoài đại biểu là Chung gia, không thể làm trò cười cho người ngoài."

Cô lúng túng gật đầu, chợt linh ngộ cái gì gọi là hào môn sâu như biển.

“Ba cái quần áo gì đó cứ để sau hãy nói, trước tiên, ông muốn biết các cháu tính toán lúc nào thì làm hôn lễ?” Chung lão để bánh rán xuống, nghiêm túc hỏi.

Chung Soái nhìn nhìn cô, tiếp trả lời, “Nghe theo ông an bài, nhưng mà chúng con không muốn quá phô trương!”

“Phô trương dĩ nhiên không được, nhưng là nên có không thể thiếu, Chung Hoài Sơn ta cưới cháu dâu sao có thể không làm gì.”

Chung lão nói xong nghiêng đầu nhìn về Giang Vận Hồng, “Tiểu Mân, chuyện này ta giao cho con. Cũng không cần đi xem ngày, chúng ta từ trước đến giờ không mê tín. Ta xem cứ chọn một ngày đầu năm mà làm. Hôn lễ đơn giản, nhưng không thể quá sơ sài, chính con nắm rõ mà làm!”

Giang Vận Hồng vừa nghe lập tức sẽ phải chuẩn bị mở hôn lễ, nhất thời mất hứng, nhú mày không kiên nhẫn hỏi, “Cha, hiện tại liền an bài hôn lễ có thể quá sớm hay không?”

Chung Hoài Sơn nhướn mày lên, giọng đầy nghiêm khắc, “Sớm? Chẳng lẽ chờ đứa bé lớn làm hoa đồng cho bọn hần?”

Giang Vận Hồng bị cha chồng nói sắc đến mặt đỏ bừng, kìm nén bức bối nói không ra lời. Thật may là Chung Mộ Viễn lên tiếng giải vây, “Cha, Tiểu Mân nói rất có đạo lý, qua mùa xuân, chính là thời điểm con cùng Tiểu Mân bận nhất. Lại nói coi như đơn giản, khách mời, bữa tiệc những thứ này luôn là phải bận rộn. Áo cưới, nhẫn, ảnh cưới cũng không thể thiếu, chuyện quan trọng cả đời người không thể sơ sài, uất ức bọn trẻ.”

Thấy cha mình cau mày không lên tiếng, Chung Mộ Viễn tìm biện pháp hòa giải, “Con tính như vậy, thừa dịp Chung Soái nghỉ phép ở nhà, cho bọn nhỏ làm bữa tiệc đính hôn trước, mời bà con bạn bè thân thiết đến, coi như ăn bữa cơm, giới thiệu tiểu Hàm, tuyên bố hôn sự, hôn kỳ sẽ để từ từ rồi tính.”

Chung Soái nghe lời của cha hợp tình hợp lý, cũng lên tiếng hòa cùng, “Ông, cháu cũng tán thành đề nghị này. Thật ra thì, có một chuyện cháu đang muốn nhờ mọi người giúp một tay, cháu cùng tiểu Hàm thương lượng qua, muốn cho cô ấy điều đến Bắc Kinh trước, như vậy khi cháu không có ở đây, còn có cô ấy thay con chăm sóc mọi người!”

Vừa mới nói xong, lão phu nhân liền tiếp tán thưởng, hướng về phía con trai nói, “Mộ Viễn, con xem thử ngành nào thích hợp với tiểu Hàm, an bài nhanh một chút.”

“Dạ!” Chung Mộ Viễn cười đồng ý.

Thấy cha chồng trả lời nhẹ nhõm, Tiểu Tử Hàm làm 5 năm HR ở đáy lòng than thở, khó trách người người cũng muốn làm đại quan, người thường muốn tìm việc cũng thật khó khăn, có tiền cũng chưa chắc làm được nhưng lãnh đạo cũng chỉ là một cái búng tay nhẹ nhõm.

Ăn cơm xong Chung Soái quả thật mang theo cô đi mua y phục, Tiểu Tử Hàm đối với nhãn hiệu xa xỉ nhận thức chỉ ở lại LV, Gucci, Chanel mấy cái này nghe nhiều nên thuộc, không biết còn có nhiều thứ hơn nữa. Cho nên khi thấy Versace, Ferragamo, maxmara những thứ này trái với nhãn hiệu thường biết thì cô cảm giác mình tựa như vào đại quan viên, bị những thứ xa hoa làm hoa mắt.

Bọn họ đi vào Roger Vivier, cô bình thường không mang giày cao gót, Chung Soái cố ý chọn một đôi đế bằng đơn giản để cho cô thử, da màu hồng hợp với báo văn phía đầu, kiểu dáng rất đơn giản, mang vào chân đặc biệt dễ chịu.

“Như thế nào? Thích không?” Chung Soái hỏi.

Tiểu Tử Hàm vừa định gật đầu, nghiêng đầu, liền nhìn đến bảng giá giày, 6890? Cũng quá đắt đi, vượt qua một tháng tiền lương của cô. Cô vội vàng cời ra, đưa cho nữ nhân viên phục vụ, giả bộ không vừa ý mà lắc lắc đầu, “Cảm giác không phải rất thoải mái!”

Vẫn đi theo phía sau bọn họ, nữ nhân viên phục vụ ngượng ngùng nhận lấy giày, quan sát trang phục Tiểu Tử Hàm, giễu cợt cười khê, “Giày RV vốn là làm thủ công, nổi danh thoải mái, rất nhiều ngôi sao lớn đều fan trung thành của hãng, sao đến một người như cô lại không thoải mái chứ?”

Tiểu Tử Hàm đương nhiên nghe ra sự giấu cợt trong lời nói của cô ta, nhưng chỉ là cười nhạt, giặt nhẹ tay áo Chung đẹp trai, “Chúng ta đi tiệm khác nhìn một chút đi!”

Nữ nhân viên phục vụ chắc chắn cô sẽ không mua, liền hừ lạnh một tiếng, dùng thanh âm không lớn không nhỏ nói thầm, “Sợ là nhìn cả trung tâm thương mại cũng tìm không ra nơi để cho cô thoải mái.”

Lần này Tiểu Tử Hàm không giận, nhưng Chung Soái đã nổi giận.

Hắn hoắc mắt xoay người, híp mắt căm tức nhìn nữ nhân viên phục vụ dùng vải mềm lau giày lạnh lùng chất vấn, “Trước khi vào làm không ai dạy cô ngăn vạ lần không được mắt chó nhìn người thấp sao?”

Nữ nhân viên phục vụ nghe Chung Soái ám dụ cô là chó, giận đến mặt đỏ bừng, không khách khí hồi kích, “Tôi đây là tốt bụng, sợ các người đến nhầm chỗ, mới đề nghị đi chỗ khác mà xem?”

Tiểu Tử Hàm thấy mặt Chung Soái đen xuống, vội kéo tay áo của hắn, ý bảo hắn nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Nhưng Chung đoàn trưởng là ai, không sợ trời không sợ đất, có thể bị nhân viên quèn của một cửa hàng nhỏ như vậy khi dễ sao?

Hắn trở tay giữ chặt cổ tay Tiểu Tử Hàm, mặt lạnh móc ra điện thoại, “Nhóc Lục, cậu quản lý cái trung tâm rách nát này thế nào vậy, anh như thế này còn không vào được?”

Đầu bên kia Chu Duyên bị hỏi đến như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì), dưới trướng hắn có tất cả mười trung tâm thương nghiệp lớn nhỏ, hắn làm sao hiểu được Chung Soái nói là cái nào, chỉ là nghe giọng điệu Chung Soái, chắc là ai không mở to mắt, đắc tội đoàn trưởng, vì vậy vội cười lấy lòng, “Anh ba, anh muốn mua gì, em cho nhân viên đưa đến tận nhà!”

“Chị dâu cậu ở Roger Vivier nhìn trúng một đôi giày, chỉ là. Thôi, anh nên đi chỗ khác.” Hắn cố ý kéo dài âm, chưa nói xong liền cúp điện thoại.

“Đừng.” Chu Duyên nghe trong điện thoại ục ục một tiếng, thầm kêu hồng bét.

Roger Vivier? Chu Duyên vượt màn hình, rốt cuộc nhớ tới, chính là lúc khai trương tìm Triệu Vi cùng hắn đi cắt băng khánh thành.

Hắn nhấn điện thoại nội bộ gọi thư ký, “Đi, nhanh gọi điện thoại đến Ngân Thái, gọi Trần Bản lập tức đến cửa hàng RV một chuyến.”

Thư ký không rõ chân tướng, kinh ngạc hỏi, “Sao thế?”

Chu Duyên nắm lên áo khoác trên ghế dựa, vỗ trán thở dài, “Một kẻ không mở to mắt đã đắc tội Chung thiếu gia, anh ấy gọi điện thoại tới hỏi tội đấy. Cậu từ chối hội nghị chiều nay giúp tôi, tôi phải tự mình đi một chuyến, nếu không không chừng tôi sẽ gặp rắc rối lâu hơn đó!”

Bên này Chung Soái mới vừa mang theo Tiểu Tử Hàm chuẩn bị đi, vừa ra khỏi cửa liền đụng phải lão tổng của trung tâm Ngân Thái vô cùng lo lắng chạy tới—— Trần Bản.

Trần Bản không biết Chung Soái, có thể bằng vào thư ký Chu Duyên hình dung, một nam một nữ, nam đẹp trai nữ mỹ, nam khí thế bức nhân, nữ xinh đẹp linh lung, lập tức xác nhận thân phận của bọn họ.

Thấy bọn họ sắp đi, Trần Bản lập tức tiến lên gọi lại Chung Soái, cung cung kính kính đưa lên danh thiếp, “Chung thiếu gia, Xin chào, tôi là người phụ trách Ngân Thái, tôi họ Trần, đây là danh thiếp của tôi!”

Chung Soái nhận lấy danh thiếp nhìn lướt qua, tiện tay cất vào trong túi, trên mặt nhàn nhạt, không nhìn ra một tia tình tự, khí thế cường đại tạo thành một loại áp lực bức người.

Trần Bản cũng là người từng trải việc đời, nhưng bị Chung Soái như vậy không mặn không nhạt nhìn, tâm thế không có tiền đồ phù phù cuồn cuộn loạn mấy cái, liên tục vài hộp hít sâu sau mới kéo ra nụ cười nghề nghiệp, “Chu Đồng nói ngài mua đồ trong trung tâm không được vui, gọi tôi xuống xem một chút trước. Ngài ấy cũng lập tức chạy tới!”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi kỳ quái, các người mở cửa làm ăn, sao lại còn kỳ thị khách hàng?” Nói xong còn ngụ ý mà nhìn về nữ nhân viên phục vụ.

“Khiến khách hàng hài lòng là tôn chỉ vĩnh hằng của chúng tôi, chúng tôi làm cho ngài không vui chuyện này đã làm chúng tôi vô cùng áy náy. Người phụ trách RV khu Trung Quốc cũng đang chạy tới. Cô ấy nói muốn tự thân nhận lỗi với ngài.” Trần Bản cúi sâu người chào, chân thành nói.

Nữ nhân viên phục vụ kia ngược lại giật mình, thấy thái độ Trần Bản đối với Chung Soái lập tức hiểu mình có thể đã đắc tội quý nhân, nhanh chóng đi tìm chủ cửa hàng nhờ giúp đỡ. Kết quả lúc cửa hàng trưởng đi tới lại nghe được Trần Bản nói đại boss cũng đang trên đường chạy tới, trong lòng thầm kêu không ổn, đừng nói cho cô gái không có mắt kia cầu cạnh, ngay cả phần công tác này của cô ta nói không chừng sợ cũng không giữ được?

Cô hung hăng trừng mắt nhìn nhân viên phục vụ, mặt mũi tràn đầy tươi cười mà đi đến trước mặt Chung Soái, “Tiên sinh, thật sự xin lỗi, mới vừa rồi nhân viên tiệm chúng tôi nói chuyện không thỏa đáng, khiến ngài không vui, chúng tôi sẽ xử lý nghiêm. Hay ngài xem còn cần cái gì, để tôi phục vụ ngài được không?”

Chung Soái hừ lạnh một tiếng, “Không cần! Da của tôi dày, không có gì không vui. Nhưng mà bà xã tôi không thoải mái!”

Cửa hàng trưởng nghe vậy vội vàng hướng Tiểu Tử Hàm dịu dàng mỉm cười, “Tiểu thư, thật rất xin lỗi!”

Tiểu Tử Hàm bình thường thì không phải là người thích gây sự, thấy đối phương nói xin lỗi liền muốn dàn xếp ổn thỏa, vì vậy hài hước nói, “Không có chuyện gì, tôi cũng không phải có trái tim bằng thủy tinh!”

Cửa hàng trưởng vừa nghe, nhất thời nhẹ một hơi, liền tiếp nói ba tiếng cảm ơn.

Chung Soái nhìn thái độ bà xã thâm than, nha đầu này đối với người nào cũng tốt như vậy!

“Nếu bà xã tôi nói không có chuyện gì, thì coi như xong đi!” Hần nhàn nhạt nói xong, dặt tay Tiểu Tử Hàm, chuẩn bị đi. Sau đó. Vừa quay đầu liền trông thấy người phụ nữ đậm đầu đi tới và Chu Duyên đang chạy ở phía sau. Chân đã bước ra đành ngừng hai giây nữa rơi xuống đất.

“Chung tổng!” ,

“Chu Đồng!”

Liên tiếp kêu lên để cho hần giật mình tỉnh lại. Hần kinh ngạc nhìn nhìn chăm chú vào người phụ nữ được gọi là “Chung tổng”, nhìn lại một chút bộ mặt phiến muộn bất đắc dĩ Chu Duyên phía sau, mặt mày càng phát ra thâm thúy bén nhọn, muốn nắm tay Tử Hàm rời đi.

Nhưng mỹ nữ kia lại nhất thời gơ bàn tay ngọc cản bọn họ lại, âm thanh mang theo nét run run khê khê một tiếng “Anh ba!”

28. Chương 28: Quá Khứ Của Chung Soái (thượng)

Anh ba?

Tiểu Tử Hàm kinh ngạc quan sát cô gái đối diện.

Đó là một cô gái xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo mỹ lệ, da thịt trắng nõn trơn mềm, đồ công sở bao bọc vóc người hấp dẫn, tóc quăn ngang eo màu đen gọn thật to tùy ý xỏa làm cô thêm mấy phần quyến rũ xinh đẹp.

Tiểu Tử Hàm cứ như vậy nhìn cô ta kinh ngạc ngưng mắt nhìn chòng của mình, một đôi mắt tựa hồ cất giấu thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, cùng muôn ngàn yêu hận cất chứa, giống như qua nửa thế kỷ, cô gái kia mới nức nở thốt ra mấy chữ, “Anh ba, đã lâu không gặp!”

Cho dù chậm chạp đến đâu đi chăng nữa, Tiểu Tử Hàm cũng đoán được cô gái này cùng Chung Soái nhất định là có chuyện xưa. Bên cô Chung Soái quá mức lạnh lạnh bình tĩnh, thần sắc không nhìn ra một tia tâm tình, nhưng tay dặt tay của cô khê run, tiết lộ nội tâm chân thật.

Cô cắn môi thử rút tay bị cầm tới sưng đỏ, tiếc rằng sức nắm càng lớn — Rất đau! Nhưng cũng không bằng đau trong tim, như lắng trĩ, vừa chua vừa chát, khó chịu, cô vô lực chống đỡ.

“Anh làm đau tay em rồi!” Cô lắc lắc tay hắn, nhẹ giọng nhắc nhở. Kì thực cố ý đánh võ tình thế lúng túng trước mắt. Cô có rộng lượng đến đâu, cũng không cách nào dễ dàng tha thứ chồng của mình không chút kiêng kỵ cùng tình nhân cũ ẩn tình nhìn thẳng vào mắt.

Chung Soái phản ứng kịp, lập tức buông cô ra tay, bàn tay đổi thành vòng quanh hông của cô, “Đi thôi!”

Mỹ nữ thấy bọn họ sắp đi, vội vàng lên tiếng ngăn cản, “Anh ba, chờ một chút!” Sau đó hướng về phía cửa hàng trưởng nói, “Đem món đồ vị tiểu thư này chọn gói lại mang đến đây.”

Tiểu Tử Hàm còn chưa kịp từ chối nhã nhặn, Chung Soái đã cứng rắn cự tuyệt, “Không cần, tôi không cần đồ của em!”

Những lời này giống như một đòn nghiêm trọng, khiến thân thể mảnh khảnh của cô gái lắc lư, sắc mặt càng thêm tái nhợt, đáng thương nhìn Chung Soái, giọng mang nghẹn ngào nói, “Chỉ là một chút tâm ý của em!”

Giọng uất ức cầu toàn như vậy khiến Tiểu Tử Hàm mềm lòng, cô trấn an siết chặt tay Chung Soái, hướng về phía mỹ nữ cố gắng kéo ra nụ cười, “Tôi chỉ cần đôi giày kia, cái khác không cần.”

Thấy Chung Soái còn muốn cự tuyệt, Chu Duyên vội vàng đi ra mà hoà giải “Chung Dao, giày này tính vào trưởng mục của anh, xem như là quà ra mắt chị dâu!”

Tiểu Tử Hàm tinh tường thấy khi Chu Duyên nói ra hai chữ “Chị dâu” thì trên mặt Chung Dao cũng không giấu được nét ưu thương nồng đậm, như vậy, ép tới mức cô đều có chút không thở nổi.

Chu Duyên xung phong nhận đồ, cười khanh khách theo sát Chung Dao chào hỏi, “Tiểu Dao, chúng ta đi trước, hôm nào gặp lại.”

Không đợi Chung Dao nói gặp lại, Chung Soái liền lôi kéo Tiểu Tử Hàm bước nhanh đi ra ngoài. Hắn bước rất ổn, không nhanh không chậm, chút nào cũng không nhìn thấy bất kỳ hốt hoảng cùng gấp, nhưng Tiểu Tử Hàm chính là biết, hắn là mang theo hoảng hốt thoát đi.

Đi ra khỏi Ngân Thái, Chu Duyên giơ tay lên xem một chút nói, “Anh ba, cùng nhau ăn cơm trưa chứ?”

“Không cần, còn có rất nhiều đồ muốn mua.” Tiểu Tử Hàm mỉm cười từ chối nhã nhặn.

Chu Duyên nhìn Chung Soái một bên thần sắc lạnh lạnh khó phân biệt, cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ đem giày đưa cho cô, lễ phép khách khí nói, “Chị ba, có rảnh thì tới công ty em ngồi một chút, ngay trước mặt không xa.”

Tiểu Tử Hàm nhàn nhạt mà cười.

Khi Chu Duyên cùng bọn họ đi bãi đậu xe lấy xe, hai người một trước một sau, cách một cánh tay, nhìn như có thể đụng tay đến, kì thực xa thật xa. Tựa như cô cùng hắn, rõ ràng đã làm qua chuyện tình thân mật nhất, lại sờ không tới bí mật tốt đẹp trong lòng hắn.

Đang cúi đầu ăn năn hối hận, phía trước Chung Soái đột nhiên dừng lại, hại cô cầm đầu ngã đụng sống lưng hắn bèn chắc, đụng đau đến mức cô phải hét lên, “A!”

Chung Soái vội vàng ôm cô, đỡ đầu của cô lên, bắt mắt hỏi, “Nghĩ gì thế? Không nhìn đường?”

“Không có gì, hơi đói rồi.” Cô lắc đầu, nhanh chóng đổi đề tài.

“Vậy muốn ăn gì?” Chung Soái thay cô mở cửa xe.

Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu nghĩ, “Đi ăn vịt quay đi, vịt quay Bắc Kinh!”

“Tốt.”

Xe ra khỏi Ngân Thái, đi thẳng về hướng đông, cuối cùng dừng lại ở khách sạn Trường An Nhai Bắc Kinh. Bọn họ đi ăn món Đạm gia, nơi bán vịt quay Bắc Kinh ngon nhất. Nhìn da vịt quay mỏng thơm ngon trên bàn, Tiểu Tử Hàm đột nhiên hiểu, thì ra là nếu nói không xứng đôi chính là khi nói ăn vịt quay, cô chỉ nghĩ tới Toàn Tụ Đức, Chung Soái lại như chuyện đương nhiên mà dẫn cô tới Đạm gia. Còn Chung Dao thì sao? Bọn họ có phải môn đăng hộ đối hay không, tri tâm thân mật cùng chung ý nghĩ?

Một bàn mỹ vị thức ăn tinh xảo chợt khiến Tiểu Tử Hàm cảm thấy trong lòng đặc biệt buồn, từ khi thấy Chung Dao liền xuất hiện lo lắng tựa như một tảng đá lớn đè ở ngực của cô, cô rất muốn vung đại chùy, tại chỗ biểu diễn ngực có thể đập bể tảng đá lớn. Cô muốn học nữ chủ trong phim truyền hình, nín lấy cổ áo của Chung Soái, nước mắt nước mũi, khàn cả giọng chất vấn, “Anh nói đi, cô ấy rốt cuộc là ai, anh cùng cô ấy rốt cuộc là quan hệ gì.” Sau đó quăng cho hắn một cái tát, giận dữ đi, đợi hắn khắp thế giới tìm cô, khiêu nhường giải thích, đồ dành cô trở về.

Nhưng cuộc sống không phải phim truyền hình, la lối om sòm là cần tư cách, chỉ có người yêu nhau thật sự mới có tư cách không có sợ hãi. Chung Soái không thương cô, vả lại từ vừa mới bắt đầu liền nói rõ sẽ không cho cô tình yêu, Những ngày qua, hắn đối với mình dịu dàng, tỉ mỉ che chở cũng chỉ là một người chồng tốt sủng ái đối với vợ, sủng ái cùng yêu, chỉ nhiều hơn một chữ, lại ít đi vạn trượng hàm nghĩa.

Hiểu đến chỗ này, Tiểu Tử Hàm cười khổ lắc đầu, gắp lên một khối vịt nướng phủ tương ngọt bao vào da mặt trong, nhét vào trong miệng

tỉ mỉ nhai, giống như là thưởng thức món ngon nhất trên đời, một miếng, hai miếng. Cô cứ như vậy ưu nhã giải quyết xong cả bàn vịt nướng, lại thần thờ ăn hết thịt om Đại Hà thơm lừng, cuối cùng xử toàn bộ chén vẩy cá hoàng kim ...Dạ dày càng ngày càng căng, tâm lại càng ngày càng trống rỗng, cho đến khi thức ăn trên bàn đều không còn, cô mới hạ đũa, vuốt dạ dày, lau khô miệng, gõ nhẹ mặt bàn, kêu tỉnh Chung Soái từ lúc mang thức ăn lên không bao lâu liền tự nhiên nhìn ngoài cửa sổ, “Hồi hồn thôi!”

Trên mặt Chung Soái thoáng qua một tia khó chịu, tựa như đứa bé lên lớp trốn học bị thầy giáo bắt được, chỉ là cười khan không nói lời nào, nhưng khi tầm mắt của hắn liếc về chén bát trên bàn trống không nhất thời sợ ngây người, “Em ăn nhiều như vậy?”

Tiểu Tử Hàm cười gật đầu, hớp một hớp trà đã lạnh từ lâu, từ từ nói, “Mới vừa rồi em tự nói với mình, chỉ cần anh ngẩng đầu nhìn em một cái, em sẽ không ăn nữa. Nhưng.” Cô dừng một chút, mím môi cố gắng cười, “Có thể chúng ta hiểu nhau quá ít.”

Nhìn trên mặt cô cười như không cười, Chung Soái sinh lòng áy náy, “Thật xin lỗi, anh mới vừa rồi.”

“Cô ấy là ai?” Tiểu Tử Hàm cắt đứt lời của hắn, hỏi ra nghi vấn đã đè nén đã lâu. Cô biết không nên hỏi, Tiểu Tử Hàm cũng biết cô nhận thức như vậy, người gây sự sẽ không in hình cùng đối phương để lối thoát. Nhưng mà, mới vừa rồi, khi cô vừa ăn thức ăn không biết ngon, vừa lặng lẽ van xin hắn từ trong trí nhớ rút người ra, ngược mắt nhìn mình thì lý trí tỉnh táo của Tiểu Tử Hàm đã bị lãng trí xử tử rồi.

Chung Soái bị hỏi đến sững sờ, lòng mảy xiết chặt, không kiên nhẫn trả lời, “Một người bạn mà thôi!”

Tiểu Tử Hàm siết chặt khăn ăn, cười lạnh hỏi, “Bạn gái?”

Chung Soái chợt nhíu mày kinh ngạc ngưng mắt nhìn cô gái bên cạnh, là cô quá mức thông suốt, có thể hiểu rõ tất cả? Hay là đối với Chung Dao, hắn vẫn không có học được bản lãnh bỏ qua nhẹ nhàng?

Chung Soái quét mắt nhìn chén bát không trên bàn, còn có cô gái gốc này rõ ràng rất sợ hãi lại cố cười, trong lòng dâng lên từng trận chua xót, ngực buồn đau, loại đau này so với chợt nhìn thấy Chung Dao còn khó chịu hơn, khiến cho hắn khó thở.

Tiểu Tử Hàm thấy hắn chau mày lại thật lâu không nói lời nào, trong lòng vô cùng hối tiếc. Cô đang làm gì thế này, anh ấy cũng đã không để ý mình đã ly dị, cô có tư cách gì đi dây dưa những chuyện cũ năm xưa. Nhưng. Cô lại không thể nhịn được để ý, không thể nhịn được so đo, không nhịn được để in hình biến thành phụ nữ ghen tuông ngọt ngào vì bạn gái trước.

Cô luôn cho rằng yêu sẽ cho người tính toán chi li, cho nên cùng chồng trước yêu nhau trong hôn nhân, cô cẩn thận từng li từng tí bảo vệ tình cảm của mình, không động tình, không giao tâm, mới để cho Vạn Đường có thể mạnh mẽ trách cứ cô, “Cô trách tôi tìm Tiểu Tam, vậy cô có yêu tôi sao? Mọi thứ của cô đều hơn cô ấy, nhưng cô ấy yêu tôi, mà chuyện này cô còn kém xa.” Nhưng đối với Chung Soái, cô lại mất tâm, hắn dịu dàng, hắn bảo vệ, hắn cưng chiều, hắn cam kết một cách âm thầm. Từng chút một gặm nhấm phòng tuyến của cô, từng bước một cướp đi tâm của cô, để cho cô hăm sâu đi vào, không bỏ được nữa.

Nhưng mà, cô chưa bao giờ suy nghĩ sâu xa qua, thật ra là hoàn toàn không dám suy nghĩ sâu xa hẳn có yêu cô hay không, hoặc là có thể yêu cô hay không. Lúc phát hiện mình động tâm cô cũng sợ hãi, dù sao hôn nhân của bọn cô là thành lập ở trên cơ sở không tình cảm, như ban đầu lời hắn nói, “Tôi yêu doanh trại, yêu đời lính, yêu quân trang trên người, sợ là không thể phân chia thêm tình yêu cho gia đình.” Cô lại dâng lên hi vọng, có lẽ là hắn không biết yêu, cũng không cần phải nóng vội, nhưng bọn họ có thời gian cả đời, tin tưởng một ngày nào đó hắn sẽ yêu mình. Cho đến mới vừa rồi nhìn thấy phản ứng khi hắn nhìn Chung Dao, Tiểu Tử Hàm mới tỉnh ngộ, thì ra mình đã đoán sai, không phải hắn không biết yêu, mà là cô không phải người hắn yêu.

Làm cho người ta khó chịu, tình huống hiện tại này, cô tựa hồ ngay cả tư cách để trách cứ cũng không có, hắn cũng chưa từng cam kết sẽ yêu cô, kịp thời mà trần trụi, lúc tình đến nồng nàn cũng không từng nói qua ba chữ kia, lại càng không từng yêu cầu mình phải thương hắn. Cho nên cuối cùng lỗi ở cô, là cô vượt khuôn rồi, cô quá tham, thế nhưng mơ mộng được hắn yêu.

Lòng người không nên tham chuyện rắn nuốt voi, đây là cô tự tìm khó chịu, đáng đời.

Tiểu Tử Hàm tự giễu cười cười, mím môi nhẹ giọng nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, em không nên hỏi. Em quá phận rồi!”

Nụ cười cứng ngắc ảm đạm này khiến tâm Chung Soái căng thẳng, hắn biết đó là vẻ mặt cô che giấu tâm tình khổ sở, loại cố tình ần nhẩn này càng làm cho hắn bận tâm không thôi, hận không thể đem cô ôm vào trong ngực, xóa đi nét đau lòng trên mặt cô.

Chung Soái nghĩ như vậy, cũng làm như vậy. Hắn bá đạo bế cô ngồi ở trên đầu gối, không nhìn cô nhỏ nhẹ giãy giụa, nhốt chặt cô thật chặt, cầm đặt tại trên hõm vai cô, bàn tay nhẹ tách quả đấm siết chặt của cô ra, “Em là bà xã anh, em không nên hỏi thì người nào nên hỏi? Chỉ là vừa mới rồi anh đang suy nghĩ, người kia nói là bạn gái là không đúng, là bạn gái trước!”

Tiểu Tử Hàm hơi run lên, mặc dù đáp án này đã đoán trước, nhưng từ trong miệng hắn lấy được đáp án cũng làm cô hơi bị khổ sở. Cô cúi đầu nhìn chăm chú vào bàn tay bọn họ giao nhau, không khỏi bật thốt lên hỏi ra, “Sao hai người lại chia tay?”

Thân thể sau lưng chợt cứng còng để cho lòng của cô càng nặng nề như rơi sâu vào đáy vực, đang lúc cô muốn nói “Xin lỗi” thì thanh âm trầm thấp của Chung Soái vang lên, “Tiểu Hàm, mặc kệ vì cái gì, anh cùng cô ấy đều đã qua..., quan trọng nhất chính là bây giờ chúng ta là vợ chồng.”

“Vợ chồng nên thẳng thắn phải hay không?” Giọng cô mang theo nét run rẩy, mặc dù trong đáy lòng đã muốn quên đi, nhưng cô thật muốn biết Chung Soái cùng người khiến hắn hoang mang sợ hãi rốt cuộc có chuyện xưa gì, dù là, sẽ làm hắn và cô đều đau.

Chung Soái thu lại nét mặt, nhẹ giọng hỏi, “Em thật muốn biết?”

“Ừ. Em muốn biết sự thật.” Cô hất cằm lên, mặt kiên định. Cô thà bị đau chân thật cũng không cần xinh đẹp dối trá.

Chung Soái ngưng mắt nhìn Tiểu Tử Hàm quật cường, bất đắc dĩ thở dài, mang theo vài phần đau lòng mắng, “Đứa ngốc!”

Giọng dịu dàng như vậy khiến Tiểu Tử Hàm không có tiền đồ hóc mắt đỏ lên, nhưng cô vẫn quật cường nghiêng đầu sang chỗ khác thúc giục, “Nói đi!”

Nói đi, cô đã chuẩn bị tâm lý xong rồi.

Chung Soái nắm tay của cô, tiêu điểm bắt đầu mơ hồ, một hồi lâu hắn mới thở dài mở miệng, “Lúc biết cô ấy là khi anh 18 tuổi.”

29. Chương 29: Quá Khứ Của Chung Soái (tt)

Xem xét trước sau, suy nghĩ nặng nề trước sau, như vậy mới là tính tình của Chung Soái. Sự việc đột ngột ở tuổi 18 đối với Chung Soái mà nói thật là khó quên.

Vượt qua ngàn vạn thí sinh, với thành tích xuất sắc hơn sáu mươi điểm, anh thuận lợi thi vào trường “Trong quân Thanh Hoa” là ĐH Khoa Học Tự Nhiên quốc phòng. Mặc dù mẹ anh không hài lòng đối với việc anh rõ ràng có thể đi đại học T hoặc P sao cứ muốn thi vào trường quân đội, nhưng Chung gia là tướng môn thể gia, ông nội trong quân đội rất có uy vọng, bản thân bà cũng là một văn chức quân nhân, hơn nữa bà cũng biết trở thành một quân nhân là ý nguyện từ nhỏ của anh, cho nên cũng chỉ là tượng trưng nói thăm mấy câu đáng tiếc là xong.

Giấy trúng tuyển trường quân đội gửi đến rất sớm, khi anh nhận được thư thông báo thì nhóm thi tốt nghiệp trung học trong viện đều vẫn còn chờ thông báo, mặc dù tin tưởng vào thành tích của mình, nhưng trước khi lấy được tin tức xác thực, anh cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở nhà không dám khinh suất. Không có bạn bè chơi cùng, anh một thân một mình nhàm chán cực độ, vì vậy đồng ý cùng ông nội trở về quê sửa chữa Từ Đường, cũng chính từ đó anh gặp Chung Dao.

Bây giờ nhớ lại anh vẫn có thể nhớ lại mùa hè nóng bức đó, ánh mặt trời chói mắt xuyên qua cửa hiên phòng Tổ khắc hoa, trên mặt đất là một cái bóng dài, Chung Dao đứng ở chỗ giao giữa sáng và tối, ánh mặt trời bao phủ ở đầu vai của cô, gương mặt điềm tĩnh, lúc sáng lúc tối cô ngọt ngào gọi anh: “Anh.”

Chung Soái không tin vào chuyện yêu từ cái nhìn đầu tiên, thậm chí không tin trên thế giới này thật có việc như trên sách miêu tả... Không phải là nàng không cưới, không phải là chàng không lấy, sống chết vì tình yêu. Anh hâm mộ tình cảm ôn nhu của ông bà mình, nhưng anh biết đó không phải là yêu mà gần như là trách nhiệm cùng tình thân, mà giữa cha mẹ anh, chưa thể nói tới yêu, nhiều lắm là bằng mặt không bằng lòng, thực tế chỉ là quan hệ hợp tác. Mà so sánh với những anh em khác, tình cảm của anh 18 năm qua càng thêm sạch sẽ giống như tờ giấy trắng, không cùng cô gái nào trong khu nhà bồi dưỡng được tình nghĩa thanh mai trúc mã, cũng không coi trọng nữ sinh xinh đẹp nào trong trường học, hoặc chính xác phải nói là, anh thậm chí không quá thích những cô gái cài tóc dịu dàng, quần áo thực nữ, giọng nói nũng nịu, thấy nam sinh thì cố làm ra vẻ cô gái nhỏ. Vì vậy cùng với nam thanh niên khác trong đại viện, cũng có bề ngoài sáng sủa như vậy, nhưng các cô gái đều không muốn tiếp cận với anh, cũng có ít người thích anh, dám dừng cảm đến gần anh nhưng cuối cùng đều bị anh vì không hiểu gì chuyện tình cảm mà nổi cáu. Vì vậy anh không mong mình có được tình yêu, càng không muốn có thể yêu cô gái này trong lần đầu gặp mặt.

Nhưng trong giây phút nhìn thấy Chung Dao, anh như người mất hồn, đột nhiên những câu thơ đã từng viết qua trở nên thật dễ hiểu, “tình cờ gặp gỡ, vừa hợp lòng ta, tình cờ gặp gỡ, cùng sánh duyên lành.”

Trước khi biết Chung Dao, Chung Soái nghĩ rằng các cô gái chỉ có hai kiểu, hoặc như giai lệ miền Bắc thon dài trong sáng, hoặc như mỹ nữ miền Nam nhỏ nhắn linh hoạt, nhưng Chung Dao lại là sự kết hợp hoàn hảo giữa hai kiểu, thon dài nhưng thân thể cũng không to lớn, ngũ quan trong sáng, linh hoạt, tính tình kết hợp cả hai miền Nam Bắc, sáng sủa hào phóng, chân thật, nhưng cũng không cứng ngắc như con trai, giọng nói dịu dàng “Anh ba” như tan chảy thành nước, “Thanh Dương Uyển Hề, Uyển Như giường nhẹ” chính là để nói đến cô gái này.

Kỳ nghỉ mười ngày thật ngắn ngủi, bọn họ cùng nhặt cua bên bờ biển, cùng bên nhau ngắm mặt trời, cô cười vui như chuông bạc, cô dí dỏm, nghịch ngợm. Tựa như từng tia nắng mặt trời chiếu vào trong lòng của anh, tình yêu giống như cây nhỏ được quang hợp, trưởng thành, nở hoa.

Bọn họ yêu nhau, một năm, hai năm. . . Mười năm. Trong mười năm, bọn họ vẫn luôn yêu xa, đầu tiên là Sơn Đông cùng Hồ Nam, sau lại lại thành Bắc Kinh cùng Hồ Nam. Có một lần Chung Dao thi tốt nghiệp trung học nói rằng sẽ dự thi đại học Trường Sa, nhưng bị Chung Soái cự tuyệt, bởi vì anh tin chắc chỉ cần có tình yêu, khoảng cách xa xôi cũng không là vấn đề, cách xa hơn một ngàn cây số nhưng trái tim vẫn hướng về nhau.

Chung Dao thi vào Bắc Nghiêm thì Chu Duyên từng lo lắng nhắc nhở anh, “Anh, nghe nói Bắc Nghiêm là nơi phồn hoa, ngộ nhớ Tiểu Dao.” Khi đó, anh cười lắc đầu, kiên định trả lời, “Tiểu Dao tuyệt đối sẽ không thay đổi!” Bởi vì anh tin tưởng cô và mình giống nhau, ngay từ sau mùa hè đó tất cả đều trao hết cho nhau.

Tốt nghiệp anh được chọn vào hải quân chiến đội Lục Binh, mặc dù anh phụ trách điều tra tin tức, nhưng cũng giống như mọi người, phải tiếp nhận nghi thức huấn luyện ma quỷ địa ngục. Bốn năm tháng sống đã ngoại là chuyện thường, đừng bảo là gặp mặt, ngay cả điện thoại, tin tức cũng coi là xa xỉ. Trong mấy năm

đó, anh không thể không lo lắng cô xinh đẹp như vậy có thể sẽ xuất hiện người đàn ông ưu tú hơn bên cạnh cô, cũng cảm thấy áy náy vì làm bạn trai nhưng không thể ở bên lúc cô ngã bệnh, chịu uất ức, nhưng Chung Dao cũng không làm khó anh, trong một lần anh nghỉ phép đem bản thân mình giao cho anh, cũng giống như một lời hứa hẹn, nhìn thấy một màu đỏ thắm trên giường Chung Soái ôm thật chặt cô trong ngực, tình cảm sâu sắc, “Tiểu Dao, anh nhất định sẽ lấy em, chỉ lấy một mình em.”

Phục vụ năm năm, với biểu hiện sâu sắc Chung Soái được lựa chọn và điều động về Bắc Kinh, ngày đó nhận được lệnh điều động, chuyện đầu tiên anh làm chính là đến tiệm kim hoàn mua một chiếc nhẫn kim cương rồi bay thẳng đến Bắc Kinh.

Ngày đó, được Chu Duyên nói mình không hiểu lãng mạn nên anh đã học bộ dạng trên TV, cầm 99 đóa hoa hồng cùng chiếc nhẫn đứng ở công ty cô, mặc cho bao nhiêu người soi mói, quỳ xuống, nhìn thật sâu vào cô gái anh yêu, chậm rãi nói, “Chung Dao, lấy anh nhé!”

Mọi người vây xem phát ra tiếng hoan hô mãnh liệt, Chung Dao rưng rưng lao vào trong ngực anh, mặc dù anh cảm thấy hành động mình rất ngốc nghếch, nhưng anh cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời.

Chỉ là anh không có nghĩ đến đạt được hạnh phúc chân chính kia quá khó khăn, gia đình luôn luôn chủ trương tình yêu tự do thế nhưng khi biết được tình yêu của anh và Chung Dao thì phản đối mãnh liệt. Lý do thật gượng ép, bởi vì bọn họ là họ hàng gần, ông cố của bọn họ là cùng một người, trước kia huyết thân sáu đời, nay luật pháp cũng chỉ là nói ba đời, bọn họ sao có thể là họ hàng gần.

Vừa bước sang tuổi 28, Chung Soái lần đầu tiên cãi lại gia đình, náo loạn, đã khóc, đã quỳ xuống cầu xin, gây của ông nội, cha mẹ đe dọa đoạn tuyệt quan hệ cũng không làm anh lùi bước, cuối cùng trong nhà đành phải vận dụng quan hệ đem anh điều đến thành phố X, nói là tăng tầng rèn luyện, thực chất là muốn tách bọn họ ra.

Chung Soái không sợ lần nữa chia lìa, anh tin tưởng tình yêu đã trải qua nhiều năm như vậy, bọn họ có thể chống lại tất cả, thậm chí tính toán tiền trăm hậu tấu, nhưng lúc anh nói muốn đăng kí kết hôn thì Chung Dao cự tuyệt, “Chung Soái, con gái có mấy cái mười năm? Em đợi đủ rồi, không muốn vĩnh viễn chờ đợi!”

“Tiểu Dao, trước tiên chúng ta có thể đăng ký kết hôn, nếu như em nguyện ý, em theo anh cùng đi thành phố X có được hay không?” Chung Soái nắm chặt tay cô, gấp gáp nói.

Chung Dao lắc đầu, kiên quyết nói, “Em không muốn một cuộc hôn nhân không có chúc phúc, người nhà anh không đồng ý, em sẽ không đi theo anh đăng ký. Em cũng sẽ không vì anh buông tha công việc ở Bắc Kinh.”

Đối với câu trả lời của Chung Dao, Chung Soái rất bất ngờ, nhưng anh hiểu cô khó xử, anh cam kết, “Ba mẹ anh nhất định sẽ đồng ý, hãy tin tưởng anh, cho anh thêm một chút thời gian.”

Chỉ là anh nằm mơ cũng không nghĩ tới, thời điểm anh khốn khổ chống lại gia đình, thì Chung Dao đã đợi không kịp.

Cô không hề tiếp điện thoại của anh, cũng không chịu gặp mặt, anh chỉ đứng chờ ở dưới lầu nhà cô, sau đó nhìn cô từ trên xe một người đàn ông xuống, cùng hân hôn tạm biệt, ngay lúc đó anh như con sư tử giận dữ, xông lên bắt được người đàn ông kia, nhưng ngay khi quơ quyền thì nhìn rõ ràng diện mạo người kia, sau đó giật mình, “Anh hai?”

Tại sao có thể là người anh họ mình kính trọng nhất từ nhỏ chứ?

Quả đấm hung hăng nện ở trên cửa sổ xe, cửa thủy tinh không có vỡ, ngược lại tay của anh lại ứa máu, thật đáng buồn là Chung Dao lại giống như chưa từng thấy anh, như cũ cười duyên cùng Giang Thiệu Khanh nói lời từ biệt.

Anh không hiểu, tại sao bọn họ lại ở cùng nhau? Tại sao anh hai biết rõ Tiểu Dao là bạn gái mình còn cùng cô ấy ở chung một chỗ? Anh kéo Chung Dao hỏi, “Tại sao?”

Đã cách nhiều năm anh vẫn nhớ câu trả lời của cô, “Chung Soái, thanh xuân của người con gái rất ngắn ngủi, em đã vì anh lãng phí mười năm một cách vô ích, nếu không gả được cho anh, thì cũng nên tính toán

ình.”

Thì ra là vậy, tình yêu anh xem như trân bảo ở trong mắt cô là lãng phí. Anh yêu cô, nhưng anh cũng có lòng tự trọng, không được phép khinh thường anh. Anh xoay người rời đi, nhưng lại nhịn không được nhớ nhung hành hạ, anh lại đi cầu xin cô, đi cầu Giang Thiệu Khanh, hàng đêm mua say, không đợi được đến lúc cô hồi tâm chuyển ý, thì bị cô vứt bỏ chiếc nhẫn ngay trước mặt, dữ tợn nói: “Chung Soái, anh có biết anh bây giờ giống như một con chó? Em thấy thật phiền phức. Thật may là em muốn cùng Thiệu Khanh đi Mỹ, cuối cùng cũng không bị anh làm phiền nữa!”

Thật may mắn vì giọng nói đó khiến anh thấy khó chịu, ánh mắt hưng phấn làm cho lòng hân ngụy lạnh, sau đó anh làm chuyện ngay cả mình cũng xem thường, uống thuốc ngủ tự sát.

(Song Ngư: haiz, tuổi trẻ thật nông nổi, ko ngờ Soái ca mà cũng làm chuyện ngốc vậy, không đáng vì một người như thế)

Sau khi được cứu tỉnh lại anh thấy xấu hổ, xấu hổ vì một người lính một trải qua huấn luyện đặc biệt thể nhưng lại mềm yếu như vậy, xấu hổ làm bại mất mặt con cháu Chung gia. Cũng hối hận, hận mình bởi vì một người phụ nữ mà muốn chết muốn sống, mà để cho anh càng hận hơn chính là, mẹ anh khinh miệt giễu cợt anh “Con cho rằng cái chết của con có thể làm cô ta cảm động sao, không phải là cô ta đang cùng Thiệu Khanh bay đến Mỹ sao, con trai, con đừng ngu.”

Đúng vậy, anh không thể ngu như thế. Anh không thể giải thích cô ấy vì sao buông tha tình cảm mười năm của bọn họ, nhưng anh lại hiểu, bọn họ yêu đến cuối, duyên phận đã hết. Sau cùng anh nghe lời người trong nhà an bài đi thành phố X, đã được 5 năm. Trong 5 năm anh rất ít về nhà, cha mẹ đều cho rằng anh ghi hận vì ban đầu bọn họ chia rẽ anh và Chung Dao, thật ra vì anh muốn tìm một thành phố xa lạ, an tĩnh lắng đọng.

Chỉ là Chung Dao nói đúng, 10 năm, cuộc sống có bao nhiêu cái mười năm? Trong 10 năm, Chung Dao đã cho anh thấy một tình yêu đẹp đẽ nhất, nhưng cô ấy cũng thật tàn nhẫn dạy cho anh biết tình yêu là một mối, đau đớn.

Đã nhiều năm như vậy, anh cho rằng dù yêu sâu đậm đi nữa cũng sẽ quên lãng, vết thương rồi sẽ lành lại, chỉ là không nghĩ đến vết thương hoàn mỹ đã khép lại, có lẽ sẽ không đau, nhưng lúc nào cũng nhắc nhở, lúc đó mình đã từng bị tổn thương như thế nào, tựa như hôm nay.

Tiểu Tử Hàm lẳng lặng nghe anh kể xong chuyện xưa về Chung Dao, trong lòng như có muôn vàn kim đâm, dày đặc đau đớn. Cô sớm đoán được chuyện xưa của bọn họ nhất định rất đặc sắc, chỉ là không có nghĩ đến bọn họ đã có mười năm gắn bó dài như vậy, mười năm? Cô và Chung Soái 10 tháng cũng không có, ngay cả một phần mười thời gian của bọn họ cũng không bằng, loại đối lập mãnh liệt này khiến cô sinh lòng khùng hoảng cùng tuyệt vọng.

Mắt cô đỏ hoe ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn Chung Soái thâm u tròng mắt đen, sợ sệt hỏi, “Chung Soái, anh có thể nói cho em biết, một người đàn ông yêu một người phụ nữ suốt mười năm, người đó còn có thể yêu người khác sao?”

Chung Soái không trả lời ngay, chỉ là ôm cô, thở phào một hơi, bàn tay khẽ vuốt tóc của cô, dịu dàng nói, “Ngốc ạ.”

Editor: chuyện cũ của Soái ca lỗi ko chỉ là của người lớn, mà còn do người kia cũng không kiên định. Trong tình yêu mà không kiên định thì khó thành, haiz. Chỉ tội nghiệp Tiểu Hàm, ôm tâm lý bất ổn một thời gian rồi.

30. Chương 30: Bình Dã Chua Tử Hàm

Mắt cô đỏ hoe, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào tròng mắt đen thâm sâu của Chung Soái, rụt rè hỏi, “Chung Soái, anh có thể nói cho em biết, một người đàn ông yêu một người phụ nữ suốt mười năm, anh ta còn có thể yêu người khác sao?”

Chung Soái không trả lời ngay, chỉ là ôm chặt cô, thở phào một hơi, bàn tay khẽ vuốt tóc của cô, dịu dàng nói, “Ngốc ạ.”

Hai chữ đơn giản như vậy lại làm cho đáy lòng cô dâng lên chua xót khó tả, cô may mắn vì không bị anh lừa dối, nhưng lại khổ sở vì anh vẫn chưa thực sự yêu mình. Không muốn anh nhìn thấy đáy mắt ươn ướt, Tiểu Tử Hàm ôm chặt hông của anh, dụi đầu vào trong ngực anh, nhẹ giọng gọi “Chung Soái. . . .”

Ngực áo ướt khiến Chung Soái căng thẳng, anh nâng cầm cô lên, bờ môi mỏng vội hôn lên nước mắt cô, ngừng điệu chậm chạp mà chân thành nói, “Ngốc ạ, cô ấy là quá khứ của anh, em mới là tương lai của anh.”

Mặc dù biết đây là lời an ủi, nhưng nước mắt vẫn cứ thế rơi xuống. Tiểu Tử Hàm ôm chặt hông của anh, không nói thêm gì nữa, cô biết mình rơi vào tình cảnh lưỡng nan, vừa nói chính mình không yêu, sao không thể nhắm một mắt mở một mắt cho qua đi; mà về phía Chung Soái cũng không thể mang đến tình yêu, có thể nói anh đã đem hết tình yêu cho Chung Dao.

Nhưng cô một chút cũng không biết, nên làm cái gì mới phải?

Buổi tối về đến nhà, Chung lão gia nói bữa tiệc đính hôn của bọn họ sẽ diễn ra vào mừng sáu tháng giêng, ông gọi Chung Soái vào thư phòng bàn bạc chuyện mời khách, tâm tình của cô còn vui lấp ở trong chuyện hồi trưa, vì vậy giả bộ như đầu, trốn về phòng ngủ nói chuyện phiếm với Vi Vi.

Vi Vi nghe xong cô kể lể, than thở, “Cậu định làm như thế nào?”

Tiểu Tử Hàm mím môi, ngón tay nghịch dây thắt áo ngủ, luống cuống nói, “Mình cũng không biết.”

Vi Vi thở phào một hơi, kiên định tuyên bố, “Tiểu Hàm, cậu yêu anh ấy!”

Tiểu Tử Hàm không có phủ nhận, chỉ là cười khổ bất đắc dĩ, “Cho nên mới không biết.”

Vi Vi hiểu sự khổ sở của cô, thở dài, tự đáy lòng nói, “Nếu yêu anh ấy cần gì phải làm mình khổ sở vì chuyện cũ? Ai cũng có quá khứ, cậu như vậy sẽ chỉ làm chính mình đau khổ, cũng ảnh hưởng tình cảm của hai người.”

Tiểu Tử Hàm cười khổ, “Vi Vi, mình cũng không muốn so đo, nhưng vừa nghĩ tới anh ấy không yêu mình, mình liền. . . .”

“Cậu đấy, thời điểm người ta cưới cậu đã nói không yêu cậu, ban đầu cậu không sợ hãi chút nào liền đồng ý, sao hiện tại lại để ý?”

“Không giống nhau mà!” Tiểu Tử Hàm quay đầu ra, hốc mắt ửng đỏ.

Vi Vi nghe được đầu bên kia thanh âm hơi nghẹn ngào, lòng cũng chùng xuống, thủ thỉ nói, “Mình biết rõ không giống nhau, trước cậu không phải cũng không thích anh ấy, cho nên không sao cả, nhưng bây giờ cậu đã rung động, cũng hy vọng anh ấy thật lòng với cậu. Nhưng Tiểu Hàm, con người không phải là cộc gỗ, mà có tư tưởng cùng tâm tình, nếu như anh ấy không có một chút thích cậu, làm sao có thể đối xử với cậu như thế, trừ phi những chiều chuộng, quan tâm kia đều là giả vờ?”

“Không phải vậy!”

Vi Vi thấy cô vì Chung Soái gấp gáp cái lại, không nhịn được cười khẽ, “Cậu xem, cậu cũng biết anh ấy là thật lòng.”

“Nhưng. . . . Yêu và chiều chuộng khác nhau rất lớn!”

Vi Vi trừng mắt, tức giận nói, “Nếu như anh ấy có thể cưng chiều cậu cả đời, thì điều đó quan trọng sao?”

Tiểu Tử Hàm sững sốt, một hồi lâu mới khổ sở nói, “Vi Vi, mình chỉ hi vọng anh ấy yêu mình...”

“Ngốc thật, làm sao cậu biết anh ấy không yêu cậu, đàn ông đều rất chậm chạp, nói không chừng anh ấy đã yêu chết cậu ấy!”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu nói, “Không thể nào. Một người đàn ông yêu một người phụ nữ suốt mười năm như thế nào còn có thể yêu những người khác?”

“Vậy cậu còn yêu Tần Khải sao?” Vi Vi bỗng nhiên hỏi ngược lại.

Tiểu Tử Hàm sững sốt, lúng túng nói, “Cậu hỏi cái này làm gì?”

“Cậu xem, cậu đã từng yêu anh ta và cũng có thể một lần nữa yêu Chung Soái, tại sao Chung Soái lại không thể yêu cậu?”

Thấy cô không nói lời nào, Vi Vi chột lớn tiếng nói, “Em gái, em nên có chút cốt khí cho chị, coi như anh ấy hiện tại không yêu cậu, thì cậu nghĩ biện pháp để cho anh ấy yêu chết cậu đi.”

Tiểu Tử Hàm bị cau mày, chần chờ nói, “Nhưng là, mệt quá! Hơn nữa, mình sợ. . . .”

“Sợ cái gì, cậu chính là như vậy chần chừ chậm chạp, còn chưa lên chiến trường đã tự mình nhụt chí, thời điểm đánh Quý Nhật Bản khẳng định làm đảo bình.” Vi Vi cắt đứt sự chần chừ của cô, nói tiếp, “Tiểu Hàm, người sống cả đời luôn luôn làm vài chuyện nhiệt huyết kích tình, dù là đến cuối cùng thương tích khắp người, nhưng so với chưa làm đã buông tay vẫn tốt hơn. Hơn nữa, tin tưởng chị đi, em tuyệt đối là một hội viên của hội phụ nữ làm cho đàn ông yêu chết đi sống lại.”

Thấy cô vẫn còn ở do dự, Vi Vi lại hỏi, “Cậu biết Tần Khải vẫn yêu cậu, vậy bây giờ cậu nguyện ý tiếp nhận anh ta sao?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu, “Bọn mình đã là quá khứ!” Đừng nói hiện tại cô đã yêu Chung Soái, riêng chuyện cô đã hai lần cười cũng không xứng với tình yêu của Tần Khải.

“Cho nên, cậu nếu không tiếp nhận nỗi người yêu cậu, vậy thì đừng cảm theo đuổi người cậu yêu đi.”

Tiểu Tử Hàm khổ sở mím môi, “Để ỉnh suy nghĩ một chút thôi.”

Trước khi cúp điện thoại, Vi Vi lại ý vị sâu xa nói, “Tiểu Hàm, người đàn ông kia trong lòng không có đóa hoa sen trắng, mặc kệ bọn họ có mười năm hay là hai mươi năm, nhưng hiện tại người đang ở bên anh ấy chính là cậu, chỉ cần lúc anh ấy ôm cậu nghĩ tới cậu, như vậy là đủ rồi, quá so đo, sẽ chỉ làm mình chui vào ngõ cụt.”

Chung Soái đẩy cửa đi vào liền nhìn thấy cô nắm điện thoại ngẩn người, mặt đầy sự lo lắng khiến cho anh không nhận được cau mày. Anh chậm rãi đi tới, mạnh mẽ đem cô kéo lại, xác định cô không trốn tránh, lúc này mới dùng ngón tay vuốt chân mày cô đang nhíu lại, mang theo áy náy hỏi, “Bảo bối, có phải em đang để ý chuyện anh cùng Chung Dao?”

Tiểu Tử Hàm nghĩ lắc đầu, cuối cùng lại quỷ thần xui khiến gật đầu nói, “Có một chút!”

“Có một chút thôi sao?” Chung Soái thanh âm khê khẽ nhếch, không thể tin lời nói của cô, nghiêm trang hài hước, “Rõ ràng là rất nhiều!”

Tiểu Tử Hàm then thùng quay mặt, né tránh ánh nhìn của anh, “Chung Soái, em biết rõ đó là quá khứ, em không thay đổi được, nhưng. . . .”

Nhưng vừa nghĩ tới hai người từng ưng thuận nắm tay nhau cùng chết, cùng thề nguyện cam kết, vừa nghĩ tới anh đã từng vì cô ấy mạng sống cũng không muốn, em thật là khổ sở. Cô không nói ra, bởi vì cô không muốn anh biết mình đã yêu anh sâu đậm.

Chung Soái lấy tay kéo cằm của cô, thở phào một hơi, trông mắt sâu và đen nhìn thẳng vào mắt của cô, “Tiểu Hàm, anh không biết như thế nào mới có thể làm cho em quên được, mà anh chỉ muốn nói cho em biết, em là người vợ do anh chọn lựa, anh nhất định thật lòng đối xử với em thật tốt.”

Thấy cô trầm mặc không nói, Chung Soái chạm nhẹ vào trán của cô nói tiếp, “Không sai, anh yêu Chung Dao mười năm, mất đi cô ấy, anh nghĩ là cả đời sẽ không yêu người khác nữa. Nhưng khi anh gặp được em, một người con gái tốt như vậy, tại sao anh lại có thể không động lòng được đây?”

Nhìn cô muốn cãi lại, Chung Soái lấy tay ngăn môi cô, chậm rãi nói, “Tiểu Hàm, anh không muốn lừa dối em nói rằng anh bây giờ đối với em giống ban đầu yêu cô ấy, nhưng chúng ta còn có thời gian cả đời để yêu nhau, có đúng hay không?”

Chung Soái nói những lời này rất thành tâm và kiên quyết, khiến cho nước mắt Tiểu Tử Hàm lại trào ra. Nhưng cô vẫn che miệng lắc đầu, nghẹn ngào nói, “Chung Soái, em sợ. . . . Em sợ chúng ta không có thời gian, em sợ không kịp đợi anh yêu em giống như Chung Dao, em đã mệt mỏi sức cùng lực kiệt!”

“Sẽ không đâu!” Anh nhẹ nhàng lau nước mắt của cô nói, “Bà xã, em đối với mình không có lòng tin sao?”
Cô khóc dữ hơn, giống như đứa trẻ dụi mặt vào lồng ngực anh, “Chung Soái, có phải anh lại lừa dối em không?”

“Không phải!” .

“Anh sẽ thật lòng yêu em và coi trọng em sao?”

“Dĩ nhiên!”

“Vậy anh không được ở trước mặt em nghĩ tới Chung Dao, dù trong lòng nghĩ cũng không được để em phát hiện.”

“Được.”

Cô ngửa đầu, tội nghiệp nhìn chăm chăm anh, “A, anh xem anh sẽ len lén nhớ cô ấy.”

Chung Soái khẽ cười, vuốt khóe mắt cô đang rơi lệ, “Ngốc ạ, có phải em muốn anh đem đoạn kinh kịch Sư Tử Hồng diễn một lần sau lưng em?”

Cô ngán nước mắt, bĩu môi hỏi, “Lời kịch gì?”

“Đúng là, bắt đầu từ hôm nay.”

Anh còn chưa nói xong, Tiểu Tử Hàm liền quay đầu lại ấp úng nói, “A, trước kia cô ấy nhìn thấy lưng anh chưa?”

Chung Soái bắt đầu dĩ thử dài, véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn cô khóc đỏ, “Ông trời, trước kia thế nào anh lại không phát hiện ra em là thùng dấm nhỏ chứ?”

“Không nói lảng sang chuyện khác, nói đi, có phải anh đưa lưng ra không?” Cô nín lấy cổ áo của anh hỏi.

“Không có!”

“Thật không có? Như vậy mới không đáng tin!” Tiểu Tử Hàm híp mắt, nghiêng đầu, gương mặt hoài nghi.

Chung Soái bị cô làm loạn đến không có biện pháp, chỉ đành phải lựa chọn phương pháp nguyên thủy nhất chặn lại miệng của cô, “Như vậy tin sao?” Anh cúi xuống, lấy môi mỏng giam môi mềm non của cô, thanh âm hạ thấp xuống, chôn vùi ở giữa răng môi triền miên, môi lưỡi giao trung với thành ý của anh đồng tâm hiệp lực.

“Hừ, đừng tưởng rằng hôn em, em sẽ tin tưởng, ai biết anh có phải không thật lòng hay không?”

Chung Soái xịu mặt, bắt đầu dĩ nói, “Vậy muốn như thế nào mới có thể làm cho em thấy được thành tâm của anh, nếu không em học Tử Hà Tiên Tử chui vào trong lòng anh xem một chút, thật hay không thật?”

Tiểu Tử Hàm liếc mắt, mím miệng nói thầm, “Em mới không đi, tránh cho gặp trong lòng anh không chỉ có giọt lệ, còn đóa hoa sen trắng!”

Chung Soái biết cô là có ngụ ý, lại giả vờ làm không hiểu hỏi, “Cái gì mà hoa sen trắng? Em rõ ràng là forget me not!”

Forget me not! Tiểu Tử Hàm ngẩng đầu lên, khóe miệng không ngừng được giương lên, vừa vui vẻ giả vờ tức giận đẩy anh xuống, nghe tiếng anh xuýt xoa, cô nghi ngờ hỏi, “Làm gì thế? Em mới đẩy nhẹ anh một cái mà đã đau rồi sao?”

Chung Soái bắt được tay của cô, mắt chứa đầy thâm ý, “Anh đã nói là em chẳng nhớ được cái gì lâu mà? Đã bảo em không nên tùy tiện đâm anh!”

Tiểu Tử Hàm sững sốt nửa giây, lập tức phản ứng kịp, dí dỏm lè lưỡi, nũng nịu nói, “Người ta cũng không phải là cố ý!”

Cái lưỡi thơm màu hồng, nhẹ nhàng linh hoạt lướt qua môi đỏ mọng, lại lúi về trong môi đỏ, làm bụng dưới Chung Soái nóng lên, mà cô gái trong ngực cố gắng giãy giụa thoát khỏi vòng tay của anh, càng làm cho

anh nóng bức khó có thể chịu được. Anh mãnh liệt giữ chặt hông của cô, mặt đặt tại bả vai của cô, đem cô vùi vàng khóa lại, nhỏ giọng thanh âm ra lệnh cô, “Đừng động đây!”

Động đây? Anh ôm chặt như vậy, cô động đây được sao?

Nhưng tư thế cứng ngắc như vậy lại làm cho cô đặc biệt khó chịu, Tiểu Tử Hàm nhịn một lát, mới chậm rãi giãy giụa vươn tay, đẩy lồng ngực nóng bỏng của anh ra, “Chung Soái, em không thở nổi”

Sức ôm cô giảm dần, đang lúc cô thở phào thì vành tai lại bị anh ngậm lấy, cô còn không kịp kêu lên, bàn tay cực nóng đã thăm dò vào vạt áo áo ngủ, nhẹ nhàng vuốt về hông của cô, trượt đến sống lưng, khắp nơi đốt lửa, hại cô chỉ có thể thoải mái thưởng thức. Tiếng rên khẽ phát ra, toàn thân cũng mềm nhũn.

Chung Soái nhìn cô xui xẻo trên người, không thốt nổi câu nào, cười yếu ớt, bàn tay anh lại tiếp tục quấy rối trên người cô, mơn trớn eo thon, đặt lên mông tròn mềm mại của cô.

“Bà xã.” Anh thì thầm gọi cô, hơi thở nóng rực, quét qua bên tai của cô.

“Dạ?”

” Buổi sáng em nói sẽ bồi thường anh.” Chung Soái khẽ cắn cô, trong tròng mắt đen thoáng qua tia chọc ghẹo, bàn tay trượt càng sâu, thậm chí to gan nhéo nhũ hoa của cô.

Cô khẽ rên một tiếng, khuôn mặt đỏ ửng, bàn tay bắt lại bàn tay anh, ngăn cản anh trêu chọc, kháng nghị yếu ớt, “ Nhưng không có mua.”

“Anh không cho vào bên trong.”

Lời nói khiến Tiểu Tử Hàm xấu hổ không chịu nổi, đang muốn cò kè mặc cả nữa, thoáng một cái, Chung Soái đã nâng mông của cô, ôm cô lên, sải bước đi tới giường.

Ngắn ngủn vài bước đường lại làm cho Tiểu Tử Hàm thở hồng hộc. Chung Soái giống như một dã thú, biểu diễn màn hổ đói vồ dê tốt đùa giỡn. Môi của anh mang theo kích tình, cũng mang theo dịu dàng, mạnh mẽ hôn cô ngọt ngào. Mà tội tệ nhất chính là, mỗi một bước đi anh thật xấu xa dùng dục vọng nam tính cứng rắn chống đỡ cô, đụng chạm hoa huyệt nhạy cảm của cô.

Tư thế ái muội trêu đùa khiến nơi cổ họng Tiểu Tử Hàm phát ra tiếng rên khẽ, thân thể không ngừng được nhẹ nhàng run rẩy, cơ thể kia anh thấp lùn lửa nóng chiếm đất thiêu đốt, để cho cô không nhịn nổi, giống như là bị cuốn vào vòng xoáy khổng lồ, lơ lửng không chừng, càng lún càng sâu, cho đến khi anh đẩy vào chân thân.

Đêm nay, Chung Soái cực kỳ điên cuồng, cũng cực kỳ dịu dàng. Tiểu Tử Hàm bị biến đổi rất nhiều tư thế, cho đến khi cô không chịu nổi kích tình nữa cuốn lấy toàn thân kịch liệt, nửa khóc sụi sùi xin dừng lại, người đàn ông trên người mới rút ra dục vọng, ở trên hông mềm mại của cô thả ra nhiệt dịch, sau đó một mồi nằm lẫn ở trên thân thể mềm mại của cô.

Xong chuyện, Chung Soái không muốn đè ép cô, lật cô rồi ôm vào trong ngực, hai thân thể dính sát ở chung một chỗ, trong bóng tối, Tiểu Tử Hàm nghe nhịp tim của anh trầm ổn, sau dư âm của cuộc hoan ái cô từ từ khép mắt, trước lúc ngủ thì cô nghe thấy Chung Soái nhỏ giọng gọi cô, “Tiểu Hàm!”

“Dạ?” Cô mơ hồ trả lời.

Chung Soái im lặng hồi lâu, giống như qua một thế kỷ mới trịnh trọng tuyên bố, “Tiểu Hàm, chúng ta nhất định có thể bên nhau cả đời!”

Tiểu Tử Hàm tỉnh táo lại, môi khẽ cười, “Có phải anh đã xem qua Bá Vương Biệt Cơ?”

Chung Soái không hiểu sao cô lại nói đến điện ảnh lúc này, nhưng vẫn là trả lời, “Có!”

Tiểu Tử Hàm giữ chặt ngón tay của anh, từ từ nói, “Không thể cả đời, thiếu một năm, một tháng, một ngày, một canh giờ, đều không được là cả đời.”

31. Chương 31: Đêm Giao Thừa

Những ngày kế tiếp Chung Soái vội vàng giúp cô bồi đắp thêm tình cảm với mọi người, Tiểu Tử Hàm đi theo mẹ chồng chuẩn bị bữa tiệc, mặc dù Chung gia tuyên bố với bên ngoài chỉ là ăn bữa cơm bình thường, nhưng dù sao họ không phải gia đình tầm thường, qua lại đều là quan lại quyền quý, cho nên không được phép khinh xuất, mặc dù mọi thứ rất vội vàng, nhưng điều khiến Tiểu Tử Hàm vui vẻ là thái độ mẹ chồng đối với của cô đã có thay đổi, ngoài mặt tuy lạnh nhạt, nhưng trong lời nói lại rất thật tâm dạy bảo cô làm thế nào để thích ứng nhanh hơn với vai trò con dâu Chung gia.

Con người bận rộn thì thời gian cũng trôi qua cực nhanh, chỉ chớp mắt đã đến giao thừa.

Đêm 30, ăn cơm tối xong, Chung Soái đưa cô ra tiểu viện chơi đốt pháo hoa, cô nhát gan không dám chơi nhưng lại không cam lòng nhìn người khác chơi, kết quả là cô cầm cây pháo mãi cũng không dám đốt cây nào.

Chung Soái nhìn cô rụt tay muốn chơi lại không dám chơi, mỉm cười từ phía sau ôm lấy cô, “Anh cầm, em đốt nhé!”

Tiểu Tử Hàm cẩn thận từng li từng tí thử một cây pháo Phi Thiên, nhìn cây pháo tỏa sáng trên bầu trời, cô vui vẻ bật cười. Sau mấy lần cô tự biết cách chơi, muốn tự chơi một mình.

Chung Soái đang hưởng thụ cảm giác ôm cô trong ngực, nhưng một lát sau cô lại cầm một đồng pháo hoa lớn vui vẻ chơi một mình, trong lòng có chút hụt hẫng, anh liền xấu xa đem hết pháo hoa cô để dưới đất nhanh chóng đốt sạch.

Tiểu Tử Hàm đang chơi vui vẻ phát hiện ra đồ đã hết, không nhịn được lẩm bầm, “Đáng ghét, anh đốt nhanh như vậy làm gì, em còn chưa chơi thoải mái!”

Chung Soái vuốt nhẹ lông mày kéo cô vào trong ngực, bất mãn nói, “Anh mới khó chịu! Anh như thế mà lại kém mấy viên pháo sao.”

Tiểu Tử Hàm ngẩn người, sau đó bật cười, nhìn biểu cảm trên mặt anh hoài nghi hỏi, “Chung Soái, đừng nói là anh ghen với pháo hoa nhé?”

Chung Soái mặt nóng lên, nhìn cô chằm chằm một hồi lâu mới thừa nhận, “Phải, anh ghen đấy! Có phải em thấy hả hê không?”

Mặc dù đã rất cố gắng kiềm chế, nhưng khóe miệng Tiểu Tử Hàm không nhịn được khẽ nhếch lên, cô nhón chân lên, kéo cổ anh xuống, hôn lên gương mặt anh, “Có một chút.”

Chung Soái mới không hài lòng với nụ hôn nhẹ nhàng lướt qua này, lúc cô chuẩn bị rút trở về thì anh ôm cằm của cô đặt lên cánh môi mềm mại lạnh lạnh, lưỡi linh xảo cạy ra hàm răng cô, dò vào trong miệng cô, ngọt ngào quét qua môi cùng lưỡi cô khiến cô đưa lưỡi ra mang hương vị ngọt ngào dịu dàng kết hợp uyển chuyển, nhịp nhàng với anh.

“Khụ khụ. . . .” Đang hôn triền miên, sau lưng bỗng dưng truyền đến âm thanh đè nén, còn có mấy tiếng cười khẽ.

Tiểu Tử Hàm giật mình, lập tức tách môi ra, nhưng không nghĩ tới Chung Soái đang khẽ cắn môi dưới cô, cô muốn rút lui nhưng anh lại không chịu buông, cánh môi liền bị kéo ra, tạo thành tình cảnh mập mờ. Hình ảnh sắc tình, sau lưng lại xuất hiện mấy tiếng, “Sách sách sách. . . .” Mặc cỡ, cô đỏ bừng cả khuôn mặt, kháng nghị dăm nhẹ anh.

Chung Soái vẫn chưa muốn buông cô ra, ôm cô vào trong ngực, nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng nhìn chằm chằm mấy người làm chuyện xấu, ánh mắt lạnh lùng, sắc lạnh.

Chu Duyên khoa trương rùng mình, giả bộ giận trách đả Tống Bác Ngạn, “Xem đi, đã nói có người không hoan nghênh chúng ta, cậu không tin.”

Tống Bác Ngạn không quan tâm mỉm cười, “Không đến thì sao có thể thấy anh ba cùng chị dâu ân ái như thế!” Nói xong hướng về phía Tiểu Tử Hàm đang núp trong ngực Chung Soái tự giới thiệu mình, “Chị dâu, em là Tống Bác ngạn!”

Tiểu Tử Hàm bóp nhẹ đầu sở hại cô bị đem ra làm trò cười, hướng về phía Tổng Bác Ngạn cười gật đầu.

Tổng Bác Ngạn lúc này mới dựa vào đèn đường trong viện quan sát Tiểu Tử Hàm, không phải dung mạo tuyệt sắc, cũng không kiêu diễm hoa lệ, nho nhỏ, nhả nhả, tựa như Tuế Hàn Bạch Mai, ngạo tuyết trong sạch, lắng lắng khối hương.

Anh chợt hiểu Chung Soái tại sao lại động lòng, một cô gái như vậy là trong gia đình bọn họ không có, cũng chỉ có cô gái như vậy, bền bỉ ngạo nghễ sinh tồn ở gia đình bọn họ, lại sẽ không bị đồng hóa!

Nghe nói Chung Soái kết hôn, Tổng Bác Ngạn từng chắc chắn cho rằng cô gái này nhất định là một người tương tự Chung Dao, dù sao đoạn tình cảm kia quá lâu quá sâu.

Tổng Bác Ngạn bấm tay đặt ở trên môi, ở trong đầu nhớ lại hình ảnh Chung Dao trong trí nhớ.

Năm ấy, bọn họ 18 tuổi. Sau khi thi tốt nghiệp trung học, giữa trưa ánh mặt trời sắc bén, Chung Soái theo ông nội trở về quê giỗ tổ dẫn theo một cô gái nhỏ xinh đẹp tiến vào chiếm giữ trụ sở của bọn họ.

“Giới thiệu ọi người một chút, đây là Chung Dao, em gái mình. Ông nội của ông mình và của ông cô ấy là cùng một người.”

Tổng Bác Ngạn không có nhớ khẩu lệnh quan hệ bình thường, anh chỉ nhớ sau ngày đó trên mặt Chung Soái lúc nào cũng nở nụ cười ngu ngốc, cho đến lúc anh và Chu Duyên thấy hai người ở viện sau cây đu hôn nhau, Chung Soái mới đỏ mặt thừa nhận, “Tiểu Dao là bạn gái anh, các cậu chờ khi dễ cô ấy!”

“Anh ba, chúng ta sẽ không khi dễ cô ấy, nhưng anh mới vừa rồi cắn miệng cô ấy.” Chu Duyên không sợ chết nói đùa, chọc cho Chung Soái đuổi theo cậu ấy chạy hai vòng đại viện.

Tình yêu bọn họ rất nhanh được truyền ra, mọi người ai cũng biết Chung Soái có một em gái bảo bối, cũng đều coi trọng chuyện tình này, dù sao đúng như lời Chu Duyên, “Anh tư là con một sách chỉ thích sách, anh ba mới là người đàn ông hoàng, đối với người nào cũng đều không động phạm tâm.”

Những năm đó, mọi người nhìn hai người yêu nhau sâu sắc, trường quân đội bốn năm quản chế vẫn yêu, rồi đến bộ đội gặp mặt như thăm tù phạm nhân cũng yêu. Cùng nhau đi tới, toàn bộ 10 năm, thử nghĩ có mấy đoạn tình có thể có đi đến 10 năm, cuộc sống lại có bao nhiêu cái 10 năm chỉ yêu một người.

Đang lúc bọn họ nghĩ rằng sắp được uống được rượu mừng của Chung Soái thì tai nạn phủ xuống. Người lớn trong Chung gia cuối cùng cũng phát hiện đoạn tình yêu giấu giếm này. Tổ tiên họ hàng gần, thân thể Chung Dao khiến cô không cách nào trở thành con dâu của Chung gia, chỉ là Chung Soái rất kiên định, kiên trì không phải là Chung Dao không cưới, đoàn người cũng hết sức trợ giúp, ai cũng không thể nghĩ đến, nữ chính lại thay lòng.

Còn nhớ rõ ngày đó anh mới vừa làm xong giải phẫu liền nhận được điện thoại của Chu Duyên, “Anh tư, anh mau tới, Chung Soái cùng Giang Thiệu Khanh đánh nhau, nguy hiểm mạng người!”

Anh đổi y phục lúc chạy đến liền nhìn thấy người tê liệt ngã trên mặt đất chính là Chung Soái, còn Giang Thiệu Khanh đứng bên cạnh mặt mũi bị đánh sưng. Anh và Chu Duyên cùng lão Đại Phí Kính khó khăn lắm mới can được Chung Soái đang la lối om sòm, anh cũng liền vội nháy mắt gọi Giang Thiệu Khanh đi.

Nhưng Chung Soái lại trở mình nhảy lên, ôm lấy Giang Thiệu Khanh, “Anh hai, em sai rồi, em không nên đánh anh. Anh đem Tiểu Dao trả lại cho em có được hay không?”

Giang Thiệu Khanh siết chặt quả đấm, cứng rắn đẩy tay Chung Soái ra, “Chung Soái, cậu tỉnh lại đi, chân là ở trên người cô ấy, anh chưa bao giờ ép cô ấy đi theo anh, là cô ấy muốn cùng anh đi Mỹ, cô ấy nếu thật sự yêu cậu, ai cũng không cưỡng bách được.”

Chung Soái không nói chuyện nữa, giống như bunn nhào yếu đuối trên đất. Tổng Bác Ngạn lần đầu tiên thấy vánh mắt anh đỏ hồng.

Sau đó, Chung Soái nghe theo Giang Vận Hồng an bài đi thành phố X, chuyển đi này chính là 5 năm. Những năm đó anh cô độc giữa thành phố X, nhiều lần điều động cũng không chịu trở lại, hơn nữa đối với phụ nữ không mặn không nhạt, chỉ cùng nhóc Lục liên hệ, trong nhóm đều đồn hai người có gian tình, người Chung

gia cũng gấp, giới thiệu đủ kiểu con gái làm bạn gái anh, nhưng anh không thích một ai, cũng không gặp quá hai lần.

Còn nhớ rõ đêm đó anh nhận được điện thoại của Chung Soái, nói vợ mình đau bụng kinh, Tống Bác Ngạn mới biết hẩn giấu người nhà kết hôn. Trước đó vài ngày lại được biết anh vì bà xã mà cãi nhau với người nhà, nghĩ đến là động thật lòng.

Tống Bác Ngạn nhìn Tiểu Tử Hàm, cô gái như vậy là trân quý, nếu như có thể có, cho dù ở đến cả đời thì có làm sao. Nghĩ tới đây, anh lại có chút ghen tỵ với Chung Soái.

Chung Soái không thích Tống Bác Ngạn đối với bà xã không chút nào che giấu thường thức, anh nghiêng người sang, ngăn trở ánh mắt của Tống Bác Ngạn, nhủ chặt lại lông mày hỏi, “Tìm anh làm gì?”

Tống Bác Ngạn thấy anh cảnh giác, khẽ cười nhủ mảy, “Không có chuyện gì, chính là tới hỏi hỏi anh mừng hai có rảnh không, mấy anh cũng muốn trông thấy chị dâu!”

“Ông cụ nói mừng sáu mời khách, các cậu không nhận được thiệp sao?” Chung Soái hỏi.

Chu Duyên nhún nhún vai trả lời, “Nhận được, chỉ là chờ lúc ấy gặp lại không phải có vẻ xa lạ sao? Lại nói mấy anh em chúng ta cũng đã lâu không có họp gặp..., lấy danh nghĩa gặp chị dâu để sống phóng túng không được sao?”

Chung Soái suy nghĩ một chút cũng thấy có lý, mấy người bọn họ sau khi thành gia lập nghiệp, nghĩ muốn họp mặt cũng hơi khó khăn.

Anh lại sợ Tiểu Tử Hàm không quen, vì vậy nhỏ giọng hỏi ý ý kiến của cô, “Bà xã, em có muốn đi hay không?”

“Chị ba, chị đừng sợ, đều là người quen, hơn nữa anh cả cùng nhóc năm cũng mang người nhà đến, chị cũng tới đi!” Chu Duyên nói.

“Được!” Cô mỉm cười gật đầu.

Tuy nói là họp mặt nhỏ, nhưng hôm mừng hai, Tiểu Tử Hàm vẫn là dậy thật sớm, gội đầu tắm rửa sạch sẽ. Chung Soái thấy cô nhìn y phục trong ngăn kéo ngăn người, liền lại gần vòng qua hông của cô, “Thế nào? Chỉ gặp vài người bạn, không cần khẩn trương như vậy, hơn nữa quá đẹp, anh sợ bọn họ sẽ ghen tỵ anh!”

Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu lườm anh, “Ít tự cao đi, các anh đều là thích hoa trong muôn hoa, đủ loại đáng vẻ, mình tình nào chưa từng thấy qua, em như cháo trắng rau dưa, sao lọt vào được mắt người ta.”

“Bà xã, bọn họ là bọn họ, anh là anh. Anh 18 tuổi đã nhập ngũ, bên cạnh tất cả đều là đàn ông, cũng không có hoa cỏ gì.” Chung Soái vội vã cãi lại. Lại đem cô quay lại, dán lấy môi của cô, “Lại nói, anh chỉ thích ăn cháo trắng rau dưa!” Môi cùng môi quá gần, mỗi câu nói đều giống như chạm khẽ cô.

Tiểu Tử Hàm lắc lắc đầu né tránh anh thân mật, oán hận nói, “Anh xem, anh xem, em biết ngay anh ghét bỏ em đáng ghét khó coi!”

Chung Soái nhảy qua, oan ức nói, “Ai, so Đậu Nga còn oan uống hơn, phụ nữ các em . . .”

Tiểu Tử Hàm thấy giọng của anh ý vị sâu xa, ngửa cằm lên bắt mắt hỏi, “phụ nữ bọn em làm sao?”

Nhưng, Chung Soái có gốc cũng sẽ không nói thật.

Anh cười ôm sát hông của cô, khẽ hôn cái trán của cô, “Phụ nữ, cũng quá chú trọng dung mạo của mình. Chỉ là, bà xã anh không phải, cô ấy là tài mạo song toàn, xinh đẹp cùng thông minh, anh đều xem trọng!”

Tiểu Tử Hàm biết ý anh ban đầu tuyệt đối không phải ý đó, nhưng cũng không truy cứu, chỉ là véo nhẹ hông của anh, nũng nịu, “Nói xằng nói bậy, không có nghiêm chính!”

Chung Soái nghe vậy vẻ mặt trở nên chân thành lại nghiêm túc. Anh giữ chặt tay của cô, kéo đến bên môi, “Gốc ạ, anh sẽ ở bên cạnh em cả đời.”

Tiểu Tử Hàm xúc động dùng tay ôm gương mặt cương nghị của anh, trong lòng tựa như trong mùa đông lạnh được uống được một ly Hồng Trà ấm áp, ấm áp thoải mái khoe miệng cô nhếch lên, trong mi mắt tất cả đều là nụ cười ngọt ngào.

Hôm mừng hai, Tiểu Tử Hàm dậy thật sớm, nhưng lúc thay đồ lại trù trừ thật lâu, cuối cùng Chung Soái giúp cô chọn một cái váy dài màu nghệ, bên ngoài khoác áo đen. Bình thường cô luôn để mặt mộc không trang điểm lại không ăn mặc cầu kỳ, hôm nay hơi tỉ mỉ phối hợp trông thật xinh đẹp.

Lúc xuống lầu Chung lão phu nhân thấy cô không nhận được tán dương, “Tiểu Hàm hôm nay thật là xinh đẹp.” Ngay cả Giang Vận Hồng lạnh nhạt cũng nhịu mày nói một câu, “Màu sắc này rất hợp với con! Đúng rồi, đi ra ngoài thuận tiện chọn một vài bộ dạ phục đi, ngày mừng sáu phải mặc rồi.”

“Dạ.” Tiểu Tử Hàm đồng ý.

Giang Vận Hồng còn nói, “Đi Versace đi, nơi đó y phục thích hợp với phong cách của con. Ta sẽ gọi điện thoại sang bên đó, nói bọn họ chọn mấy bộ lễ phục thích hợp cho tiệc rượu!”

Tiểu Tử Hàm cười nhìn Giang Vận Hồng, ngọt ngào nói, “Cám ơn mẹ!”

Giang Vận Hồng không nói gì, tiếp tục xem tạp chí trên tay. Cho đến lúc Chung Soái bọn họ đi ra cửa, Chung lão phu nhân mới cười nói, “Tiểu Hàm thật là tốt, con xem ăn mặc, trang điểm một chút nhìn thật khác, cùng Tiểu Soái chúng ta thật xứng đôi.”

Giang Vận Hồng nhìn mẹ chồng, hơi gật đầu, thể hiện sự tán thành của bà.

Thực ra mấy ngày nay ở chung với nhau, Giang Vận Hồng đối với Tiểu Tử Hàm từ chỗ mãnh liệt phản đối đã biến thành từ từ tán thành.

Tiếp xúc lâu dần bà mới phát hiện Tiểu Tử Hàm không chỉ có tính khí tốt, nói năng học thức cũng không kém. Mấy lần nghe cô và Chung Mộ Viễn tán gẫu vấn đề kinh tế cũng có vẻ rất hiểu biết, cô không có giọng điệu phách lối, tuy có ý tưởng tốt, nhưng lại rất hiểu lễ tiết, cũng biết đúng mực, không giống những cô gái danh gia vọng tộc khác, hoặc chỉ là bình hoa biết mua sắm, hoặc là tự kiêu tự đại, gương mặt xinh đẹp nhưng tài văn chương lại hạn hẹp, lúc cưới thì không nói, nhưng lúc lấy về nhà quyết sẽ không đem cô ta để ở trong mắt.

Cho nên bà dần dần cũng suy nghĩ rõ, con dâu như Tiểu Tử Hàm thật không đến nỗi tệ, tướng mạo, tài văn chương đều được. Gia thế mặc dù kém chút, nhưng ít ra không cần lo lắng gia đình cô làm việc gì sai liên lụy đến Chung gia. Duy nhất để cho bà chú ý là việc hai lần kết hôn của Tiểu Tử Hàm. Nhưng có một số người khuyên bà, “Hai lần cưới so với một số cô trong đại viện ở bên ngoài nuôi mặt trắng thì còn tốt hơn.”

Cho nên, Giang Vận Hồng nghĩ thầm thay vì tức giận với Tiểu Tử Hàm, không bằng bồi dưỡng nhiều hơn, để cho cô nổi bật hơn khi sánh cùng con trai mình.

32. Chương 32: Hộp Mặt Bạ Cũ

Địa điểm tụ hội là tại một Câu Lạc Bộ tư nhân, Tiểu Tử Hàm chưa từng tới club tư nhân, vẫn nghĩ rằng nơi này có cảnh vệ uy nghiêm, cổng gác bằng thiết sắt, kết quả ngay cửa cũng chỉ là bằng gỗ, để cho cô chút thất vọng. Cho đến khi vào sảnh lớn, mới có một trai đẹp tây trang trắng thớm chào đón, “Chào hai vị, xin hỏi các vị là khách của vị nào ạ?”

Chung Soái báo tên tuổi Chu Duyên, trai đẹp cũng không kiểm tra chỉ dẫn bọn họ vào phòng của Chu Duyên, trên đường Tiểu Tử Hàm kéo cánh tay Chung Soái, nghi ngờ nói thầm, “Anh ta làm sao biết chúng ta là tới làm khách?”

“Nơi này là quy định hội viên, chỉ chiêu đãi hội viên, mà bọn họ phục vụ biết từng hội viên.” Chung Soái nhỏ giọng giải thích.

“A, vậy sao anh không phải hội viên?” Cô tò mò hỏi. Bọn họ không phải là con cái cán bộ sao?

Chung Soái cười véo nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Chồng em nếu nhập hội, nhất định tồn tại hành động trái luật, nơi này phí nhập hội phải”

Anh tiến tới bên tai cô nói ra một con số, Tiểu Tử Hàm mắt mở to kinh ngạc! Loại địa phương này không phải dễ vào nha!

Phục vụ dẫn bọn họ đến phòng liền lui ra. Trong phòng nhỏ đang xoa mặt chược, thấy bọn họ đi vào, cô gái đổi diện nơi cửa kêu một tiếng, “Lão Tam tới rồi!”

Đồng loạt ánh mắt đều nhìn về phía bọn họ, Tiểu Tử Hàm bình tĩnh cười, nghênh đón mọi người.

“Nhóc Tam, đây chính là vợ của cậu sao?” Nam nhân ngồi phía sau cô gái hỏi.

Chung Soái dẫn Tiểu Tử Hàm đi hai bước tới bàn mặt chược, cười giới thiệu, “Lão đại, đây là bà xã em, Tiểu Tử Hàm.” Sau đó lại giới thiệu từng người một trong phòng.

“Em dâu là người thành phố C?” Chị dâu lớn Phan Thần đứng dậy, kéo Tiểu Tử Hàm ngồi trên ghế sa lon ở đại sảnh.

“Vâng!”

“Khó trách trắng trẻo như vậy, em còn muốn hỏi chị bảo dưỡng thế nào, đúng là trời sanh.” Bà xã của Lão Ngũ Kiều Y theo hòa cùng nói, cũng ngồi xuống theo .

Cánh đàn ông thấy ba người phụ nữ nói chuyện phiếm, cũng không chen miệng, chọn phòng tiếp khách thông thả ung dung uống trà nói chuyện phiếm.

Đang trò chuyện thoải mái, cửa lại bị đẩy ra, Tiểu Tử Hàm ghé đầu nhìn ra, là khuôn mặt tuần tú xa lạ tham gia tụ hội bằng hữu.

“Thiếu Khanh tới?” Phan Thần rõ ràng là hỏi, nhưng Tiểu Tử Hàm nghe thế nào đều giống như thông báo, cực kỳ có ý tứ chính là, ngay cả Kiều Y dùng lời nhỏ nhẹ theo cũng đề cao thanh âm kêu một tiếng “Anh Hai!”

Trong phòng, mấy người đàn ông nghe tiếng đi ra, rồi rít chào hỏi.

Cô không nghe thấy tiếng Chung Soái, tò mò nghiêng đầu nhìn lên, không biết là hoa mắt hay là do cô nghi ngờ, cô cảm thấy sắc mặt của Chung Soái đặc biệt khó coi.

Đang âm thầm nghi ngờ, bên trên Phan Thần chợt dắt cánh tay của cô cười hì hì nói, “Tiểu Hàm, đây là Giang Thiếu Khanh. Thiếu Khanh, đây là vợ Chung Soái, xinh đẹp chứ?”

Giọng nói kia giống như muốn biểu diễn giới thiệu hàng mẫu, khiến Tiểu Tử Hàm đặc biệt không thoải mái. Mà cô còn khó chịu hơn khi người đàn ông kia mặc dù thần sắc lạnh lạnh, nhưng đáy mắt không che giấu chút nào biểu lộ ra hẳn đang bình phẩm giá trị hàng mẫu!

Một hồi lâu Giang Thiếu Khanh mới gật đầu, nói một tiếng, “Xinh đẹp!”

Tiểu Tử Hàm nhẹ nhnú mày, dựa theo Kiều Y mới vừa gọi, lễ phép kêu một tiếng, “Anh Hai!”

Giang Thiếu Khanh không có trả lời, tầm mắt lướt qua cô nhìn về Chung Soái, hai người cứ như vậy đưa mắt nhìn nhau, không khí chợt chùng xuống, hệ thống sưởi trong phòng giống như bị ngừng hoạt động, Tiểu Tử Hàm không chịu nổi cũng cảm thấy ớn lạnh.

Bọn họ từng có quan hệ! Tiểu Tử Hàm nhanh chóng làm ra phán đoán.

Phan Thần nhìn mọi người ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, vội đi ra hoà giải, “Khụ. Đừng đứng nữa, qua đây ngồi đi, Tiểu Lục, gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.”

Chu Duyên cũng phản ứng kịp, cười ha hả nói, “Đúng, mới vừa rồi lão Tứ còn nói đối bụng.”

Chung Soái vẫn như cũ không lên tiếng, trầm mặt đi tới bên cạnh Tiểu Tử Hàm, dắt tay của cô đi thẳng tìm vị trí ngồi xuống.

“Tốt lắm, cùng ngồi!” Phan Thần vui vẻ nói, giọng điệu nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Món ăn quả thật ngon, màu sắc, hương vị đều hoàn hảo; người còn khách khí hơn, Phan Thần cùng Y Y chỉ sợ cô ăn không đủ no, mỗi món ăn lên bàn cũng trước chuyển tới phía cô, Chung Soái cũng hết sức dụ

dàng, gấp thức ăn chia thức ăn, nhất phái cầm sắt hài hòa chi tướng. Chỉ là, cô cảm thấy anh như đang che dấu tâm sự, cũng chỉ gấp cho cô, còn anh cũng chẳng ăn được mấy miếng.

Bữa cơm ăn được phân nửa, không khí cũng náo nhiệt lên, không biết thế nào đã nói đến yến tiệc mừng sáu, Phan Thần hỏi, “Tiểu Hàm, các em giấy đăng ký đều nhận rồi, tại sao không trực tiếp làm hôn lễ?”

Tiểu Tử Hàm cười cười, “Người trong nhà nói không kịp, năm sau lại tính tiếp.”

Phan Thần cười mập mờ, “Ha ha, là không kịp, ban đầu chị nghe nói lão Tam đã lấy vợ, bị dọa giạt mình, còn tưởng rằng cậu ấy đem con gái nhà người ta làm lớn bụng rồi chứ!”

Tiểu Tử Hàm lúng túng cúi đầu, Chung Soái lại kéo tay của cô, cười hì hì nói, “Chị dâu, em cũng muốn được vậy!”

Tiểu Tử Hàm bóp nhẹ hấn một cái, nũng nịu, “Nói hươu nói vượn cái gì!”

Giang Thiệu Khanh nhìn biểu hiện thân mật của bọn họ, bưng chén nước lên uống, nhàn nhạt nói, “Coi như không kịp, cũng phải mang tiểu Hàm về thăm nhà một chút chứ? Ông bà đều nói cậu thật lâu không trở về Giang gia!”

Cái gì ông bà, cái gì là về nhà? Tiểu Tử Hàm nghe không hiểu ra sao. Đợi chút, Giang gia, mẹ chồng họ Giang, này Giang Thiệu Khanh? Anh họ? Chung Dao?

Tiểu Tử Hàm đột nhiên hiểu ra áp suất thấp đến từ nơi nào, Giang Thiệu Khanh chính là đối tượng Chung Dao bắt cá hai tay, khó trách bọn họ có vẻ mặt đó!

Hiểu được mọi chuyện, Tiểu Tử Hàm trong lòng khổ sở không nói ra được, thì ra là do Chung Dao, quá khứ không thể vượt qua!

“Thật xin lỗi, em muốn đi rửa tay!” Tiểu Tử Hàm thấp giọng đẩy ghế ra đứng lên, gần như hoảng hốt rời đi.

“Tiểu Hàm.” Phan Thần gọi cô lại, còn không kịp nói, phòng vệ sinh đều ở trong phòng, cô đã biến mất.

“Đây là làm sao rồi?” Phan Thần kinh ngạc nhìn chồng.

Đầu tiên Chung Soái cùng mọi người đều không hiểu ra sao, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, có lẽ cô từ Giang Thiệu Khanh nghĩ tới Chung Dao, vì vậy vội vàng đứng dậy đuổi theo. Nhưng nhìn khắp bốn phía đều không thấy được bóng dáng của cô, liền hỏi phục vụ, “Có thấy vị tiểu thư mới vừa đi ra không?”

“Có! Cô ấy nói không muốn dùng phòng vệ sinh bên trong phòng, một nhân viên phục vụ đã đưa cô ấy qua bên kia rồi!”

“Cám ơn!” Chung Soái nói cám ơn, nhấn hạ thang máy.

Tiểu Tử Hàm đứng nhìn mình trong kính ở trước bồn rửa tay, vừa rồi cho đến lúc vào thang máy cô mới phát hiện chạy đi như vậy thật thất lễ, nhưng là. Trong nháy mắt đó, nghĩ đến Chung Soái vì Chung Dao ảnh hưởng tâm tình, cô đã cảm thấy như bị cái sương phòng to lớn đặc biệt đè nén. Nơi đó người nào cũng biết Chung Dao cùng Chung Soái mười năm tình yêu, mà cô là người ngoài đột ngột xông vào bọn họ, kinh hoảng lại không được tự nhiên, cảm thấy không hòa nhập được vào thế giới ai cũng đều hiểu, chỉ có cô mơ hồ thật vô cùng hồng bét.

Cô mở vòi sen, lấy chút nước rửa tay lại xoa xoa tay, cho đến tay chà xát đỏ mới đi ra. Vừa ngẩng đầu lên liền thấy Chung Soái đứng ở cửa, cô không nhận được kinh ngạc hỏi, “Tại sao anh lại đứng ở đây?”

Anh mỉm cười, kéo tay cô, “Chờ em!”

“Chờ em làm gì? Sợ nơi này quá lớn, em lạc sao?”

Chung Soái không trả lời, bàn tay giữ chặt ngón tay cô mềm mại, “Bà xã, anh vừa rồi biểu hiện rất kém cỏi phải không? Lại để cho em không thoải mái à?”

Tiểu Tử Hàm mím môi lắc đầu.

Chung Soái đem ngón tay cô dính vào trên môi, “Tiểu Hàm, thật xin lỗi. Nhưng anh muốn nói, đoạn quá khứ kia quá dài quá lâu, anh không biết làm thế nào để coi như mọi chuyện như chưa từng xảy ra, nhưng anh sẽ cố gắng quên và sẽ quên được, em và anh sẽ cùng cố gắng, có được không?”

Tiểu Tử Hàm nghiêng mặt sang, gật đầu. Vì Vi nói đúng, ai chẳng có quá khứ, nếu lựa chọn cho thêm cơ hội, tại sao còn đau khổ níu lấy những thứ đã qua kia, tự tìm mất mặt, còn ảnh hưởng tình cảm lẫn nhau?

“Thật xin lỗi, là em nhỏ mọn!” Tiểu Tử Hàm nói xin lỗi

Chung Soái khẽ cắn ngón tay của cô, ngượng ngùng nói, “Đúng nha, rất là nhỏ mọn. Trước kia sao anh lại không phát hiện ra nhỉ?”

Tiểu Tử Hàm tức giận rút tay về, nói, “A, anh bây giờ hối hận vẫn còn kịp!”

Chung Soái nào chịu để cho cô rút tay đi, giữ chặt cổ tay của cô kéo cô vào trong ngực, “Anh chỉ hối hận, không biết em sớm hơn một chút!”

Tiểu Tử Hàm nhìn Chung Soái một cái, oán thầm người đàn ông này gần đây khẳng định mật đường ăn quá nhiều, chỉ toàn nói lời ngon tiếng ngọt .

Lời đàn ông nói nếu đáng tin thì heo cũng có thể leo cây, nhưng nhìn đầy mắt anh chân thành thì Tiểu Tử Hàm cũng nguyện ý ngốc giống heo.

“Đi thôi, bọn họ chắc đang cười nhạo em rồi!” Tiểu Tử Hàm nói.

“Người nào cười nhạo anh không quan tâm, chỉ là bà xã, em thật không có chuyện gì sao? Có phải trong lòng vẫn khó chịu không?” Anh kéo qua hông của cô hỏi.

Tiểu Tử Hàm giương cằm lên, “Ai nói vậy, hiện tại trong lòng em vẫn còn hoài nghi đấy!”

Chung Soái ở trên trán cô hôn xuống một cái, “Hoài nghi sao? Không sợ, buổi tối anh sẽ giúp em thông suốt!”

Thông? Suốt? Tiểu Tử Hàm phản ứng kịp, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, ráng sức ở ngang hông bấm anh một cái, cau mày, “Lưu manh!”

Chung Soái bắt được tay của cô, giả bộ uất ức nói, “Anh là tính toán buổi tối làm công tác tư tưởng cho em, khai đạo, làm sao lại lưu manh đây? Nha. . . . Em nghĩ sai lệch, bà xã, em mới lưu manh!”

Tiểu Tử Hàm bị anh vừa ăn cướp vừa la làng giận đến đỏ khóc đỏ cười, trừng mắt nhìn anh một cái, tránh khỏi ngực anh, thẳng hướng sương phòng đi tới, vừa đi được mấy bước, ngang hông liền dính sát một đôi bàn tay, Chung Soái thanh âm hài hước mang theo hơi thở ấm áp trượt vào tóc của cô, “Bà xã, đàn ông không lưu manh, sinh lý không bình thường”

Tiểu Tử Hàm bắt đắc dĩ trợn mắt, tức giận chống lại một câu, “Đàn ông quá lưu manh, sớm muộn tình tận chết người!”

Chung Soái kinh ngạc da mặt cô mỏng như tờ giấy lại biết đùa giỡn chuyện này, hơi sững sờ chốc lát mới quán chặt hông của cô nói, “Nhóc con, tối nay sẽ để cho em biết anh có thể bị mất hay không!”

Trở lại trong phòng, Tiểu Tử Hàm còn lo lắng mọi người sẽ hỏi cô vì sao đi ra ngoài, nhưng lúc đi vào, mọi người chỉ là cười nhạt, ăn uống thoải mái vui vẻ, hoàn toàn giống như không có chuyện gì xảy ra. Cô vừa nghĩ, cũng đúng, đều là người từng trải việc đời, sớm học được không quan tâm hơn thua.

Ăn cơm xong, Chu Duyên đề nghị đi chơi bóng, Chung Soái chỉ về phía cô áy náy cười, “Không được, còn phải đi xem lễ phục.”

Mọi người cũng biết bọn họ vội vàng vì chuyện bữa tiệc, cũng không miễn cưỡng, Giang Thiệu Khanh nhìn Tiểu Tử Hàm nói, “Tiểu Hàm, hai ngày nay nói Chung Soái dẫn em trở về, ông bà rất muốn gặp em một chút.”

Tiểu Tử Hàm cười gật đầu, cùng đoàn người cáo biệt.

Ra đến cửa thì Chung Soái quay đầu lại nói, “Anh hai, anh nói với ông ngoại, ngày mai em tiểu Hàm trở về ăn cơm.”

Âm thanh tùy ý, lại làm ọi người vừa mừng vừa sợ, ngay cả Giang Thiệu Khanh hỉ nộ không biểu lộ ra ngoài, đáy mắt cũng thoáng qua tia vui mừng, phải biết từ chuyện Chung Dao, hơn năm năm, từ miệng Chung Soái không bao giờ nghe được “Anh hai” .

Khóe môi anh nở nụ cười nhạt, nhìn chăm chú vào Tiểu Tử Hàm nói, “Anh sẽ bảo người trong nhà chuẩn bị mấy món của thành phố C.”

Cho đến khi bọn họ đi xa, Phan Thần mới lôi kéo ông xã cảm khái vô hạn, “Anh xem nhóc tam là thật sự thích Tiểu Hàm rồi!”

Chung Soái đưa Tiểu Tử Hàm đến nơi mẹ chỉ định Versace. Bởi vì bà Chung đã dặn trước qua điện thoại, cho nên bọn họ sau khi tiến vào vừa nói lên tên bà, cửa hàng trưởng lập tức chào đón, “Chung phu nhân nói các vị cần lễ phục? Chúng tôi đã chọn lựa mấy bộ, các vị xem có thích không?”

Dứt lời, một nhân viên phục vụ khác đã lấy ra vài bộ lễ phục đặt ở trước mặt bọn họ, “Mấy mẫu này đều là mẫu mới của quý, hàng mới về, tiểu thư, cô từ từ chọn lựa?”

Trừ lần trước kết hôn, Tiểu Tử Hàm còn chưa bao giờ mặc qua lễ phục, cho nên đều nhờ Chung Soái giúp đỡ.

Chung Soái cười xoa xoa tóc của cô, chỉ vào nhân viên bán hàng trên tay cầm váy dài màu xanh ngọc nói, “Thử cái này đi!”

33. Chương 33: “bà Xã, Anh Không Vội, Nhưng Nó Vội!”

Chung Soái cười xoa xoa tóc của cô, chỉ vào chiếc váy màu xanh ngọc trên tay nhân viên bán hàng nói, “Thử cái này đi!”

Cửa hàng trưởng vừa nhìn, vội vàng nịnh hót, “Chung Tiên Sinh, ánh mắt của ngài thật tốt, cái này là mẫu chính của quý này, tổng cộng có ba màu, mấy ngày trước mẫu màu đen mới vừa được một minh tinh lấy. Chỉ còn sót màu xanh dương cùng màu đỏ thôi!”

Tiểu Tử Hàm vừa nghe cũng biết này y phục này giá không nhỏ, nhưng để tránh lúng túng như vừa rồi ở RT, cũng mím môi đi vào phòng thử thay quần áo.

Cửa hàng cao cấp quả có khác, thay quần áo còn ba người coi chừng giúp một tay. Cô cởi áo khoác dày cộm nặng nề, đưa ột nhân viên, và cũng kịp nhìn thấy ánh mắt khinh thường của người đó, cũng đúng, cái áo khoác này, mặc dù giá cũng vài ngàn, nhưng so với hàng trong cửa hàng này, sợ là một cái khăn tơ cũng mua không được.

Chung Soái đang xem đôi bông tai xinh đẹp trong ngăn kéo, nghe thấy cửa hàng trưởng nói, “Thật là xinh đẹp!” Mới xoay người sang, sau đó ngậy đại!

Ánh đèn trong cửa hàng rọi vào trên người của cô, trên mặt đất tỏa ra một mảnh vàng sáng, cô đứng ở trong vàng sáng, mím môi, ngượng ngùng cười. Một bộ váy dài màu xanh ngọc làm làn da trắng của cô nổi bật hơn, thiết kế nghiêng vai lộ ra xương quai xanh đẹp để mê người, khí chất tao nhã.

Chung Soái giống như người mất hồn trong giây lát. Sau đó ngay trước mọi người, lưu manh vô lại thổi một cái huyết gió, chọc cho nhân viên phục vụ cũng che miệng cười không ngừng.

Tiểu Tử Hàm đứng tại chỗ, nhìn anh khinh thường. Nghiêng người hướng về phía gương to, trông thấy mình trong gương rực rỡ hẳn lên thắm nhũ, quả nhiên là người dựa vào áo ngực dựa vào yên!

Cô nghiêng đầu qua, cười hỏi sau lưng đi tới Chung Soái, “Xem được không?”

“Nói nhảm, bà xã anh người nhìn đều thích, mặc cái gì đều dễ nhìn!”

Tiểu Tử Hàm không chế nhạo anh khoác lác vô sĩ, chỉ là tỉ mỉ nhìn y phục trên người, không hổ là danh gia tác phẩm, không có phức tạp trang sức, chỉ tiết đơn giản thể hiện thẩm mỹ của nhà thiết kế. Giống như bướm bướm bên hông nhìn như đơn giản, cũng là điểm chấm phá của bộ váy.

Chung Soái nhìn thấy cô rất thích, nhìn cửa hàng trưởng nói, “Lấy bộ này!”

“Vây chọn thêm áo choàng, có một áo choàng rất xứng cái chiếc váy này.” Cửa hàng trưởng vừa nói vừa ý bảo nhân viên phục vụ đi lấy mang tới. Kinh nghiệm nhiều năm như vậy, cô tất nhiên nhìn ra được, nên bán sản phẩm như thế nào.

Áo choàng đưa ra Tiểu Tử Hàm liền bị da lông bóng loáng tỏa sáng hấp dẫn, không nhịn được đưa tay ra sờ sờ. Cửa hàng trưởng vừa nhìn, vội vàng tự mình mặc vào cho cô.

Chung Soái nhìn áo choàng trên người cô, nổi bật vóc người nhỏ nhắn và phong cách văn tĩnh của cô, lại làm cho người ta một loại ảo giác, nếu thêm hoa tai thì càng hoàn mỹ.

Chung Soái tự mình lấy hoa tai tới, anh không để cho cô động tay, tự mình đem hoa tai đeo cho cô, đôi tay vô tình hay cố ý lưu luyến một hồi lâu ở vành tai khêu gợi của cô.

Sau đó lui ra một bước từ trên xuống dưới thưởng thức Tiểu Tử Hàm trong trang phục lộng lẫy. Bộ quần áo này đáng chết thật quá tốt, dán sát vào người của cô, không bỏ sót bất kỳ đường cong tốt đẹp nào, kiểu đồn ngạo nghễ ưỡn lên, vòng eo nhỏ nhắn, hai cánh tay trắng nõn như tuyết, đi lên nữa. Chung Soái nuốt nước miếng, nhìn qua nơi đây đã khiến anh mê mẩn, nhìn về phía cổ trắng nõn của cô, nhưng khuyên tai nho nhỏ kia lấp lánh sáng ngời, bảo thạch chiết xạ một loại ánh sáng huyền ảo, khiến anh loạn tình, xem ra cực kỳ hấp dẫn mê người, chỉ nhìn cô thôi, anh có thể cảm giác lý trí nhanh chóng chạy mất.

Chung gia tiểu đệ thậm chí đã có phản ứng!

Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu nhìn hoa tai trong gương, Lam Bảo Thạch chói mắt điêu khắc thành giọt nước mắt, khảm kim cương lóe sáng, mặc dù cô chưa từng mua qua xa xỉ phẩm, cũng biết hoa tai này nhất định là trân phẩm, giá trị xa xỉ. Cô ngẩng đầu lên, đang muốn cự tuyệt, lại nhìn thấy Chung Soái đang chăm chú nhìn mình, trong hai mắt có ngọn lửa nhiệt liệt, liền hơi thở cũng trở nên trọc nặng, tất cả chú ý lực đều đặt ở trên người của cô, giống như tất cả những thứ bên ngoài đều không quan trọng.

Ánh mắt như thế quá quen, cô hít sâu một hơi, bầu ngực sữa xinh đẹp phập phồng, nghe tiếng rên khó nhịn của anh. Tiếng rên, giống như đang nén nhịn cái gì đó đau đớn lắm

“Chung Soái.” Ánh mắt của cô nhắc nhở anh đừng quá càn rỡ.

“Hả?” Hắn cúi đầu hỏi thăm, khó có thể khác chế hấp dẫn, nâng cằm của cô lên. Sau đó thở phào một hơi, quay lưng lại âm thầm kéo kéo quần, phân phó nhân viên phục vụ vội vàng gói lại chiếc váy, nhanh chóng kéo Tiểu Tử Hàm mặt đã mở mị rồi đi.

“Bùm”. Tiếng đóng cửa thật lớn đem Tiểu Tử Hàm đang thất dây an toàn sợ hết hồn, đây là làm gì?

Thấy Chung Soái mãnh liệt đạp chân ga chạy đi, cô vội kéo dây an toàn, bắt măn oán trách, “Chậm một chút, anh gấp cái gì?”

Chung Soái nghe lời thả chậm tốc độ xe, thừa dịp chờ đèn đỏ, kéo qua tay của cô đặt lên vật đã sớm căng cứng dưới bụng, “Bà xã, anh không vội, nhưng nó vội!”

Tiểu Tử Hàm chợt rút tay về, khuôn mặt đỏ hồng! Chung Soái lại giở trò lưu manh với cô!

Trên đường đi, Chung Soái gọi điện thoại cho nhà, “Bà nội, buổi tối con cùng tiểu Hàm có chuyện, cũng không về nhà đâu ạ.”

Lão phu nhân là người từng trải, tất nhiên hiểu có chuyện là chuyện gì, cười ha hả nói đùa, “Đi đi đi đi, bà nội vẫn chờ ôm chặt nội!”

Chung Soái lái xe mở loa điện thoại, thanh âm lão phu nhân rõ ràng truyền tới trong lỗ tai Tiểu Tử Hàm, cô cúi gập bầm anh một cái, dùng khẩu hình nói, “Em không sinh!”

Chung Soái tắt điện thoại, bắt tay của cô nói, “Biết em bây giờ không muốn không sinh, đợi lát nữa anh đi mua áo mưa.”

Anh dừng xe ở cửa hàng, vọt vào không tới 5 phút đã mua hai hộp Durex ra ngoài, hướng về phía cô quơ quơ, “Bà xã, không có loại xoắn ốc cùng viên bi em thích, em dùng đỡ loại này đi!”

“Ai thích? Anh mới thích!” Tiểu Tử Hàm cau gợn xô đẩy anh.

“Em lầm rồi, anh không thích.” Anh tiến tới bên tai cô, từng chữ từng câu nói, “Anh thích không mang, trực tiếp đi vào!”

Hừ, khua môi múa mép, mà miệng lưỡi lại đầy háo sắc, Tiểu Tử Hàm im lặng. Cô trừng mắt nhìn anh, rồi quay mặt nhìn ngoài xe!

Không bao lâu sau, xe lại lái vào một chung cư, nhìn Chung Soái dừng xe, cô kinh ngạc hỏi, “Đây là đâu vậy?”

Chung Soái cười cười, nghiêng người vì cô cởi dây an toàn ra, “Nhà chúng ta!”

Cô tò mò hỏi, “Nhà của anh?”

Chung Soái lấy ra thẻ ra vào đặt ở thang máy cảm ứng, siết chặt cầm của cô, “Cũng là của em!”

Thang máy dừng lại ở lầu 16, Tiểu Tử Hàm lúc đi ra đột nhiên hiểu vì sao kêu thang máy vào nhà — cả lầu 16 là một căn nhà, nhà của anh. Tư tưởng thường dân tràn lan trong cô, không nhận được tò mò, “Nơi này rất đắt đúng không?”

Chung Soái vừa móc ra cái chìa khóa thông minh mở cửa, vừa cười giải thích, “Khu này là Chu Duyên khai thác, anh thấy khu vực cũng không tệ lắm, liền kêu cậu ta giữ lại một căn, coi như là phòng cưới của chúng ta!”

“Phòng cưới?”

“Đúng vậy. Cho nên, anh phải ôm em đi vào!” Vừa dứt lời, Chung Soái liền ôm ngang lên Tiểu Tử Hàm, cô sợ đến mức vội vã túm lấy bắp vai anh!

Chung Soái đặt cô ở trên ghế sofa, đi mở máy điều hòa không khí ngay giữa phòng khách. Vừa quay đầu thấy cô đang ngó đông ngó tây xem một chút, còn dùng đầu ngón tay lướt qua các vật dụng, đoán được cô là thích sạch sẽ, bắt đầu cười cười, từ phía sau cô ôm cô, “Bà xã, nơi này mỗi tuần đều có người đến quét dọn, rất sạch sẽ!”

Tiểu Tử Hàm nắm chặt bàn tay anh đã đưa vào dưới quần áo, “Vậy là em đã hiểu vì sao lại không nhiễm một hạt bụi!”

“Vậy em thích không?” Anh tiến tới bên tai của cô, cầm đặt tại vai của cô.

“Thích!” Tiểu Tử Hàm nghiêm túc trả lời, cái nhà này lấp đặt thiết bị vừa nhìn đã biết là chủ nhân tốn không ít tâm tư.

Chung Soái tà ác cười một tiếng, bàn tay đưa đến gần thân thể của cô hơn, bụng dưới đẩy lên trên, mập mờ hỏi, “Vậy cái này có thích không?”

Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu sang chỗ khác, còn chưa kịp nói ra chữ “Không”, đôi môi đỏ mọng đã bị phong bế, đầu lưỡi linh hoạt đẩy vào trong miệng cô, bá đạo quấy lên cái lưỡi thơm mềm mại, còn bàn tay đem lấy cô cả người quay lại, đem cô áp tới môi anh.

“Ừm!” Cô kêu lên tất cả bị anh nuốt hết. Bàn tay nóng bỏng càng thêm quá đáng trượt vào áo, cách áo lót không khách khí nắm giữ bầu ngực đầy đà mềm mại, tùy ý sờ nắn vuốt ve.

Cảm thấy anh muốn mở áo lót thì Tiểu Tử Hàm lấy đôi tay đẩy ngực anh, khó chịu giãy giụa, trong miệng dứt quãng kháng cự, “Không được, nơi này là phòng khách!”

Chung Soái không hề dừng lại, tiếp tục nhẹ gặm môi của cô, một tay kéo cao hai tay của cô, để cho cô không có biện pháp phản kháng, lần nữa ngậm vành tai nhỏ, dọc theo xương quai xanh một đường rơi xuống những nụ hôn vụn vặt, trượt đến chỗ cô mẫn cảm nhất càng thêm tùy ý liếm mát.

Đến khi hôn cô toàn thân vô lực, mặc anh cởi ra quần áo của mình, áo ngực màu đen Lace viền tơ bao trùm bầu ngực rất tròn. Khi đầu ngón tay thô ráp của anh lướt qua nụ hoa nhạy cảm thì Tiểu Tử Hàm phát ra một tiếng thở gấp, cơ khoái cảm khiến cơ thể của cô run rẩy, một trận cuồng nhiệt qua đi, làm cô kháng nghị cũng lộ ra kiều mỹ, “Ông xã, không nên ở chỗ này!”

“Bà xã.” Anh ngậm vành tai của cô, trầm thấp kêu lên, hô hấp nóng bỏng rưới vào trong tai cô.

Cô run rẩy, má phấn càng thêm đỏ. “Hả?”

“Bọn mình không vội!” Chung Soái nhẹ giọng tuyên bố, nhanh chóng lột trần quần áo còn sót lại, để cô ở trên ghế sofa, tách ra hai chân thon dài giắt hai bên eo. Vật của phái nam nóng bỏng áp xuống tới, dục vọng nóng rực cũng uy hiếp chống đỡ hoa kính mềm mại, Tiểu Tử Hàm uốn éo người rên rỉ, “Không được!”

“Anh muốn!” Ánh mắt của anh tối sâu kéo chân của cô.

“Áo mưa.” Cô nhắc nhở anh!

“Lát nữa mang!” Dứt lời, nóng bỏng cứng rắn của anh chọt đi vào hoa kính của cô, đụng vào bắp thịt mềm mại bên trong, không cho cô chạy trốn.

Chưa quá ướt át, hoa kính không cách nào tiếp nhận sự xâm lấn đột ngột, khiến Tiểu Tử Hàm không nhận được cau mày hừ nhẹ.

“Đau không?” Đang trong cơn cuồng nhiệt nhưng Chung Soái vẫn chú ý tới phản ứng của cô. Anh cắn chặt hàm răng, nhấn nài cọ xát nẹ nhàng lên hoa huyết khít khao ướt nóng như nhung, dừng đạo mềm mại mang tới từng cơn sướng khoái

Tiểu Tử Hàm gạt đầu một cái, thẹn thùng van xin, “Chung Soái, nhẹ một chút!”

Anh cắn răng gạt đầu, chậm rãi rút ra. Đưa kiên đỉnh chậm rãi cọ xát vào hoa huyết, đến khi ra nhiều dịch ướt át, đến khi nơi đó nhầy nhụa thì mới nghiêng người chậm rãi đâm vào, xỏ xuyên qua mềm mại của cô, mỗi một lần tiến công, cũng mang đến tia lửa kịch liệt.

“Ừ. Quá nhanh, chậm, chậm một chút!” Tiểu Tử Hàm không chịu nổi tập kích nhanh chóng mãnh liệt, đẩy hông của anh, bật ra tiếng cầu xin.

Âm thanh run rẩy ngọt ngào, gương mặt đỏ ửng, càng làm người đàn ông hành động can rở hơn, anh ôm lấy cô, duy trì tư thế ở trong cô, ngồi dậy, bàn tay ổn định eo nhỏ của cô, cúi đầu ngậm quả anh đào kiều diễm ngạo nghễ ưỡn lên, thật nhanh tăng thêm luật động dứt ra đưa vào. Tư thế gần thẳng đứng khiến Tiểu Tử Hàm cảm thấy bụng hơi đau, cô theo bản năng hóp bụng, dẫn đến Chung Soái đang nắm chiếc móng quỳn rũ của cô hít sâu một hơi!

“Bà xã, em muốn cắn đứt anh sao?” Anh trả thù, thêm sức rút ra đẩy vào, giống như muốn đem cả mình chen vào trong thân thể của cô, bàn tay càng thêm xấu xa, nhéo quả anh đào, dẫn đến cô rung mình một cái, co quắp run rẩy phun trào ra.

34. Chương 34: Chuẩn Bị Cho Tiệc Đính Hôn

Nhìn cô xụi lơ ở trên người mình, Chung Soái bất đắc dĩ cười một tiếng, “Vật nhỏ vô dụng, nhanh như vậy đã đến!”

Vẫn còn ở trong cao triều Tiểu Tử Hàm gói đầu trên vai hắn, hơi thở gấp gấp, cả người gắng gượng muốn án binh bất động, chờ cô tức giận, Chung Soái mới xấu xa cười một tiếng, “Tốt lắm, lần này nghe lời em, đi lên giường!”

Tiểu Tử Hàm không kịp phản ứng, trước mắt thoáng một cái, cứ như vậy bị anh ôm đi lên, nâng móng của cô, vừa đi vừa thúc vào, vừa tới phòng ngủ, một lần nữa cô lại đạt đến cao triều cực hạn. Mà Chung

Soái không kịp chờ đợi ấn cô ngã xuống giường, đứng ở trước giường, kéo rộng hai chân của cô, chọt đi vào, cuồng mãnh luật động, trong thân thể ấm áp lại một trận chất lỏng nóng bỏng xông ra, bỏng đến mức anh phát ra thanh âm thoải mái. Anh buông chân cô ra, cả người đè xuống, ngậm môi của cô, hung hăng mút lưỡi cô. Chung tiểu đệ vẫn gắng gượng chĩa vào điểm mẫn cảm của cô, nhanh chóng đâm thẳng vào, nặng nề va chạm.

Vừa đau vừa căng khiến Tiểu Tử Hàm run rẩy, miệng bị phong bế, thân thể lại bị ngăn chặn, kêu không ra, động không được, chỉ có thể cố gắng hô hấp, đang lúc cô cho là mình ngạt thở chết, Chung Soái rút cuộc buông miệng cô ra, từ trong thân thể rút ra vật cứng rắn vẫn hành hạ cô, lôi kéo tay của cô bao lấy lửa nóng khổng lồ, nhanh chóng đi động, “Bà xã, mau hơn chút nữa!”

Không chờ cô động nhiều hơn, Chung Soái một tay khác đã bắt lấy nơi đầy dầ của cô, vuốt ve gây xích mích, cuối cùng kêu tên của cô, bộc phát ra. Nhiệt lưu bắn nhanh ở trên tay của cô, mang theo mùi anh túc, cô khẽ nhếch miệng lên, mắt hôn nhìn người phía trên, nghe hẳn phát ra tiếng thở dài hài lòng.

Bọn họ ôm nhau ở trên giường chia sẻ dư âm cao triều đi qua, đợi hơi thở đều đặn trở lại, Chung Soái nhẹ cắn vành tai của cô trầm thấp hỏi, “Như thế nào? Còn lo lắng anh tinh tấn nhân vong sao?” (hihi, a Soái cũng ghi hận ghê, chị nói có 1 câu mà fai trả giá đắt thế)

“Không á..., ông xã, anh lợi hại nhất á!” Hô hấp nóng bỏng quấy nhiễu khiến cô co người lại, vội vàng thức thời nịnh hót.

“Vậy sao? Anh lợi hại nhất sao?” Bàn tay Chung Soái cực nóng trượt đến nơi đầy dầ của cô, gảy nhẹ nhũ hoa nhô ra, “Vậy anh phải không ngừng cố gắng, không cô phụ tên này mới được!”

“Không cần. Nơi đó. . . . Có chút khó chịu!” Tiểu Tử Hàm thấy anh lại muốn xoay mình lên, vội vàng bắt tay anh lại cầu xin tha thứ.

Chung Soái ngón tay trượt xuống dưới, “Đau sao?”

Tiểu Tử Hàm mắc cỡ lắc đầu một cái.

Chung Soái thở dài, đứng dậy đến phòng vệ sinh vặn lấy khăn lông dịu dàng tỉ mỉ thay cô lau chất lỏng trên đùi, trên tay, sau đó kéo chăn đắp lên cho cô, “Tốt lắm, hôm nay bỏ qua cho em, ngủ đi!”

“Cám ơn ông xã.” Tiểu Tử Hàm ôm lấy hông của anh, cọ xát trong ngực anh, tìm được một tư thế thoải mái nhất ngủ thật say.

Chung Soái đem cô vợ nhỏ của mình tử tử kéo vào trong ngực, để cho thân thể mềm mại này lấp đầy toàn bộ thế giới của hắn.

Hôm sau, Chung Soái dẫn Tiểu Tử Hàm trở về Tây Sơn Giang Trạch.

So với lúc ban đầu vào Chung gia, mỗi người trong Giang gia đều hòa ái khách khí, không có chút dấu hiệu khổ sở nào. Thậm chí có điểm nhiệt tình quá mức, như hiện tại mà nói, bà ngoại lôi kéo tay cô và Chung Soái rơi nước mắt, càng không ngừng lặp lại, “Như vậy thật tốt, thật tốt!”

Bộ dáng kia làm cho Tiểu Tử Hàm cảm thấy mình giải cứu Chung Soái trong khổ nạn thêm một lần nữa.

Ăn cơm xong Tiểu Tử Hàm chào từ biệt mọi người từ lớn đến nhỏ của Giang gia, mẹ của Giang Thiếu Khanh Lý Thiện Giai, thím hai của Chung Soái đưa bọn họ tới cửa, thừa dịp Chung Soái lấy xe lôi kéo cô nhỏ giọng nói, “Tiểu Hàm, về sau không có việc gì thì cùng Chung Soái về đây. Nó là cháu cưng của ông, ông từ nhỏ hiểu rõ nó nhất, nhưng.”

Tiểu Tử Hàm nhìn bà muốn nói lại thôi, lại nhớ đến mới vừa rồi người Giang gia kích động thấy Chung Soái nhiệt tình, đại khái đoán được, chắc vì chuyện của Chung Dao, nên Giang gia cũng rất ít trở về.

Cô cười cười nói giỡn, “Thím yên tâm, chúng con không có việc gì làm sẽ về đây ăn cơm, mọi người đừng chê chúng con phiền là được!”

Lý Thiện Giai cười cười cầm tay của cô, bấu môi với Chung Soái, “Đi đi.”

Sau khi Tiểu Tử Hàm lên xe, Chung Soái liền hỏi, “Thím nói gì với em?”

Cô nghiêm nghị nói, “Thím nói anh vì Chung Dao cũng không tới gặp ông bà ngoại!”

Chi. Chung Soái chợt đạp thắng xe, híp mắt nhìn Tiểu Tử Hàm, “Thím nói như vậy.”

Tiểu Tử Hàm nhìn bộ dáng khấn trương của anh, vội lên tiếng an ủi, “Ai nha, không có! Đùa với anh đấy. Anh đừng khấn trương. Thím chỉ bảo chúng ta dành nhiều thời gian về đây, ông ngoại rất nhớ anh.”

Ai, xem ra sau này không thể tùy tiện lấy Chung Dao ra nói giỡn, nếu không sẽ hại người đàn ông này thần hồn nát thần tính đi?

“Về sau không cho đoán mò.” Anh nổ máy xe lần nữa.

Xe mới vừa lái vào nội thành liền bị kẹt xe, Chung Soái tì vào cửa kính, nhìn dòng xe chạy trước mặt không nhúc nhích, “Lại chặn!”

“Vừa đúng, có thể nghe CD mới vừa mua.” Tiểu Tử Hàm cười cười, bỏ vào CD, thanh âm Trần Dịch Tấn trầm thấp lấp đầy buồng xe bịt kín. Cô đem đỉnh đầu gối tì lên thùng đựng dụng cụ, thân thể cuộn tại chỗ ngồi thích ý thoải mái.

Chung Soái nhìn cô cuộn tròn thân mình, nhắm mắt lại theo âm nhạc hừ nhẹ, dáng vẻ rất là thích ý, không nhịn được xoa xoa tóc của cô, trêu nói, “Em thật là thoải mái vui vẻ.”

“Vậy làm sao bây giờ, sống ở đâu thì yên ở đấy.”

Chung Soái cười cười, nắm tay của cô, học bộ dáng của cô, khẽ tựa vào trên ghế dựa hưởng thụ âm thanh.

“Bài hát này không tệ!” Anh chợt nói.

“Lời ca rất hay.” Cô nhẹ giọng đáp.

Ca từ đơn giản, nhìn như vô ý, lại đi vào lòng người, đi vào trái tim — không có được vĩnh viễn, trời xanh chia cách chỉ có thể nhìn không thể tới?

Nghĩ tới đây, Tiểu Tử Hàm không khỏi bật thốt lên hỏi, “Anh nói xem có phải con người đều như vậy, sau khi mất đi mới biết trân quý?”

Chung Soái liếc cô một cái, không trả lời, chỉ là siết chặt tay của cô từ từ nói, “Kể cho em chuyện của anh khi còn bé được không?”

“Thật tốt!” Tiểu Tử Hàm hưng phấn ngồi dậy. Thật ra thì cô rất muốn hiểu rõ quá khứ của anh.

“Lúc anh còn nhỏ đặc biệt mê tiểu thuyết Kim Dung, Cổ Long, đã đọc rất nhiều cũng rất muốn đi học võ thuật, mà mẹ anh nói đó là không có thưởng thức gì đó, buộc anh học Piano, anh học nhưng không vui, cũng rất khổ sở. Học hai năm, mẹ anh nhìn anh thật sự vô tâm, liền hứa hẹn, chỉ cần anh đạt cấp mười Piano bà sẽ không ép anh học nữa, còn cho phép anh đi học võ. Sau đó, anh liêu mạng luyện đàn, một kỳ nghỉ hè liền thông qua cấp thi thử. Khi lấy được chứng nhận, anh không nói hai lời lập tức đi đăng ký học võ, kết quả em đoán như thế nào?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái.

“Ba khóa sau anh cũng không đi.”

“Tại sao? Anh không phải là rất thích sao?”

“Đúng, anh cũng tự hỏi mình như vậy. Nhưng sau anh mới hiểu được, có thể đây chẳng qua là một loại chấp niệm, tựa như em nói, không có được cho nên đặc biệt tưởng nhớ, muốn đi nắm giữ. Nhưng trên thực tế, bởi vì muốn học võ mà cố gắng luyện đàn, anh đã thích Piano!”

Chung Soái giữ chặt ngón tay của cô, chậm rãi nói, “Thứ không có được cho nên xôn xao là bởi vì anh không có phát hiện có điều bên cạnh tốt đẹp đến dường nào, cũng không hiểu cái gì là thích hợp với mình nhất.”

Tiểu Tử Hàm hiểu chuyện xưa thâm ý, không khỏi đáy lòng nóng lên, nước mắt vội vàng không kịp chuẩn bị rơi xuống. Cô quay mặt nhìn ngoài cửa sổ, một hồi lâu mới nói, “Vậy anh bây giờ cũng không thích đánh đàn sao?”

Tiểu Tử Hàm nhẹ nuốt nước miếng, bảo đảm với bà, “Vây con sẽ mang cẩn thận, sau đó trả lại ẹ.”

Giang Vận Hồng ngược mắt nhìn mặt con dâu chân thành, khóe môi giơ lên, “Còn trả làm gì, con vào cửa đến bây giờ mẹ còn không có tặng gì cho con, coi như mẹ tặng con.”

Tiểu Tử Hàm kinh ngạc ngẩng đầu, đây là lần đầu tiên Giang Vận Hồng tự xưng mẹ, vậy có phải trong lòng bà đã tiếp nhận mình hay không?

Như vậy biến chuyển không khỏi tới quá nhanh..., nhanh đến mức làm cô có chút sợ hãi. Nhưng mặc kệ như thế nào, được tiếp nhận cùng chúc phúc luôn là vui vẻ, cô nâng lên khóe miệng, ngọt ngào nói, “Cám ơn mẹ!”

Giang Vận Hồng lơ đãng cười cười, đem cái hộp không đưa cho cô, “Tiểu Hàm, con phải nhớ, phụ nữ tốt nhất là có đồ trang sức của riêng mình. Học thức, kiến thức, nói năng, phong cách so kim cương thể gian đều phải chói mắt nhất.”

“Con dâu Chung gia chúng ta tuyệt không thể là hoa giả, đàn ông Chung gia cũng không cần một người vợ ăn mặc xinh đẹp lại không có đầu óc, mẹ hi vọng trong công việc của con đạt được mấy thành tích của chính mình.” Giang Vận Hồng ý vị sâu xa nói, “Nhưng nếu như con có thể chăm sóc gia đình cùng sự nghiệp là tốt nhất, điểm này không cần học mẹ”

“Mẹ, con cảm thấy được mẹ rất tốt a!” Tiểu Tử Hàm vội vã nói.

Giang Vận Hồng hé miệng cười cười, vỗ vỗ tay của cô, “Tốt lắm, về nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai làm nữ chủ nhân xinh đẹp nhất.”

Trở lại trong phòng cô khoe với Chung Soái đồng hồ mẹ chồng vừa tặng, Chung Soái thấy ngạc nhiên nói, “Mẹ anh lại cam lòng đem cái này cho em. Đây là bà tốn nửa năm tiền diễn xuất mua được, lúc ấy còn bị ba anh mắng ột trận, nói bà kiêu sa không phù hợp hình tượng nghệ sĩ nhân dân!”

“Thật vậy sao? Vây ngày mai em sẽ trả lại!” Tiểu Tử Hàm nói.

Chung Soái xoa xoa tóc của cô, dịu dàng nói, “Mẹ cho em thì em cứ an tâm cầm, không phải em muốn bà lại nghi ngờ chứ!”

“Vây em sẽ cất giữ cẩn thận!”

Trước khi ngủ, Chung Soái nhìn vợ ngồi ở trước bàn trang điểm thoa nước hoa hồng, chợt nhớ tới kết hôn lâu như vậy hẳn cũng chưa mua gì tặng cô, cả nhẫn cưới cũng không có mua, thật đáng chết! Tay của cô vừa trắng vừa dài đeo chiếc nhẫn kim cương sẽ đặc biệt đẹp, nhất định phải bổ sung một chiếc, nhưng nhất định phải cho cô một kinh phí, nhưng ngộ nhỡ lớn nhỏ không thích hợp thì làm thế nào?

Chung Soái trái lo phải nghĩ, cuối cùng rốt cuộc nghĩ đến một biện pháp.

Vì vậy, lúc nửa đêm, phòng ngủ đen như mực, người nào đó thừa dịp ánh sáng yếu ớt từ điện thoại di động, dùng một sợi dây nhỏ cẩn thận từng li từng tí đo ngón tay áp út của vợ mình. . .

35. Chương 35: Tiệc Đính Hôn

Sáng hôm sau, Tiểu Tử Hàm vốn cho là mình sẽ dậy rất sớm, nhưng ở trong ngực Chung Soái ấm áp, thế nhưng ngủ thẳng tới 9 giờ rưỡi, vẫn là do có điện thoại mới đem cô đánh thức.

“Bạn yêu, cậu đến rồi sao?” Tiểu Tử Hàm ách thanh âm hỏi.

“Ừ, đến rồi. Mình trực tiếp đi tới chỗ trang điểm của cậu hay sao?”

“Tốt.” Tiểu Tử Hàm nói địa chỉ, sau đó đứng lên mặc quần áo đi đến khách sạn.

Lúc cô đến thì Vi Vi đã đến, cô là phù dâu ngày hôm nay, thợ trang điểm đang tạo hình cho cô, nhìn cô đi vào, thợ trang điểm cười nói, “Chung phu nhân, cô trước chờ một chút, chúng tôi sắp trang điểm xong cho cô ấy.”

“Không vấn đề.” Cô cười gật đầu, yên tĩnh ngồi ở một bên.

Vi Vi có một gương mặt xinh đẹp, không giống với bản thân, cô ấy đẹp từng nét riêng trên khuôn mặt, sống mũi cao, mắt to, tựa như tính cách của cô, yêu ghét phân minh, khuôn mặt sáng sủa, chỉ là cô gái đáng yêu như vậy cố tình không ai thương thức. Cũng không biết là cô quá bắt bẻ, hay là cô có tính hiếu chiến, đàn ông thấy cô đều chỉ dám đứng xa nhìn không dám lại gần.

Thật ra thì lần này cô gọi Vi Vi tới là vì có mục đích riêng, hi vọng rằng đây là dịp nhân tài đông đúc tụ hội, sẽ có người chọn trúng cô, hoặc là để cho cô đối với một người nào đó động lòng.

Vi Vi hóa trang xong đổi vị trí cho cô, bởi vì cô có chủ ý muốn trang điểm đặc biệt đơn giản, lúc Chung Soái thay đổi y phục đi vào thì cô đang nhắm hai mắt đánh phấn má hồng, nghe được thợ trang điểm nói, “Chung Tiên Sinh rất đẹp trai!” Mới mở mắt ra nhìn chính anh trong kính, sau đó ngây dại.

Tiểu Tử Hàm vẫn biết anh có thân thể đẹp, là vóc người trời sinh, nhưng bình thường anh mặc quân trang hoặc các loại trang phục ngày thường, cơ hồ không có mặc qua tây trang, nhưng hôm nay anh mặc một bộ tây trang màu đen, áo sơ mi màu trắng, nơ màu đen thân sĩ mười phần, hoàn toàn rất đẹp trai. Cô trước kia chỉ cảm thấy áo sơ mi trắng tây trang đen rất quê mùa, nhưng hôm nay mới phát hiện, trắng và đen kết hợp là cân xứng hoàn mỹ nhất.

Tiểu Tử Hàm, may là đẹp mấy đời cút chó mới nhất được soái ca như vậy.

Chung Soái nhìn cô dâu hai mắt chỉ kém không có rơi ra, thần nhiên sinh ra kiêu ngạo hài lòng. Anh tiến tới bên tai cô, nhỏ giọng đe dọa, “Bà xã, em nhìn anh như vậy, anh sẽ cho là em dụ hoặc anh.”

Tiểu Tử Hàm hơi giật mình, đỏ mặt khẽ đẩy hấn, “Ghét!”

“Làm sao anh lại vào? Sắp bắt đầu sao?”

“Một lát nữa, chỉ là muốn vào thôi.” Chung Soái kéo cái ghế ngồi xuống, nhìn thợ trang điểm ở trên mặt cô quét quét bôi bôi.

“Vậy sao anh không đi tiếp khách, ở đây làm gì?” Anh nhìn mình như thế làm cho cô cảm thấy ngại ngùng.

Chung Soái cười khẽ, nghiêm trang nói, “Em xem gần một ngày anh không thấy em rồi!”

Thợ trang điểm vừa nghe hì hì cười, “Chung Tiên Sinh cùng Chung phu nhân thật là ân ái.”

Tiểu Tử Hàm liếc Chung Soái một cái, lời kia thật làm cho người ta chê cười đó.

Đang muốn đuổi anh đi ra ngoài, Vi Vi lại hừ lạnh một tiếng, “Chung đoàn trưởng, lời ngon tiếng ngọt nói ít, thực chất hành động mới tính, đừng tưởng rằng cười bà xã thì vạn sự đại cát.”

Lời nói này ngấm ngầm hại người, tất cả mọi người nghe được lạnh buốt, Chung Soái hơi giật mình, ngay sau đó phản ứng kịp ý tứ của đối phương, lông mày khẽ nhíu lại, giữ chặt ngón tay Tiểu Tử Hàm khẽ cười nói, “Cám ơn nhắc nhở, tôi có tính rất cẩn thận.”

Vi Vi liếc Chung Soái một cái, tức giận nói, “Hiểu là tốt rồi, Tiểu Hàm không nói cũng không đại biểu trong lòng cô ấy không thêm để ý.”

“Vi Vi!” Tiểu Tử Hàm đưa tay kéo cô, ý bảo cô không nên nói nữa a.

“Cậu nha, chính là ngây ngốc. Cậu suy nghĩ một chút, ban đầu anh ta là gạt cậu gia thế của mình, sau lại xuất hiện một Bạch Liên Hoa, sau này vẫn còn không biết có bao nhiêu hồ ly tinh a...”

Tiểu Tử Hàm đang muốn ngăn cản cô nói thêm gì nữa, sau lưng chợt vang lên một giọng nam, “Này, tôi nói cô thật biết điều, hai vợ chồng nhà người ta đang thật tốt, cô ngứa miệng sao?”

Tiểu Tử Hàm vừa quay đầu lại liền nhìn đến người dựa vào trên cửa, Chu Duyên một thân chính trang, lúc này mới nhớ tới, hôm nay phù rể mà Chung Soái chọn là hấn. Vừa định giới thiệu cho Vi Vi, liền nghe đến cô lại nổi đóa, “Hắc, tôi thích chen miệng thì thế nào? Tôi thấy không quen có người ý có mấy đồng tiền dơ bẩn, có chút quyền rách liền khi dễ dân thường như chúng tôi.”

“Này, cô”

Vi Vi nhìn chăm chăm Chu Duyên, “Này cái gì, bản tiểu thư có tên có tuổi, anh có hiểu lễ phép hay không? Coi như anh không biết họ tên tôi cũng có thể gọi tôi một tiếng tiểu thư. Hừ, ngay cả nhân viên mở cửa cũng biết gọi, thật là không có học thức!”

Chu Duyên bị nghẹn đến nói không ra lời, hít thở mấy hơi mới cười hì hì nói, “Tiểu thư, có ai nói cho cô biết người ngoài nên ít nhúng tay chuyện nhà vợ chồng người ta?”

Vi Vi đưa cho anh một cái xem thường, “Đùa sao, anh cho rằng ai cũng giống anh là người ngoài?”

Chu Duyên coi như tính tình tốt mấy cũng bị chọc giận rồi, nhăn lỗ mũi bất mãn chế nhạo, “Tôi hỏi cô, cô có bị bệnh không? Thế nào lại mong đợi người ta ly hôn? A. . . . Tôi biết rồi, nhất định là không ai thêm lấy cô, cho nên cũng không hi vọng chị em tốt của mình hạnh phúc!”

Tiểu Tử Hàm vừa nghe xong, thâm kêu hồng bét! Đồng chí Chu Duyên vừa dẫm nhâm lên mìn rồi.

Quả nhiên, Chu Duyên vừa nói thế xong, Vi Vi hoàn toàn quên chuyện phải giúp chị em tốt ra mặt, chỉ vào Chu Duyên liền mắng thẳng vào mặt, “Lão nương không lấy được chồng, còn anh á..., anh xen vào việc của người khác, tôi cho anh biết, cũng là bởi vì có những người như anh gieo họa phái nữ, mới để cho tôi đối với đàn ông thất vọng cực độ.”

“Không ăn được quả nho thì nói quả nho còn xanh, mình không ai thêm lấy đổ thừa đàn ông không tốt. Tôi cũng nói cho cô biết, đừng nói tôi là đàn ông cực phẩm như vậy, ngay cả người gác cổng mà cô nói đều sẽ không thích loại người hung hăng như cô, quả là người đàn bà chanh chua!”

Vi Vi hừ lạnh một tiếng, “Cực phẩm? Là đồ bỏ đi chứ gì? Loại người rác rưởi như anh thì dù trên đời còn mỗi mình anh, đưa lão nương lão nương cũng không thêm!”

Chu Duyên cũng hừ lạnh một tiếng, “Hừ, tôi cũng vậy, phụ nữ trên toàn thế giới chết sạch, tôi cũng sẽ không coi trọng loại người như cô, người đàn bà đánh đá!”

“Tiểu Lục!” Chung Soái hét Chu Duyên, ngăn cản bọn họ nói ra lời khó nghe hơn.

Tiểu Tử Hàm cũng liền vội ra ngoài khuyên can, “Vi Vi, được rồi. Tất cả mọi người đều đang tức giận, đừng để mấy lời này trong lòng, nể mặt mình, không cần cãi nhau tiếp có được hay không?”

Vi Vi tính tình nóng nảy, tới cũng nhanh đi cũng nhanh. Cô ngó ngó Tiểu Tử Hàm, lại trừng trừng Chu Duyên, “Hừ, thôi được, bản tiểu thư người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tha thứ anh ta trong lòng chỉ có thể ối ối chết!”

“Cô. . . .”

Chu Duyên vừa định phản bác, liền bị Chung Soái kéo, “Tiểu Lục, hôm nay là ngày vui của anh, cậu có nể mặt anh không hả?”

Chu Duyên hít sâu vài hơi, yên lặng gật đầu, nhưng vẫn nói thầm trong lòng, bản thiếu gia không cùng người phụ nữ này chấp nhặt!

Vi Vi ngẩng ngẩng anh giận đến tích tụ, vẻ mặt chịu nhục, tâm tình thật tốt, khóe môi cong lên, đi vào phòng rửa tay.

Chu Duyên bị tức đến buồn bực, cũng hất tay đi ra ngoài.

Tiểu Tử Hàm cùng Chung Soái sững sờ ở tại chỗ, trắm miệng một lời than thở. Chợt Tiểu Tử Hàm lóe lên ý tưởng, nhiều hứng thú đậm đậm Chung Soái, nhỏ giọng nói, “Anh xem, hai người bọn họ có thể có cơ hội phát triển hay không?”

Chung Soái sững sốt, quệt miệng lắc đầu một cái.

“Tại sao?” TV không phải đều như vậy ư, không phải oan gia không đụng đầu, ngoài ngàn dặm có thể gặp nhau cũng coi như duyên phận.

Chung Soái khẽ thở dài, tiến tới bên tai cô nói thầm vài câu.

“Thật?” Tiểu Tử Hàm kinh ngạc nhìn về Chu Duyên, ánh mắt mang theo tiếc nuối cùng đáng tiếc ngoài ý muốn, ai!

Đang âm thầm tiếc tác hợp không thành một cặp đẹp đôi, ngoài cửa liền truyền đến tiếng mẹ chồng, “Chung Soái, con ra ngoài, quản lý khách sạn tìm con, nói con. . . .”

“Mẹ, con biết rồi.” Chung Soái chợt đứng lên, cắt đứt lời nói của bà, quay qua nói với cô, “Bảo bối, anh đi ra ngoài trước, em trang điểm cho đẹp chờ anh tới đón.”

Nhìn bóng lưng Chung Soái đi xa, thợ trang điểm hâm mộ nói, “Chung phu nhân tốt phúc, Chung Tiên Sinh thương cô như vậy.”

Tiểu Tử Hàm cười cười, không nói lời nào. Trong lòng lại mừng rỡ nở hoa.

Chung Soái đi vào lần nữa thì cô đã ăn mặc xong xuôi, dạ phục màu xanh ngọc kết hợp với áo choàng màu đen, tóc đen nhánh uốn thành búi tóc đơn giản ở sau ót, trừu hoa tai tinh xảo cùng đồng hồ kim cương trên tay, trên người cô không đeo trang sức khác, nhưng ăn mặc đơn giản như thế lại làm nổi bật ngũ quan xinh xắn cùng phong cách thanh nhã của cô.

Chung Soái ngoéo miệng, chu môi huýt sáo một tiếng, vô lại mười phần, rồi lại làm ra vẻ thân sĩ, khom lưng khom người, “Chung phu nhân xinh đẹp, xin mời!” Chọc cho thợ trang điểm che miệng ha ha mà cười.

Tiểu Tử Hàm kéo Chung Soái vào đại sảnh, mặc dù trước đó đã mấy lần ảo tưởng trường hợp hôm nay, nhưng khi nhìn thấy các khuôn mặt chỉ có trên ti vi mới có thể thấy không ngừng xuất hiện trước mặt cô thì tất cả chuẩn bị trước đều là phù vân nha, cô vẫn khẩn trương vô cùng. Thật may là nhiệm vụ hôm nay của cô chính là cười, đi theo sau lưng người Chung gia, ngọt ngào cười nói, “Chú, dì. Tốt.” Sau đó nghe bọn anh tự đẩy lòng hoặc trái lương tâm ca ngợi.

Đi một vòng, chân cô đi mệt đến muốn mềm oặt ra, nhưng mệt nhất vẫn là mặt, cảm giác như cơ mặt muốn cứng lại, sau khi xoay người đưa lưng về phía mọi người, cô không nhận được oán trách, “Làm thế nào mà nhiều người như vậy?”

Chung Soái cười nhẹ nắm tay của cô, “Đây vẫn chỉ là người thân bạn bè tốt thôi. Đoán chừng lúc kết hôn, còn nhiều người hơn.”

Không phải vậy chứ? Như vậy là ít người? Nhà bọn họ là muốn đem toàn bộ người của Bắc Kinh mời tới sao? Tiểu Tử Hàm ngó ngó tân khách tụ tập phòng bữa tiệc oán thầm.

Chung Soái nghe cô than nhẹ, vừa buồn cười vừa dịu dàng đặt tay lên hông của cô, “Anh dẫn em đi chào thủ trưởng của anh.”

“Chào thủ trưởng!” Cho dù không có mặc quân trang, Chung Soái vẫn là chào theo kiểu nhà binh.

“A, ở bên ngoài cũng không cần khách khí!” Người đàn ông nói.

Chung Soái cười cười, lôi kéo Tiểu Tử Hàm nói, “Bác Chu, đây là vợ cháu, Tiểu Tử Hàm. Tiểu Hàm, đây là cấp trên của anh.”

“Bác Chu!”

Chu thủ trưởng trừng mắt liếc Chung Soái, “Không có nghiêm chỉnh!” Nghiêng mắt nhìn chăm chú vào Tiểu Tử Hàm, cười giảo hoạt, “Tiểu Hàm đúng không? Cháu có biết sự tích thăng nhóc này lừa gạt được bà xã đã truyền ra toàn quân hay không!”

Lừa gạt bà xã? Tiểu Tử Hàm nghe được như rơi vào trong sương mù, nghiêng đầu mờ mịt nhìn Chung Soái.

“Ai nha, bác Chu, hắc hắc, ông cháu mới vừa rồi còn nói thầm nhớ bác, ở bên đó.” Chung Soái bỗng chốc ngăn ở giữa Tiểu Tử Hàm cùng thủ trưởng.

Chu thủ trưởng cười gật đầu, “Được rồi, ta đi gặp ông cháu đây!”

Nhưng Chung Soái vừa mới thở nhẹ một hơi, Chu thủ trưởng đã đi ra hai bước chợt xoay người lại nghiêm trang nói, “Đúng rồi, trở về gọi cán sự tuyên truyền đem chuyện cậu dùng nước tinh khiết lừa vợ mà báo cáo đi!”

Nước tinh khiết? Lừa cô?

Tiểu Tử Hàm liếc mắt nhìn người đàn ông đang giả bộ trấn định, ngón tay đâm đâm lồng ngực của hắn, ý vị sâu xa nói hừ hừ hai tiếng, “Nói đi, chính sách của đảng là rõ ràng, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.”

Chung Soái bắt được tay của cô cười hắc hắc, “Ai nha, em xem hôm nay thật là nhiều người.”

Cô đưa tay bầu anh: “Đừng lảng sang chuyện khác, nói, nước tinh khiết là chuyện gì?”

Anh bị cô bấm phải nhe răng trợn mắt, thẳng cầu xin tha thứ: “Bà xã, đau quá, bầu nhẹ thôi, người ta thấy sẽ cho rằng em bạo ngược chồng đấy!”

“Bạo ngược? Hừ, chủ ý này không tệ, anh nhất định phải thành thực khai báo, tối nay em đi mượn cái chông cho anh quỳ.”

“Đừng nha, người ta biết sẽ cười nhạo anh!”

“Ít nói lung tung đi, nói mau, anh rốt cuộc lừa em cái gì?”

“Thật không có, bà xã, em đừng nghe bác Chu nói bậy, ông là chỉ sợ thiên hạ không loạn, không đúng, ông là hâm mộ ghen ghét anh được tìm bà xã xinh xắn.”

“Nói hươu nói vượn!” Cô đâm nhẹ lồng ngực của hắn, giả bộ cáu giận, “Dù sao anh chỉ biết gạt em, em sẽ không tin tưởng anh nữa!”

Chung Soái nhìn cô cúi đầu, giọng nói chìm xuống, vội vàng cầu xin tha thứ, “Đừng nha, anh nói, anh nói liền có được không? Nhưng em phải bảo đảm sau khi nghe anh nói sẽ không tức giận!”

“Anh nói trước đi, em sẽ xem có nên tức giận hay không!” Tiểu Tử Hàm cũng không bị lừa.

“Vậy anh không nói!”

“Không nói thì thôi.” Tiểu Tử Hàm quay ngoắt người, nói đi là đi. Chung Soái bị sợ vội vàng ôm hông của cô xin tha, “Anh sai lầm rồi, nói là được chứ gì?”

“Ai, là vậy. . . .” Mặt anh lộ lúng túng, một hồi lâu mới nói tiếp, “Chính là lúc Lý Nham kết hôn, anh uống rượu trắng nhưng thật ra là nước suối!”

Nói xong sợ cô tức giận, Chung Soái cũng liền vội bổ sung một câu, “Bà xã, khi đó anh chỉ là muốn để cho em lui bước, ai biết. . . .”

“Ai biết em khờ dại liền uống xong chín ly rượu đỏ.” Tiểu Tử Hàm hí mắt nói, “Vi Vi nói không sai, anh vẫn gạt em!”

“Bà xã, anh không có, thật sự đó. Lại nói, người phạm sai lầm, thì nên cho phép người ta sửa lại sai lầm. Anh từ lần trước đó lừa em, từ đó về sau không có lừa em gì hết!”

“Hừ, em mới không tin!”

“Bà xã!” Anh buồn bã cầu xin tha thứ.

“Đừng gọi em, tức lắm!”

“Vậy như thế nào mới có thể không bực? Nếu không em phạt anh, phạt anh uống rượu trắng. . . .”

“Anh còn dám nói rượu trắng?” Cô nhìn chằm chằm hắn.

“Vậy nếu không phạt anh hôn em, hoặc là làm anh đặc biệt phí sức, đặc biệt làm chuyện em thích?” Anh xấu bụng nói.

“A! A! Làm sao em lại bầu anh? Đau quá! Bà xã, em phạt anh chính là bầu anh sao?”

Tiểu Tử Hàm nhìn anh gào khóc thảm thiết, vừa giận vừa buồn cười, cuối cùng giận dữ nói, “Được rồi, hình phạt tạm thời cho anh thiếu, chờ em đi nghiên cứu một chút về việc 180 cách thức ngược chồng sẽ trở lại thu thập anh.”

Chung Soái khẽ cười ôm cô chặt trong ngực, xấu xa chế nhạo, “Bà xã, em sẽ làm không nổi không phải sao!”

Bữa tiệc kết thúc cũng là lúc Tiểu Tử Hàm mệt mỏi gần chết, Vi Vi uống nhiều quá ôm cô khóc khóc kêu la, “Tiểu Hàm cậu nói mình là đặc biệt làm cho người ta không thích đúng không? Cho nên đàn ông đều không quan tâm mình?”

Tiểu Hàm nắm bả vai cô, nhẹ giọng an ủi, “Không phải vậy, là bọn họ không biết thưởng thức. Cậu là cô gái tốt nhất mình từng thấy, nhất định sẽ gặp được người đàn ông xứng đáng.”

“Tiểu Hàm. . . .” Vi Vi đánh cái nắc, lẩm bẩm, “Mình quyết định. . . .” Nói còn chưa dứt lời thân thể mềm nhũn liền ngã ở trên người cô.

Sức nặng quá lớn hại cô liền ngã ngửa ra sau, thật may là Chung Soái nhanh tay lẹ mắt ôm lấy cô, mới để cho họ may mắn thoát khỏi cảnh tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Chung Soái nâng cô, kéo Vi Vi đã say khướt nhét vào trong ngực Chu Duyên, “Tiểu Lục, giúp anh đưa cô ấy về khách sạn!”

Chu Duyên rụt rè ôm cô trong ngực, hung hăng xiết chặt lồng mào, không vui kêu lên, “Anh ...”

“Được rồi, mới vừa rồi nếu cậu không đả kích cô ấy, cô ấy có thể uống say sao?” Chung Soái ngừng oán trách của anh, ý ở ngoài lời là cậu là đầu sỏ gây nên, theo lý phải phụ trách.

Chu Duyên mang tội danh, chau chặt lông mày nhìn cô gái trong ngực vẫn còn mơ màng, thở dài, thôi, gặp phải cô gái này, coi như là anh khổ tám đời!

“Đi thôi, tiểu thư!” Anh đỡ cô, nửa kéo nửa ôm cô rời khỏi hiện trường.

Tiểu Tử Hàm cũng uống chút rượu, nhưng tử lượng của cô cũng không tệ, giờ phút này chỉ là có chút say, thấy đáng về Vi Vi, cô có chút khổ sở, lại cảm thấy có chút may mắn, thật tốt, trời cao hậu đãi cô như thế, gặp được Chung Soái, mặc dù anh bây giờ không yêu mình, nhưng giống như anh nói, bọn họ còn có một đời, không vội!

Nghĩ đến đây, cô hai tay ôm chặt cổ của anh, cười duyên “Ông xã, em cảm thấy được mình rất hạnh phúc.”

Chung Soái kéo tay của cô xuống, tay trong tay, khẽ cười nói, “Tối đây, dẫn em đi một chỗ.”

Anh mang theo cô băng qua sảnh khách sạn, chậm rãi đi về phía hồ bơi trong nhà.

“Bảo bối, đứng ở chỗ này, anh đi lấy cái này một chút!” Anh vuốt tóc của cô, dịu dàng dặn dò.

“Dạ!” Cô gật đầu.

Đang lúc cô chờ đợi chán đến chết thì khoảng không gian vốn là đen kịt chợt sáng lên, cô nháy mắt mấy cái, nhìn này ngạc nhiên biến hóa, còn chưa kịp kinh ngạc, liền nghe đến một chuỗi tiếng đàn dương cầm thanh thúy dễ nghe truyền đến.

Cô men theo thanh âm nhìn sang, sau đó che miệng của mình. Dưới ánh đèn, Chung Soái ưu nhã ngồi ở ghế đàn, nghe thanh âm phát ra khi đầu ngón tay anh chạm vào, tâm bỗng dưng xúc động, thời gian nước như nước lũ chợt như ngừng trôi.

Cô ngơ ngác đứng tại tại chỗ, nghe anh khảy đàn, đó là một bài nghe nhiều nên thuộc, nhạc khúc John Michael Montgomery, để cho cô không nhận được đi theo tiết tấu ca nhẹ:

I see the questions in your eyes

I know what's weighin' on your mind

But you can be sure I know my part

'Cause I stand beside you through the years

You'll only cry those happy tears

And though I make mistakes

I'll never break your heart
I swear by the moon and the stars in the sky
I'll be there
I swear like the shadow that's by your side
I'll be there
For better or worse, till death do us part
I'll love you with every beat of my heart
I swear
I'll give you everything I can
I'll build your dreams with these two hands
We'll hang some memories on the wall
And when there's silver in your hair
You won't have to ask if I still care
'Coz as time turns the page, my love won't age at all
I swear by the moon and the stars in the sky
I'll be there
I swear like the shadow that's by your side
I'll be there
For better or worse, till death do us part
I'll love you with every beat of my heart
I swear
I swear by the moon and the stars in the sky
I'll be there
I swear like the shadow that's by your side
I'll be there
For better or worse, till death do us part
I'll love you with every beat of my heart
I swear, I swear

Tạm dịch:

Anh thấy rằng trong đôi mắt em còn rất nhiều điều thắc mắc
Anh biết những gì đang đè nặng trong tâm trí
Em có thể tin vào anh anh biết rõ con người anh mà
Bởi vì thế anh luôn ở bên cạnh em qua từng năm tháng
Em chỉ khóc trong niềm hạnh phúc
Và dẫu cho anh có phạm lỗi
Anh cũng sẽ không bao giờ làm tổn thương trái tim em đâu

Anh xin thề với ánh trăng và những ngôi sao
trên bầu trời kia
Anh sẽ luôn ở đây
Anh thề sẽ luôn ở bên em như hình với bóng
Anh sẽ luôn bên em dù cho có xảy ra điều gì
Cho dù cái chết có chia lìa đôi ta
Anh sẽ luôn yêu em khi trái tim anh vẫn còn đập
Anh xin thề đấy
Anh sẽ trao cho em tất cả những gì mà anh có thể làm
Anh sẽ vun đắp giấc mơ của em bằng chính đôi tay của mình
Chúng ta sẽ cùng nhau khắc ghi những kỉ niệm
Và khi đôi ta ở bên nhau
Em sẽ chẳng phải hỏi anh có quan tâm đến em không đâu?
Bởi vì cho dù thời gian có trôi đi
Thì tình yêu anh dành cho em cũng sẽ mãi trường tồn
Anh xin thề đấy

(Nguồn loiviet /play?s=Wgb3umEFzb)

Một khúc xong, Chung Soái đứng lên, chậm rãi đi về phía cô, ôm cô vợ lệ đã rơi đầy trên mặt, cười khanh khách nói, “Chung phu nhân, không biết không ở trước mặt vạn người chứng kiến anh vì em đánh đàn, em có hài lòng hay không?”

“Vâng!” Cô cười khẽ, lại cười đến khóc lên. Không có người xem thì sao, cô nguyện ý làm người xem duy nhất của hắn.

“Vừa khóc vừa cười, tiểu Cầu đi tiểu!” Chung Soái véo nhẹ cái mũi của cô, cưng chiều chế nhạo.

Nhìn cô khóc đến rối tinh rối mù, anh nhẹ nhàng kéo tay của cô, từ trong túi móc ra chiếc khăn đã chuẩn bị tốt từ trước, trịnh trọng đeo vào ngón áp út của cô, từng chữ từng câu nói của anh như lời thề, “Bà xã, 'cause i'll stand beside you through the years, you'll only cry those happy tears, and though i make mistakes, i'll never break your heart .”

Đủ rồi, như vậy là đủ rồi, cho dù Chung Dao vẫn tồn tại trong lòng anh, nhưng cô nguyện ý tranh thủ yêu hắn.

“Me too” cô đặt lên môi của hắn, in lại lời thề của mình.

36. Chương 36: “chờ Anh Trở Lại!”

Thời gian ngọt ngào luôn luôn ngắn ngủi.

Qua mừng tám, ngày nghỉ phép đã hết, Chung Soái phải vội vàng trở lại quân doanh.

Buổi sáng mừng chín, trời còn chưa sáng hẳn, Chung Soái đã tỉnh. Anh nghiêng người sang xem đồng hồ báo thức ở đầu giường một chút, thời gian còn sớm, có thể ngủ tiếp, nhưng sắp tới phải chia tay cô nên khiến anh phiền muộn không muốn ngủ.

Chung Soái thở dài, cẩn thận từng li từng tí lấy tay chống lên đầu, lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô vợ nhỏ đang ngủ say. Tóc đen như lụa xoa ở trên ra giường, gò má trắng hồng hào, bên trên còn có chút đỏ ửng,

môi mềm mại như cánh hoa khê mím, lông mi dày đậm xinh đẹp giống như hai chiếc lá nhỏ che lấp đôi mắt, cổ trắng như tuyết trên còn có mấy chỗ dấu đỏ mập mờ là “Kiệt tác” của anh tối hôm qua.

Da của cô vô cùng mềm mại, nhẹ nhàng hôn một cái cũng sẽ lưu lại ấn ký, ngày trước cho dù muốn ngừng mà không được thì anh còn đặc biệt chú ý lực, chỉ là tối hôm qua. Cái loại cảm giác muốn thể nào cũng đều không đủ làm hấn khủng hoảng khiến bản thân biến thành cuồng bạo dã thú, không ngừng trả trước chia sau phúc lợi, đem cô giày vò đến sau nửa đêm mới lưu luyến buông ra.

Nhưng kỳ quái là cảm xúc thoả mãn lại ngăn ngui như thế, buông cô ra trong nháy mắt, anh đã cảm thấy tâm và mỗi một chỗ trong thân thể đều trống không, không biết nên dùng từ gì để hình dung, cái loại hư không đó giống như chỉ có ôm chặt cô, tiến vào cô, nghe cô từng tiếng kiều my khóc sùi sùi mà kêu tên của mình mới có thể lấp đầy.

Nhưng là Chung Soái rất rõ ràng, loại bỏ khuyết này cũng không phải thân thể thỏa mãn, cũng không phải là da thịt cùng độ ẩm đụng chạm, càng giống như là lòng anh đã lâu không có ấm áp, tin cậy, có lẽ còn có yêu.

Yêu? Cái từ hiển nhiên này toát ra để cho anh trong nháy mắt kinh hoảng, anh không thể tin được, sau nhiều năm như vậy, anh còn có thể dễ dàng yêu một người sao.

Chung Soái không khỏi cúi đầu ngưng mắt nhìn dung nhan xinh đẹp đang ngủ của vợ, lẳng lặng tự hỏi cảm tình đối với cô.

Mới gặp gỡ cô liền động lòng, Yên Vũ trong ánh trăng mờ mờ lam, sáng mà không diệu, bỗng nhiên rơi vào tầm mắt của anh, chiếu vào lâu sáp lòng của anh, gặp lại cô là thương thức, rõ ràng là vừa thấy bộ dáng đã thương cố tình có cao ngạo cố chấp, xung đột mâu thuẫn đến khiến anh không nhận được dò xét đến cùng. Lần cầu hôn là do kích động, lúc đầu mùa đông đêm rét, nhả nhận lịch sự cùng cô trong phòng thưởng trà chung một chỗ, ấm áp mà thoải mái, để cho anh không nhận được say mê si mê, cũng sinh ra ước muốn tay nắm tay, đời đời kiếp kiếp; cuối cùng thích ý cười, càng thêm tham bí, anh rốt cuộc đột phá tầng tầng vự mai thấy rõ bộ dáng của cô, lúc hiện huệ một tay nấu thức ăn ngon, khi xinh đẹp thảnh thỏa làm nũng khoe mẽ, lại có lúc xinh đẹp khi cô ở phía dưới hấn lần lượt nở rộ, hoặc tuyệt vọng nói “Em chỉ có anh” , hoặc kiên định nói với người nhà “Con nhất định sẽ làm Chung Soái hạnh phúc” Cô gái như vậy, xác thực đáng giá để anh buông xuống đề phòng, toàn tâm đi yêu.

Nhìn lại cô gái nhỏ bên này cọ xát anh, Chung Soái khéo miệng chứa đựng nụ cười bất đắc dĩ, đưa tay thay cô dịch lại chăn bông sau lưng nhếch lên, lông mày chau chặt cũng dần dần buông ra. Nha đầu này là thể hàn, rất sợ lạnh, ngủ lại hết sức không ngon, lần qua lộn lại không nói còn thương thương đem cánh tay ra bên ngoài chắn. Anh ngủ thường sâu, lúc mới bắt đầu không có đám náo, không hiểu tại sao mỗi lần tỉnh lại sờ cánh tay của cô bả vai đều thấy lạnh như khối băng, còn tưởng rằng đó là cô quá hàn, luôn nghĩ muốn hảo hảo cho cô bồi bổ. Sau lại vẫn có ngày anh lúc nửa đêm chợt tỉnh lại, mới phát hiện cô thói quen cuộn tròn thân mình, đem chân đề ở dưới đầu, như vậy chẳng những cánh tay ở bên ngoài, liền lưng cũng lộ ra, lúc ấy anh vừa cảm tức thói xấu của cô, lại đau lòng không dứt. Bởi vì nghe nói chỉ có thiếu hụt cảm giác an toàn người ta mới hay nằm loại tư thế ngủ này.

Chung Soái vẫn muốn giúp cô cải chính tật xấu này, kết quả không đem cô sửa lại, ngược lại tạo ình thói quen nửa đêm tỉnh lại, thay cô đắp lại góc chăn, quen ôm cô đến trong ngực sưởi ấm.

Thói quen? Không biết cô gái nhỏ này có thể hay không ngủ được mà không có anh sưởi ấm sau khi anh đi? Mà anh lại không biết anh có bởi vì không có người để ình đắp góc chăn mà cô đơn?

Chung Soái than thở lắc đầu, vươn tay khời lên mái tóc dài của cô lượn quanh trên đầu ngón tay, đột nhiên nhớ tới cái từ “Vợ chưa cưới” này, thật ra thì có thể kết hôn cùng với cô, là trời cao ban ân với anh rồi.

Chung Soái dùng bàn tay vuốt ve tóc đen của cô, hết sức êm ái, chỉ sợ quấy rầy mộng đẹp của cô, cứ như vậy cho đến cánh tay bị tê dại, mới thận trọng đứng dậy, mặc quần áo đi phòng tắm rửa thay đồ.

Dọn dẹp thỏa đáng, anh đem hành lý đưa cho nhân viên bảo vệ tới đón anh, hạ thấp thanh âm giao phó, “Cậu trước đi xuống, tôi lập tức đi xuống!” Nói xong xoay người đi trở về gian phòng, tỉnh định nhìn vợ một cái rồi mới ra cửa.

Chung Soái nhẹ chân nhẹ tay mở tay cầm cái cửa, cửa nhẹ nhàng mở ra, anh mới vừa thăm dò vào liền ngạc nhiên phát hiện vợ yêu vốn là nên ngủ say đã ngồi dậy, mặc dù cả người quây lấy chăn, nhưng vai trắng như tuyết cùng nửa ngực đầy đà lộ ra hết sức hấp dẫn, làm bụng dưới anh từ từ bốc lửa.

Ai, thế nào ở trước mặt cô mình luôn là giống như mao đầu tiểu hỏa?

Chung Soái cố gắng coi thường hấp dẫn thị giác, vững bước đi tới trước giường, bàn tay nhẹ nhàng luồn vào tóc cô rối loạn, kinh ngạc hỏi, “Thế nào lại đã dậy rồi?”

Tiểu Tử Hàm vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, mắt trong suốt có chút mờ mịt, chỉ là ngơ ngác nhìn người đàn ông bên giường, đợi thấy rõ anh mặc quân trang thì mới phản ứng kịp.

“Anh phải đi?” Cô mở to hai mắt nhìn anh.

Lời này là hỏi câu, nhưng nghe vào trong tai Chung Soái lại như lên án, để cho anh tâm tự nhiên căng thẳng, khó chịu không nói ra được.

Anh đành ngồi xuống, đem cô ôm chặt trong ngực, nhẹ nói, “Ừ, ngày hôm qua không phải nói cho em biết anh sẽ bay sớm sao?”

“Vậy anh làm gì không gọi em dậy?” Cô ở trong lòng anh ngẩng đầu lên, miệng lầm bầm.

“Đứa ngốc, anh không phải sợ em tối hôm qua mệt muốn chết rồi sao?”

Anh cố ý nhấn mạnh chữ mệt mỏi, khiến Tiểu Tử Hàm không khỏi nhớ lại những hình ảnh triền miên làm cho người ta mặt đỏ tới mang tai. Cô không tự chủ nuốt nước miếng, tối hôm qua là thật mệt mỏi, chỉ là, “Vậy anh đi cũng phải nói với em một tiếng a!”

Nếu không phải là cô hai ngày trước ở trên điện thoại di động cài nhắc nhở, nếu không phải vì tiếng chuông kêu chuông, vậy chờ cô tỉnh lại mới phát hiện anh sớm đi, loại cảm giác đó khẳng định rất tệ.

Chung Soái nhìn cô mím miệng, gương mặt nhất thời xúc động, vội ôm cô nói xin lỗi, “Bà xã, thật xin lỗi. Anh là sợ quấy rầy đến em!”

“Vậy anh chờ em một chút, em tiễn anh.”

Tiểu Tử Hàm nói xong cũng muốn đứng lên, lại bị Chung Soái ấn chặt, dụ dỗ nói, “Ngoan, không cần đưa, nhân viên bảo vệ của ông đưa anh đi sân bay, em ngủ tiếp một lát, đến nơi anh gọi điện thoại cho em.”

Tiểu Tử Hàm đoán được không sai, anh vốn là nghĩ thừa dịp cô ngủ say len lén đi mất, bởi vì không muốn làm cho cô tỉnh đưa anh, trong lòng hai người đều khó chịu, bây giờ nhìn lại, quả nhiên. Nếu là thật theo tâm ý của cô để đi tiễn, anh lo lắng cô sẽ khóc lau nước mắt!

“Nhưng.” Cô gương mặt nhìn anh, muốn nói lại thôi.

Chung Soái nhìn vợ tội nghiệp, mắt ướt ướt, trong đáy lòng cũng khó chịu mãi không thôi, nhưng vẫn là quyết tâm, kiên quyết ngắt lời cô, “Không có nhưng nhị gì hết!”

Giọng nói cứng rắn giống như là mang theo lửa giận, khiến Tiểu Tử Hàm trong lòng đặc biệt không có cảm giác, định cũng cố ý không nhìn anh, giận dỗi nói, “Vậy anh đi đi!”

Anh hung cái gì hung, cô cũng chỉ là nghĩ cùng anh ở chung lâu một chút, cô sai chỗ nào a?

Chung Soái nhìn cô bộ dáng tức giận cũng biết lời của anh nhận được hiệu quả, vốn nên nhanh lên đi, nhưng lại không nhẫn tâm. Cuối cùng vẫn là thở dài, vận quá đầu của cô, ngữ điệu êm ái nhạo báng, “Bà xã, anh ý chí rất không kiên định. Nếu em đưa anh đi, anh sợ sẽ không đi được, hoặc là dứt khoát đem em trực tiếp trói đến căn cứ đi.”

Thấy ánh mắt cô nhu hòa xuống, anh vuốt má phần cô áy náy nói, “Vốn là anh nên bồi em, ít nhất cùng em trở về thành phố C làm xong điều động. Nhưng anh đã nghỉ phép một tháng, trong đoàn sự vụ cũng rơi vào trên người bạn Trần Du, hại anh mùa xuân cũng không trở về bồi vợ, anh gắng gượng cũng không tốt lắm.”

Tiểu Tử Hàm lắng nghe, xấu hổ rũ mắt. Làm chị dâu trong quân đội, ở nhà an tâm chờ chồng, chăm sóc tốt nhà cửa là thiên chức, không nên oán trách, nhưng tình hình cô như bây giờ thế nào đều giống như không hiểu quy củ, cứ như oán phụ!

“Chung Soái, em là một người vợ trong gia đình quân nhân rất kém cỏi sao?” Cô chớp ừ hỏi.

Chung Soái sững sốt, không nghĩ tới cô sẽ nghĩ tới mặt kia đi, nhưng ngay sau đó tiến tới bên tai cô, cười chế nhạo, “Bà xã, đây là tân hôn a, tất nhiên là phải gắn bó như keo như sơn.”

“Người nào với anh gắn bó!” Cô tức giận đẩy mặt của anh lại gần.

Chung Soái nhìn cô tâm tình tốt, lại dùng cái trán tựa lên trán cô giao phó một ít chuyện, “Anh tối hôm qua cùng trong nhà nói rồi, sau khi em nhận việc nếu thấy ở một mình không quen liền trở về nhà em đi, em ở một mình, anh có chút không yên lòng!”

“Có cái gì không yên lòng chứ, lúc trước cũng chỉ có một mình em a!” Cô bắt mắt anh coi cô như đứa bé không dứt sữa.

“Vậy được, chính em tự quyết định thôi.” Chung Soái nói qua liếc mắt đồng hồ đầu giường khó khăn mở miệng, “Bảo bối, anh thật sự phải đi á..., nếu không sẽ trễ chuyến bay!”

“Vậy anh lúc nào thì trở lại?” Cô bật thốt lên hỏi.

Chung Soái nhìn bộ dáng cô động lòng người, âm thầm thở dài, rốt cuộc hiểu rõ vì sao lại gọi là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Anh vuốt đầu của cô xin lỗi nói, “Trong thời gian ngắn có thể không có ngày nghỉ, chẳng qua anh đã xin điều động, trước cuối năm có thể về Bắc Kinh.”

“Lúc này mới đầu năm mà?” Cô nhìn lại trông mắt đen thâm thúy của anh, trong lời nói có cô không nén được có chút oán trách.

Chung Soái ngưng mắt nhìn cô, nhìn thật lâu, không bỏ được cảm giác mãnh liệt không muốn rời đi, nhưng điện thoại di động trong túi quần đã lần thứ ba rung chuông nhắc nhở anh, không đi sợ là thật không còn kịp nữa.

Anh lần nữa ôm chặt cô, cảm tựa ở đỉnh đầu của cô, anh chỉ có thể từ từ tổn tổn cho cam kết, “Đứa ngọc, một năm rất nhanh liền qua..., anh bảo đảm mỗi đêm gọi điện thoại cho em, tiểu thủ trưởng nếu không trực thì sẽ trở lại cùng em, có được hay không?”

Tiểu Tử Hàm dính vào trong ngực anh, tự nhiên cảm thấy điện thoại di động rung, cũng biết mình còn như vậy lưu luyến chia tay, sẽ chỉ làm khó anh, vì vậy đẩy anh ra, nghiêm túc đồng ý, “Tốt. Vậy anh nhớ là phải nhớ em đó!”

Chung Soái gạt đầu một cái, nở nụ cười rồi kéo tay của cô qua đặt ở vị trí trái tim, “Bà xã, em luôn ở nơi này!”

Thanh âm trầm thấp, nhẹ nhàng, giống như gió mát mùa đông, khiến Tiểu Tử Hàm cả người thoải mái, mị hoặc cô lộ ra nụ cười sáng sủa, cũng không khó chủ động in lên môi mỏng anh, cái lưỡi thơm cũng thử liếm lên môi của anh.

Đáng chết! Không có người đàn ông nào có thể chịu được trêu đùa ngọt ngào như vậy.

Lý trí đột nhiên mất hết, Chung Soái buột chặt cánh tay, bóp chặt eo thon, há mồm ngậm chặt cánh môi mềm mại của cô, đối bị động làm chủ động, cuồng dã thử dò xét hôn sâu hơn. Lưỡi của anh khê liếm lấy môi mềm mại đỏ tươi của cô, thừa dịp cô thở dốc thì thăm dò vào bên trong miệng của cô, biểu thị công khai chủ quyền lướt qua mỗi một chỗ, hơi thở của cô nhàn nhạt hương thơm, anh mút thỏa thích hương vị ẩm áp ngọt ngào của cô, bày tỏ say mê nồng đậm không thôi!

Cho đến hai người cũng hô hấp sắp không thông, Chung Soái mới siết chặt quả đấm buông cô ra, vô cùng êm ái hôn lên tóc của cô, giọng nói của anh như đang vô cùng ẩn nhẫn.

“Chờ anh trở lại!” Anh nói.

37. Chương 37: Em Nhớ Anh

Sau khi Chung Soái đi, Tiểu Tử Hàm trở về thành phố C làm thủ tục bàn giao công việc, một đám đồng nghiệp la hét tổ chức cho cô buổi tiệc chia tay vui vẻ, mặc dù không thích tiệc tùng, nhưng cô không từ chối, trong lòng cũng không bỏ được tình nghĩa nhiều năm.

Lẽ ra chỉ là bữa tiệc nhỏ, không biết là do nhân duyên của cô quá tốt, hay là cô đánh giá thấp uy lực của lệnh trực tiếp điều động nhân sự, mà từ bữa tiệc nhỏ lại trở thành đại yến, tất cả nhân viên chi nhánh ngân hàng đều đến. Tiệc vui ăn uống linh đình, ly lớn chén nhỏ, có khách sáo, có chân thành, cũng không thiếu lời nói chứa đầy hàm ý, tính toán.

Tiểu Tử Hàm cứ nghe, cứ nhàn nhạt cười, lễ phép khách khí mời rượu, rồi đáp lễ, không cự tuyệt ai đến, rượu uống không ít, cũng may đến lúc tan tiệc nhờ một chị gái can ngăn, mọi người mới đồng ý thả cô về.

Về đến nhà, cô gục đầu vào bồn cầu ối đến rồi tỉnh rồi mù, ối xong chóng mặt dựa vào cửa kính phòng tắm, rồi trượt xuống ngồi trên nền gạch men sứ lạnh lẽo, trong đầu hiện lên những lời nói của bà ngoại.

“Tiểu Hàm, con có thể tìm được người tốt như vậy, bà ngoại vui mừng thay con. Nhưng bà ngoại cũng rất lo lắng, con như vậy một thân một mình ở bên ngoài, lỡ có bị ức hiếp cũng không có ai ra mặt làm chủ cho con.”

“Bà ngoại, không đâu! Cháu gái của bà mạnh mẽ lắm!” Tiểu Tử Hàm an ủi bà.

“Con bé ngốc, bà mà không biết tính khí của con à, mặt lúc nào cũng cười hì hì, thực chất toàn là cố nuốt đau khổ vào bụng.” Bà đau lòng vuốt đầu cô.

Tiểu Tử Hàm đặt tay lên bàn tay bà ngoại già nua, cười hì hì nói, “Bà ngoại, không phải bà vẫn dạy con bụng bự mới chứa được chuyện khó tha thứ của thiên hạ, con đây gọi lòng mang Nhực Cốc!”

Bà ngoại nhìn khuôn mặt tươi cười của cháu gái, “Ta đang hối hận vì sao lúc xưa không dạy con thành tính tình cay cú, xem còn ai dám ức hiếp con!”, sau đó bà lại ý vị sâu xa nói, “Con bé này, con nhớ lấy, dù có ra sao cũng phải đối xử tốt với bản thân mình! Cái này thì không gọi là ích kỷ, hiểu chưa?”

“Dạ.” Tiểu Tử Hàm như có sở ngộ gật đầu.

Trước khi chia tay, cô không nỡ rời đi, bà ngoại lại đẩy cô ra cửa, trong miệng la hét, “Đi đi, đi đi, sau này cũng đừng quay về nữa, khi nào ta chết sẽ nói thím thông báo cho con!”

Đi! Rời đi!

Đúng, cô sẽ phải rời nơi mình đã sinh ra và lớn lên, mặc dù nơi này tràn đầy những điều không vui, cũng mang lại cho cô rất nhiều đau đớn, nhưng... Nghĩ đến việc phải rời khỏi đây, vẫn cảm thấy đau khổ không thôi, giống như phải cố vứt bỏ sự luống cuống đến độ loạn chó cắn người, rõ ràng là rất chán ghét nó, nhưng đến lúc vứt bỏ thì nhớ lại, tất cả những gì nó mang lại đều tốt!

Nước mắt lẳng lặng chảy xuống, mang theo tất cả cảm giác không nỡ kia, cũng mang theo hết thấy khổ đau. Đang khóc không thành tiếng thì tiếng chuông dành riêng cho Chung Soái vang lên từ phòng khách, cô chống thân thể đứng lên rửa mặt rồi xuống lầu lấy điện thoại.

Mới vừa bắt máy liền nghe đầu bên kia vang lên thanh âm lo lắng, “Em không sao chứ?”

Hôm qua Tiểu Tử Hàm có nói anh biết tối nay cô tham gia tiệc, vừa rời điện thoại reo lâu mà không bắt, chắc anh khẳng định là cô say rồi!

Cô ngã ngồi lên ghế sofa, giả bộ trấn định nói, “Không sao, chỉ uống chút rượu!”

Chung Soái lập tức nghe ra trong thanh âm của cô nồng đậm giọng mũi, chân mày bỗng dưng siết chặt, “Em khóc?”

Tiểu Tử Hàm không muốn giấu giếm, ừm ừ một tiếng.

Nghe cô thoải mái thừa nhận, Chung Soái chân mày chau càng chặt hơn, trong lòng khó chịu, hận không thể mọc cánh bay đến bên người cô, kéo cô vào lòng nhẹ giọng an ủi.

Nhưng thân bất do kỷ, biết có gấp cũng không được gì, chỉ có thể nhờ vào sóng điện thoại kiên nhẫn dụ dỗ cô, “Sao rồi? Uống nhiều quá nên khó chịu, hay còn bị gì khác không?”

“Nhức đầu, dạ dày cũng khó chịu!” Cô lẩm bẩm kể khổ.

“Đau bao tử? Trong nhà còn mật ong không, pha một ly mật ong uống đi.”

“Không có, cái gì còn dùng được ở bếp em đem hết sang nhà bà ngoại rồi!”

Nghe đến đó, Chung Soái có chút hiểu vì sao cô khóc, chắc là nhìn thấy bà ngoại, trong lòng không kiềm được. Anh thở dài, nhẹ giọng an ủi, “Cô ngốc này, về sau chúng ta có thể quay về thường xuyên mà, cũng có thể đưa bà ngoại lên Bắc Kinh chơi mà!”

Tiểu Tử Hàm cảm động biết anh hiểu tâm sự mình, nước mắt lại rơi, nghẹn ngào nói, “Chung Soái, thật ra em không muốn khóc.”

“Anh hiểu, không muốn khóc thì đừng khóc được không?”

“Đừng khóc, khóc đến đau hết cổ họng rồi!” Rượu phát huy tác dụng, Tiểu Tử Hàm nói chuyện không cần đại não duyệt lời.

Đầu bên kia điện thoại Chung Soái bị cô đột nhiên nói một câu chọc cười, ngón tay gõ gõ mặt bàn, khóe miệng không ngừng nhếch lên, nhưng ngữ điệu vô cùng dịu dàng, “Được rồi, đừng khóc. Vậy em đi rửa mặt, rồi ngủ đi, ngày mai dậy sẽ không khó chịu nữa!”

“Được!” Cô kéo dài thanh âm trả lời.

“Vậy anh cúp máy nhé?” Chung Soái thử dò xét hỏi.

“Ừ!”

Đúng lúc Chung Soái muốn bấm tắt cuộc gọi thì trong ống nghe chợt truyền đến thanh âm của cô, “Ông xã, em nhớ anh!”

Anh còn chưa kịp trả lời, điện thoại đã tắt! Câu “Anh cũng nhớ em!” đành phải nuốt lại.

Nhìn màn hình tắt mất, Chung Soái nắm điện thoại si ngốc đứng tại chỗ. Cô ngốc này chỉ lẩm bẩm nói nhỏ, nhưng lại mang theo âm vị nghẹn ngào khiến tim anh nhúu lại, anh từng rất tận trung với sự nghiệp, từng kể to chí lớn, từng muốn vứt tất cả những thứ khác sang một bên. Đâu ngờ giờ phút này anh chỉ muốn là một người chồng xứng chức, khi vợ mình cô đơn, đau lòng thì canh giữ bên cạnh cô, ôm cô, an ủi cô.

Anh vẫn đang vui mừng vào cảm xúc tự trách, thì Trần Du từ sau lưng ho khan hai tiếng thể hiện sự tồn tại, anh nghe thấy mới phục hồi tinh thần, trên mặt lại khôi phục vẻ tỉnh táo tâm tình lạnh nhạt, “Chuẩn bị xong rồi?”

“Vâng. Đây là phương án luyện tập!” Trần Du đưa lên mấy trang giấy.

Chung Soái nhận lấy, nhìn sơ qua một lần, rồi trầm ổn bố trí nhiệm vụ, “Việc điều tra để tôi làm, cậu phụ trách tam doanh, truyền tin ra ngoài, lần này tiếng là đối kháng chứ thật ra là chuẩn bị cho lực binh chọn người.”

“Chọn người? Thiệt hay giả!” Trần Du vừa nghe lực binh muốn tới chọn người, có vẻ rất hưng phấn.

Chung Soái khóe miệng khẽ nhếch, nghiêng mắt nhìn hắn, không nhẹ không chậm hỏi ngược lại, “Cậu nói thử xem?”

Còn nói gì? Trần Du vừa nhìn vẻ mặt này liền hiểu rõ, đoàn trưởng của bọn hắn lại muốn lừa đám binh Dát Tử đáng thương kia á.

5555, dĩ nhiên cũng thuận tiện lừa hắn. Tin tức này là hắn nghe, đến lúc đó tra chúc không thật nổi đen tự nhiên hắn tới gánh. Nhưng mà hắn hiểu cách làm của đoàn trưởng, vốn chỉ là luyện binh bình thường, nhiều nhất là xuất tám phần lực, nhưng dính đến chọn binh, đám người kia chắc chắn cần phải người chết ta sống mới được.

Chiến đội lực binh? Ai không muốn vào, đó là lực lượng còn tinh anh hơn tam quân bộ đội, binh sĩ trong đó năng lực tác chiến và trang bị toàn là đỉnh của đỉnh, bên trong vinh quang, bên ngoài tinh anh.

À không, người trước mắt không phải là ví dụ tốt nhất sao. Nhìn thì tư tư văn văn, nhưng trong đoàn thậm chí toàn quân đúng là không có mấy người một chọi một mà qua được anh! Đây chính là điển hình của sự bại hoại!

Ha ha, thành ngữ này hình như không dùng được? Dù thế nào đi nữa đoàn trưởng bọn hần lúc lừa người tuyệt đối có thể xưng tụng hai chữ “Bại hoại!” Trần Du oán thăm, cũng tự hỏi là rốt cuộc ai tung tin đồn này.

Đang suy nghĩ, chợt nghe Chung Soái hỏi hần, “Trần Du, cậu có bao giờ nghĩ đến việc chuyển nghề không?”

Đầu óc hần nháy mắt co rút lại, cái này có nhanh quá rồi không, sao tự nhiên từ luyện binh chuyển sang vấn đề nghề nghiệp rồi?

Đợi chút, chuyển nghề, chẳng lẽ hần không được làm quân nhân nữa? Không phải đâu, mặc dù biết không nhất định phải làm quân nhân cả đời, nhưng trong lòng Trần Du rất thích làm quân nhân, chưa từng nghĩ sớm như vậy đã rời bộ đội.

Hần ngẩng đầu, vẻ mặt đau khổ giả bộ trấn định mà thăm dò, “Đoàn trưởng, có phải cấp trên đã có sắp xếp gì không?”

Chung Soái nghe ra sự chần chừ của hần, ngay lập tức phản ứng được là hần hiểu lầm, vội vàng khoác tay giải thích, “Không có gì, là tôi tự mình suy tính đến chuyện chuyển nghề!”

Trần Du nghe vậy nhẹ một hơi, tay đang nắm chặt quả đấm cũng buông lỏng. Không phải cho hần đi? Vậy thì tốt quá á! Mà không đúng, vừa rồi đoàn trưởng nói gì? Ai muốn chuyển nghề?

Trần Du tròn to hai mắt không dám tin hỏi, “Đoàn trưởng, anh nói anh nghĩ đến chuyện chuyển nghề?”

Chung Soái không trả lời, chỉ dùng bàn tay vuốt ve điện thoại. Thật ra thì đừng bảo là Trần Du ngạc nhiên, lúc ý niệm này nhô ra chính anh cũng giật mình, tổng quân bao năm nay, đây là lần đầu tiên muốn rời khỏi bộ đội, ngay cả khi Chung Dao nói không muốn đến thành phố X với anh, anh cũng không nghĩ đến chuyện chuyển nghề. Anh không biết là thanh âm “Nhớ anh” kia của Tiểu Tử Hàm đã rung chuyển ý niệm của anh, phần nữa cũng là do tuổi tác, trách nhiệm càng nặng nề.

Trần Du thấy Chung Soái chau mày lại vội lấp trong trầm tư, liền nhớ lại lúc mới đến hần vào cửa nghe được này mấy tiếng an ủi nhu tình đến chảy nước, trong lòng có chút hiểu được.

“Đoàn trưởng, có phải chị dâu xảy ra chuyện gì hay không?” Hần đánh bạo hỏi.

Chung Soái lắc đầu, chậm rãi nói nhỏ, “Không có chuyện gì, tôi chính là cảm thấy để cô ấy một mình như vậy, thật có lỗi!”

Trần Du vừa nghe ha ha mà cười, hóa ra đoàn trưởng là không bỏ được vợ, cũng đúng, cho dù ai ném cô dâu xinh xắn động lòng ở nhà cũng sẽ không an lòng thôi. Nhưng bọn hần là quân nhân, gánh vác trách nhiệm và sứ mạng, cùng ca xướng, “Có nhân tài của đất nước, người không đứng nghiêm ta làm sao đứng nghiêm, ai bảo vệ tổ quốc của ta, ai bảo vệ nhà ta, ai bảo vệ người ấy?”

Làm vợ quân nhân, so với người khác thì phải cho đi nhiều lắm. Nhưng mà hần không hiểu, theo cấp bậc đoàn trưởng, chị dâu hoàn toàn có thể nhập ngũ mà? Tại sao phải hai người hai nơi, chẳng lẽ lời đồn có thật, đoàn trưởng sớm muộn cũng về hải tư?

Trần Du vẫn còn suy nghĩ khả năng Chung Soái tính rồi đi, bên kia Chung Soái lại mở miệng hỏi vấn đề lúc trước hần tò mò, “Trần Du, sao cậu không mang em dâu vào doanh?”

“Cô ấy không muốn!” Trần Du bất đắc dĩ nói.

Vừa nhắc tới cái vấn đề này hần liền đau đầu, ai nói hần không muốn có bà xã nằm đầu giường? Có ai biết hàng đêm hần nghĩ đến cô, ảo tưởng ra dáng vẻ của cô, rồi tay trái tay phải vùng lên, tự mình giải quyết? Ai làm hần phải than ngoài nữ bác sĩ đây? Người ta muốn độc lập tự chủ, tuyệt không muốn vào doanh, chỉ muốn là người phụ nữ hiện đại mạnh mẽ.

555, khóc chết hần, cũng khổ chết hần á!

Vẫn là cổ nhân nói đúng, con gái vô tài mới là đức. Về sau nếu hần sinh con gái quyết không để cho nó giống mẹ đọc nhiều sách như vậy, cũng học thành Diệt Tuyệt sư thái, mẫn diệt bản tính người nguyên thủy!

Chung Soái nhìn hần mặt sầu khổ, nhớ tới tin đồn trong đoàn có liên quan vợ hần cường hần vô cùng, đột nhiên cảm thấy mình rất may mắn. Mặc dù Tiểu Tử Hàm tính tình bướng bỉnh, nhưng chỉ cần không đụng phải ranh giới cuối cùng của cô, tuyệt đối sẽ là dịu dàng từ trong ra ngoài, tiêu chuẩn vào được phòng khách, xuống được nhà bếp, trả hết được... trên giường!

Hồngбет, vừa nghĩ tới trên giường cô kiều mỹ, Chung Soái liền ép không được lửa nóng bốc lên, cậu em Chung gia càng thêm bất trị, liều mạng sưng lên, làm anh mơ hồ đau.

Phải, lần này hai người chồng có bà xã lại nhìn không tới ăn không được ai cũng dùng hồng ché cười được ai, ai cũng không ham mộ được ai, tự mình trở về ký túc xá dập lửa, nghĩ đến bà xã thôi!

Đêm đến, trong ký túc xá, Trần Du nỉ non tên vợ, thứ trên tay gặm nhẹ bộc phát, đầu óc lại nghĩ ra, đoàn trưởng bọn hần lúc này nảy sinh độc ác thao luyện binh mã, sẽ không giống mình bị ghen hỏa, không tìm được chỗ phát tiết chứ?

Ai, không được, hần gửi gấp cái tin nhắn báo cho vợ, “Đàn ông không thể nhịn lâu được, nếu không sẽ thành chứng chưa thỏa mãn dục vọng.”

38. Chương 38

Lúc Tiểu Tử Hàm rời thành phố C thì Vi Vi không có tới đưa cô. Không biết vì duyên cớ gì, cô cảm giác Vi Vi có tâm sự, cô hỏi thì cô ấy nói trái nói phải tránh đi. Cô luôn luôn không phải người thích truy vấn ngọn nguồn của người khác, cũng hiểu cho dù là bạn tốt đến đâu thì vẫn nên chừa cho đối phương không gian riêng.

Trở lại Bắc Kinh, cô nghỉ dưỡng sức mấy ngày mới đi mới đơn vị báo cáo. Sau khi trưng cầu qua ý kiến của cô, Chung gia đem cô an bài làm ở W. Làm nhân viên nhảy dù, mặc dù được lãnh đạo chào hỏi muốn cấp trên đặc biệt chăm sóc, nhưng đối với đồng nghiệp thì chuyện cô đột nhiên xông vào rất là mâu thuẫn.

Làm HR nhiều năm như vậy, cô đương nhiên hiểu quan hệ trong đó, làm một đơn vị liên quan, muốn dung nhập vào một tập thể nhỏ không phải sự việc dễ dàng. Cũng may trình độ học vấn cùng văn bằng của cô cũng vượt qua thử thách, lại có sự dẻo dai, làm người làm việc càng thêm khiêm tốn, cộng thêm chuyên nghiệp của cô bản lĩnh mạnh, công việc cần cù thực tế, hơn hai tháng sau thái độ của mọi người đối cô tự nhiên thay đổi cái nhìn, càng về sau mấy tổ nhỏ trong bộ môn cũng tranh nhau kéo cô cùng nhau làm hạng mục.

Công việc dần dần vào quỹ đạo, cuộc sống có thể tạm coi như thích ứng, vì đi làm dễ dàng, cô ở tại nội thành, chỉ cần Chủ nhật trở về Chung gia thăm trưởng bối là được, cần bản không tồn tại mâu thuẫn gia đình. Tựa hồ tất cả đều rất tốt, chỉ là mỗi ngày trở lại trong nhà trống rỗng, tâm sẽ vắng vẻ khó chịu. Cũng may là còn mấy người bạn học cũ, thỉnh thoảng còn có thể tụ cùng nhau vui vẻ cơm, đi dạo phố một chút, giết thời gian.

Tối thứ sáu Tiểu Tử Hàm cùng Trương Tấn cơm nước xong trực tiếp đến Vương Phủ Tỉnh. Trương Tấn mới vừa bắt được tiền thưởng, la hét muốn đi miumiu mua giày.

“Chị hai ah, chị đã chọn túi xách cùng giày nhiều lắm rồi..., còn mua nữa sao?” Tiểu Tử Hàm giật nhẹ cô gái vẫn còn lưu luyến khăn lụa cùng áo khoác, ý bảo cô ấy có chừng có mực.

“Ai nha, ăn mặc theo mùa có giảm giá mà!” Trương Tấn nhỏ giọng nói.

Trời, giảm giá cũng là tiền nha, cũng không phải tự dưng mà có. Lại nói, loại hàng hiệu như thế này dù cho có giảm giá thì nó cũng trên vài ngàn đó?

Tiểu Tử Hàm trợn trắng mắt, hạ thấp giọng tận tình khuyên bảo giáo dục người khác, “Chị hai ah, kiếm tiền không dễ dàng, đừng quên khoản tiền thưởng này là cậu thức suốt mấy đêm để đổi lấy, hơn nữa ông bà thường hay dạy, tiết kiệm thì khó, tiêu phí thì nhanh!”

“Ah, cậu là phú bà, đồng phục làm việc giày đều là RT, còn muốn mình tiết kiệm.”

Tiểu Tử Hàm bị nói đến, cũng lười giải thích giày này không phải cô mua, đành mím miệng đứng ở một bên nhìn cô ấy điên cuồng mặc thử.

Đang chán đến chết đông nhìn tây nhìn, bỗng một bóng dáng quen thuộc lọt vào tầm mắt.

Chung Dao?

Hôm nay cô ấy mặc một bộ đồ công sở người, váy đơn giản, nhưng áo khoác cùng áo trong có điểm những cánh hoa nhỏ li ti, khiến đồ công sở cứng rắn trở nên xinh đẹp hơn. Mấu chốt nhất đó chính là màu sắc, màu xanh đậm, Tiểu Tử Hàm chưa bao giờ biết có người có thể đem màu sắc “Tục khí” ăn mặc đẹp mắt đến như vậy.

Chung Dao thấy cô bước chân rõ ràng hơi chậm lại, rồi sau đó tầm mắt nghiên nghiên, ưu nhã tiếp tục đi về phía quầy. Cái loại bình tĩnh thông dong đó, khiến Tiểu Tử Hàm xấu hổ không thôi, bởi vì mới vừa rồi thấy Chung Dao thì ý nghĩ đầu tiên của cô lại là trốn.

Bây giờ suy nghĩ một chút chợt cảm thấy buồn cười, có cái gì phải tránh, đối phương cũng sẽ không tự tìm mất mặt tới kêu cô cùng hàn huyên chứ?

Nhưng mà khi cô gái xoay người từ quầy rượu chậm rãi đi tới thì cô quyết định thu hồi lời nói mới vừa rồi, hơn nữa tư thế hiện nay của cô lại không được đẹp mắt lắm, đáng đứng uể oải xiêu vẹo

“Chào chị.” Chung Dao cười chào hỏi, nụ cười trên mặt như hoa đào tháng ba.

Tiểu Tử Hàm ngoắc ngoắc khóe miệng, nở một nụ cười ngọt ngào, “Chào cô!”

“Mua đồ à?” Chung Dao lại hỏi.

“Đi cùng bạn tới xem một chút.” Cô lễ phép trả lời.

Tiếp xúc gần gũi thì Tiểu Tử Hàm mới phát hiện lúc Chung Dao hỏi, khóe miệng cùng lông mày cũng hơi vểnh, làm cho người ta cảm thấy đặc biệt dí dỏm đáng yêu, nhưng kiểu tóc cùng cách trang điểm của cô ta, cổ tình ăn mặc tinh xảo hấp dẫn, tổ hợp mâu thuẫn như vậy cũng làm cho người ta không cảm thấy kì dị, ngược lại tôn lên bản chất mỹ nữ. Vốn là còn có chút tự tin đối với dung mạo của mình, Tiểu Tử Hàm chợt hiểu được vì sao kêu là tre già măng mọc.

“A, vậy em nói của hàng trưởng tính giá VIP cho các chị.” Chung Dao cười nhẹ nói, trong giọng nói không giấu được thất vọng.

Tiểu Tử Hàm phỏng đoán cô có lẽ là kỳ vọng người đi cùng cô là Chung Soái!

Cô mím môi cười một tiếng, khách khí đáp tạ ý tốt, “Tôi thay cô ấy cảm ơn cô!”

Chung Dao nhìn giọng nói nhàn nhạt của đối phương cũng biết cô không muốn nói chuyện nhiều, theo tính tình của cô ta vốn hẳn nên đi, nhưng không hiểu sao, cô ta lại bước đến chào hỏi, trong miệng lại quỵ thần xui khiến toát ra một câu, “Chị có rãnh không?”

Tiểu Tử Hàm ngẩn ra, gương mặt kinh ngạc nhìn chăm chú vào Chung Dao, đây là làm gì? Chẳng lẽ muốn lên diễn tiết mục bạn gái trước khiêu chiến bà xã hiện tại?

Chung Dao cũng tự giác được mình đã lỡ lời, vội kinh hoảng nói xin lỗi, “Thật ngại quá, em không có ý gì khác.”

Tiểu Tử Hàm thấy cô ta quần bách đến mặt đỏ lên, khoát khoát tay cười giả lả nói, “Ha ha, không sao.”

Cũng may lúc hai người đang vô cùng lúng túng thì Trương Tấn từ phòng thử quần áo đi ra, Chung Dao giống như gặp phải cứu tinh vội vàng cáo biệt, “Vậy các chị tự nhiên, em đi trước.”

“Được, hẹn gặp lại!” Tiểu Tử Hàm cười hí mắt nói theo.

Trương Tấn nhìn bóng lưng đi xa, dung tay chọt chọt vào nụ cười giả tạo trên gương mặt của bạn thân.

“Ai thế, xinh quá!”

“Xinh đúng không? Mình cũng thấy cô ấy quá xinh đẹp.” Tiểu Tử Hàm mím miệng, không thể không cam tâm thừa nhận.

“Tình địch à?” Trương Tấn thử dò xét hỏi.

“Làm sao cậu biết?” Cô tò mò, chẳng lẽ trên mặt Chung Dao có viết ba chữ bạn gái trước?

Trương Tấn xem thử áo khoác trên người, mắt liếc cô gái phờ phạc rã rượi trong gương, nhạo báng, “Cậu đến chỗ này soi thử đi, cười giả tạo đến như vậy, đủ để nuốt chết một con ruồi đó.”

“Rõ ràng đến vậy sao?” Tiểu Tử Hàm thật đúng là tiến tới trước kính, suy nghĩ.

“Không khác lắm đâu! Chỉ là, mình không hiểu kỳ cậu và cô ta quan hệ gì, mình hiện tại đặc biệt quan tâm chồng cậu là người như thế nào, bạn gái trước xinh đẹp như vậy. . . .” Trương Tấn thấy mặt cô ảm đạm xuống, vội kéo cánh tay của cô nịnh hót nói, “Còn cười bà xã còn xinh đẹp hơn cả bạn gái trước, chắc chắn không giàu thì cũng cực kì đẹp trai.”

Tiểu Tử Hàm trừng mắt nhìn cô ấy, trong đáy lòng lại không thể không thừa nhận, ông chồng nhà cô xác thực vừa giàu lại vừa đẹp trai. Chỉ là trừ Vi Vi, với những người khác, cô chưa bao giờ nói qua gia thế Chung Soái, chỉ nói là hần đang phục vụ trong hải quân, cấp đoàn trưởng.

Nhìn Tiểu Tử Hàm nhếch miệng lên, Trương Tấn lại đẩy đẩy cô, “Có hình hay không? Cho mình xem chút đi?”

“Không có!”

“Đừng nói anh ta cũng không có hình cậu nha?” Trương Tấn liếc mắt xem thường, bộ mặt khi dễ.

Hai người này thật sự đã kết hôn sao? Sao lại sống giống như người nguyên thủy, một đôi vợ chồng không có chụp hình chung, đừng bảo là ảnh cưới, dù chỉ tùy tiện cầm điện thoại nhấn hai cái cũng có thể lưu lại vài tấm hình a!

Tiểu Tử Hàm bắt đầu dĩ gặt đầu cam chịu. Thật ra thì nghĩ đến thật đúng là đáng thương, giữa bọn họ trừ chụp chung 1 tấm để làm giấy đăng kí kết hôn ra, cũng không có bất cứ hình nào khác, lúc nhớ hần chỉ có thể dựa vào đầu suy tư.

Trên đường về nhà cô nhắn cho Chung Soái một tin, “Ông xã, lần sau khi anh trở về, chúng ta đi chụp hình cưới đi!”

Tin nhắn gửi đi thật lâu không có tin báo lại, Tiểu Tử Hàm nhún nhún vai ném điện thoại về trong giỏ. Dù sao cô cũng quen rồi, Chung đoàn trưởng đoán chừng lại đang ở vùng biển quốc tế nào đó, không thu được tín hiệu.

Buổi chiều thứ bảy cô theo thường lệ trở về biệt thự nhà họ Chung, kể từ sau khi cô đến Bắc Kinh, Chung gia tựa hồ tạo thành một quy củ bất thành văn, tối thứ sáu là cơm gia đình, không có chuyện gì cũng phải về nhà ăn cơm.

Ăn xong cơm tối, người một nhà ngồi ở phòng khách xem tivi nói chuyện phiếm. Lão thái thái lôi kéo Tiểu Tử Hàm hỏi han ân cần, không hề khác ngoài đề tài về đứa cháu nội yêu dấu của bà, “Đứa nhỏ này, kết hôn rồi mà cũng không thay đổi, điện thoại cũng không gọi về nhà, sao bà cảm thấy hình như mấy tháng rồi chưa nghe được tiếng nó vậy!”

Tiểu Tử Hàm vội vàng cười giải thích, “Bà nội, Chung Soái đang làm nhiệm vụ..., con cũng thật lâu không có nhận được điện thoại của anh ấy.”

Dì Mai vừa đúng lúc bưng nước quả ra ngoài, cười hì hì nói, “Lão thái thái oán giận cháu trai cưới vợ quên bà nội chứ gì?”

Lão thái thái liếc một cái tức giận nói, “Là ai cứ theo cấn nhằn với tôi, nói con trai có người yêu, cũng không tới ăn cơm?”

“Phi Phàm có bạn gái rồi à?” Tiểu Tử Hàm không nhịn được tò mò, phải biết hôn sự Mạnh Phi Phàm không chỉ đi Mai, thậm chí còn cả Chung gia cũng quan tâm.

Phải nói đứa con trai này của dì Mai cũng coi như hoa tuyết thế, vóc người tướng mạo không phản đối, công việc trình độ học vấn mọi thứ tốt, tiêu chuẩn bạch mã hoàng tử trong mộng của các cô gái, nhưng cổ tình không thích nói chuyện yêu đương, tin đồn xem mắt không dưới trăm người, nhưng cứng rắn không hề có ai chịu tiến tới với anh ta, truy cứu nguyên nhân đều là do anh ta quá lạnh, quá đầu gối.

Ngày trước, Tiểu Tử Hàm nghe dì Mai đi nói qua những ‘sự tích’ xem mắt của Mạnh Phi Phàm, lần thứ nhất là biết hẳn không giỏi nói chuyện, cho nên đặc biệt tìm người đi cùng hẳn, muốn làm không khí vui vẻ hơn, kết quả một bữa cơm đã ăn xong, hẳn vẫn không nói lời nào, ngược lại cậu con trai kia cùng cô gái xem mắt tích cực quá mức, cuối cùng người ta vui vẻ gửi thiệp mời tới cho dì Mai.

Còn có một lần, là hiếm khi đụng phải người không ngại, vả lại là cô gái nói nhiều, bô bô nói chuyện không ngừng, đề tài không hoàn toàn hướng về nghề nghiệp của Mạnh Phi Phàm, bàn về những chuyện công việc, kết quả, cô nương nhà người ta chống đỡ đến lần gặp mặt thứ ba đã giương cao cờ trắng đầu hàng.

Dì Mai sai người đi hỏi nguyên nhân, người ta vẻ mặt đau khổ nói, “Con nói chuyện với anh ấy đủ chuyện trên trời dưới đất, thế nhưng anh ấy từ đầu đến cuối chỉ nói với con ba câu, ừ, à, được!”

“Dì thật sự muốn cạy ra đầu no ra xem thử, bên trong rốt cuộc là chứa thứ gì?” Dì Mai cùng Tiểu Tử Hàm nói đến chuyện như vậy thì mặt chỉ tràn đầy khổ não tiếc rên sắt không thành thép.

Cho nên lần này thừa nhận nói yêu thương, lại còn vì cô gái kia mà không trở lại ăn cơm, tám phần là gặp phải người trong mộng rồi! Tiểu Tử Hàm âm thầm mừng thay cho dì Mai, cười khanh khách nói, “Dì Mai, xem ra dì rất nhanh là có thể uống được cô dâu trà nha!”

Dì Mai khoát khoát tay, ngoài miệng tuy nói “Chữ Bát () còn không có chỗ đứng lên.” Nhưng nhưng mà trên mặt lại cười híp mắt, dù sao nhiều năm như vậy con trai vẫn là lần đầu tiên chủ động nói với bà, “Mẹ, ý định của con là sau khi kết hôn đón mẹ tới đây cùng ở với chúng con.”

“Vậy thì nhanh xem bát tự, Mộ Viễn, ngày mai con gọi điện thoại cho Phi Phàm, nói nó giành thời gian ra chọn ngày, trùng ý liền định xuống.” Vẫn trầm mặc không nói Chung Hoài Sơn lạnh giọng phân phó, mặc dù giọng nói lạnh lạnh, nhưng trong mi mắt đều là nụ cười. Phi Phàm mặc dù không phải cháu trai Chung gia, nhưng từ nhỏ lớn lên ở dưới mí mắt ông, trong lòng ông đem nó yêu như cháu ruột .

“Đúng là nên chuẩn bị, Phi Phàm lớn hơn Chung Soái hai tuổi, anh xem Chung Soái cũng kết hôn rồi!” Giang Vận Hồng cũng chen miệng đi vào.

“Kết hôn sớm có ích lợi gì, không chừng A Mai còn bằng cháu trước hơn ông!” Lão thái thái vừa nghĩ tới cháu trai lên rừng xuống biển, cùng cháu dâu ở hai nơi, liền nóng nảy, đứa cháu trai của bà không biết đến khi nào mới có thể ôm!

Tiểu Tử Hàm lúng túng cúi đầu, không biết nên làm sao nói tiếp, cũng may Giang Vận Hồng đi ra mà hoà giải , “Mẹ, mẹ gấp, con cũng gấp, lại nói Chung Soái không phải là sẽ trở lại nữa sao?”

“Trở lại? Còn không biết khi nào đây?” Lão thái thái tức giận nói. Năm đó đem Chung Soái điều đến thành phố X, thì bà đã kiên quyết phản đối, chỉ sợ đi xuống dễ nhưng đi lên sẽ khó khăn. Tuy nói ông cụ trong quân đội có chút uy vọng, vẫn là có mấy người bạn già giữ chức vị quan trọng, nhưng này quân đội không phải nhà bọn họ, do bọn họ định đoạt. Hơn nữa bộ đội chính là gốc cây trăm năm, rắc rối khó gỡ, chỉ mạch phức tạp, ai ai cũng đều muốn leo lên chỗ cao, nhưng vị trí nư thế có được mấy chỗ, muốn bước lên thì cũng phải đạp vài người xuống mới được, đâu có dễ dàng như vậy!

Chung Mộ Viễn thấy sắc mặt mẹ mình không được vui, liên tục khuyên lơn, “Mẹ, mẹ đừng nóng vội, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cuối năm là có thể trở lại.”

“Chỉ mong thế!” Lão thái thái cũng biết chuyện này gấp cũng không được, chỉ đành phải than thở cầu nguyện tất cả đều thuận lợi.

Tiểu Tử Hàm nghe đến mấy chuyện thế này, trong lòng cứ mãi bồn chồn. Trước kia cô cho là Chung Soái nhiều lắm là cuối năm là có thể trở lại, nhưng từ giọng của bà nội cùng cha chồng, Chung Soái đến Bắc

Kinh sợ là không đơn giản như cô được điều đến, không chừng thật đúng là sẽ xuất hiện “Ngoài ý muốn”, nếu vậy thì lời bà nội nói không hề sai, đứa bé này, đúng là không hy vọng ngày đến rồi.

Nghĩ tới đây, cô chợt dao động ý niệm “Tạm thời không cần đứa bé”, có lẽ sớm một chút có đứa bé không phải chuyện xấu, ít nhất cô không cần phải coi chừng nhà trống!

Trên đường về nhà, Tiểu Tử Hàm lại nhắn cho Chung Soái một tin, “Ông xã, nói cho anh biết tin tức tốt, về sau chúng ta không cần TT á.”

Mặc dù biết Chung Soái đang ở bên ngoài thi hành nhiệm vụ, sẽ không xem được điện thoại di động, càng sẽ không gọi điện thoại nhạo báng cô, nhưng tin nhắn gửi đi, Tiểu Tử Hàm vẫn mắc cỡ mặt hồng tím đập.

Chỉ là, tưởng tượng khi thấy ai đó thấy tin nhắn thì hàng mày rậm chau lên, dáng vẻ nôn nùng, thì khoe miệng Tiểu Tử Hàm không thể nén được cứ mãi cong lên, thì ra là cảm giác trên đùa chồng cũng không tồi chút nào!

39. Chương 39: Bắt Gian Tại Trận

Lại một buổi sáng, Tiểu Tử Hàm vừa xong hội nghị thường kỳ ra ngoài liền nhận được điện thoại của bà nội, “Tiểu Hàm, thứ bảy này Phi Phạm mang bạn gái trở lại, con về sớm một chút, phụ giúp dì Mai!”

“Dạ.” Tiểu Tử Hàm sáng khoái đồng ý.

Cúp điện thoại cô nghĩ ngợi chốc lát, gửi đi tin nhắn ẹ chồng, “Mẹ, bạn gái của Phi Phạm đến, con có cần chuẩn bị quà tặng gì không ah?”

Giang Vận Hồng đang cho học sinh thực hành, thấy tin nhắn thì thầm cười một tiếng. Con dâu này làm việc đúng mực lại chu đáo, gặp phải chuyện không chắc hoặc không biết liền trưng cầu ý kiến của bà, sẽ không tự chủ trương, làm cho bà rất là hưởng thụ. Nói bà biến thái cũng tốt, nữ vương cũng được, quan hệ mẹ chồng nàng dâu vốn bởi vì thế này vừa mất kia lại mọc ra, thử hỏi có mẹ chồng nào là không thích cảm giác được tôn trọng, được cần chứ?

Bà cười, nhắn tin trả lời con dâu, “Đưa sao có vẻ lễ độ là được. Dì Mai con nói cô bé kia là một cô gái nhỏ khoảng 20 tuổi, con nên chọn một hộp phấn hồng Burberry tình ca, không quá quý trọng lại thân mật.”

“A, con hiểu rõ rồi, cảm ơn mẹ!”

Buổi chiều tan việc Tiểu Tử Hàm đi mua ngay quà tặng, bởi vì mục tiêu mình xác, cho nên cô chạy thẳng tới quầy chuyên bán Burberry, thuận thực mua xong. Đi ngang qua quầy Missoni thì áo trên người ma-nơ-canh nam bên trong tủ kính lập tức hấp dẫn ánh mắt của cô. Áo dệt kim màu nâu nhạt cổ chữ V, nút cài làm bằng gỗ, kiểu dáng đơn giản, xem ra ưu nhã đại khí.

“Chung Soái mặc vào chắc chắn rất đẹp mắt!” Trong lòng cô suy nghĩ, thì chân đã đi vào. Giá tiền không rẻ chút nào, nhưng mà nghĩ đến kết hôn tới nay cô còn chưa bao giờ mua đồ cho hân, Tiểu Tử Hàm liền không chút do dự viết hoá đơn, cà thẻ.

Nhân viên bán hàng thấy cô sáng khoái như vậy, lại nịnh hót đề cử, “Mẫu này còn có đồ nữ, tiểu thư có muốn thử một chút không?” Nói xong từ trên kệ hàng gỡ xuống cùng mẫu áo dành cho nữ.

Đồ tình nhân? Không tồi, lúc bọn họ chụp hình đám cưới có thể mặc. Tiểu Tử Hàm khoe miệng giương lên, cười nói, “Lấy cho tôi size S.”

Giơ lên hai túi thu hoạch lớn ra ngoài, Tiểu Tử Hàm từ trong túi lấy điện thoại di động ra gửi cho Chung Soái một tin, “Em mới mua áo tình nhân nha!” Mấy ngày nay cô giống như dưỡng thành một sở thích quái dị, chính là biết rõ hân đang đi ra ngoài nhiệm vụ, không thấy được tin nhắn, nhưng cô còn là mỗi ngày cho hân một tin ví dụ như “Phòng ăn nấu sườn muối tiêu, ăn thật ngon, anh trở lại em sẽ làm cho anh!” ... Chuyện vụn vặt, nhìn như hồi báo nhảm chán, kì thực bày tỏ nhớ nhung thật sâu.

Tin nhắn trong dự liệu không có hồi âm, Tiểu Tử Hàm tịch mịch cười cười, an ủi mình, “Mau á..., nói không chừng nhiệm vụ lần này kết thúc là hân có thể trở lại!”

Từ quầy chuyên doanh ra ngoài, Tiểu Tử Hàm vốn muốn đi trên lầu mua đĩa phim, hay ăn bữa cơm gì, nhưng phía trước có một đám người chen lấn, lập tức đổi chủ ý đi siêu thị lân cận mua thức ăn, về nhà nấu cơm.

Mua xong món ăn lại chọn mấy đồ dung hàng ngày, lúc đi ra túi trên tay liền thay đổi thành bốn. Cô đang tính toán là ngồi tàu điện ngầm hay là trực tiếp thuê xe, ai ngờ mới vừa quay đầu nhìn thấy cách đó không xa này bóng dáng quen thuộc, còn chưa kịp cảm khái thế giới này thật là nhỏ, Tiểu Tử Hàm liền bị cô gái theo đuôi ở phía sau người đàn ông làm sợ ngây người, tâm chột giật mình.

Trên đường xe hơi bắn ra ánh sáng chói mắt, tầm mắt của cô cũng bắt đầu mơ hồ. Cô chớp chớp cảm thấy ánh mắt cay xè, không dám tin nhìn chằm chằm bóng dáng mà dù ngay cả trong mộng cũng không rõ ràng như thế này, là hắc sao?

Thật sự là người đã hơn ba tuần lễ cũng không cùng mình liên lạc, chính là hắc sao?

Tiếng người huỳnh náo xuanh quanh đột nhiên giống như yên lặng xuống, Tiểu Tử Hàm nắm lấy túi nylông thật chặt, sức lực lớn đến móng tay cũng khảm vào trong lòng bàn tay. Là tay đứt ruột sẽ xót chứ? Nếu không lòng của cô tại sao có thể có bị gắt gao xoắn chắc, đè ép đến đau như thế.

Cô ngơ ngác nhìn hai người đi qua bồn hoa, đi vào nhà hàng Tây ven đường, nhìn lại không tới bóng người. Thân thể đột nhiên xuất hiện một cơn lạnh thấu tâm can, lạnh đến mức cô phải rùng mình.

Tiểu Tử Hàm chột nhếch miệng cười, cô chưa bao giờ biết tiết mục bất gặp chồng cùng bạn gái trước cùng nhau sẽ trình diễn ở trên người cô, còn có thể cầu huyết hơn không?

Thật ra thì, cô nên xông lên nắm lấy áo chồng mình găm thét chất vấn: “Làm sao anh lại đi chung với cô ta?” Nhưng cô chỉ là ép mình thay đổi tầm mắt, mím môi cười xoay người, quả quyết ngăn lại một chiếc xe taxi, nói địa chỉ nhà trọ.

Không phải là không muốn hỏi, chỉ là cô sợ, sợ Chung Soái sẽ nói, “Thật xin lỗi, anh vẫn không thể quên cô ấy!”

Cuối chân trời lóe lên vầng mây tím, gió lạnh rót vào trong cửa sổ xe vô tình quất vào trên mặt, cô lại không cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy mây tím thật đẹp, chiếu lên trái tim đang đau đớn của cô, ngay cả hô hấp cũng cũng đau.

“Cô gái, đóng cửa sổ lại đi, mấy ngày này trời trở lạnh!” Phía trước tài xế tựa hồ không chịu nổi gió Bắc lăm lăm, lên tiếng đề nghị.

Tiểu Tử Hàm sờ sờ gương mặt đã lạnh cứng của mình, dừng một chút, toét miệng cười khổ, “Lạnh mới phải, vừa đúng lúc giúp tôi thanh tỉnh.”

Tài xế từ qua kính chiếu hậu nhìn ra Tiểu Tử Hàm, cười ha hả nói, “Gió lạnh rót vào càng mơ hồ, vẫn là đóng đi, lại nói người hay vật hồ đồ cũng tốt, hồ đồ là phúc khí, thanh tỉnh ngược lại mệt mỏi.”

Đúng nha, thanh tỉnh khổ, hồ đồ sẽ khỏe thân, cô vẫn hiểu, nhưng cố tình học không được.

Cô thuận theo đóng cửa sổ xe, tài xế đại ca nói đúng, gió lạnh thổi cô choáng váng, người của cô, lòng của cô đã sớm bị một ác ma tên là “Kỳ vọng” rót đầy thuốc mê!

Một đường thần thờ về đến nhà, thần thờ mở cửa, bỏ vào thứ kia, lại thần thờ cuộn tại trên ghế sa lon. Cái người gọi “Kỳ vọng” đầu độc cô thuyết phục mình, nhất định là nhìn lầm rồi, đó không phải là Chung Soái, làm sao sẽ là hắc chứ? Nhưng khay trà bên cạnh túi Missonin lại như Thượng Đế thờ ơ lạnh nhạt, khinh miệt giễu cợt cô lừa mình dối người cùng tự mình đa tình.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Tiểu Tử Hàm cứ như vậy cứng đờ núp ở trên ghế sa lon, không nhúc nhích, chỉ là hung hăng cắn môi, ra lệnh mình không cho khóc!

Trong cổ họng truyền đến nồng đậm mùi tanh thì điện thoại đột nhiên vang lên, cô bần thần một lát, mới nhớ ra là tiếng chuông thuộc về Chung Soái.

Điện thoại bắt máy, cô còn chưa kịp nói chuyện, Chung Soái mở miệng trước, “Bà xã, em đang ở đâu?”

“Trong nhà, anh thì sao?” Cô cố gắng ngăn chặn tâm tình, cố ý khiến thanh âm bình tĩnh lại.

“Anh à. Nhiệm vụ mới vừa kết thúc.”

Giọng nói chần chờ khiến tâm Tiểu Tử Hàm căng thẳng, đôi mắt cay xè, ngón tay nắm điện thoại cũng khẽ run, nước mắt khổ sở ứa chế rớt cuộc không thể khống chế từ khóe mắt trượt xuống.

“Vậy sao?” Thanh âm của cô đã không ngừng được run rẩy.

“Ừ. Bà xã, anh còn có chuyện, cúp trước, em ngoan ngoãn đợi ở trong nhà, không nên chạy loạn.”

Cần vội vã như vậy, không thể đợi sao? Tiểu Tử Hàm oán thầm, sau đó khóe miệng nhếch lên, chát chát nói, “Tốt.”

Cũng đúng, bọn họ có mười năm tình cảm, lại chia tay năm năm, đương nhiên phải nắm chặt thời gian giấy bày nỗi lòng lẫn nhau.

Nói gì sẽ quên Chung Dao, nói gì sẽ yêu thương cô, đều là gạt người.

Không quên được, Chung Dao là đóa hoa sen trắng vĩnh viễn trong lòng hắn, tựa như chí tôn bảo trong lòng vĩnh viễn giữ lại, mất đi cô ấy có thể làm cho hắn cam nguyện chết, yêu sâu nặng như thế, làm sao có người thay thế được?

Tiểu Tử Hàm, mẹ nó, cô chính là một kẻ ngu!

Biết rõ trong lòng hắn không thể chấp nhận người khác, biết rõ không nên ôm lấy mong đợi, nhưng cô bởi vì một câu “Em là hiện tại cùng tương lai của anh” liền ngây ngốc lựa chọn như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Cô cười ngu ngốc của mình, cũng hận mình mềm yếu. Mới vừa rồi cô nên không chút lưu tình phớt bầy hắn, hỏi một câu tại sao? Tại sao rõ ràng không bỏ được, ngày trước lại còn cho cô kỳ vọng? Tựa như đáng tội cao cho người sắp chết khác trong sa mạc thấy một ốc đảo xanh tươi, để cho bọn họ liều mạng sức lực còn sống đi truy đuổi, đẩy nhanh cái chết của bọn họ, nhưng kết thúc chỉ là trống không.

Loại cho hi vọng này rồi lại tuyệt tình phá hủy này, còn tàn nhẫn hơn cả việc tuyệt vọng lúc ban đầu. Tiểu Tử Hàm cười thầm tựa đầu ở trên ghế sofa, ôm ngực, “Hưởng thụ” cảm giác trái tim bị xé thành mảnh vụn.

Đầu mùa xuân ở Bắc Kinh còn mang theo hơi lạnh, đêm rét tuyệt vọng, cô không có mở đèn cũng không có mở điều hòa, trong nhà đen kịt, thân thể lạnh lẽo, suy nghĩ càng thêm trống không.

“Tạch” ! Đèn phòng khách sáng lên, ánh sáng chói mắt chiếu sáng một phòng hắc ám, thức tỉnh Tiểu Tử Hàm trong bi thương.

“Ai thế?” Cô thanh âm yếu ớt cơ hồ bao phủ trong không khí.

Không có nghe được đáp lại, lúc này cô mới thật sự hoảng sợ, cuống quýt từ chân tóc nhảy dựng lên, nghĩ dò xét đến cùng. Nhưng ngồi quá lâu, chân đã sớm chết lạng, còn chưa có đứng vững liền trực tiếp té trên đất.

Không còn kịp kêu đau, một cái bóng người đã lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai nhảy tới, thân thể to lớn cao ngạo che kín một chút ánh sáng, dễ dàng liền đem cô từ trên mặt đất vớt lên, kéo vào trong ngực, bàn tay ấm áp mang theo trấn an, vỗ nhẹ lưng của cô, “Tiểu Hàm, là anh, đừng sợ, là anh!”

Giọng nam mát lạnh, mùi vị quen thuộc, còn có hơi ấm làm cho cô nhớ nhung. Loại cảm giác an toàn đã lâu này để cho cô từ mới vừa hoảng sợ trở lại bình thường, cũng rất mau lâm vào trong sự sợ hãi lớn hơn.

Hắn thật sự ở Bắc Kinh, vậy người đàn ông cùng Chung Dao đi chung với nhau nhất định là hắn, nếu như mới vừa rồi cô còn mang theo một chút xiu chờ đợi kiểu bịt tay trộm chuông, thì sự xuất hiện của hắn tựa như một cái tát, hung hăng đánh thức cô lừa mình dối người.

Nhìn cô gái trong ngực không nói lời nào, Chung Soái cho là cô thật bị sợ đến muốn xỉu, vội vàng nâng lên mặt của cô, “Anh dọa em rồi.” Tất cả câu hỏi khi nhìn rõ vệt nước mắt trên mặt cô cùng đôi môi bị cắn nát đành ngừng.

“Em khóc? Xảy ra ra chuyện gì? Tại sao khóc?” Hấn nâng cằm của cô, ngón tay khẽ run đặt lên cánh môi cô còn rướm máu, trong mi mắt tất cả đều là nóng nảy, đau lòng và tức giận.

Đáng chết, rốt cuộc xảy ra ra chuyện gì để cho cô khóc thành ra như vậy?

Thấy cô chỉ là lặng yên không lên tiếng, đang nhìn mình với vẻ kinh ngạc, Chung Soái bắt bả vai của cô thật chặt, giọng nói không kiên nhẫn gầm nhẹ, “Em nói thật ra đi? Khóc cái gì? Còn nữa, ai cho phép cho em tự cắn môi của mình?”

Tiểu Tử Hàm nhìn chăm chú vào Chung Soái đang tức giận, trong ánh mắt của hấn có hình bóng của cô, cơn giận của hấn tựa hồ cũng từ quan tâm, nhưng cô không biết trong lòng của hấn có vị trí của cô hay không? Thoáng nhìn đi chỗ khác, né tránh ánh mắt sáng quắc của hấn, cô cuối cùng không có dũng khí nói ra sự thật!

Chung Soái ngưng mắt nhìn cô trầm mặc, trong lòng vô cùng lo lắng khó chịu, hấn rất muốn nắm bả vai của cô dùng sức lay động, cạy ra miệng của cô ép cô nói thật. Nhưng chung đưng lâu như vậy, hấn sớm hiểu rõ tính tình Tiểu Tử Hàm, nếu như hỏi như vậy, không những không chiếm được kết quả, ngược lại sẽ kích thích cô đối kháng mãnh liệt hơn.

Hấn hít sâu vài hơi, ám hiệu mình phải có kiên nhẫn, rồi sau đó buông ra quả đấm nắm chặt của mình, ngữ điệu êm ái dịu dõ cô nói ra chân tướng, “Bà xã, có phải bị anh hù hay không sợ?”

Tiểu Tử Hàm không nói gì.

Hấn dịu dàng đặt lên bụng của cô, thử dò xét hỏi, “Có phải dì tới, đau bụng hay không?”

.

“Vậy có phải không thoải mái hay không?”

.

Nhưng mặc kệ hấn dịu dàng kiên nhẫn như thế nào, cuối cùng ngay cả câu hỏi ghê tởm “Có phải quá nhớ anh hay không?” Như vậy cũng đã nói ra, Tiểu Tử Hàm vẫn như cũ, mí mắt cũng không chớp, chớ nói chi là đáp lại.

Chung Soái cau mày nhìn vợ mình hoàn toàn không để ý tới mình, thầm than, kiên nhẫn sắp dùng hết, tầm mắt thấy mấy túi mua hàng trên bàn trà, ánh mắt sáng lên, cong người qua lấy, cười hì hì hỏi, “Bà xã, đây chính là đồ tình nhân em mua cho anh sao?”

Tay của hấn mới vừa lấy áo ra, Tiểu Tử Hàm vẫn trầm mặc rốt cuộc mở kim khẩu rồi, nhưng là lạnh lùng hét một tiếng, “Để xuống!”

Chung Soái hơi chậm lại, chau mày lại kinh ngạc nhìn Tiểu Tử Hàm, ngón tay cứng đờ nắm áo.

“Tôi nói anh để xuống!” Tiểu Tử Hàm dùng thanh âm lạnh lẽo thấu xương lặp lại một lần nữa.

Chung Soái coi như trẻ nãi nữa cũng đoán được cô giận hấn, nhưng mà, tại sao? Chẳng lẽ? Không thể nào a!

“Được!” Hấn thuận theo mà đem áo bỏ vào bao, tầm mắt rơi vào một túi khác bên bàn trà thì lập tức xác nhận suy đoán của hấn, quả nhiên là hấn gây họa!

“Em thấy anh cùng Chung Dao rồi, đúng không?” Chung Soái bình tĩnh hỏi.

40. Chương 40: Giải Tỏa Hiểu Lầm

Nghe được chính miệng hấn chứng thật, lòng của Tiểu Tử Hàm trong nháy mắt như bị dao đâm, đau đến khó đè nén. Cô cúi đầu, nước mắt lại lặng yên không một tiếng động chảy xuống.

Chung Soái cũng không hài lòng khi bị coi thường như vậy, bá đạo nâng lên cằm của cô, lạnh lạnh hỏi, “Phải hay không?”

Tiểu Tử Hàm ngây ngô nhìn nét mặt thản nhiên của Chung Soái, khẽ cười lên. Là cô dễ khi dễ, hay là thể đạo này thật rối loạn? Chồng trước có thể ở buổi lễ tân hôn phát biểu tuyên ngôn yêu với tiểu tam, chồng hiện tại ở cùng tình nhân cũ sau lại có thể mạnh mẽ chất vấn cô?

Cô tuy mềm yếu, nhưng không có mềm yếu đến hèn mọn như thế, mặc cho người khi dễ.

Tiểu Tử Hàm dùng sức tránh thoát sự kiềm chế của hắn, bèn nhón đùa cợt, “Đúng, tôi đã thấy được, thế nào, anh muốn nói tôi bị hoa mắt hay sao?”

Nhìn cô mắt đỏ cả lên, Chung Soái vừa tức giận lại vừa đau lòng, tức cô hỏi cũng không hỏi liền phán định hắn có tội, lại yêu thương cô vì hắn khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Hắn kinh ngạc nhìn thẳng vào tầm mắt tràn đầy tức giận cùng oán hận của cô, hồi lâu mới thở phào một hơi, rất hung ác mà đem cô vòng vào trong ngực, mết mõi hỏi, “Tiểu Hàm, em không tin anh như vậy sao?”

“Chung Soái, có phải anh vẫn chưa quên được cô ấy hay không?” Tiểu Tử Hàm không đáp mà hỏi ngược lại, trong đáy mắt không giấu được nét khùng hoảng.

Chung Soái thở dài ôm sát cô, giọng nói bất đắc dĩ lại cô đơn, “Tiểu Hàm, anh thật sự không biết, rốt cuộc là em không tự tin với bản thân, hay là đối với anh một chút lòng tin cũng không có?”

Tiểu Tử Hàm khẽ cười lắc đầu, khan khan nói với nỗi khổ sở của cô, “Chung Soái. . . . Em không biết, em cảm thấy mệt quá!”

Cô càng chán ghét sự nhạy cảm mình hơn ai hết, nhưng Chung Dao, tựa như một cây gai, đã lặng lẽ sinh trưởng ở tim của cô, thỉnh thoảng đâm cô, nhắc nhở trong lòng của chồng cô đã có đối tượng, chê cười đoạn hôn nhân không thích hợp này của cô.

Chung Soái thấy cô lại bắt đầu cắn môi, tức giận mà dùng tay nhẹ bóp cằm cô, nhỏ giọng ra lệnh, “Không cho phép cắn!”

Tiểu Tử Hàm quật cường quay mặt, lại bị hắn càng cường ngạnh kéo lại, để cho cô nhìn thấy ánh mắt tức giận của hắn, nghe hắn nghiến răng nhả ra từng chữ từng câu, “Anh nói cho em một lần nữa, cô ấy là quá khứ của anh, em mới là hiện tại cùng tương lai của anh!”

“A, Chung Soái. Cần gì lừa mình dối người?” Tiểu Tử Hàm cười lạnh, tránh không được sự kiềm chế của hắn, chỉ có thể xoay chuyển tầm mắt.

Đáy mắt cô chứa đầy tuyệt vọng mờ mịt gắt gao xiết lấy trái tim của Chung Soái, hắn thật ra tình nguyện cô la to nói lớn, chứ không muốn thấy cô trầm tĩnh cười như vậy, cười đến mức hắn không ngừng nắm lấy nhưng chỉ cảm thấy trống không, giống như tay cầm cát chảy, càng nắm chặt thì càng trượt nhanh hơn.

Chung Soái vẫn luôn hiểu, chuyện hắn và Chung Dao là cấm trong tim một tầng ngăn cách, những ngày ngọt ngào cùng hắn và cả những cam kết vẫn không thể làm tan hết sự lo lắng của cô, cô vẫn là một con nham cô đơn mang đầy vết thương, chỉ chút gió thổi cỏ lay liền trở thành chim sợ náy.

Anh nên làm sao với em đây? Chung Soái tựa lên đầu của cô, đau lòng nỉ non, “Đứa ngốc!”

“Ha ha, tôi rất ngu.” Tiểu Tử Hàm cười lạnh tự giễu.

Hắn không phản bác cô, chỉ là dùng cằm nhẹ cọ lên tóc của cô, vô lực nói, “Tiểu Hàm, em có thể nói cho anh biết, như thế nào mới có thể cởi ra tâm kết của em hay không? Em nói mình đang mệt mỏi, nhưng nếu em cứ tiếp tục như vậy, anh cũng sẽ rất mệt mỏi!”

Thấy cô định nói, hắn mím môi, ánh mắt ảm đạm nhìn cô, khẽ hôn lên môi của cô, “Em nghe anh nói trước có được hay không?”

“Giữa vợ chồng quan trọng nhất là khai thông cùng tin tưởng, nhưng hình như em cũng không làm được. Em không thêm hỏi liền quyết định anh có tội, có biết như vậy anh rất khó chịu hay không?”

Tiểu Tử Hàm không nhịn được, khinh miệt giễu cợt, “Chung Soái, anh đừng xoay ngược lại đổ hết lỗi lên tôi? Nếu là tôi ba bốn tuần lễ không liên lạc với anh, trở lại cũng không nói cho anh biết, lại đi gặp tình nhân cũ trước, anh sẽ nghĩ sao?”

Chung Soái không để ý tới lời châm chọc của cô, đưa tay vuốt hàng mày đang nhíu lại của cô, nói tiếp, “Hôm qua anh mới vừa kết thúc nhiệm vụ, sáng nay mới về đến căn cứ, giao phó xong trong đoàn liền chạy về, vốn là muốn tự mình cho em kinh hỉ, bây giờ nhìn lại, kinh là có, hỉ lại không thấy đâu.”

Hắn than thở giải thích, “Đụng phải Chung Dao, thuận túy chỉ là trùng hợp. Anh vừa qua khỏi cửa hải quan liền bị một vị lão phu nhân kéo lại, bà nói mình không tìm được cửa lên máy bay. Anh thấy cũng sắp tới giờ bay, mà tầng lầu cũng không phân rõ, liền chủ động giúp bà làm thủ tục lên máy bay, đưa bà qua cửa kiểm tra, kết quả đúng lúc đụng phải cô ấy.”

“Sân bay nhiều người như vậy, lão thái thái làm gì.” Tiểu Tử Hàm không tin hỏi, lại liếc lên quân trang trên người của hắn có chút hiểu được, nhất thời có chút dao động, nhưng vẫn không cam lòng nói, “Nhưng cũng thật trùng hợp, lại nói, em thấy được hai người đi ăn cơm á.”

“Đâu có ăn cơm, chỉ uống ly cà phê!” Nghe giọng nói của cô mềm xuống, Chung Soái cố ý xuyên tạc lời của cô.

Tiểu Tử Hàm trừng mắt nhìn hắn, ngượng ngùng nói, “Cà phê cũng giống vậy, dù sao anh nhớ thương cô ấy, uống gió bắc cũng thấy ngọt.”

Nghe thấy sự ngang ngược trong lời nói của cô, Chung Soái khẽ nhếch khóe miệng, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng, lời nói cũng đặc biệt nghiêm túc, “Ai nói cho em biết anh nhớ thương cô ấy? Là em cảm thấy bọn anh có cái gì?”

“Em đâu có nói như vậy!”

“Vậy em khóc thành ra như vậy, còn hung dữ với anh!” Hắn uất ức tố cáo.

“Em.” Tiểu Tử Hàm miệng mở rộng ngậm ngẫn cả người, kỳ quái! Mới vừa rồi rõ ràng cảm giác mình đang nắm phần thắng, sao bây giờ lại biến thành đuối lý rồi?

“Em cái gì? Hừ, anh chỉ đi uống cà phê với cô ấy em liền vừa khóc vừa hét, còn bạn trai cũ của em ôm em về nhà thì sao? Anh cũng đâu có chắt vắn, còn em, nói cho cùng là em không tin tưởng anh.” Chung Soái đứng lý không buông tha người.

Tiểu Tử Hàm bị nói một hồi, ngay sau đó phản ứng kịp hắn nói là lần đó cô té bị thương đầu gối, vừa định phản bác, lại nghĩ tới, “Làm sao anh biết anh ấy là bạn trai của em?”

“Em xem em đi, anh đem chuyện của anh và Chung Dao đầu đuôi gốc ngọn nói cho em biết, mà em cho đến bây giờ vẫn còn gạt anh?”

Tiểu Tử Hàm lần này hoàn toàn bị hắn hỏi đến chột dạ..., chuyện như vậy nói cho cùng thật sự chính là cô đuối lý, nhưng. Đợi chút, bọn họ không phải đang thảo luận hắn và Chung Dao sao? Sao lại biến thành cô có lỗi với hắn?

Cô khoát khoát tay, nghiêm túc nói, “Hai chuyện là khác nhau!”

Chung Soái xoay mạnh cô lại, bắt mãn oán trách, “Bà xã, đây là cùng một chuyện, chính là tin tưởng. Nói tóm lại, anh tin em, em thì không tin anh.”

“Không giống nhau mà!” Cô yếu ớt chống cự.

“Sao lại không giống nhau?”

“Em.”

Hắn véo nhẹ gương mặt của cô, tức giận nói, “Không nói ra được chứ gì?”

Chung Soái nhìn cô nói không ra lời, cười hả hê, nhưng cũng không muốn dây dưa tiếp, thật ra thì hắn hiểu được chuyện này nhìn như là thiếu hụt tin tưởng, thực chất cũng là hắn không cho cô đầy đủ cảm giác an toàn, cô vốn là người thiếu hụt cảm giác an toàn cực độ, bọn họ vừa cưới chui, hơn nữa quá khứ của hắn đầy cộm nặng nề, không trách cô sẽ như giẫm băng mỏng, nơm nớp lo sợ. Chỉ là, cảm giác an toàn như vậy không thể dựa vào vài câu nói ngọt ngào liền nhẹ nhõm đức thành, còn cần hắn làm được nhiều hơn, làm được tốt hơn, nếu không chỉ cần một chút xiu tan rã sẽ khiến cô chân chờ.

“Bà xã, hôm nay anh cũng có lỗi. Cô ấy nói lên uống cà phê anh có thể không đi, nhưng anh nghĩ nếu đã buông xuống rồi thì cần gì phải làm chuyện tuyệt tình, nên anh theo cô ấy nói cho rõ ràng, chuyện cũ đã qua, hiện tại anh chỉ muốn vui vẻ sống với em mà thôi.”

Tiểu Tử Hàm ngẩng đầu lên nhìn trên nét mặt chân thành của hắn, thần nhiên, đáy lòng đau xót, hốc mắt lại đỏ hồng rồi.

“Ngốc à, tại sao lại khóc!” Lòng hắn đau mà dùng tay lau khóe mắt rơi lệ.

Tiểu Tử Hàm nhìn chằm chằm vào hắn, một hồi lâu mới chần chờ hỏi, “Chung Soái, anh thật sự đã quên cô ấy sao?”

Chung Soái chột nhứ mày, mím môi cười cười, nhớ tới buổi chiều Chung Dao cũng đã hỏi hắn câu hỏi này, “Anh ba, anh thật có thể quên mất mười năm của chúng ta sao?”

(Song Ngư: cái nàng CD này, đã có chồng mà còn luyến tiếc người cũ, t khinh, tưởng mình có giá lắm ah, nghĩ là ko ai thay dc mình trong lòng Soái ca sao, bé cái lằm ròi, hehe)

Một khắc kia, hắn cũng đã tự hỏi mình, thật sự quên rồi sao? Hơn nữa cố gắng nhớ lại vui vẻ và khổ sở trôi qua trong mười năm này, nhưng hắn phát hiện, trí nhớ liên giống bị pha loãng qua, vừa nhạt lại vừa mơ hồ, ngược lại hình ảnh về Tiểu Tử Hàm không ngừng thoáng hiện, cô cười, cô ngang ngược, cô làm nũng, cô rưng rưng uất ức.

Sau đó, hắn chỉ nói một câu, khóe miệng chứa đựng nụ cười nói cho cô ấy iết, “Chung Dao, nghe nói trí nhớ của con người có hạn, đầu óc của anh hiện nay chỉ nhớ có cô ấy.”

Cô gái đối diện ghen ngào muốn rơi lệ, kinh ngạc nhìn hắn, trong mắt là không thể tin.

Chung Soái biết mình rất tàn nhẫn, nhưng hắn không phải người không quả quyết, cũng hiểu nên quyết tuyệt thì tuyệt không thể mềm lòng. Ở sân bay, khi Chung Dao rưng rưng ngăn lại hắn nói, “Anh ba, anh hận em như vậy sao, ngay cả ly trà cũng không muốn uống với em?”

Vốn hắn đã quyết định, mặc kệ cô ta từ loại cảm tình nào, hắn cũng không thể để cho cô ta tồn tại hi vọng.

Tiểu Tử Hàm nói đúng, có lúc hi vọng còn đau thương người hơn cả tuyệt vọng.

“Đứa ngốc, nếu như không thể quên được cô ấy cũng sẽ không gấp gáp chạy về để gặp em. Tiểu Hàm, anh có trái tim, cũng không dần, biết người nào quan trọng nhất đối với mình, ai muốn cùng mình gần nhau cả đời!” Hắn cầm lấy tay cô để ngay ngực, dùng lời nói chất phác nhất loại bỏ nghi ngờ của cô.

Tiểu Tử Hàm thấp thỏm ngược mặt lên nhìn ánh mắt hắn thâm tình, cảm nhận nơi lòng bàn tay truyền tới tiết tấu, trái tim đang đập dồn dập, từng nhịp gõ vào tay của cô, đánh vào trái tim của cô, truyền lại tình nghĩa hắn chân thành tha thiết.

Trong nháy mắt này, Tiểu Tử Hàm bỗng dưng hiểu bà ngoại thường nói thâm câu Phật Ngữ —— buông xuống, sẽ có!

Hạnh phúc đang nắm ở trong tay, chỉ là cô đang quan tâm quá nhiều, nên vẫn chưa phát hiện.

“Thật xin lỗi!” Cô chân thành xin lỗi, cũng thầm hạ quyết tâm, từ nay về sau sẽ không rối rắm chuyện của bọn họ nữa, cũng sẽ không dễ dàng hoài nghi cùng buông tha nữa.

“Một câu thật xin lỗi là coi như xong à?” Chung Soái cọ nhẹ cái mũi của cô, bất mãn hỏi.

“Vậy muốn như thế nào?” Cô bắt tay hắn lại, bấu môi hỏi.

“Như thế nào? Anh nhớ mới vừa lúc kết hôn ai đó cùng anh bảo đảm qua, sẽ tin tưởng anh, có cái gì cũng sẽ nói cho anh biết? Kết quả thì sao nhỉ? Hừ!” Chung Soái hừ lạnh tổ cáo.

Ai đó chột dạ cúi đầu, thì thào nhỏ nhẹ, “Cái đó. Người ta thấy. Cho nên.”

“Cho nên cái gì? Cho là anh cùng cô ấy nối lại tình cũ sao?” Chung Soái híp mắt hỏi.

Nhìn mái đầu nhỏ chôn thấp hơn, Chung Soái tức giận vò rối tóc của cô, “Ngu ngốc, thấy sao không gọi anh, không có hỏi rõ ràng thì định anh tội chết, ai, cũng may chồng em thông minh, nhanh chóng lĩnh ngộ, nếu không oan uổng chết cũng không ai thương!”

“Thật xin lỗi, lần sau em sẽ không như vậy nữa.., thật mà, em bảo đảm.” Tiểu Tử Hàm cũng cảm thấy bữa nay là mình tự chuốc buồn phiền, vội lắc dao động cánh tay của hấn xin tha.

Chung Soái thấy cô làm nũng khoe mẽ, trong lòng rất thỏa mãn, nhưng vẫn giả bộ tức giận nói, “Miệng nói bảo đảm không tin được, anh xem phải theo quy củ bộ đội, viết giấy cam đoan, số chữ không dưới một vạn, viết xong sao thành 100 bản cho anh!”

“Một vạn chữ? Còn phải 100 bản?” Tiểu Tử Hàm mím miệng kêu thảm thiết. Rồi sau đó lấy lòng ôm cổ hấn, dùng cái trán cọ lồng ngực của hấn làm nũng, “Ông xã, có thể bớt một chút hay không, một bản thôi có được hay không?”

Chung Soái bị cô cọ đến thân nhột tâm cũng nhột, một tay nâng mặt của cô lên, đe dọa cô, “Còn dám cò kè mặc cả? Vậy lại thêm 100 bản.”

“Ông xã. Tay sẽ gãy mất.”

“Đáng đời!”

“Gần đây công việc rất bận, không có thời gian viết ạ!”

“Chuyện đó liên quan gì tới anh?”

.

“Viết như vậy sẽ rất lãng phí giấy ạ!”

Chung Soái kìm nén bức bối, thiếu chút nữa bật cười, cô ngay cả loại lý do dở ẹt này cũng nghĩ ra được. Hấn tức giận liếc mắt xem thường, dùng sức vỗ lên cái mông của cô, cảnh rằng nghiêng lợi nói, “Một vạn chữ không thể thiếu, ngày mai giao cho anh.”

Thấy cô còn muốn mặc cả, Chung Soái nghiêng người trừng mắt nhìn cô, uy hiếp nói, “Nói thêm một câu nữa, sẽ là 100 bản!”

“Được rồi, vậy em đi viết ngay.” Cô mím miệng đáng thương gật đầu.

Chung Soái ấn chặt cô muốn đứng lên, “Ngày mai viết!” Rồi sau đó vuốt đôi môi cô sưng to lên, vừa đau lòng lại vừa tức giận hỏi, “Em thật đúng là... sao lại tự cắn môi mình, có đau không?”

Cô gật đầu cam chịu, trong lòng không khỏi than, lúc nhìn thấy anh và cô ấy mà đau lòng.

“Trong nhà có thuốc không? Anh thoa cho em?”

Cô khẽ lắc đầu, “Không có chuyện gì, mấy ngày nữa là tốt.”

Chung Soái ôm cô ngồi ở trên đầu gối, để cho cô cùng mình nhìn thẳng, sau đó nhìn vào ánh mắt của cô, chân thành tha thiết thfi thâm, “Tiểu Hàm, em phải có lòng tin với anh, cũng phải có lòng tin với chính mình. Đừng bị quá khứ ảnh hưởng nữa, có được không?”

“Dạ!” Tiểu Tử Hàm nuốt lệ gật đầu.

“Vậy em có muốn biết anh và Chung Dao gặp mặt nói cái gì không?” Hấn lau đi khóe mắt ướt lệ của cô, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Tử Hàm hơi giật mình, sau đó mỉm cười nói, “Không muốn. Em tin tưởng anh!”

Bọn họ nói chuyện gì đã không còn quan trọng nữa, chỉ cần cô biết, hấn và cô ta không còn rối rắm đoạn quá khứ kia nữa là tốt rồi.

“Thật sự không muốn biết?” Hấn đùa giỡn hỏi ngược. Trong lòng lại vui vẻ cô rất cuộc lựa chọn tin tưởng.

Tiểu Tử Hàm bĩu môi, đưa cho hấn một cái xem thường, lẩm bẩm chuyển đổi đề tài, “Ông xã, em đói chết rồi!”

“Anh cũng rất đói.” Chung Soái dấn lỗ tai của cô dịu dàng nói.

Tiểu Tử Hàm dĩ nhiên hiểu lời này của hắn là có ám hiệu, nhưng cô thật sự rất đói bụng, vội khẽ quay mặt, lấy tay ôm đầu của hắn nhẹ giọng làm nũng, “Ông xã, cơm tối em còn chưa có ăn, thật sự rất đói!” Bụng phối hợp truyền ra tiếng xì xào, biểu thị công khai dạ dày đói bụng phát ra đau thương kháng nghị.

Chung Soái xoa đầu của cô bất đắc dĩ cười khẽ, “Vây đi rửa mặt, anh dẫn em đi ra ngoài ăn cái gì.”

“Không cần, em có mua thức ăn, tùy tiện làm vài món thôi.”

Chung Soái gạt đầu, khẽ vuốt gương mặt của cô, “Cũng tốt, như vậy nhanh hơn!”

Hắn nói lời này thì rõ ràng nghiêm trang, nhưng cô lại cảm thấy trong lời nói ẩn chứa thâm ý. Tiểu Tử Hàm ỉu xiu đứng lên, trong lòng âm thầm khinh bỉ, “Sắc lang!”

41. Chương 41: Anh Yêu Em

Thừa dịp Chung Soái tắm, Tiểu Tử Hàm ở phòng bếp nấu canh trứng cà chua, một bàn thịt xào dấm đường măng tây, thêm vài món ăn nhẹ, cô không biết Chung Soái có ăn cơm tối chưa, nhưng mà vẫn là cố ý làm nhiều một chút.

Tắm xong ra ngoài, Chung Soái cuộn lên tay áo giúp một tay bày bát đĩa, đây là lần đầu tiên anh ở “Nhà mới” ăn cơm, Tiểu Tử Hàm mua bát đĩa tất cả đều là đồ tình nhân, có đôi có cặp, rất là ngọt ngào, chỉ nhìn một đĩa thức ăn cũng để cho anh rất động lòng, không nhịn được bốc một miếng thịt bỏ vào trong miệng, vừa thơm vừa ngọt, thật sự là ăn thật ngon.

Một bữa cơm, người vốn là nói đói chết thì chỉ bởi một chén nhỏ, ngược lại người nào đó hì hục đem thức ăn ăn xoàn xoạt, nhìn anh phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, Tiểu Tử Hàm không nén nổi tò mò, “Anh cũng chưa ăn cơm sao?”

“Đã ăn một bữa trên máy bay.” Chung Soái múc một ngụm canh, cô lơ đãng trả lời. Vì cho cô một kinh hỉ, nhiệm vụ vừa kết thúc anh cơ hồ là ngựa không ngừng vó câu trở về, làm gì còn nhớ đến chuyện ăn cơm. Ai mà ngờ? Ai. Thôi, mặc dù có kinh không hỉ, nhưng dầu gì để cho cô hiểu tim của mình, cũng coi như thu hoạch phong phú.

“Sao đi nhà hàng Tây cũng không chịu ăn chút gì?”

Khi Tiểu Tử Hàm hỏi thì đầy lòng thẳng thắn vô tư, nhưng bị ánh mắt như có điều suy của Chung Soái nghĩ đảo qua, chợt cảm thấy lời này của mình nghe sao lại giống như ghen cùng tính nết cũ, vội giải thích, “Em không phải ý kia, ý em là...”

Nhìn cô lấp ba lấp bắp, Chung Soái cong nhẹ khóe miệng, cười chế nhạo, “Nói là uống cà phê, thật ra thì một hộp cũng không uống.”

“Anh vốn là không thích uống cà phê mà!” Cô thu qua chén không, nghiêm trang nói. Ở thành phố C, lúc bọn họ đi dạo siêu thị rút trúng một máy Felip pha coffee, cô hào hứng mua bột cà phê về pha nhà, kết quả khi pha xong, Chung Soái cau mày ghét bỏ đẩy ra, “Mấy cái thứ đắng nghét này có gì ngon chứ, anh không thích!”

Chung Soái nghe vậy, liếc mắt xem thường, cô vợ nhỏ của anh có lúc không phải ngốc bình thường, vừa rồi ý của anh chính là, ‘Nhớ cô, cho nên vội vàng trở lại.’ Cô thế nhưng.

“Hừ, vật nhỏ không có lương tâm!” Anh theo tới cửa phòng bếp, nhìn chằm chằm cô cầm chén đĩa bỏ vào bồn rửa chén.

Tiểu Tử Hàm phản ứng kịp, cũng không nói chuyện, chỉ là trên miệng chứa đựng cười trộm. Sau đó đeo tạp dề lên đứng ở trước kệ bếp rửa chén.

Chung Soái dựa vào ở cạnh cửa phòng bếp nhìn cô, nhìn một lát liền không thành thật, bàn tay lướt qua eo nhỏ của cô, thân thể dính sát vào cô, đầu lại chôn ở bên cổ nhẹ nhàng hà hơi.

“Em đang rửa chén!” Cảm giác tê liệt làm cho cô khê lui thân, quay đầu ra, nhỏ giọng kháng nghị anh quấy rầy.

“Anh biết!” Chung Soái khê cản vành tai của cô, tay dán hông của cô vuốt ve.

“Vậy anh còn không buông ra!” Tiểu Tử Hàm bĩu môi, mắt hứng oán trách. Biết rõ nhìn anh không tới, nhưng vẫn không nhịn nổi trợn trắng mắt.

Chỉ là bạn nào đó không chỉ có không thấy được ánh mắt của cô, ngay cả lời của cô cũng không thêm để lọt vào tai. Không những không buông ra, còn tiến thêm một bước, đầu lưỡi xâm nhập vào lỗ tai của cô, sắc tình liếm liếm, thanh âm ẩn chứa dục tình phả vào lỗ tai của cô, “Bà xã, em thơm quá !”

“Chung Soái, đừng làm rộn, em phải rửa chén!” Tiểu Tử Hàm muốn nhắc lại lời cầu xin, nhưng xúc cảm khiến cho tay chân cô như nhũn ra, lời nói ra không giống kháng nghị ngược lại tràn đầy trêu chọc.

“Em rửa chén của em, không cần phải để ý đến anh!”

Anh cười giảo hoạt, nhẹ nhàng cởi bỏ áo khoác ngoài của cô. Bộ đồng phục này đẹp mắt đến chết tiệt, váy thiết kế không chỉ làm nổi bật vóc người lung linh hấp dẫn, đặc biệt mê người của cô, mới vừa rồi lúc tựa tại cửa ra vào anh cũng rất muốn, rất muốn dẫn tới, nhìn trộm nét hoàn mỹ bên trong

“Anh như vậy làm sao em rửa được?” Tiểu Tử Hàm buồn bã than thở.

“Vậy đừng rửa nữa!” Bàn tay anh nóng bỏng trượt vào áo sơ mi, cách tầng áo lót nâng bầu ngực sữa tròn trịa căng đầy của cô lên, thanh âm khàn khàn chậm rãi thì thầm, “Bà xã, anh sắp nghẹn chết rồi.” Vừa nói vừa dùng vật gì đó cứng ngắc nóng bỏng không ngừng thúc vào cô.

Tiểu Tử Hàm còn muốn cò kè mặc cả, thân thể thoáng một cái, đã bị ôm lên kệ bếp, còn không kịp kêu lên, cánh môi đã bị chặn lại.

Đôi môi bị thương giờ đụng phải làm đau, khiến Tiểu Tử Hàm hô lên, “Ừm. Đau!”

Chung Soái phản ứng kịp, ngoài miệng nhẹ sức lực, nhưng không hề tính toán bỏ qua ý vị tới tay. Anh dịu dàng liếm quanh đôi môi đỏ mọng non mềm mang vết thương, thừa dịp cô trầm mê mở ra hàm răng thì đầu lưỡi nhanh chóng thăm dò vào trong miệng của cô, cùng với cô chậm chạp quấn quýt, dây dưa, kéo cái lưỡi cô chậm rãi mút.

“Chung Soái.” Cô nỉ non gọi, không biết nên như thế nào, cuối cùng chỉ đành phải dừng lại khước từ, kim lòng không được vòng tay ôm anh.

“Bảo bối, anh ở đây!” Chung Soái đã lột ra áo sơ mi, đẩy cao áo lót, bàn tay nóng rực tùy ý ở trên da thịt trần trụi của cô, dẫn phát ra từng trận rung động.

Mất thấy anh sắp tháo áo ngực, Tiểu Tử Hàm biết chống cự nữa cũng không được, không thể làm gì khác hơn là dùng hai tay vòng lên cổ của hắn, nhẹ giọng làm nũng, “Ông xã. Chúng ta đi vào có được hay không?”

“Nơi này không tốt sao?”

Hơi thở của Chung Soái càng ngày càng nặng nề, đôi môi mỏng dọc theo cổ cô trượt thẳng xuống, đi tới chỗ mẫn cảm nhất của cô, dừng lại, lặp lại trêu chọc, cho đến khi cô bị khiêu khích phát ra tiếng rên nhẹ, xụi lơ không có lực phản kháng chút nào, anh mới hả hê cởi ra áo ngực của cô, ngậm chặt hai quả anh đào nhỏ nhưng đã lâu.

“Ừ.” Chỗ nhạy cảm bị đụng chạm, Tiểu Tử Hàm bật kêu thành tiếng.

Đầu lưỡi linh hoạt không ngừng đùa bỡn tiểu anh đào trước ngực cô. Phối hợp với đầu lưỡi, tay Chung Soái vội vàng đẩy quần của cô xuống, cởi ra quần lót đáng yêu, tay còn lại cởi quần của mình ra, xâm nhập giữa hai chân cô. Lửa nóng dục vọng chống đỡ ở cửa huyết non mềm, chậm rãi cọ xát, dẫn dụ ra nhiều mật dịch hơn.

Khát vọng treo nhưng lại không thỏa mãn, kích thích Tiểu Tử Hàm gần như cắt ra tiếng thét chói tai, vừa vận mặt bàn đá cẩm thạch lạnh lẽo lại nhắc nhở cô hiện tại đang ở nơi nào, đây là ở phòng bếp. Hình ảnh dây dưa sẽ làm cô xấu hổ chết, nếu quả thật như vậy, cô thật.

Nghĩ đến đây, Tiểu Tử Hàm lấy tay chống đỡ thân hân đang áp xuống, giãy dụa lần cuối cùng, “Ông xã. Đi vào có được hay không?”

“Đi vào?” Chung Soái khẽ cong một nụ cười tà ác, kéo ra hai chân của cô kiên định nói, ” Được!”

Lửa nóng phái nam dừng mãnh nhấn mạnh một cái, vùi sâu vào hoa huyết ẩm áp.

“A. Không!” Tiểu Tử Hàm phát ra một tiếng ngâm dài, nhỏ giọng kêu lên.

“Không?” Anh đem cô chân kéo mở lớn hơn, dục vọng nặng nề đảo trong hoa huyết, xấu xa chế nhạo, “Bà xã, không phải em kêu anh đi vào sao?”

Tiểu Tử Hàm khóc không ra nước mắt nhìn gương mặt đang cười xấu xa của anh, hiểu anh là cố ý xuyên tạc ý của mình, nhưng cô thật không muốn ở trên mặt bàn vừa lạnh lại cứng O. O. X. X.

Vì vậy cô chủ động kẹp chặt hông của anh, làm nũng cầu khẩn, “Ông xã, chúng ta vào phòng ngủ có được hay không, nơi này cứng quá!”

Chung Soái liếc mắt nhìn mặt bàn màu đen, lo lắng cô không được thoải mái, lúc này mới nâng cái hông của cô lên, duy tư thế trì tiến vào ôm cô, bước nhanh đi về phòng ngủ.

Mặc dù không có quá nhiều động tác, Tiểu Tử Hàm lại cảm thấy mỗi một bước đi của anh, dục vọng chôn ở trong cơ thể cũng ma sát hoa huyết mãnh liệt, cảm giác nhồn nhột ép cô thẳng người. Thân thể cũng bởi vì tư thế mập mờ ma sát mà đỏ bừng, cảm giác hoàn toàn vô lực làm cho cô không nhận được vận vẹo mê sảng, “Ông xã.”

“Dừng động, nếu không anh liền trực tiếp đem em nhấn ở trên tường làm một lần.” Bàn tay đè lại cái hông trắng như tuyết, Chung Soái cắn răng nhỏ giọng cảnh cáo, dưới chân bước cũng càng nhanh.

Ngắn ngủn vài bước đường hai người đi đến mờ hôi đầm đìa, lúc đến phòng ngủ hân đem cô đặt lên trên giường, thuần thực tháo ra y phục lẫn nhau, cô còn chưa có trở lại bình thường, thân thể trắng kiện lại áp xuống lần nữa, bằng tư thế truyền thống ở trong cơ thể cô duy trì luật động.

Gần ba tháng chia lìa làm cho hoa huyết của cô chặt lại, như lúc ban đầu, xinh đẹp tựa như nhung thiên nga tầng tầng lớp lớp, tinh tế dày đặc bao quanh anh, vừa giống như rất nhiều cái miệng nhỏ nhắn hút thật chặt. Mỗi cái thúc vào là mỗi lần cho anh thỏa mãn. Vào một tác đều muốn xuất toàn lực, mà kịch liệt ra vào càng thêm kích thích thân thể nhạy cảm của cô nhanh chóng leo lên đỉnh núi. Cao triều qua đi hoa huyết cũng bộc phát thu xoắn mãnh liệt khiến Chung Soái cứ mãi suốt xoa

“Bảo bối, em thật chặt, mót anh đến mức anh không nhúc nhích được!” Anh ngừng lại, phun bắn dục vọng, dùng sức hơn đẩy vào, giống như dã thú, ở trong cơ thể cô không ngừng rút ra đưa vào, cũng thỉnh thoảng xúc động trong cơ thể cô nhỏ vài giọt bạch dịch.

Mới vừa trèo lên đỉnh Tiểu Tử Hàm vẫn chưa kịp nghỉ ngơi, liền bị lần nữa đẩy vào hướng núi lửa cực nóng hơn, toàn thân tựa hồ cũng đang thiêu đốt, da thịt trắng nõn lộ ra sắc màu đỏ thắm.

Không cách nào khắc chế cảm giác sướng khoái điên cuồng tràn ngập ở trong người, làm cho cô chỉ có thể dựa vào bản năng ngâm nga. Bất thết lên, “Ừ.”

“Ngoan, gọi anh, gọi anh đi!” Chung Soái đứng lúc nói lên yêu cầu.

“Ông xã. Ừ, ông xã.”

Thỏa mãn với sự thuận theo của cô, Chung Soái càng thêm càn rỡ hung mãnh đoạt lấy cô, lần lượt mãnh liệt rút ra, chen vào mang đến cảm giác mãnh liệt, cảm dục quá lâu khiến thân thể cơ hồ không nén được trong hoa huyết xoắn chặt như thế. Dây dưa, khát vọng đem trong cơ thể bắn ra.

“A. Chung Soái.” Trong cơ thể, vật nam căn của hần căng cứng lấp đầy cô, khiến giác quan Tiểu Tử Hàm kích thích cực độ. Khoái cảm ủa đến làm cho cô ưỡn người, nhỏ giọng kêu khóc tên của người đàn ông.

Khiêu mị khẽ ngâm lại là xuân được kích thích nhất, Chung Soái kéo cao chân của cô giắt bên hông, thay đổi rất nhanh động tác rút ra đưa vào, cảm thấy u huyết của cô lần này co rút còn nhiều hơn so với lần trước, anh ra sức một cái, đánh thẳng vào tử cung cô, rồi lại rút ra, đẩy vào, cùng hòa trong niềm khoái cảm của nhau. Đến tột cùng vui sướng, anh phóng thích ra chất lỏng cùng dòng nước ấm trong cơ thể cô giao hội.

Người ta thường hay nói tiểu biệt thắng tân hôn, Tiểu Tử Hàm cuối cùng hiểu là ý gì, nín nhịn hơn ba tháng Chung Soái chính là một dã thú quá đói, đem cô lăn qua lộn lại, trước trước sau sau giằng co nhiều loại tư thế, giày vò đến sau nửa đêm mới thả cô đi ngủ. Cô mới vừa khấn tạ hoàng ân mệnh mông cuộn cuộn, kéo qua chăn che đầu ngủ cho thoải mái, ai ngờ đồng hồ sinh vật đáng chết của Chung đoàn trưởng lại ra ngoài náo loạn.

Mới sáng sớm, lúc anh vừa tỉnh lại, không nói hai lời, kéo cô mơ màng tiếp tục lăn lộn thêm vài lần nữa, đem cô hành hạ hơn nửa canh giờ mới kịch liệt phun ra.

Xong chuyện, ăn uống no đủ Chung Soái bế cô vào trong ngực thật chặt, dịu dàng nói, “Ngoan, ngủ tiếp một lát.”

Tiểu Tử Hàm ậm ừ một tiếng “Ừ”, ở trong lòng anh tìm tư thế thoải mái, ngủ thật say.

Nghe trong lồng ngực truyền tới tiếng hít thở đều đều, Chung Soái lộ ra nụ cười thoả mãn, bàn tay khẽ vuốt tóc của cô, một cái lại một cái dịu dàng mà thân mật.

Cô vợ nhỏ của anh, cảm giác ôm cô thật tốt! Anh ôm sát cô, trong đầu chợt lóe lên câu hỏi mà Chung Dao nói lúc chia tay, “Anh ba, anh. Yêu cô ấy sao?”

Chung Soái khẽ nhường ày, cợt nhả, cười một tiếng, cúi đầu, khẽ hôn lên thái dương cô, lặp lại câu trả lời của anh, “Anh yêu em!”

42. Chương 42: Về Nhà Phụ Giúp

Ép buộc suốt một đêm dĩ nhiên là buổi sáng không thể tỉnh nổi, cho đến khi tiếng chuông điện thoại di động reo liên tục, Tiểu Tử Hàm mới mê mê hồ hồ mở mắt ra, mờ mịt hỏi, “Điện thoại của em?”

“Ừ, không có chuyện gì, em cứ nằm, anh đi lấy cho em.” Chung Soái vỗ vỗ Tiểu Tử Hàm vẫn còn mông lung, mặc quần đi phòng khách cầm điện thoại.

Nhìn người nào đó trần trụi nửa trên trần đầy tinh thần nhấp nháy mà đi ra phòng ngủ, Tiểu Tử Hàm không khỏi than thở, đúng là quân nhân mà, mình mệt mỏi muốn chết, sao anh lại giống như không hề có chuyện gì xảy ra, , thậm chí sáng khoái tinh thần hơn?

Chung Soái trở lại rất mau, đem điện thoại đưa cho cô, nói, “Hình như là điện thoại nhà!”

Tiểu Tử Hàm vừa nghe bỗng chốc thanh tỉnh. Cô nhanh chóng liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, thế nhưng đã 12 giờ..., thăm rồi, cô đã hứa sẽ về nhà giúp Dì Mai.

Tiểu Tử Hàm vội tiếp điện, luôn miệng nói xin lỗi, “Bà nội, thật ngại quá, con có chút chuyện, con sẽ lập tức tới ngay.”

“A, không có chuyện gì. Bà chỉ sợ con quên.” Lão thái thái hơi hột đáp lời, lại săn sóc hỏi, “Bà nói tiểu Trương tới đón con nhé?”

“Dạ!”

Cúp điện thoại Tiểu Tử Hàm trợn mắt nhìn Chung Soái, “Đều tại anh, hại em quên về nhà giúp Dì Mai nấu cơm!”

Chung Soái dùng một chân quỳ gối trên giường, cười hì hì ôm chầm cô, “Dì Mai làm cơm nhiều năm như vậy, còn phải cần em giúp một tay sao. Chúng ta đừng về nữa, sáng mai hãy về!” Lời vừa xong, tay cũng nghịch ngợm vuốt ve bờ lưng bóng loáng trần trụi của cô.

Tiểu Tử Hàm trở tay bắt móng vuốt sói lại, cau giận khiển trách, “Đừng làm rộn, hôm nay Phi Phàm mang bạn gái trở lại ăn cơm, em đã hứa với bà nội trở về giúp một tay.”

“Tiểu Mạnh có bạn gái?” Chung Soái ngạc nhiên hỏi.

“Đúng nha.” Tiểu Tử Hàm định lấy chăn quấn quanh người, nhưng cả người trần trụi, thật sự thẹn thùng, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt nghiêng đầu nhìn về Chung Soái, “Anh nhanh đi đánh răng rửa mặt.”

Chung Soái nhìn bên má cô đã ửng hồng, xem chừng cô là xấu hổ, khoe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười giảo hoạt, “Không có chuyện gì, anh chờ em!”

“Chờ em làm cái gì? Anh nhanh đi, nếu không sẽ không kịp đâu!” Cô gấp gấp đẩy đẩy anh!

Nhìn anh vững như bàn thạch, Tiểu Tử Hàm gấp đến độ giận dữ, vùng tay dấm lên ngực anh, nhìn chăm chăm anh nói, “Nhanh đi..., em muốn thay quần áo!”

Chung Soái chụp lấy tay của cô, thuận tay lôi kéo, dẫn cô vào trong ngực, xấu xa cười chế nhạo, “Bảo bối, toàn thân cao thấp của em đã bị anh xem thấu, sờ hết rồi, còn thẹn thùng gì?”

Tiểu Tử Hàm bị chọc cho nói không ra lời, toàn thân mắc cỡ giống như trứng tôm chín muối, nửa ngày mới thốt ra được một câu mắng anh, “Lưu manh!”

“Ha ha ha.” Chung Soái bị bộ dạng vô lực vừa thẹn vừa cau của cô, chọc cho cười to, nhưng khi nhìn thấy cô gái nhỏ trong ngực mềm mại như chú mèo đáng yêu nhíu mày thật chặt, biết nếu tiếp tục trêu cô nữa thì mèo con sẽ biến thân cọp mẹ, mau mau thức thời mới là tuấn kiệt.

“Được rồi, anh không đùa nữa. Anh đi lấy đồ cho em thay.” Chung Soái cười xoa xoa tóc của cô, đứng dậy đến tủ treo quần áo lấy quần áo cho cô, rồi mới đi phòng vệ sinh tắm

Tiểu Tử Hàm dọn dẹp thỏa đáng cũng chui vào phòng vệ sinh, nhìn đến vết thương sưng đỏ trên môi kêu thảm một tiếng “A!”

Chung Soái đang sửa sang lại giường chiếu, nghe tiếng cô kêu hốt hoảng ném chăn bước nhanh vào phòng vệ sinh.

“Sao vậy?” Anh lo lắng hỏi.

Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu chỉ vào vết thương trên môi, đáng thương hỏi, “Nơi này phải làm sao?”

Thấy cô không có việc gì, Chung Soái mới thở phào một hơi. Chân mày cũng giãn ra, cười tủm tỉm nâng mặt của cô lên, dùng ngón tay lau vết sẹo mới vừa lên vẩy, trêu cô, “Không có chuyện gì, anh với em cùng nhau trở về, bọn họ dĩ nhiên sẽ hiểu.”

Tiểu Tử Hàm sững sốt chốc lát mới hiểu được ám hiệu của anh, bĩu môi đẩy anh một cái, tức giận nói, “Người ta nói thật, anh lại trêu em!”

Chung Soái khẽ nghiêng người, từ phía sau vòng chặt hông của cô, nhẹ nói, “Anh chính là giải thích tốt nhất, nếu không thì phải làm thế nào, chẳng lẽ nói thật, nói cho bọn họ biết có một bé ngốc ăn dấm, tự đem chính mình cắn?”

Cũng đúng, so với sự thật, giống như có Chung Soái thì sẽ tốt hơn một chút, nhiều lắm là bị bọn họ cười quá “Ân ái” thôi!

Thấy cô không nói thêm gì nữa, Chung Soái giả bộ uất ức thở dài, “Ai, anh vừa không có lợi lại còn phải chịu tội oan, vậy mà người ta còn nghi ngờ anh. Thế giới này, đúng là khó làm người tốt mà!”

Có người nghe vậy khoe miệng không kiềm nổi khê cong nhẹ, nghiêng đầu hôn lên đôi môi mỏng của người tốt nào đó, “Cảm ơn!”

Dĩ nhiên, dung Chung Soái để qua cửa thì đương nhiên rất tốt. Chỉ là, khi Chung gia từ trên xuống dưới như có điều suy nghĩ, ánh mắt bình tĩnh khi không ngừng nhìn chăm chăm vào đôi môi cô, rồi liếc qua Chung Soái thì Tiểu Tử Hàm có loại kích động muốn nói lời nói thật.

Thật may là không lâu sau Mạnh Phi Phàm cũng mang theo bạn gái Vân Vân trở lại, hai người bọn họ thành công hấp dẫn sự chú ý của mọi người, cô cuối cùng cũng được giải thoát.

Nhìn Dì Mai đang ở phòng bếp nhưng lòng lại đang ở phòng khách, Tiểu Tử Hàm cười đẩy bà đi ra ngoài, “Dì Mai, đi cùng Vân Vân nói chuyện phiếm đi, phòng bếp giao cho con.”

“Vậy không tốt lắm đâu?” Ánh mắt Dì Mai không ngừng nhìn về phía phòng khách và kệ bếp, giọng nói rất là do dự.

Tiểu Tử Hàm thấy bà khó xử, cười khanh khách đoạt lấy đồ trong tay bà, “Có cái gì không được, , con cũng không phải là người ngoài, lại nói, bây giờ còn sớm, cùng lắm thì con đem món ăn rửa trước, xắt trước, sau đó đợi dì tới nấu!”

Dì Mai từ chối chốc lát, cuối cùng quyết định, cởi tạp dề xuống, “Được rồi, vậy chờ dì vào nấu.”

Tiểu Tử Hàm ở phòng bếp đang bề bộn, thỉnh thoảng một đôi bàn tay đặt lên hông của cô, mùi vị quen thuộc cùng bờ ngực ấm áp, không cần xoay người cũng biết là ai. Cô không, có dừng lại động tác rửa rau, cong nhẹ đôi môi đỏ mọng, nhàn nhạt cười hỏi,

“Này, cổ ngữ có nói, quân tử cách xa nhà bếp, anh vào làm chi?”

“Cổ Ngữ cũng nói, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt !” Anh gác cằm ở trên hõm vai cô, nghiêm trang nói.

Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu đưa cho anh một cái xem thường, tức giận hỏi, “Đây là Cổ Ngữ?” Nói xong lại dùng cùi chỏ đẩy anh, “Không mệt, tới làm việc, vậy đừng chỉ đứng phía sau em, anh thì đương nhiên không mệt rồi, nhưng em eo thì không nhúc nhích nổi nè, mệt chết á!”

Chung Soái chạm khẽ một chút gò má của cô, cười buông tay ra, chủ động cầm lên tép tỏi cô đang bóc, “Cái này anh làm, em đừng vào sẽ đau!”

Cử động rất nhỏ thân thiết khiến lòng của Tiểu Tử Hàm ấm áp, trên mặt cười sâu hơn.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi vây quanh ở phòng khách nói chuyện phiếm, Vân Vân là nhân vật chính hôm nay, đề tài đương nhiên vây quanh hai người bọn họ. Tiểu Tử Hàm đang nhìn có chút hờ hững nghe bà nội cùng Dì Mai thay nhau oanh tạc Vân Vân, điện thoại di động thỉnh thoảng ở trong túi chấn động, cô lấy ra vừa nhìn, lại là tin nhắn của Chung Soái——“Bà xã, đến thư phòng!”

Tiểu Tử Hàm nhìn chung quanh phòng khách mới phát hiện, người này thừa dịp mọi người nói chuyện phiếm nhanh chóng đã trốn được trên lầu. Cô quan sát lực chú ý của mọi người đều đang chú ý đến đôi tình nhân mới, cầm lên cái ly, làm bộ như rót nước, chậm rãi dời bước đến thư phòng lầu hai.

Đẩy cửa ra, Tiểu Tử Hàm đã nhìn thấy Chung Soái đứng trước bàn đọc sách, tay phải cầm bút, tay trái ép nhẹ ở trên giấy Tuyên Thành, thân thể hơi gấp, tư thế kia vừa nhìn chính là huấn luyện chịu phạt tốt đẹp. Thấy cô đi vào, Chung Soái chỉ hơi hơi ngẩng đầu, ý bảo cô đi qua.

Tiểu Tử Hàm khép cửa lại nhẹ nhàng đi tới, lúc tầm mắt rơi vào trên giấy đỏ bưng, nhất thời hiểu nguyên nhân người này gọi cô đi lên, vậy mà tối hôm qua anh còn làm ra vẻ như đồng ý với cô chỉ viết một vạn chữ cam đoan.

Tiểu Tử Hàm đập nhẹ một cái bờ vai của anh, tức giận hỏi, “Viết thì viết, anh phải dùng tới viết chữ pho tới làm khó em?”

Chung Soái một tay bắt được cô cổ tay, cười hì hì nói, “Không phải làm khó, anh là chuẩn bị đợi em viết xong, đem in lại, rồi đóng khung treo lên, để tránh em lại quên!”

“Anh dám!” Tiểu Tử Hàm trợn tròn mắt.

“Tại sao không dám? Trong đoạn của bọn anh đều như vậy, viết giấy cam đoan thì phải đem dán lên tường, như vậy có thể lúc nào cũng cảnh tỉnh mình không tiếp tục phạm cùng một loại sai lầm!” Gã đàn ông không sợ chết nào đó nói tiếp, “Anh rể tình em là người quá thân thiết với anh, còn đề tựa giúp em, ‘Giấy cam kết trong đọa làm vợ chồng, không được nghi ngờ, thắc mắc, hay buồn lo vô cớ.’ Nha, em véo anh làm gì?”

“Còn dám đề tựa? Vậy có cần em in mấy bản nhỏ để em bỏ vào trong ví tiền, lúc nào cũng chăm chỉ học hỏi không? Có cần không, hả bảo?” Tiểu Tử Hàm híp mắt, trên tay hơi dùng thêm chút sức.

“Đau. Đau! Trời ơi, mừn sát chồng á!” Chung Soái gào khóc thảm thiết, một tay không bắt được cô, liền đem bút đặt ở nghiêng mực, khéo léo xoay người đem cô kéo qua, ôm trọn trong lòng. Đôi tay siết chặt lấy cô còn đang giãy giụa, cười hì hì chế nhạo, “Bà xã, cái này gọi là thẹn quá thành giận?”

Tiểu Tử Hàm muốn véo anh thêm một cái nữa, cho anh biết gì mới gọi giận, tiếc rằng tay bị anh bắt không thể động đậy, chỉ có thể duy trì nhìn chăm chăm anh, cực kỳ tức giận uy hiếp, “Nói thêm câu nữa, buổi tối ra nằm ngủ ở phòng khách đi!”

Suy tính đến vấn đề phúc lợi, người nào đó vội vàng thu lại vẻ mặt giễu cợt phách lối, cười híp mắt dụ dỗ vợ, “Được rồi, không giận nữa.”

Nhìn cô vẫn còn giận dỗi bĩu môi, Chung Soái chạm khẽ một chút lên đôi môi hồng cô, dụ dỗ nói, “Có muốn nhìn hình anh khi còn bé hay không?”

“Hay quá!” Tiểu Tử Hàm vui vẻ nói, mắt cũng sáng lên.

Nhìn bà xã thành công bị dời đi lực chú ý, Chung Soái nở nụ cười cưng chiều xoa xoa tóc của cô, ôm lấy cô đi về hướng phòng ngủ mình.

“Này, để xuống, tự em đi.” Tiểu Tử Hàm vỗ bờ vai của anh kháng nghị, chỉ sợ đụng vào người nào lên lầu.

“Suyt, nhỏ giọng một chút!” Chung Soái nhẹ giọng nhắc nhở, bước chân trầm ổn ôm cô đi qua hành lang dài, đi trở về gian phòng. Để cô đứng trước cửa thì anh khẽ cau mày, lẩm bẩm, “Sao anh lại có cảm giác em nhẹ đi rất nhiều!”

“Rõ ràng như vậy?” Tiểu Tử Hàm hai mắt thả ra ánh sáng hưng phấn. Bởi vì muốn chụp hình cưới, cho nên cô gần đây cố ý khống chế ăn uống, thề đem mỡ giảm xuống, mặc dù gầy đi xuống mấy cân, nhưng chính cô không nhìn ra được quá nhiều hiệu quả.

“Em đừng nói cho anh biết là em đang giảm cân?” Chân mày của Chung Soái cau càng chặt hơn. Ngày hôm qua anh chỉ nghĩ tới đem cô xử tử hình ngay tại chỗ nên không có chú ý đến thể trọng cô, mới vừa rồi lúc ôm đi lên cảm giác giống như nhẹ một chút, lại nhìn dáng vẻ hưng phấn của cô, rõ ràng kết quả này là cô vui khi việc thành .

“Ha ha, không có!” Thấy mặt anh không vui, Tiểu Tử Hàm cười khan cười ha hả, cô không ngu đến nỗi thật đầu.

“Không có?” Chung Soái híp mắt hỏi, giọng điệu trầm thấp tràn đầy nguy hiểm.

Tiểu Tử Hàm vừa nghe vội nói sang chuyện khác, “Ai nha, không phải nói anh cho em xem hình sao, nhanh đi lấy nha!”

Chung Soái thấy bộ dáng cô như vậy đã biết chính mình đoán là thật, chỉ là cũng không cùng cô dây dưa, chỉ là ở trong lòng thâm hạ quyết tâm, phải chọn cái lúc “Thích hợp” nói cho cô biết, đàn ông cũng không thích sườn!

Hình của anh rất nhiều, nhưng đa số đều là khi còn bé. Tiểu Tử Hàm không thể không thừa nhận người máy là rất cường đại đồ, bởi vì trong tã lót Chung Soái đã hiển lộ ra phong cách Tiểu Suất Ca, chỉ là làm cô tò mò, nhiều ảnh như vậy nhưng không có ảnh chung với cô gái nào. Khép lại photo album trung học đệ nhất, Tiểu Tử Hàm rốt cuộc không nhịn được tò mò, “Làm sao anh cũng không có thanh mai trúc mã gì vậy?”

“Thế nào, làm cho em rất thất vọng sao?” Anh nửa ôm cô, cười đánh thú vị.

“Có chút!” Tiểu Tử Hàm đưa tay cầm lấy lúc ảnh trường cấp 3, giả bộ ghét bỏ nói, “Không ai thích liên chứng minh anh không có mị lực, vậy không phải nói rõ mắt của em rất kém coi?” Chỉ là lời tụy như thế, nhưng mà trong nội tâm lại có chút nhỏ nhỏ hài lòng, vậy nói rõ bọn họ chụp chung là “Duy nhất” đến bậc nào.

Thấy anh đưa tay qua muốn tới bóp cái mũi của cô, Tiểu Tử Hàm cuống quýt đem album dựng đi lên ngăn ở trước mặt, sau đó tấm hình nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Thấy người trong hình thì hai người đều là sừng sốt. Chung Soái phản ứng mau chút, vội khom lưng nhặt lên tấm hình nhét lại trong album. Tiểu Tử Hàm chậm nửa nhịp, nhưng trong đầu lại rõ ràng hình ảnh trong hình cất đi.

Hoàng hôn dưới trời chiều, Chung Dao cùng anh rúc vào với nhau, anh đang thâm tình hôn cô. Cô đoán đây là một ảnh chụp lén, nhưng lại đầy đủ bắt được lúc ấy hai người nồng nặc tình yêu. Mới vừa rồi, cảm nhận được mình là người duy nhất chụp hình chung với anh, dâng lên một chút xiu vui vẻ, tâm cũng hơi đau. Nhưng cô giống như không có theo dự liệu, ngược lại là nhiều hơn một phần thoải mái cùng hài lòng, tình sâu như vậy về sau đều chỉ sẽ thuộc về một mình cô..., thật tốt!

Chung Soái thấy cô chỉ nở nụ cười nhẹ, lại trầm mặc không nói lời nào, liên tục không ngừng vỗ nhẹ gương mặt của cô, bất mãn hỏi, “Lại đang đoán mò cái gì?”

Tiểu Tử Hàm ngẩng đầu lên tiến lên nhìn anh thấp thỏm, nụ cười trên mặt sâu hơn. Cô kéo tay của anh qua, đem bàn tay nhỏ bé của mình ôm trọn ở trong bàn tay anh, chậm rãi nói, “Em đang suy nghĩ, chúng ta chụp chắc chắn sẽ đẹp hơn bức kia rất nhiều!”

Chung Soái bật cười, dùng sức bao ở bàn tay cô, đùa cợt nói, “Ah. . . . Chưa từng thấy qua bà xã nào tự khen mình như vậy!”

“Anh dám nói không đúng?” Cô ngửa cằm lên hỏi ngược lại.

“Đúng! Nhất định đúng!” Chung Soái cúi đầu xuống, tiếng nói rơi vào trên đôi môi nhẹ chu của cô.

Làm sao sẽ không đúng? Tử sinh xa cách, cùng người thề nguyện; nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già là chuyện tình đẹp nhất cõi đời này.

43. Chương 43: Hưởng Tuần Trăng Mật

Cho đến khi Mạnh Phi Phàm rời đi, bà nội Chung mới nhớ tới cháu trai của mình, vội sai người gọi bọn họ xuống.

“Tại sao trở về cũng không nói trước một tiếng?” Bà nội Chung tự tay lột một trái quýt đường đưa cho cháu trai.

“Nhiệm vụ mới vừa kết thúc, lãnh đạo đặc chuẩn ấy ngày nghỉ.” Chung Soái nhận lấy quýt, xé thành hai nửa, một nửa nhét vào trong tay vợ.

Lão thái thái nhìn động tác tự nhiên thành thạo của anh, trong lòng cười thầm, có câu nói “Cưới vợ quên mẹ”, nhìn đi, cháu mình chính là ví dụ tốt nhất. Rõ ràng là mẹ, bà xã đều ở bên cạnh, nhưng anh lại đem quýt đã được lột xong đưa cho bà xã trước, có thể thấy được bà xã quan trọng hơn. Đương nhiên là bà cực kỳ vui mừng, bà còn rất thích nhìn vợ chồng son bọn họ ngọt ngọt ngào ngào. Trải qua chuyện vợ chồng con trai, Chung lão thái đã thấu đáo, cả nhà sống qua ngày, vợ chồng hòa thuận, tương thân tương ái quan trọng hơn bất cứ thứ gì hết.

Giang Vận Hồng cũng đem hành động của con trai và vợ hẩn nhìn ở trong mắt, trong lòng không khỏi dâng lên hâm mộ. Suy nghĩ một chút, bà và chồng thân mật như vậy đã cách bao lâu rồi?

Ai, bà thầm than, nghiêng đầu hỏi Chung Soái, “Vậy lúc nào thì về?”

“Tạm thời không về. Doanh trại bên này có một khóa huấn luyện, thủ trưởng chúng con để cho con kết thúc ngày nghỉ trực tiếp đi báo cáo.” Chung Soái trả lời.

Tiểu Tử Hàm kinh ngạc, tại sao anh không nói với mình sớm một chút, nhưng nghe được anh sẽ ở lại Bắc Kinh, đáy lòng vẫn là rất vui mừng, liên tục không ngừng hỏi, “Vậy phải huấn luyện bao lâu?”

“Nói là hai tháng, nhưng không hoàn toàn ở Bắc Kinh, một phần khóa trình an bài ở Thanh Đảo.”

“A!” Tiểu Tử Hàm vừa nghe, nhất thời cảm thấy thất vọng.

Chung Soái nhìn thấu vẻ mặt của cô, ngẫm véo bàn tay mềm mại của cô, nói tiếp, “Chỉ là, trước khi đến nghe thủ trưởng nói, lệnh điều động của con đã được phê, có lẽ kết thúc khóa huấn luyện con liền có thể trở về!”

Tất cả mọi người bởi vì tin tức này hưng phấn khác thường, Chung lão thái như trút được gánh nặng nói, “Cuối cùng có thể trở về rồi, bà cứ sợ ở giữa có chuyện gì đó bất trắc, vậy chất trai ta không biết phải chờ tới lúc nào!”

“Bà nội, bà nói gì thế ạ, con dù không được phê duyệt về đây thì cũng có thể để cho bà ôm chặt trai a!” Chung Soái nghiêm trang nói, trong lời nói tràn đầy ám hiệu.

Tiểu Tử Hàm quần bách mặt đỏ bừng, đưa tay bấm hông của anh, nhỏ giọng lầm bầm, “Nói cái gì đó, không nghiêm chỉnh!”

Mọi người đem thân mật của bọn họ thấy ở trong mắt, cũng chỉ là len lén cười, cuối cùng vẫn là Bà nội Chung đạo hạnh sâu, giả bộ nghiêm túc nói với cháu trai, “Tối nay bà không giữ các con, bà đang chờ tin tức tốt đây.”

Ở Chung Soái nghe lời nói “Dạ!” Thì mặt của Tiểu Tử Hàm càng đỏ hơn.

Chỉ là đồng ý muốn tạo ra người, cháu cũng không có nôn nóng về nhà, ngược lại là lái xe đi về hướng khu Đông Thành, sau đó dừng lại ở trước một studio áo cưới.

Người phụ trách lên tiếng hỏi ý rồi đem bọn họ dẫn tới phòng khách quý, lấy ra một đồng hình lớn, ra sức giới thiệu, thế nhưng có một số ảnh chụp này chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài nên không làm Tiểu Tử Hàm có hứng thú. Cô không muốn hình hoa lệ lại liên miên bất tận như vậy, những người mới ở dưới sự chỉ đạo nhiếp ảnh gia, bày ra tư thế cùng vẻ mặt không được tự nhiên, nhìn như ngọt ngào hạnh phúc, thật ra thì trống rỗng không có gì, trừ đặt ở trên kệ làm bài trí, không có chút giá trị.

Chung Soái nhìn cô không được vui, đoán cô nhất định là không thích, liền mỉm cười nói, “Như vậy đi, chúng tôi sẽ bàn bạc thêm.”

Nhân viên tiếp tân đứng lên, đưa lên hộp danh thiếp cùng sản phẩm ra giới thiệu, chưa từ bỏ ý định, “Nhiếp ảnh gia cùng hậu kỳ của chúng ta đều là đứng đầu nhất, rất nhiều minh tinh đều là chụp ở nơi này.”

Chung Soái cười nhạt gật đầu, nhận lấy, dắt Tiểu Tử Hàm đi ra.

Sau khi lên xe, anh đem sổ tư liệu mà nhân viên kia vừa đưa ném ra ghế sau, xoa tóc của cô kiên nhẫn hỏi, “Thế nào? Không thích à?”

Tiểu Tử Hàm gật đầu, bĩu môi oán trách, “Cảm thấy tất cả mọi người y chang như nhau, không có ý gì!”

Chung Soái biết cô nói là hình nhân viên tiếp tân cho bọn anh xem. Thật ra thì anh cũng cảm thấy không có ý nghĩa, nhưng ảnh cưới không phải như vậy sao? Cô dâu chú rể lúc ăn mặc thành đôi tuyệt đối cũng không biết phải làm gì, chỉ nghe theo lời hướng về phía ống kính ngọt ngào hạnh phúc.

Nói thật, đối với mấy cái này, anh cũng không thích lắm. Nhưng Tiểu Tử Hàm trước đó vài ngày lại gửi tới tin nhắn nói muốn chụp hình cưới, cho nên anh mới cố ý hỏi qua Chu Duyên trước, Bắc Kinh nơi nào chụp tốt. Nhưng mà bây giờ xem ra, cô hình như không quá trúng ý.

“Vậy em thích dáng vẻ gì?” Anh hỏi.

Tiểu Tử Hàm ghẹo đầu nghĩ ngợi, một hồi lâu mới lắc đầu một cái bất đắc dĩ nói, “Thật ra thì cụ thể em cũng nói không ra được, chỉ muốn theo cách tự nhiên.”

Yêu cầu này nhìn như không cao, nhưng kì thực làm rất khó.

Thấy Chung Soái mím môi không nói, Tiểu Tử Hàm hít sâu một hơi, làm ra vẻ chấp nhận, “Thôi, chúng ta sẽ theo trào lưu, chụp một bộ, chỉ là mới vừa rồi chỗ kia thật là đắt. Chúng ta...”

“Anh nghĩ ra rồi!” Cô còn chưa nói hết, lời nói liền bị Chung Soái cắt đứt, “Anh tìm nhiếp ảnh gia cùng chụp chẳng phải được sao?”

“Cùng chụp?”

“Đúng vậy, để cho anh ta đi theo chúng ta, ghi chép trong cuộc sống từng ly từng tý, sau đó chọn một chút.” Chung Soái miêu tả ý tứ của anh.

Tiểu Tử Hàm vừa bắt đầu cũng cảm thấy tốt, nhưng càng nghĩ càng thấy khó, trước không nói không có dễ tìm người, cho dù có tìm được đi, sau đó đi theo như thế đây? Chẳng lẽ ăn ở cũng dính bọn họ? Lại nói, mặc dù cô muốn có chút gì đó khác biệt, nhưng ảnh cưới ít nhất phải có áo cưới. Cô cũng không thể mặc áo cưới đi dạo ở trên đường chứ?

Chung Soái cũng cảm thấy lo nghĩ của cô có đạo lý, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đem chuyện như vậy tạm thời gác lại.

Buổi tối, đã ba tháng không có ăn thịt Chung đoàn trưởng đương nhiên sẽ tận lực đem chú thỏ con nào đó nhét vào trong bụng, chỉ là, bản khoản đến tối hôm qua thật sự đem cô một muốn chết rồi, nên anh thực sự cũng không dám xuống tay quá nặng.

Chú thỏ nhỏ không đủ thể lực, xong chuyện liền xụi lơ ở trên giường, không bao lâu liền bị Chu công triệu hồi, ngay cả anh dùng khăn lông ấm lau cũng không lo lắng xấu hổ, chỉ nỉ non nói “Cảm ơn”, sau đó lật người tiếp tục ngủ. Nhưng thói xấu của cô không thay đổi, nghiêng người đem chân cuốn ở dưới đầu gối, hơn nữa người cứ trần trụi ở trước mắt Chung Soái như thế

Thân thể ai đó trắng trắng mềm mềm, lại tỏa hương thơm thiếu nữ ngát hương, cảnh đẹp như thế làm Chung đoàn trưởng thiếu chút nữa khiến lại biến thân dã thú, cuối cùng là mặc niệm mười mấy lần “Phải bình tĩnh”, mới hít sâu một hơi, xoay người lại chui vào phòng vệ sinh tắm.

Cũng không biết là nước lạnh kích thích, hay là do lửa đang cháy rừng rực trong lòng, trong lúc tắm Chung Soái chợt nghĩ đến phương pháp xử lý ảnh cưới, vì vậy hai ba lần tắm xong ra ngoài, cầm điện thoại lên đi tới phòng khách.

Sáng hôm sau, Tiểu Tử Hàm khi tỉnh lại đã không thấy bóng dáng Chung Soái, cô nghĩ anh chắc đã đi tập thể dục rồi..., cô trên giường lăn lộn một lát mới bò dậy làm điểm tâm.

Cháo vừa nấu xong thì Chung Soái trở lại. Tiểu Tử Hàm nhìn anh mặc chỉnh tề, không phải mặc đồ thể thao liền tò mò hỏi, “Anh không phải đi chạy bộ sao?”

Chung Soái đầu tiên là hôn nhẹ lên gương mặt của cô, đón lấy bát dưa trên tay cô nói, “Ừ, anh đi bên ngoài làm ít chuyện. Đúng rồi, em có thể xin nghỉ được không?”

“Được ạ, bên công ty em có quy định, sau khi kết thúc hạng mục có thể nghỉ phép và em cũng chưa xin nghỉ lần nào, sao ạ?”

“Vậy em xem xem cuối tuần này có thể nghỉ không?”

Tiểu Tử Hàm đảo trứng gà trong nồi, kinh ngạc hỏi, “Cuối tuần? Làm gì? Anh có chuyện gì sao?”

“Ừ, anh muốn dẫn em đi du lịch, chúng ta kết hôn lâu như vậy, vẫn chưa có hưởng tuần trăng mật !”

Tiểu Tử Hàm vừa nghe, lập tức hưng phấn hỏi, “Hưởng tuần trăng mật? Đi đâu thế?”

“Vốn muốn dẫn em đi Maldives, nhưng mà bên quân đội có quy định, trong lúc phục vụ trong quân đội không thể xuất cảnh vì lý do cá nhân, cho nên chỉ có thể ở trong nước, em cảm thấy Hải Nam như thế nào?”

Tiểu Tử Hàm thấy vẻ áy náy trên gương mặt của anh, cười đem trứng chiên nhét vào trong tay anh, bĩu môi nói, “Ai muốn ra nước ngoài chứ! Ngồi máy bay cũng ngồi đến mệt chết. Em cảm thấy Hải Nam rất tốt, khinh miệt a a, chỉ là chúng ta không thể cùng đoàn, đi cùng đoàn thì đâu còn ý nghĩa.”

“Không đi cùng đoàn, chúng ta tìm làng du lịch ở vài ngày, coi như thả lỏng một chút, có được hay không?”

“Thật tốt, em thích làng du lịch, tốt nhất là trong phòng có phòng bếp, tự mình có thể làm vài món ăn ngon.” Tiểu Tử Hàm tưởng tượng thấy quảng cáo về những gian phòng gia đình trong Phi Thành Vật Nhiếu (*), phòng bếp phòng tắm tất cả dụng cụ, nếu được ở trong một gian nhà như thế trong mười ngày nửa tháng thì thật là tuyệt vời.

Chung Soái nhìn dáng vẻ vui vẻ của cô, trong lòng cũng vui theo

, “VẬY anh đi sắp xếp chuyện du lịch, em đi xin nghỉ, sau đó chỉ còn việc sửa soạn sao cho xinh đẹp như hoa!”

Hiệu suất mà Chung Soái xử lý công việc không phải nhanh bình thường, chỉ trong một buổi chiều đã làm xong vé máy bay cùng điểm dừng chân, thật may là phía bên cô xin nghỉ cũng dễ, dù sao cô đã hoàn thành hai hạng mục và cô cũng chưa xin nghỉ ngày nào.

Máy bay đáp xuống Hải Nam thì có xe của làng du lịch tới đón bọn họ, một đường xa, trời xanh mây trắng, những tán dừa tán cọ đón gió đung đưa. Tựa hồ trong không khí đều là hương vị nhiệt đới.

Thật ra thì Tiểu Tử Hàm đã tới Hải Nam lần thứ hai. Lần trước là đi du lịch cùng công ty, một đám người âm ỉ tổ chức thành một đoàn lớn, mặc dù điểm mua đồ đã tận lực giảm bớt, nhưng chỉ cười ngửa xem hoa xem cảnh, mấy ngày trôi qua, Hải Nam không hề lưu lại cho cô ấn tượng quá sâu, dù sao trên bờ biển người còn nhiều hơn cả cua, chụp tấm hình để làm kỉ niệm thì cũng phải căng mắt ra nhìn xem nhân vật chính ở chỗ nào.

Để cho tiện, bọn họ cũng không chọn những gian phòng được quảng cáo trong Phi Thành Vật Nhiếu” nhưng hoàn cảnh phương tiện vẫn là tốt nhất, chỉ là khách sạn có bãi biển tư nhân, trừ khách ở, sẽ không có người ngoài quấy rầy. Gian phòng thiết kế càng thêm hào hoa, hai phòng ngủ một phòng khách, vườn hoa nhỏ, hồ bơi riêng đầy đủ mọi thứ, chỉ là, giá tiền cũng kinh người, phí một buổi tối cũng vượt qua gần nửa tháng tiền lương của cô..., đau lòng quá đi!

Bởi vì sợ cô ngồi máy bay khổ cực, vào ở ngày đó Chung Soái cũng không có an bài hành trình gì. Dọn dẹp thỏa đáng, bọn họ kêu bữa ăn ở vườn hoa nhỏ dùng cơm, sau khi ăn xong, Tiểu Tử Hàm nói muốn đi dạo trên bờ cát, Chung Soái liền dắt cô đi bờ biển bên ngoài khách sạn tản bộ.

Bãi cát sau bờ mềm mại, Tiểu Tử Hàm đi chân không dẫm lên trên, lưu lại từng chuỗi dấu chân, chỉ là dù sao cũng là gần biển, thủy triều lui xuống đi khó tránh khỏi sẽ lưu lại chút xác mảnh vụn gì, nếu không cẩn thận chân liền bị cát đau, Chung Soái nhìn cô che chân hừ hừ, cười ngồi xổm xuống. Thân thể ý bảo muốn công cô, Tiểu Tử Hàm nhìn qua anh quát thấy trên trên bờ biển thưa thớt người, cũng không ngại xấu hổ, cầm giấy leo lên lưng anh.

Chung Soái cứ như vậy công cô đi từng bước từng bước, gió biển thổi vào trên người, mang vị mặn mặn, tóc của cô bị gió thổi tung lên, càng thêm nghịch ngợm chui vào trong cổ của Chung Soái, làm anh lắc lư vì nhột nhột

Nhìn người đàn ông bình thường lì lợm lại bị vài cọng tóc cọ làm nhột nhột phải né tới né lui, Tiểu Tử Hàm bỗng dưng nghịch ngợm, cố ý dùng lọn tóc cọ lên cổ của anh.

Chung Soái ban đầu cho là gió thổi, mặc dù nhột nhột anh cũng ráng chịu, không dám lộn xộn, sợ đem cô té xuống, chỉ đành phải cố nén. Nhưng sau lại mới phát hiện là cô cố ý quấy rối, vì vậy ồ ào để cô xuống, nắm lấy cô liền đưa tay tấn công nách cùng eo ếch nhạy cảm của cô.

Tiểu Tử Hàm bị cù nhột đến co rút cả người, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ, “Nhột quá, đừng cù em nữa... Ông xã, em sai rồi. Em sai rồi!”

Chung Soái bắt được bàn tay phản kháng của cô, híp mắt hỏi, “Sai rồi?”

“Vâng. Sai rồi ạ!” Cô liên tục không ngừng trả lời. “Biết sai có thể sửa là đứa bé ngoan, chỉ là đã muộn!” Chung Soái nghiêm trang nói, bàn tay lại bắt đầu lướt trên thân thể nhạy cảm của cô, Tiểu Tử Hàm vừa né tránh vừa co rút lại, cuối cùng cười đến không thở nổi, ho sù sù, Chung Soái mới thả cô ra, vỗ nhẹ lưng của cô.

Đợi hơi thở của cô đều đặn, anh mới chỉ chỉ mũi cô, cười mắng, “Hừ, xem em lần sau còn dám nghịch ngợm hay không!”

Những vạt nắng cuối cùng của buổi hoàng hôn còn sót lại chiếu sáng bầu trời, cảnh hoàng hôn thật đẹp mắt, đẹp không sao tả xiết. Ánh sáng mờ ảo chiếu trên gương mặt tuần lãng trần ngập ngừng chiều của anh, khiến Tiểu Tử Hàm cảm thấy trong lòng xao xuyến.

Cô mỉm cười gơ tay vòng lên cổ của anh, mũi chân khẽ nhón hôn lên đôi môi mỏng hấp dẫn của anh. Không có nửa phần chần chờ, Chung Soái lôi cô vào trong lòng, khẽ liếm lên đôi môi mềm mại kia, tỉ mỉ thưởng thức trên chóc cái lưỡi thơm trong miệng cô, tận tình liếm mút hương vị ngọt ngào. Nụ hôn này không hề kịch liệt giống như trước, nhưng trong lòng Tiểu Tử Hàm lại sinh ra cảm giác tê dại lạ thường như có cánh bướm phớt qua.

Không biết kéo dài bao lâu. Khi đôi môi mỏng rời đi, cô đã bị đầu lưỡi linh hoạt dụ dỗ đến mềm nhũn toàn thân, không còn chút hơi sức, chỉ có thể yếu đuối ngã trên ngực anh, thở dốc không dứt.

Dưới ánh trời chiều, hai người ôm nhau ở trên bờ cát lưu lại bóng của mình, giống nhau thở dốc Chung Soái nhẹ nâng nâng mặt của cô, tựa lên trán của cô, chăm chú nhìn vào mắt cô, thâm tình nói, “Bảo bối, anh yêu em!”

44. Chương 44: Hưởng Tuần Trăng Mật (tt)

Dưới trời chiều, bóng hai người ôm nhau trải dài trên bờ cát, cả hai cùng thở dốc. Chung Soái nhẹ nhàng dùng tay nâng cằm của cô, trán tựa trán, ngưng mắt nhìn cô, thâm tình nói, “Bảo bối, anh yêu em!”

Tiểu Tử Hàm lặng người, một lúc sau, môi mỏng khẽ nhếch lên, không biết nên trả lời như thế nào. Trong nháy mắt, nước mắt cô không kịp chuẩn bị cứ như vậy vội vàng dâng lên, tràn ra khóe mắt. Cô vốn nghĩ sẽ phải đợi thật lâu mới có thể nghe hắn nói ra những lời này, cũng âm thầm tự nói với mình, hành động của hắn thực tế là yêu. Nhưng cho đến khi nghe chính miệng hắn nói ra câu này, cô mới biết, thì ra mình cũng có một khát vọng to lớn là nghe hắn nói yêu cô.

Vào giờ phút này, cô phải nói “Em cũng yêu anh”, nhưng cô lại càng muốn nói “Cám ơn”. Cám ơn trời cao đã ưu ái, để cho bọn họ gặp nhau, hiểu nhau cũng như yêu nhau; cám ơn hắn chấp nhận yêu một người không hoàn mỹ là cô; cám ơn bọn họ đã hiểu được quý trọng, hiểu được việc buông bỏ quá khứ.

Giọng nói trầm thấp, ở bên tai cô nhẹ nhàng vang lên, “Đứa ngốc, tại sao lại khóc?”

“Đều là tại anh hại em.” Cô đem mặt chôn ở trong ngực hắn, thút thít nũng nịu.

Chung Soái ôm lấy cô gái nhỏ trong ngực, đem mặt tựa vào trên vai cô, thở dài, rất ngoan ngoãn nhân tội “Được rồi, đều tại anh. Nay đừng khóc, chúng ta đi bơi đêm, có được hay không?”

“Bơi đêm?” Cô khẽ ngẩng đầu lên, ngạc nhiên hỏi.

“Ừ, đi thôi.”

Hắn chợt ôm ngang, khiến cô sợ hãi thét to, “Mau buông em xuống, em tự đi. Người ta sẽ thấy á!”

“Sợ cái gì, bọn họ nhìn thấy cũng chỉ biết hâm mộ thôi.” Hắn cuồng phóng nói, chân bước nhanh đi về phía khách sạn, người ở bên ngoài đều hiểu rõ, hắn vượt qua những ánh mắt hâm mộ ung dung ôm cô vượt qua đường lớn, cho đến trở về phòng mới đem cô buông xuống.

“Tốt lắm, đi thay đồ bơi. Anh đi thử độ ấm của nước.” Chung Soái vỗ vỗ khuôn mặt hồng của cô, rất tự nhiên cởi quần áo, thay quần bơi.

“Nha.” Tiểu Tử Hàm cầm đồ bơi đáp lời, nhưng không tránh được bị nam sắc của anh làm cho choáng váng, quần bơi ngắn nhỏ cột nhả dán chặt vào vùng bụng dưới tinh trắng, nơi nào đó căng thẳng nhô ra, chiếc quần này. Tiểu Tử Hàm rất không có tiền đồ nuốt nước miếng, sau đó đỏ mặt chạy như bay vào phòng tắm.

Nhưng mà khi cô thay đồ bơi mới mua thì không tin được mà tròn tròn mắt. Đây chính là đồ bơi mà nhân viên bán hàng nói rất bảo thủ? Lừa bịp a! Quả nhiên là làm tiếp thị mà đáng tin, heo mẹ cũng có thể leo cây!

Lại kể đến, chiều hôm qua bọn họ đi mua những nhu yếu phẩm cần thiết, lúc gần đi Tiểu Tử Hàm mới nhớ tới cô quên mua đồ bơi, lại một mình trở về mua. Bắc Kinh đang là đầu mùa đông, quầy chuyên bán áo lót không có đồ tắm, nhân viên bán hàng nghe nói cô muốn đi hưởng tuần trăng mật, liền xung phong nhận việc vào kho hàng tìm hàng dự trữ cho cô. Bởi vì lo lắng Chung Soái đang ở dưới lầu đợi cô, cô không có nhìn kỹ liền cuống quýt trả tiền, nhưng Tiểu Tử Hàm vẫn cẩn thận hỏi một câu, “Sẽ không lộ quá chứ?”

Nhớ lúc ấy, nhân viên bán hàng vỗ ngực đảm bảo, “Sẽ không, đây là mẫu chúng tôi bán được khá tốt trong năm, đây là hàng bổ sung, tính toán năm sau tiếp tục bán.”

Nhưng. Tiểu Tử Hàm xem y phục trong kính, mặc dù không phải là bikini, nhưng thiết kế cổ yếm càng có thể thể hiện vóc người phái nữ Đông Phương, còn có chiếc quần bé xíu.

Nhưng cô cũng chỉ có một bộ đồ tắm, cũng không thể không mặc. Thôi, thôi, tựa như Chung Soái nói, cô toàn thân nơi nào không có bị anh xem qua sờ qua, không cần dè dặt. Mặc dù đã tự mình an ủi động viên, nhưng đến lúc ra, cô vẫn lấy tấm khăn tắm khoác lên người.

Chung Soái đã ở trong bể bơi thoải mái bơi hai vòng, thấy cô ra ngoài, liền bơi tới bên cạnh hồ, vươn tay, nhẹ nói, “Xuống đây đi, không lạnh.”

” anh cứ bơi đi, không cần lo cho em.” Tiểu Tử Hàm níu lấy khăn lông ngồi ở bên bể bơi, đem chân đưa vào trong nước, chính là không chịu nhảy xuống.

“Thế nào? Không biết bơi?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, rồi lại gật đầu, “Em có thể bơi một chút, nhưng không xa được, không còn hơi sức!”

“Nào xuống, anh dạy cho em.” Chung Soái đưa tay kéo chân của cô, chọc cho cô hét toáng, “Đừng á, tự em bơi, anh đi bơi đi, đừng động tới em có được hay không?”

Chung Soái tròn mắt một cái, im lặng triệt để, cô gái nhỏ này tính tình bướng bỉnh hần sớm đã lĩnh giáo qua, nếu cô đã không muốn xuống, kéo cũng không được.

Hắn thở dài, bày ra bộ dáng mặc kệ cô, cầm đầu cầm cổ bơi ra. Tiểu Tử Hàm nhìn hắn đã ra xa, mới đánh bạo tháo khăn lông, theo bờ hồ nhanh chóng trượt xuống. Nước trong hồ cũng không sâu, vừa lúc ngang ngực, nhưng sợ bại lộ cô chỉ dám hạ thấp người đi ra giữa bể.

Càng ra giữa bể, mực nước cũng càng ngày càng cao, lồng ngực mơ hồ bị chèn ép. Cô đang chần chờ không biết có nên tiếp tục đi về phía trước, nhất thời không chú ý đến hành tung của Chung Soái, đến khi phát hiện ra hắn thì hắn đã bơi đến bên người cô, đột nhiên xuất hiện nắm lấy hông của cô. Tiểu Tử Hàm vốn đứng không vững, sợ hãi nước sâu, hắn ôm chặt như vậy dọa cô ngã về phía trước, ngã vào hồ bơi. Trong nháy mắt hít thở không thông làm cô hoảng sợ, luống cuống tay chân, căn bản quên lúc mới học bơi lợi huấn luyện viên đã dạy, “Chỉ cần ngừng thở, buông lỏng thân thể, người có thể nổi lên.” Kết quả càng đập càng loạn, uống liền vài miếng nước, mới được Chung Soái vớt lên, sắc đến ho khan.

“Như thế nào, không sao chứ?” Chung Soái ôm thân thể của cô, lo lắng vỗ vỗ lưng của cô.

Tiểu Tử Hàm ho khan lắc đầu, nhưng bàn tay đang ôm chặt hắn lại tiết lộ sự sợ hãi của cô.

Chung Soái cau mày lại, thuận thế nâng mông của cô hướng chỗ nước cạn đi tới, chờ nước cạn đến eo ếch thì mới buông cô xuống. Đang muốn cúi đầu hỏi thăm tình trạng của cô, tầm mắt liền đụng vào cảnh đẹp diễm lệ trước ngực, cũng nhất thời hiểu nguyên do mới vừa rồi cô gái nhỏ này che kín khăn lông, đồ bơi như vậy thật đẹp mắt! Thật may là bọn họ ở gian phòng có hồ bơi riêng, đặc biệt tư mật, nếu không không cần cô động thủ, đoán chừng mình cũng phải cầm khăn lông bọc cô lại, không cho bất luận kẻ nào dòm ngó.

Vì để tránh cho lau súng cướp cò, Chung Soái làm bộ ho khan dời đi tầm mắt, một lát sau mới nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi, “Không phải đang bơi đứng sao?”

“Uhm.” Tiểu Tử Hàm chưa tỉnh hồn vượt ngực.

“Này vội cái gì?” Hấn hơi nhú chân mày nghiêm túc giáo dục nói, “Ồ trong nước kiêng kỵ nhất hốt hoảng, em rõ ràng đang bơi đứng, tình huống vừa rồi em chỉ cần đạp hai cái liền nổi lên.”

Tiểu Tử Hàm le lưỡi, “Em biết rõ, nhưng nước qua ngực liền sợ.”

Cô cho là hấn sẽ giống những người khác khiển trách cô “Sợ cái gì” ... Nói nhảm. Không ngờ hấn chỉ đưa tay vì cô vượt mấy giọt nước dính vào trên trán, dịu dàng nói, “Nước không có qua ngực sao có thể tạo ra áp lực, nó cao đến ngực sẽ áp bức em, để cho em khó thở, sau đó sinh ra ảo giác hít thở không thông. Hơn nữa chân đạp không tới, em sẽ sợ hơn, mà càng sợ lại càng sẽ hô hấp không thuận.”

“Đúng đúng, chính là cảm giác như vậy.” Cô cảm thấy hấn hình dung quá đúng, giống như thần giao cách cảm vậy, vội lôi kéo hấn kích động nói, “Ông xã, anh cái này cũng biết, thật tài tình!”

Chung Soái nhìn cô hai mắt sáng loáng, kích động không thôi, không nhịn được siết chặt gương mặt của cô, cau mày, “Đứa ngốc, có cái gì tài? Anh trước kia cũng bị như vậy!”

“Vậy sao anh khắc phục được?” Cô tò mò hỏi.

Chung Soái nâng mày nghiêm túc suy tư, thế nào vượt qua? Nói cho cô biết trong quá trình luyện tập dưới tình huống không hề có thiết bị cứu sống bị ném vào ao nước, rất ảm ức? Còn là miêu tả cho cô hình dung như thế nào là ngấm mình ở trong nước cho đến khi chết lặng?

“Thôi, không thể nói.” Hấn nhướng mày, hời hợt nói.

“Tại sao?” Cô ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn hấn, khuôn mặt nghi ngờ.

“Bởi vì sợ em chê cười anh đến chết!” Hấn bóp nhẹ chóp mũi của cô, cười nói.

Không biết rằng lời này càng kích thích lòng hiếu kỳ của Tiểu Tử Hàm hơn. Cô ôm chặt cổ của hấn, dùng thân thể cọ hấn, làm nũng, “Nói nha, em sẽ không cười anh. Thật! Nói đi.”

“Không muốn anh ở chỗ này muốn em, thì đừng cà xát lung tung.” Chung Soái khàn giọng, tràn đầy ám hiệu cảnh cáo cô.

“A!” Bạn nào đó ngoan ngoãn không dám động, nhưng lòng hiếu kỳ không chết, “Em không động rồi, vậy anh nói đi!”

Chung Soái thở dài, kéo tay cô đang ở trên cổ hấn xuống, thoáng lui ra một bước, cách xa đầy đà đang dán vào hấn. Phải biết như vậy so với áp lực của nước nhất còn muốn lợi hại hơn, cách bộ đồ bơi ướt mỏng áp bức lồng ngực của hấn, khiến cho hấn hô hấp rối loạn. c lùi đến khoảng cách an toàn, Chung Soái mới từ từ mở miệng, “Anh trước kia rất sợ nước, vừa đến chỗ nước sâu sẽ tự khó thở.”

Thật ra thì đây là việc cấm kỵ nhất của Chung lão phu nhân. Lại nói khi đó Chung Mộ Viễn vẫn còn tại chức ở thành phố J, nơi đó núi nhiều, sông nhiều, hồ chứa nước càng nhiều hơn, mùa hè hàng năm đều có đứa bé bởi vì bơi lội trong hồ chứa nước mà bỏ mạng. Có một năm nghỉ hè lão thái thái đến thành phố J thăm cháu trai, lúc mua thức ăn nghe nói có đứa bé rơi xuống nước, lại liên tưởng đến niềm đam mê bơi lội của cháu mình, chỉ sợ một ngày không chú ý cũng chạy đến hồ chứa nước, vì vậy quyết định dạy dỗ hấn một phen.

Ngày đó, bà lại nghe nói trong hồ có người chết đuối, liền vội vàng đem Chung Soái mới hơn 8 tuổi dẫn tới hiện trường, để cho hấn chính mắt nhìn nhân viên từ trong hồ chứa nước vớt một đứa bé ra ngoài, để cho hấn chính tai nghe một chút người thân than trời trách đất khóc thảm thiết. Hiệu quả thật cao, từ đó Chung Soái bị vài cơn ác mộng, sau đó không chỉ có cách xa hồ, liền chỗ nước sâu trong hồ bơi đều sợ hãi.

Lúc ở trường quân đội bọn họ có huấn luyện bơi lội cứu hộ, mặc dù đối với nước sâu sợ hãi, nhưng Chung Soái vẫn là dựa vào sức lực mà đè nén, hoàn thành tất cả huấn luyện một cách hoàn mỹ. Chỉ là sau khi vào Lục binh, đối mặt với biển, với sông, loại sợ hãi đó liền không cách nào đè nén, hấn không dám xuống nước, mỗi lần gặp nước sẽ nhớ tới đứa bé đó, sau đó trắng đêm mất ngủ. Chỉ đạo viên nhìn ra mấu chốt, lại không muốn bỏ hạt giống tốt là hấn, cho nên lén lút tìm bác sĩ tâm lý giúp hấn khai thông, nhưng hiệu quả không được lý tưởng, hấn vẫn sẽ ở trước ao nước mà do dự.

Mặc dù hết sức che giấu, nhưng huấn luyện viên sói xám lớn vẫn phát hiện sự sợ hãi của hắn, sau đó ở trong cuộc luyện tập lần thứ nhất một cước đạp hắn vào trong hồ, cũng khinh miệt chọc hắn, ” Đội Lục binh chúng ta không thu phế vật, không xuống được nước còn làm hải quân cái gì, chạy trở về nhà đi!”

Nhưng chính loại vũ nhục trần trụi này đã kích phát ra nội tâm quật cường của Chung Soái, hắn cứ như vậy đi từng bước một hướng ra xa, một chút xiu cảm thụ nương theo rét lạnh thấu xương mà sợ hãi.

Có lúc, con người thật rất kỳ quái, ý chí có thể chống đỡ phản ứng sinh lý, khi ôm quyết tâm thà chết cũng không chịu nhục thì Chung Soái phát hiện, thì ra là cũng không có đáng sợ như vậy.

“Cho nên, biện pháp khắc phục chính là dũng cảm đi đối mặt!” Hắn nghiêm túc nói.

Tiểu Tử Hàm nghe hắn kể chuyện cũ năm xưa, mặc dù những thứ kia không phải người huấn luyện cũng bị hơi hợt xẹt qua, nhưng cô biết những năm đó hắn nhất định đã phải trải qua nhiều khổ cực. Đúng vậy, hắn có được thành tựu ngày hôm nay có lẽ không thiếu được gia thế che chở, nhưng bỏ lại thành công sau lưng, hắn bỏ ra nhiều mồ hôi cùng cố gắng hơn. Bởi vì dạng đàn ông kiêu ngạo như vậy, không cho phép mình trở thành thằng ngu không chịu được, sao lại dám bỏ qua danh dự của ông và cha mình, làm kẻ yếu đây?

Nghĩ tới đây, lòng của cô lại có chút đau, cho dù hắn quật cường, cũng vì trên vai hắn người đời không nhìn thấy áp lực. Tiểu Tử Hàm mím môi, khẽ ngửa cằm lên, tay nhỏ bé nhẹ nhàng lau gương mặt tuần tú hắn, sau đó từng chữ từng câu nói, “Chung Soái, về sau, anh phải nhớ kỹ - còn có em!”

Một câu nói đơn giản thật thà, lại giữ chặt lòng của Chung Soái. Thì ra, cõi đời này ba chữ động lòng người nhất không phải chỉ có “Em yêu anh” mà còn có “Còn có em!”

Bọn họ tựa như ngọn hải đăng trong lòng người đi biển, mang đến hi vọng, cùng tâm linh theo đuổi thực tế, cho hắn biết vô luận con đường phía trước gặp ghềnh nhấp nhô, vô luận bên ngoài gió lớn mưa to, cũng sẽ có một đôi tay vịn, cũng sẽ có một người cùng với hắn gánh chịu gió mưa, cảm thụ lạnh ấm.

Chung Soái lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô gái nhỏ ỉnh cam kết chất phác nhất, trong tròng mắt đen chớp động sáng trong hơi nước. Hắn kiểm chế cổ họng chưa xót đau đớn, cầm tay của cô đặt ở khóe miệng, một hồi lâu, mới trịnh trọng ứng thuận lời hứa của hắn, “Nắm tay nhau mà chết, bạc đầu giai lão” .

45. Chương 45: Ngọt Ngào Sau Trăng Mặt

Trên web có người nhạo báng những người đi du lịch là “Lên xe ngủ, xuống xe đi tiểu, nhìn thấy tảng đá chụp hình”. Vốn Tiểu Tử Hàm cũng cho là như vậy, nhưng chuyến trăng mật lần này lại hoàn toàn phá vỡ ý tưởng đó. Chung Soái dùng hành động nói cho cô biết, thật ra thì du lịch cũng là một việc rất thích ý.

Mỗi ngày, hai người ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, hoặc lặn xuống nước xem san hô, hoặc ngồi thuyền buồm lướt sóng, hay là việc gì cũng không làm, chỉ là tựa sát vào nhau nằm ở trong phòng, đọc sách, uống một chút đồ uống, mà gần tới thì hắn không sợ người khác làm phiền dạy cô bơi lội.

Chung Soái không thể nghi ngờ là sư phụ tốt nhất, tỉ mỉ, kiên nhẫn, quan trọng nhất là có hắn bên cạnh, Tiểu Tử Hàm cảm thấy an tâm, dám buông tay buông chân, cũng tiến bộ bơi được một khoảng xa—— dĩ nhiên, huấn luyện viên tốt, học phí tự nhiên sẽ không thấp. Riêng những thứ lửa nóng kịch liệt kia, triền miên kinh thể hải tục đoán chừng có thể khiến Tiểu đồng học trọn đời khó quên rồi. Chỉ là! Coi như đắt đến đáng giá, ít nhất cô rất cuộc đột phá biết bơi, còn thuận lợi học được việc lấy hơi, đoán chừng luyện tập thêm chút nữa, không lâu lắm liền có thể nhẹ nhõm bơi 100 thước qua lại.

Thời gian như thoi đưa, ngày vui vẻ luôn ngắn ngủi, Tiểu Tử Hàm còn chưa kịp tỉ mỉ thưởng thức, 8 ngày nghỉ đã trôi qua.

Trở phòng, chiếc đồng hồ báo thức đẹp trai nhìn cô niệm niệm không thôi, đưa tay xoa xoa tóc của cô, mỉm cười hứa hẹn, “Nếu thích, về sau anh sẽ hàng năm cùng em tới đây một lần, chỉ cần em không ngán.”

“Sẽ không ngán.” Tiểu Tử Hàm kiên định nói.

Làm sao mà ngán? Nơi này cất chứa niềm sung sướng ngọt ngào của bọn họ, chứng giám lời hứa bọn họ nắm tay làm bạn.

Lưu luyến đến quên về, vui đến quên cả trời đất, đúng là vẫn còn mang theo trời lam biển biếc cảnh đẹp trở lại thành phố hỗn loạn lo lắng. Chung Soái còn có mấy ngày nghỉ, ngược lại Tiểu Tử Hàm trở lại ngay ngày thứ hai liền ngoan ngoãn trở về đi làm.

Buổi sáng đến phòng làm việc, cô đem một chút quà vật mua ở sân bay phân cho đồng nghiệp, vừa mới mở máy vi tính, liền bị lãnh đạo truyền đòi, cho biết muốn cô tham dự hạng mục mới của tổ C. Lúc đi ra, Trương Lệ tổ C lập tức cười khanh khách tiến đến gần, tranh công nói, “”Tử Hàm, lão đại của chúng ta đối với cô thật quan tâm nha, cố ý chỉ định muốn cô tham dự. Biết cô nghỉ phép, còn cố ý đem thời gian khởi động hạng mục lùi lại!”

Tiểu Tử Hàm nở nụ cười cứng nhắc, trong lòng buồn bã liên tiếp, bọn họ làm một hạng mục chính là ngày đêm điên đảo, làm thêm giờ, thức đêm là chuyện thường, tổ trưởng tổ C này rốt cuộc là ưu ái cô hay là làm khó cô đây?

Buổi tối về đến nhà, vẻ mặt Tiểu Tử Hàm như đưa đám hướng Chung Soái kể lại mọi chuyện, cũng áy náy nói, “Em còn muốn nhiều thời gian ở cùng anh!”

Chung Soái cười hân cái trán của cô, vân đạm phong khinh nói, “Không có chuyện gì, núi không dời vì ta, thì ta dời vì núi vậy!”

Tiểu Tử Hàm lúc ấy không có hiểu ý tứ của anh, sau này mới hiểu.

Hạng mục khởi động ngày thứ hai, trước giờ tan tầm tổ trưởng đột nhiên tuyên bố buổi tối muốn gấp một phần báo cáo. Tiểu Tử Hàm thầm mắng, sau đó vội vàng gửi nhắn tin cho Chung Soái, “Thật xin lỗi, buổi tối em phải tăng ca, không thể trở lại ăn cơm cùng anh, tự anh giải quyết đi, món ăn em để trong tủ lạnh hâm lại là được.”

Gửi xong cô đau lòng mà nhìn chăm chăm vào màn ảnh, vốn là bọn họ hẹn ước buổi tối về nhà nấu cơm, vì giảm bớt phiền phức của cô, Chung Soái chưa bao giờ trải qua chợ rau còn xung phong nhận việc theo chỉ thị của cô đi mua sắm thức ăn, nhưng bây giờ.

Chung Soái tin nhắn trở về rất mau, chỉ có đơn giản, “Không có việc gì.”

“Thật xin lỗi!” Hắn không chút nào oán giận, càng khiến cô thêm áy náy.

“Đưa ngốc, công việc mà! Em nhanh đi ăn cơm, ăn no mới có hơi sức làm việc. Còn nữa, trước khi xong việc gọi điện thoại cho anh, anh tới đón em.”

Một câu bình thường không thể bình thường hơn, lại làm cho Tiểu Tử Hàm đọc tới đọc lui mấy lần, cho đến màn hình ngằm tắt đi, cô mới nâng lên khóe miệng gửi đi “Tốt!”

Tắt điện thoại, cô nghe ở phòng ngoài Trương Lệ đang thống kê đồ ăn để ra ngoài mua. Cô vội giơ tay lên, muốn một phần cơm thịt bò.

Đồ ăn mua ngoài đưa đến lúc cô đang cùng đồng nghiệp thảo luận lựa chọn mô hình sử dụng, chờ thảo luận xong đi cầm hộp cơm, mới bị thống phát hiện phần của mình không biết bị vị đại tiên nào cầm đi. Cô thở dài, tự nhận xui xẻo, đi phòng giải khát pha một ly cà phê, lại lấy bánh bích quy dữ trữ tùy tiện bỏ bụng.

Đang cẩn thận phòng ngừa mảnh vụn bánh bích quy rơi tại trên bàn gỗ, tin nhắn lại tới, còn là của Chung Soái, “Em yêu, anh ở nhà làm mì sợi, chỉ là không có em, ăn không ngon, %>_

< align=“center”>

46. Chương 46: Mang Thai

Tần Khải không để ý tới tây trang đã bị bẩn hết, bước một bước dài tiến gần lên, đỡ Tiểu Tử Hàm còn muốn nôn mửa trực tiếp xông vào phòng rửa tay, bị một vị phái nữ bên trong kêu lên cũng không có để ý

tối, chỉ là chau mày lại, vỗ nhẹ sau lưng của Tiểu Tử Hàm, lo lắng hỏi, “Như thế nào? Có thoải mái hơn một chút hay không?”

“Ừ, không có chuyện gì, anh đi ra trước ngoài đi.” Tiểu Tử Hàm đỡ chậu nước rửa mặt nói. Mặc dù phòng vệ sinh hiện tại không có ai, nhưng hấn là một người đàn ông ở bên trong khó tránh khỏi lúng túng.

Tần Khải nhìn chằm chằm sắc mặt trắng bệch cô, giống như là xác nhận cô sẽ không té xỉu, mới thở phào đi ra ngoài.

Tiểu Tử Hàm đỡ chậu rửa mặt lại nôn khan mấy tiếng, cho đến trong dạ dày không hề sôi trào nữa, mới vốc nước súc miệng, kéo cửa đi ra liền gặp được Tần Khải chờ bên ngoài.

“Sắc mặt em không tốt lắm, anh đưa em đi bệnh viện.”

Hấn chờ đón, vươn tay muốn đỡ cô, lại bị cô ngại ngần né tránh, “Không cần, buổi chiều em còn có buổi họp.”

“Gần đây có bệnh viện, đi xem một chút không tốn bao nhiêu thời gian.” Hấn thu tay lại, chưa từ bỏ ý định nói.

“Không cần, em hiện tại không có chuyện gì, đoán chừng.” Cô cười từ chối nhả nhận, nhìn thấy trên tay hấn đang cầm y phục thì mới bỗng dưng nhớ tới mình đã phun lên người hấn, liên tục không ngừng nói, “Mới vừa rồi thật ngại quá, quần áo anh, để em giặt cho.”

Tần Khải lơ đãng lắc đầu một cái, “Không sao, tự anh đưa đi giặt. Nhưng mà, em thật không có chuyện gì sao?”

Tiểu Tử Hàm cười gật đầu, giải thích, “Thật không có việc gì, có thể là chưa ăn điểm tâm, mới vừa rồi ngồi được mùi tanh liền có chút khó chịu.”

Tần Khải ngưng mắt nhìn gương mặt của cô trắng bệch cùng lông mi nhàn nhạt mắt quầng thâm, tâm hơi đau, không khỏi bật thốt lên trách cứ, “Đứa ngốc, biết rõ bao tử mình không tốt, còn không ăn điểm tâm.”

Dứt lời, hai người đều bối vì âm thanh thân mật “Đứa ngốc” kia mà sửng sốt. Sau đó không hẹn mà cùng mà nghĩ đến chuyện cũ năm xưa. Đại học năm 3 cô bối vì vội vàng đi làm kiếm tiền dẫn đến viêm dạ dày, bác sĩ đã dặn dò cô phải ăn nhiều thức ăn lỏng để tốt cho dạ dày. Nhưng ăn cháo trắng mấy ngày cô liền kêu khổ cả ngày, đến nỗi miệng cũng chua.

Vì thế Tần Khải đặc biệt mua nồi cơm điện nhỏ, len lén ở phòng ngủ làm cháo rang cho cô, thức ăn vừa hợp khẩu vị vừa khỏe mạnh, hơn một tháng sau cô mập vài cân. Nhưng tình trạng ấy không kéo dài, cuối cùng nhân viên quản lý tức xá căn cứ tiền điện tìm hiểu nguồn gốc tịch thu nồi cơm điện.

Làm Phó Chủ tịch hội học sinh, biết pháp phạm pháp, Tần Khải bị thầy giáo trông nom hung hăng phê bình một chập, còn lệnh hấn viết kiểm điểm. Tiểu Tử Hàm đau lòng muốn chết, càng không ngừng tự trách, nhưng hấn chỉ là nhàn nhạt cười, xoa tóc của cô nói, “Đứa ngốc!”

Cùng một từ, lúc đó nghe tới là tràn đầy ngọt ngào, hôm nay lọt vào tai lại nặng nề ưu thương.

Nhận thấy được Tiểu Tử Hàm khó xử, Tần Khải thở dài chuyển đổi đề tài, “Còn chưa ăn cơm sao?”

“Vâng.” Tiểu Tử Hàm mím môi gật đầu một cái.

“Vậy anh dẫn em đi ăn vài món nhẹ.” Hấn nhẹ nói, kéo cổ tay cô liền hướng bên ngoài đi.

Tiểu Tử Hàm cố gắng giãy giụa, bắt đầu dĩ càng giãy càng chặt, cuối cùng chỉ đành phải cúi đầu, lặng lẽ đi theo hấn đi tới bãi đậu xe, ngoan ngoãn lên xe.

Biết cô buổi chiều có việc, cho nên Tần Khải không có đi quá xa, chỉ tìm một quán trà rộng rãi, gọi một nồi cháo trắng Minh Hỏa, phối hợp bạch đốt rau xà lách cùng mấy miếng bánh ngọt.

Tiểu Tử Hàm thật ra thì không đói bụng, chỉ là hấn kiên trì, cô cố nén khó chịu ăn một chút, hương cháo trắng ấm áp xuống bụng quả thật làm cho cô thư thái rất nhiều. Cơm nước xong hấn đưa cô trở về, trên đường, cô mới nhớ tới muốn hỏi, “Làm sao anh ở chỗ này?”

“Anh có việc đi ngang qua.” Hân đỡ tay lái, dịu dàng nói.

“A!”

“Đúng rồi, em tới đi công tác?” Hân hỏi.

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, “Không phải, em được điều đến Bắc Kinh rồi.”

“A!”

Không khí cứ như vậy lạnh xuống, hai người đều không lên tiếng nữa, buồng xe bật kín bao quanh làm không khí bức bối. Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu, nhấn hạ cửa sổ, muốn cho không khí phía ngoài đi vào một chút, Tần Khải thấy thế lại khấn trương hỏi, “Có phải muốn ới hay không?”

“Không có, chỉ là có chút buồn bực!” Cô tranh thủ thời gian giải thích.

Tần Khải gạt đầu một cái, thuận tay đem cửa sổ xe bên mình cũng mở ra.

Gió thổi ở bên tai vọng về, Tiểu Tử Hàm tựa đầu ở trên ghế dựa, nhắm mắt lại giả vờ ngủ say. Không phải là không biết cử động của hân có nhiều thân thiết, chỉ là, cô muốn nữa cũng không nổi.

Cô đang âm thầm hao tổn tinh thần, xe chợt ngừng lại. Tiểu Tử Hàm mở mắt, nhìn Tần Khải xuống xe đi về phía đường đối diện, cô thò đầu ra, đang muốn hỏi hân đi làm gì, vừa nhắc mắt liền nhìn đến tiệm thuốc thật to đối diện, nhất thời hiểu rõ.

Nhưng cô kinh ngạc là Tần Khải khi trở về lại hai tay trống trơn. Cô không rõ nhìn hân, sau đó nghe hân nói, “Còn chưa cần uống thuốc, tối nay em đi bệnh viện xem một chút đi!”

Nói lời này, sắc mặt hân nặng nề lại cất giấu vẻ ngại ngần khả nghi. Tiểu Tử Hàm không có hỏi kỹ, chỉ khô khốc đáp chữ a.

Buổi chiều là tự do thảo luận, nhân viên tham dự hội nghị mỗi người phát biểu ý kiến của mình, hội trường náo thành một đoàn. Tiếng vang ong ong làm cô có chút choáng váng đầu, vội ra ngoài đến phòng rửa tay hóng mát. Cũng không biết sao, vừa phòng vệ sinh ngửi mùi đàn hương làm cho cô khó chịu, đỡ bồn rửa tay liên tục nôn thật lâu mới thoải mái. Từ toilet ra ngoài đồng nghiệp đứng lúc thấy một màn như vậy, vội tiến gần lên quan tâm hỏi, “Tiểu Hàm, em có phải hay không mang thai?”

Mang thai? Tiểu Tử Hàm hoảng sợ che dạ dày, ngơ ngác nhìn đồng nghiệp

Trải qua một nhấc nhở như vậy cô chợt nhớ tới, giống như dĩa đã muộn chừng mấy ngày, thật chẳng lẽ trúng thưởng rồi, thế nhưng phản ứng khi mới mang thai cũng quá sớm đi?

Nhìn cô ngơ ngác, lão đồng nghiệp là người từng trải, cười hì hì đề nghị, “Trở về mua que thử, rồi lại đi bệnh viện rút máu kiểm tra đi.”

“A!” Cô ngơ ngác gạt đầu. Sau đó tự nhiên hiểu rõ, mới vừa rồi Tần Khải chưa mua thuốc cho cô, đoán chừng cũng là hoài nghi cô mang thai, không dám cho cô uống thuốc loạn.

Cô viện cớ từ chối buổi tối liên hoan, tổ trưởng nhìn sắc mặt cô trắng bệch, cũng không có ép ở, chỉ phân phó cô trở về nghỉ ngơi thật tốt.

Tiểu Tử Hàm đến tiệm thuốc một hơi mua thử mấy loại que thử khác nhau, sau đó về đến nhà theo sách hướng dẫn tiến hành phương pháp trắc nghiệm.

Thấm ướt nước tiểu, giấy thử dần dần xảy ra phản ứng, mà Tiểu Tử Hàm tựa như giống kẻ ngu ngốc ngồi ở trên bồn cầu, cầm giấy thử, vừa hưng phấn lại thấp thỏm nhìn tới trước so sánh một chút sâu hơn. Chỉ là năm phút sau, cô nhìn trên tay bốn giấy thử tròn tròn mắt —— hai cái có nhân nhạt màu hồng, mà hai cái khác không có, cô lại nhìn một chút sách hướng dẫn, vẫn là không có làm rõ ràng rốt cuộc là mang thai hay không.

Phải, Baidu vạn năng đi. Càng tìm càng ngổn ngang, nói mang thai có, nói chỉ là do tâm lý cũng có. Cô chống mặt ngồi ở trên ghế sa lon, đang rối rắm nên làm cái gì, chợt liền nhớ ra, hỏi Vi Vi a, cô ấy đầu gì cũng là nửa bác sĩ đấy.

Điện thoại reo thật lâu, đang lúc cô chuẩn bị cúp máy thì điện thoại mới được nhận, “Tiểu Hàm?”

Thanh âm không có thanh thoát quen thuộc, ngược lại hàm chứa nồng đậm trầm thấp khàn khàn, Tiểu Tử Hàm trong lòng lo lắng, liên tục không ngừng hỏi, “Cậu làm sao vậy?”

Điện thoại đầu kia yên lặng thật lâu, một hồi lâu mới vang lên thanh âm nghẹn ngào, “Tiểu Hàm, mình mang thai á.”

Tôm tép, mang thai?

Tiểu Tử Hàm bị trái bom nặng ký oanh tạc đến hồn bay phách tán, Vi Vi không có kết hôn từ đâu mà có đứa bé, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô thanh âm run rẩy hỏi, “Của người nào?”

Khi Vi Vi nói ra “Chu Duyên” thì Tiểu Tử Hàm hoàn toàn bị choáng váng. Nghe tiếng khóc từ điện thoại bên kia, cô cố gắng để bình tĩnh lại, hít sâu một cái mới nói, “Đừng khóc ..., hẳn biết sao?”

“Không biết. Mình cũng vừa biết.”

Tiểu Tử Hàm thở phào một hơi, đây là chuyện gì, Chung Soái không phải nói Chu Duyên. Làm sao lại như vậy? Cô do dự hỏi, “Vi Vi, cậu xác định là của cậu ấy sao?”

Điện thoại đầu bên kia Vi Vi chợt đề cao giọng, bén nhọn hỏi, “Lời này của cậu là có ý tứ gì?”

Tiểu Tử Hàm vội giải thích, “Cậu đừng vội, chủ yếu là. Chủ yếu là Chung Soái nói với mình Chu Duyên.”

“Không thích nữ!” Cô lấy hết dũng khí nói ra.

Hiển nhiên tin tức này khiến Vi Vi cũng sửng sốt, điện thoại đầu tiên là chờ núi lửa bộc phát trước yên lặng, sau đó là nổ tung tiếng mắng, “Tên khốn kiếp này, người căn bã, con vịt chết, ... Hẳn lại là gay? Vậy hẳn còn thừa dịp mình uống say rồi hả ? quá ghê tởm con mẹ nó..., a. Mình rất muốn chết!” Mắng qua mắng lại cô lại bắt đầu thút tha thút thít khóc.

Vi Vi khóc thật lâu mới bình tĩnh lại, lúc này mới nhớ tới hỏi, “Đúng rồi, cậu gọi điện thoại à có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì.” Tiểu Tử Hàm nói dối. Lúc này cô ấy như vậy lại hỏi chuyện mang thai sẽ kích thích cô ấy mất.

“Vi Vi, cậu tính làm sao?” Cô thử dò xét hỏi.

Vi Vi không nói gì, một hồi lâu mới hỏi ngược lại, “Vậy còn có thể làm sao?”

Đúng nha, có thể làm sao?

Loại chuyện như vậy trên TV và trong tiểu thuyết thường có, thời điểm đọc sách cô còn có thể đầy lòng căm phẫn nói, “Dĩ nhiên phải bỏ!” Nhưng, khi người này là bạn tốt của cô thì lời như vậy sẽ không dễ dàng nói ra. Hơn nữa giờ phút này, cô đã thần nhiên sinh ra một loại tình thương của mẹ, thử hỏi cô làm sao có thể dễ dàng tước đoạt quyền lợi một tiểu sinh mệnh còn chưa ra đời đây. Nhưng là, việc sinh ra nói dễ vậy sao? Trước đừng bảo là Chu Duyên có thể phụ trách hay không, coi như phụ trách, giới tính hẳn có vấn đề, nếu như bởi vì đứa bé mà miễn cưỡng cưới Vi Vi, thử nửa đời sau có gì hạnh phúc? Nhưng nếu như không kết hôn, không phải là con hợp pháp chứ?

Tiểu Tử Hàm thấy đau đầu, rốt cuộc hiểu rõ vì sao kêu tiến lùi đều khó, trầm buồn mặc triển rồi.

Cúp điện thoại, Tiểu Tử Hàm vui lấp ở trong ghế sofa ngẩn người, thật lâu mới nhớ tới quên hỏi cô ấy và Chu Duyên lúc nào thì xảy ra chuyện, nhưng vừa nghĩ truy cứu những thứ này lại thì có ý nghĩa gì?

Cô vẫn đang than thở, tiếng chuông tin nhắn vang lên, vẫn là Vi Vi, “Tiểu Hàm, chuyện như vậy đừng nói cho hẳn, mình muốn tự mình giải quyết!”

“Tốt.” Cô gửi tin nhắn lại.

Cô hơi hiểu ý tưởng này, nếu không có kết cục, cần gì phải tiếp tục dây dưa đây?

Dạ dày không thoải mái cộng thêm buồn bã, buổi tối cô liền nằm xuống ngủ sớm. Trong giấc mộng cảm giác có hô hấp ấm áp phả vào mặt, lại có nụ hôn ướt nhẹp in ở trên trán, cô mơ mơ màng màng mở mắt, dưới ánh đèn mờ mờ, Chung Soái toàn thân quần trang liền tiến vào tầm mắt của cô.

“Đánh thức em sao?” Chung Soái áy náy hỏi.

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, nhỏ giọng, “Làm sao anh lại trở về?”

“Ngày mai không có lớp, xin nghỉ trở lại xem em thế nào.” Nhìn cô tỉnh lại, Chung Soái trực tiếp nằm ở trên giường, cách chần ôm cô.

Tiểu Tử Hàm chớp chớp cặp mắt sương mù, sau đó hướng trong ngực hẩn cọ xát, nỉ non làm nũng, “Ông xã, em nhớ anh!”

Chung Soái kinh ngạc nhìn vợ khó có khi nào lại nũng nịu như vậy, lấy tay đỡ cô, dịu dàng thử dò xét, “Thế nào? Anh gọi điện thoại cho em, em lại tắt máy. Còn nữa, như thế nào lại ngủ sớm như vậy? Không thoải mái sao?”

Tiểu Tử Hàm hôm nay tâm tình không ổn, lại không biết nên nói như thế nào lên, không thể làm gì khác hơn là lẳng lặng ôm hẩn làm nũng, “Anh ngủ cùng em có được hay không?”

Chung Soái nhìn ra cô không muốn nói, cũng không miễn cưỡng. Hẩn vỗ vỗ mặt của cô, nhẹ giọng dụ dỗ, “Ngoan, anh đi tắm rồi sẽ vào cùng em!”

Tiểu Tử Hàm gật đầu một cái, buồn rầu không thôi buông ra, đáng vẻ đáng thương khiến Chung Soái tâm từng trận đau nhói.

Hẩn bằng tốc độ nhanh nhất vọt vào phòng tắm, tắm xong, đang chuẩn bị đi ra liền bị mấy cái túi trong thùng rác làm kinh ngạc, que thử phát hiện mang thai sớm? Cô mang thai?

Sau một phút đồng hồ đứng ngu ngốc, Chung Soái chột phản ứng kịp, không thềm để ý nửa người còn trần truồng liền chạy vội tới bên giường, cà lăm hỏi, “Bà xã, em. Em mang thai?”

47. Chương 47: Mang Thai (tt)

Tiểu Tử Hàm truyện dờ trong nháy mắt chạy sạch, cô nhìn mặt Chung Soái hưng phấn, đánh giá hẩn đã nhìn thấy que thử thai trong phòng tắm, nhưng.

Chung Soái nhìn cô cau mày không nói lời nào, tâm lộp bộp trầm xuống, chẳng lẽ là không có mang thai? Vì vậy chần chờ hỏi, “Không có sao?”

Nhìn cô gật đầu một cái lại lắc đầu, Chung Soái hoàn toàn sững sờ, không kiên nhẫn hỏi, “Có ý tứ gì?”

Tiểu Tử Hàm thở dài, từ trên giường bò dậy, vào phòng vệ sinh lấy ra bốn que thử, đưa tới trước mắt hẩn, lần nữa giải thích, “Hai que bày tỏ mang thai, hai que bày tỏ không có.”

Chung Soái liền nhìn kỹ que thử trên tay cô, càng thêm nghi ngờ, “Vậy tại sao không giống nhau?”

Tiểu Tử Hàm trợn mắt một cái, đem que thử ném tới trong tay hẩn, mất hứng nói, “Em cũng muốn biết á! Em lên Baidu tra, nói có thể lừa gạt, cũng có khả năng là quá sớm, nghiệm không ra được.”

Chung Soái vừa nghe nóng nảy, “Baidu? Cái này tra trên Baidu làm gì, trực tiếp đi bệnh viện tra chẳng phải sẽ biết á! Đi, anh dẫn em đi bệnh viện.”

“Nhưng.”

“Nhưng mà cái gì, nhanh lên một chút mặc quần áo tử tế.” Chung Soái nói xong vào phòng thay quần áo, cầm cái chìa khóa kéo cô chạy thẳng tới bệnh viện.

Bác sĩ hỏi thăm triệu chứng, phản ứng, lại nghe hết cô nói về bốn que thử kia liền nghiêm túc nói cho bọn họ biết, “Que thử cũng không phải chuẩn xác trăm phần trăm, bình thường sau 10 ngày không có kinh kiểm

tra sẽ chuẩn xác hơn. Cô chính là trong tình huống này, chúng ta sẽ xem xét là mang thai, dĩ nhiên cũng không loại bỏ khả năng khác.”

Tiểu Tử Hàm nghe vậy, vội vàng gấp hỏi “Vậy làm sao mới có thể xác định?”

“Cô nếu như gấp gấp, có thể rút máu hóa nghiệm, cái này so với que thử chuẩn xác hơn. Chỉ là cô không phải quá gấp, có thể mấy ngày nữa, kinh nguyệt vẫn không thấy lại dùng que thử nhìn.”

“Vậy thì rút máu đi!” Tiểu Tử Hàm quả quyết quyết định, cô cũng không muốn đau khổ mấy ngày nữa.

Bác sĩ cười mở ra tờ xét nghiệm, trêu nói, “Ai, muốn làm mẹ, gấp thành ra như vậy.”

Tiểu Tử Hàm mím khóe môi cười cười, cầm tờ xét nghiệm đi ra ngoài, Chung Soái nóng nảy bên ngoài chờ lập tức chào đón, “Như thế nào? Là mang thai sao?”

“Không biết. Nói muốn thử máu.” Cô dương dương hóa đơn trên tay, nghiêng mắt nhìn ra tiết khí Chung Soái lúc đột nhiên cảm thấy hoảng hốt. Cô vốn là muốn xác định sau lại nói cho hắn biết, nhưng bây giờ cô thật là sợ sẽ không có chuyện vui.

“Ông xã, anh nói ngộ nhớ là không có trứng thì làm thế nào?” Cô thử dò xét hỏi.

Này giọng nói cẩn thận từng li từng tí lập tức khiến Chung Soái cảnh tỉnh, vội vàng lên tiếng an ủi, “Không có trứng cũng không sao, chúng ta còn trẻ!”

Tiểu Tử Hàm như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, cầm tờ xét nghiệm đi trả tiền, thử máu. Vốn tưởng rằng lập tức cũng biết kết quả, nhưng lại bị báo cho, kết quả chiều mai mới có.

Không có biện pháp, rất nhiều chuyện cứ như vậy, người càng nhanh, nó càng không vội.

Chỉ là, cũng không biết là ông trời khai ân hay là đùa bốn bọn họ, buổi tối hôm đó Tiểu Tử Hàm liền bị đau bụng đánh thức, đi cả đến rồi!

Không có chuyện vui, Chung Soái thật ra thì rất thất vọng, chỉ là nhìn vợ riu rít khóc, hắn vội vàng dọn dẹp tâm tình, càng không ngừng dụ dỗ, “Đứa ngọc, khóc cái gì. Cũng không phải là không có bầu được, cùng lắm thì anh cố gắng nhiều một chút!”

Tiểu Tử Hàm nhìn chằm chằm hắn, thút thít nói, “Ai muốn anh cố gắng a! Bác sĩ hôm nay nói rồi, muốn đứa bé sinh hoạt tình dục không thể quá thường xuyên, phải tính chu kỳ rụng trứng.”

“Bác sĩ này nhất định là cuộc sống vợ chồng không hài hòa, cho nên không muốn người khác vui vẻ!” Chung Soái tức giận nói.

Tiểu Tử Hàm vẹo bật cười, một quyền đâm ngực hắn, “Nói càn.” Về sau lại chợt nghĩ đến Vi Vi, không khỏi cảm khái, “Anh nói người muốn thì không được, người không nghĩ tới lại trúng đây?”

“Ai không nghĩ tới?” Chung Soái tiếp lời.

Tiểu Tử Hàm tự biết nói lỡ miệng, vừa định nói sang chuyện khác, lại nhớ tới ban đầu lời của hắn nói, không khỏi có chút tức giận đẩy hắn ra, “Anh nói Chu Duyên không thích nữ?”

Chung Soái kinh ngạc đề tài này nhảy thế nào nhảy đến trên người Chu Duyên, nhưng mà vẫn là đành hoảng gật đầu, “Ừ, thế nào?”

“Còn hả?” Cô hung hăng đâm hắn một cái. Lật người, không để ý tới hắn.

Chung Soái không hiểu ra sao nhìn Tiểu Tử Hàm tức giận, đây là thế nào? Theo hắn đang biết, Chu Duyên là đúng không cảm thấy hứng thú với phụ nữ a, mọi người trong nhóm cũng biết, vì thế, Chu gia Nhị lão cũng mau buồn chết á.

Không đúng, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, nếu không vợ hắn làm sao sẽ tức giận đến vậy. Bỗng dưng, một bóng dáng quen thuộc lóe ra, chẳng lẽ?

Cũng không bất quá! Chung Soái lần đầu tiên làm người bất quá! Hắn cúi xuống. Thân thể, cùng chần ôm lấy Tiểu Tử Hàm, nhẹ giọng hỏi, “Bà xã, làm sao em đột nhiên nghĩ đến hỏi cái này?”

Tiểu Tử Hàm không nói gì, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

“Có phải hay không Chu Duyên cùng Vi Vi?” Thân thể trong ngực chợt cứng đờ, lần này không cần cô nói, đáp án đã nổi trên mặt nước!

“Thật sự sao? Xảy ra chuyện gì? Không phải là Tiểu Lục đem Vi Vi lên giường chứ? Sẽ không nha, tiểu tử này đối với nữ nhân không có hứng thú đó!” Hần từ chú ý tự nói thầm.

Đang nghe hần chất vấn thì Tiểu Tử Hàm chợt lật người, tức giận nói, “Cái gì gọi là sẽ không? Đứa bé đều đã có? Chẳng lẽ Vi Vi còn gài tang vật hần? Em cho anh biết.”

“Đứa bé? Em nói Vi Vi có đứa bé của Chu Duyên?” Chung Soái chợt cắt đứt cô.

Tiểu Tử Hàm tự cảm giác trong cơn tức giận nói lỗ miệng, vội vàng nghiêng đầu im lặng. Nhưng Chung Soái lại ngoan cường đem cô ngồi dậy, nghiêm túc nói, “Tiểu Hàm, chuyện như vậy không chỉ quan hệ Chu Duyên thậm chí còn là vấn đề Chu gia đời sau, em hãy thành thật nói, có phải Vi Vi mang thai hay không?”

“Nhà bọn họ tuyệt hay không cùng Vi Vi có quan hệ gì?” Cô tức giận nói, “Thế nào, vì không con nối dõi, thì phải khiến Vi Vi sanh sao, sau đó muốn đứa bé không cần mẹ? Chung Soái, anh chính là muốn như vậy sao?”

Chung Soái nhìn cô căm tức, nửa giải thích nửa làm dịu, “Ai nha, chúng ta chớ vì chuyện của người khác gây gổ, lại nói anh cũng không phải ý này.”

“Vậy anh có ý tứ gì?” Cô nhất quyết không tha hỏi.

Chung Soái nhìn cô chau chặt lông mày, giống như một con sư tử cái bao che cho con, thầm than, thử cùng cô giảng đạo lý, “Bà xã, dù sao chuyện này cũng liên quan đến Chu gia, Chu Duyên cũng là cha của đứa bé, anh cảm thấy cậu ấy có quyền được biết.”

Thấy Tiểu Tử Hàm muốn cãi cò, Chung Soái vội vươn tay kéo qua cô, điểm môi của cô nói, “Hừ, trước hết nghe anh nói xong.”

“Theo anh được biết, Tiểu Lục đối với nữ nhân không chỉ là trong lòng không thích, thậm chí là trên sinh lý cũng không được.”

“Không được?” Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu sang chỗ khác kinh ngạc hỏi. Không phải cô hiểu ý đó chứ?

Chung Soái nhẹ nhàng giọng nói, trên mặt xuất hiện lúng túng đỏ ửng, một hồi lâu mới lấy hết dũng khí nói, “Đúng, chính là em nghĩ như vậy, ừ, là được.” Hần tiến tới bên tai cô nói hai chữ.

Ánh mắt của Tiểu Tử Hàm nhìn chằm chằm một đôi mắt to, không thể tin nhìn hần, “Thiệt hay giả, nhưng là, Vi Vi.”

Chung Soái gật đầu như bầm tỏi, mặt đồng tình nói, “Thật, chúng ta thử qua, dạng phụ nữ nào cũng đều không được.”

“Đàn ông thì sao?” Cô hỏi tới.

Chung Soái nâng trán, hiểu cô hiểu lầm, liền giải thích nói, “Bảo bối hần không được, không phải như em nói cái loại giới tính có vấn đề, mà là đối với phụ nữ không cảm thấy hứng thú, cho nên, em nói Vi Vi cùng cậu ấy.”

Hần còn chưa nói hết Tiểu Tử Hàm liền gấp cắt đứt cô, “Chung Soái, em tin tưởng Vi Vi sẽ không gạt em, đặc biệt là loại chuyện như vậy.”

Chung Soái trấn an vỗ vỗ đầu của cô, kiên định nói, “Anh dĩ nhiên tin tưởng. Ý của anh là, em không cảm thấy đây là một chuyện rất kỳ lạ sao? Nếu như Vi Vi là người duy nhất có thể để cho Tiểu Lục. Cái đó, bây giờ còn mang thai á..., em nói đây không phải là mệnh trung chú định?”

Tiểu Tử Hàm kinh ngạc nhìn hần, không tin hỏi, “Anh tin tưởng số mạng?”

“Trước kia không tin, gặp em thì tin rồi.” Hần nghiêm túc nói.

, Tiểu Tử Hàm đỏ mặt, Chung đoàn trưởng đây là đang nói lời ngon tiếng ngọt sao? Chỉ là bị hấn vừa nói như thế, cô cũng cảm thấy, Chu Duyên cùng Vi Vi là rất có duyên phận, trước kia cô đã từng nghĩ tới đem bọn họ tiếp cận, nhưng bởi vì lời Chung Soái nói, cô liền dứt ý định này, không nghĩ tới hai người này tự mình cấu kết lại rồi.

“Vậy anh nói chúng ta nên làm cái gì? Vi Vi không muốn em nói cho người khác biết.” Cô chán nản hao tổn tinh thần.

Chung Soái ngón tay vuốt lông mày suy tư, trên mặt dần dần lộ ra hài hước ánh sáng, “Vậy chúng ta đừng nói chỉ làm?”

“Có ý tứ gì?” Cô nghi ngờ hỏi.

“Vậy chúng ta.” Chung Soái tường tận giải thích hết kế hoạch, về sau vỗ vỗ đầu của cô, “Hiểu không?”

Tiểu Tử Hàm mở to mắt nhìn chăm chăm hấn, hồi lâu mới nơm nớp lo sợ nói ra, “Ông xã, anh thật âm hiểm a!”

“Tất nhiên, nếu không làm sao lừa gạt em về làm bà xã?” Chung Soái dương dương tự đắc hất cằm lên. Sau đó một kẻ ngu liền nghĩ tới sự kiện “Nước tinh khiết” canh cánh trong lòng, tự nhiên không thiếu được chịu một phần bóp bẫm cùng xin khoan dung.

Trước khi ngủ Tiểu Tử Hàm còn là tâm thần thấp thỏm, nằm ở trên người Chung Soái, chần chờ hỏi, “Ông xã, em còn là có chút lo lắng, cứng rắn cho bọn hấn tiếp cận như vậy có thể hay không hại Vi Vi?”

Đang cùng Chung gia tiểu đệ làm đấu tranh, đoàn trưởng không biến sắc đem mỗi lửa dựa đi tới lấy ra chút, lại nói, “Cho nên, cuối tuần chúng ta mới thử dò xét kéo dài phản ứng a!”

“A, vậy cũng tốt!” Một mỗi lửa yên lòng gạt đầu một cái, lại đi ngang nhiên xông qua Chung đoàn trưởng bên cạnh, dụng cả tay chân ôm thân thể hấn, nghe tim đập của hấn một tiếng, thoải mái ngủ thiếp đi.

Sau đó, khổ chết đoàn trưởng nửa đêm khó ngủ.

Ngày thứ hai hai người tự mình hành động, Tiểu Tử Hàm đi bệnh viện cầm tờ xét nghiệm, mặc dù đã biết kết quả, nhưng phía trên âm tính vẫn nho nhỏ đả kích cô, chỉ là thật may là trong lòng cô nhớ kỹ có chuyện cần làm, cho nên chỉ khổ sở một chút liền qua đi.

Chung Soái đâu rồi, lấy cơ mượn xe lôi kéo Chu Duyên đến bệnh viện. Trên đường hấn làm bộ lơ đãng nói đến chuyện Tiểu Tử Hàm xác nghiệm mang thai, “Ai, chị dâu cậu rất khẩn trương, nếu là không có, gánh nặng của cô ấy khẳng định rất nặng.”

Chu Duyên cầm tay lái cười cười, an ủi, “Không có chuyện gì, không có thì cố gắng tiếp, dù sao hai người còn chưa có làm hôn lễ, hơn nữa anh cũng mau trở lại, sẽ có cơ hội.”

Chung Soái tán thành gạt đầu, lại giả bộ làm buồn rầu nói, “Đúng đó, anh cũng nói như vậy, nhưng cô ấy vẫn cùng anh thì thâm cái gì cùng Vi Vi nói xong muốn kết thân nơi nào, không hiểu tâm tư phụ nữ của bọn họ!”

Chung Soái bén nhạy phát hiện, khi hấn nhắc tới Vi Vi thì xe chột xông về phía trước một chút, hấn dùng ánh mắt liếc thần sắc khác thường của Chu Duyên, trong lòng có chút đầy rồi, sợ không phải tình một đêm đơn giản như vậy, Tiểu Lục chắc là đã động tâm.

Không đợi hấn suy nghĩ tiếp, Chu Duyên đã không chịu được mở miệng trước, “Cái đó, Vi Vi như thế nào?”

Chung Soái cười thâm, nhưng vẫn là không biến sắc nói, “Không biết, không có liên lạc. Chỉ là hôm qua chị dâu cậu thần thần bí nhận điện thoại của cô ấy, sau đó tâm tình cũng không quá tốt, buổi tối trả lại cho anh sắc mặt nhìn, nói gì đàn ông đều không phải đồ tốt gì, mắng đến anh không giải thích được.”

Nói xong hấn lại thở dài, “Ai, cậu nói, có phải hay không mang thai người tính khí cũng không tốt?”

“Ha ha, có lẽ a...! .” Chu Duyên cười ha hả.

Chung Soái đem hấn khác thường nhìn ở trong mắt, cũng không lên tiếng nữa. Lúc gần tới bệnh viện thì hấn liền nhìn thấy Tiểu Tử Hàm đứng ở cửa. Hấn gõ gõ Chu Duyên tâm thần có chút không tập trung, một ngón tay chỉ, “Chị dâu cậu ở đó kìa!”

Chu Duyên đem xe dừng ở trước mặt Tiểu Tử Hàm, Chung Soái đi xuống xe, đối với cô nháy nháy mắt, nhẹ nói, “Có hỷ vọng, xem em đó!”

Tiểu Tử Hàm khấn trương cười cười, cho hấn đỡ ngồi vào hàng sau.

“Chị ba!” Chu Duyên chủ động chào hỏi.

Tiểu Tử Hàm tức giận liếc hấn một cái, tiếp tức giận mà đem hóa đơn nhét vào trong tay Chung Soái, hơi thất vọng nói, “Không có gì, bác sĩ nói nôn mửa có thể là tràng vị viêm.”

Chung Soái nga một tiếng.

Chu Duyên nhìn hai vợ chồng không khí ngưng trệ, vội cười ha ha hoà giải, “Chuyện như vậy gấp không đến, chị ba, chị xem muốn ăn cái gì, buổi chiều em mời khách.”

Tiểu Tử Hàm hừ lạnh một tiếng, lời nói chứa đầy hàm ý châm chọc, “Đúng nha, có người cả đêm phong lưu là có thể gây thành sai lầm, chúng ta muốn làm thế nào cũng không được!”

“Bà xã, lời này của em ý là anh không còn dùng được?” Chung Soái nhảy qua, mặt uất ức hỏi.

Tiểu Tử Hàm liếc nhìn hấn một cái, tức giận nói, “Ai nói anh, em là vì Vi Vi.” Nói tới chỗ này cô lại giả bộ bộ dạng nói lỡ miệng, đầu dài hướng một bên khác, nhỏ giọng mà nói thầm, “Cho bạn của em mà đau lòng.”

Giấu đầu hử đuôi che giấu thế thì ngược lại tốt nhất nói rõ, này không, xe hô dừng ngay, may có Chung Soái ổn định cô, mới không có rớt ra ngoài.

“Chị ba, chị nói Vi Vi thế nào?” Chu Duyên nghiêng đầu sang chỗ khác, lo lắng hỏi.

Tiểu Tử Hàm không lên tiếng, đưa tay kéo qua dây an toàn, thông thả ung dung thắt vào, thái độ thông dong như vậy Chu Duyên càng gia tăng hốt hoảng.

Hấn nóng nảy vuốt vuốt mái tóc, nghĩ tới lời Chung Soái cùng Tiểu Tử Hàm, một suy nghĩ lớn mật chợt đến, chẳng lẽ?

“Chị ba. Có phải hay không Vi Vi, cô ấy. Cô ấy có đứa bé sao?” Chu Duyên thanh âm mơ hồ lộ ra run rẩy, sớm không có bình tĩnh như thường ngày.

Tiểu Tử Hàm tầm mắt khẽ quét qua hấn, cũng không khẳng định phải hay không, chỉ là ngoạn vị hỏi, “Đúng thì sao, không phải thì như thế nào?”

Thật ra thì trả lời như vậy đã ẩn chứa suy đoán của Chu Duyên, tim của hấn lập bộp hạ xuống, đầu óc trong nháy mắt trống không, một hồi lâu mới tìm trở về thanh âm của mình, “Cho em số điện thoại của cô ấy, được không?”

Lời kia đầy vẻ khấn ý khiến lòng của Tiểu Tử Hàm mềm mại, nhưng vì Vi Vi cô còn là đáng vẻ bưng không mặt không lạt, một hớp hồi tuyệt, “Không được!”

“Bà xã!” Chung Soái đứng lúc ra ngoài điều chỉnh không khí giăng co.

Tiểu Tử Hàm nhìn Chu Duyên đầy mắt tích chứa tức giận, cũng bắt đầu tán thành lời Chung Soái nói, Vi Vi đối với hấn mà nói là đặc biệt. Cô thở dài, từ từ địa điểm đạo một người đàn ông gấp gấp bất đắc dĩ, “Chị nói cho cậu số điện thoại thì thế nào, Vi Vi cô ấy đã quyết định, cậu cho rằng một cú điện thoại là có thể thay đổi sao? Nói không chừng bây giờ cô ấy đã xử lý tốt.”

Lời này tựa như một chậu nước lạnh tưới đến Chu Duyên tâm thật lạnh thật lạnh rồi, liền thanh âm đều là run rẩy, “Xử lý? Cô ấy muốn xử lý như thế nào?”

“Cậu cứ nói đi?” Cô hỏi ngược lại.

Chung Soái ở một bên nhìn sắc mặt Chu Duyên tái nhợt, vội vàng bính bính tay của cô, ý bảo cô có chừng có mực, ngoài miệng cũng thay anh em xin khoan dung, “Bà xã, cái này không phải là việc nhỏ, em đem điện thoại cho cậu ấy đi, Chu Duyên cũng có quyền làm chủ.”

Vốn là cô không nên phản bội, nhưng cô trong lòng riêng cũng hi vọng tác hợp bọn họ, vì vậy ngoan ngoãn lấy điện thoại ra đưa cho Chung Soái.

Chu Duyên nhanh chóng từ trong tay Chung Soái đoạt lấy điện thoại di động, tìm được tên, liền lấy điện thoại của Tiểu Tử Hàm gọi đi, điện thoại tiếp thông, hần nói tên của chính mình, cũng không biết Vi Vi nói cái gì, chỉ thấy sắc mặt hần càng ngày càng khó coi, cuối cùng liền nghe đến hần gầm thét gầm nhẹ, “Vi Vi, em dám lấy xuống đứa bé, anh với em không có chơi!”

48. Chương 48: Chia Tay

Thấy Chu Duyên bộ mặt tức giận, Chung Soái thở dài, trong tay hần cầm lại điện thoại của Tiểu Tử Hàm đưa trả lại cho vợ, tỉnh táo đề nghị, “Tiểu Lục, thay vì ở chỗ này tức giận, không bằng mua vé máy bay đi trối cô ấy trở lại.”

Một câu thức tỉnh người trong mộng. Chu Duyên bị tin tức làm kinh sợ cả ngày đến hồn phi phách tán lập tức gọi điện thoại cho thư ký, mua vé máy bay về thành phố C.

Cúp điện thoại, Chu Duyên áy náy nhìn Chung Soái, “Anh, em không tiễn hai anh chị, em trực tiếp đi sân bay.”

“Đi đi. Thêm chút sức.” Chung Soái nói xong, liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh, “Chị dâu cậu, chị ấy thật ra thì rất không muốn xa Vi Vi, cậu lấy cô ấy thì tốt hơn!”

Tiểu Tử Hàm đưa cho hần một cái xem thường, nhưng mà vẫn là tốt bụng cho địa chỉ của Vi Vi, cũng lặp lại giao phó, “Vi Vi thích mềm không thích cứng, cậu ngàn vạn lần không được dùng sức mạnh.”

Chu Duyên trầm mặc gật đầu, nổ máy xe, chuẩn bị chạy thẳng tới sân bay.

“Chu Duyên” Tiểu Tử Hàm đột nhiên gọi lại hần, “Nếu như cậu chỉ là muốn đứa bé, xin cậu không nên đi!”

Chu Duyên lẳng lặng nhìn chăm chăm tay lái, hồi lâu mới thở ra bá ngữ, “Người lớn cùng đứa nhỏ em đều muốn.”

Nhìn xe hơi đi mất, Tiểu Tử Hàm tựa vào trong ngực Chung Soái lo lắng trùng trùng, “Ông xã, anh nói chúng ta như vậy có thể hay không hại Vi Vi?”

Chung Soái ôm sát cô, dùng cằm cọ đỉnh đầu của cô, nhẹ giọng lại kiên định trả lời, “Sẽ không, Tiểu Lục đáng giá phó thác cả đời!” Nói xong lại thân ái tóc của cô, an ủi, “Yên tâm đi, anh cảm thấy được Tiểu Lục là yêu thích Vi Vi!”

Tiểu Tử Hàm nhìn trời, yên lặng cầu nguyện, chỉ mong tất cả như ý.

Chỉ là, như ý thật khó. Chu Duyên đến thành phố C chẳng những không có đem Vi Vi trối trở lại, còn đem mình bồi đi vào, ném xuống chuyện của công ty, trực tiếp ở đó xây dựng cơ sở tạm thời. Tiểu Tử Hàm muốn hỏi đến tột cùng, lại bị Chung Soái ngăn cản, “Chớ chăm lo mù quáng, để cho bọn họ giày vò lẫn nhau đi!”

Tiểu Tử Hàm thủy chung lo lắng tình trạng hai người bọn họ, cho đến chừng qua mấy ngày cũng không có động tĩnh, cô dần dần yên tâm lại, ai không nghĩ bên kia sống yên ổn, Chung Soái bên này lại chính ra chút vấn đề, trước khi đi Thanh Đảo học bổ túc, hần đột nhiên bị gọi gấp trở về bộ đội, tham dự nhiệm vụ hộ tống.

Lão thái thái sau khi biết mất hứng oán niệm, “Không phải đã nói lệnh triệu hồi tới sao, thế nào còn phải đi làm nhiệm vụ? Nếu không cùng lãnh đạo thương lượng một chút, đổi người khác đi?”

“Bà nói lung tung gì thế? Quân lệnh như núi cũng không hiểu sao?” Chuông Hoài Sơn nghiêm mặt quát phu nhân, lại nghiêm túc đối với cháu trai nói, “Nhanh đi về, phải bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Ngày đó, Tiểu Tử Hàm kiên trì muốn đưa hân đi sân bay. Làm xong thủ tục lên máy bay, Chung Soái dặt tay của cô nhẹ giọng giao phó, “Chăm sóc mình thật tốt, có cái gì thì gọi nhắn tin cho anh, anh thấy được sẽ về giúp em.”

“Chờ anh thấy tin nhắn, gái trinh nữ đã thành đàn bà rồi!”

Cô oán hận suy nghĩ rút tay về, không ngờ tới hân chợt dùng sức, không để cho cô né ra.

Trên tay hân hơi sức rất lớn, trên mặt có thật sâu áy náy, “Thật xin lỗi, nhưng mà lần này trở lại sẽ có thể về Bắc Kinh rồi!”

“Tạm thời tin tưởng.” Biết tránh không được, Tiểu Tử Hàm càng định dùng hơi sức, cảm phải so với hân còn phải chặt, “Đồng ý với em, cẩn thận chăm sóc mình.”

Tiểu Tử Hàm không dám nói tiếp nữa, nhiệm vụ lần này cùng những thứ diễn tập dĩ vãng hân tham dự bất đồng, tối hôm qua cô len lén dùng di động tìm tòi tin tức liên quan, mặc dù đều là tán dương quân ta anh dũng, nhưng súng không có mất, ai biết tin tức sau lưng ngã xuống bao nhiêu binh sĩ anh dũng đây?

Chung Soái nhìn cô hốc mắt ửng đỏ, biết cô đang lo lắng cái gì. Vì vậy nhẹ nhõm cười, “Đứa ngốc, đừng có đoán mò.”

Tiểu Tử Hàm bị nhìn xuyên tâm ý, cuống quýt quay mặt, không muốn làm cho hân phát hiện đáy mắt mình thâm ướt.

Hai người cứ như vậy nắm chặt tay, bốn phía đều là người cáo biệt, bên tai tràn đầy lời nói cáo biệt, nhưng cô không biết nên nói cái gì, chỉ là chớ đầu, mím môi, chống cười, đem toàn bộ lo lắng cũng dần xuống đáy lòng chỗ sâu nhất. Cho đến Chung Soái tiến vào kiểm an, nước mắt dề nén đã lâu mới hoàn toàn mờ hồ tầm mắt.

Kính dày tường mờ trở cách cửa lên máy bay cùng đại sảnh, sau cửa kiểm an sự vật gì cũng không nhìn thấy, nhưng cô vẫn là đôi mắt đầm lệ mông lung đứng tại đó, nghe được tin nhắn vang lên, cô mới phục hồi tinh thần lại, cầm lên vừa nhìn, “Đứa ngốc, mau trở về. Anh sẽ bình an trở về!”

Thì ra là hân và chính mình là một dạng, đều có thiên lý nhân.

Tiểu Tử Hàm nâng lên khoe môi, trả lời, “Em chờ anh!” Sau đó xoay người rời đi.

Cô cúi đầu dề nén thê lương đi tới, ngoài ý muốn thấy bóng dáng của Chung Dao. Cô chợt nhớ tới Chung Soái cũng nói hôm đó là ở sân bay cùng Chung Dao gặp nhau, nghĩ đến đây, cô chợt cười lên, thật không biết là Chung Dao rất ưa thích chạy ra sân bay, hay là đây thật là một nơi thích hợp để vô tình gặp được?

Chung Dao nhìn thấy cô cũng là sững sờ, ngay sau đó đi tới, mỉm cười vừa khấn trương hỏi, “Có thể nói chuyện một chút không?”

Tiểu Tử Hàm chợt nhíu mày, không mặn không nhạt hỏi, “Nói chuyện gì?”

“Cô không cần dùng bộ dạng phòng bị với tôi, tôi chỉ là muốn với cô tùy tiện hàn huyên một chút!” Chung Dao nhẹ trào nói.

Tiểu Tử Hàm nhìn ra cô là cố ý sử dụng phép khích tướng, chỉ là cô không có hứng thú dả xà tùy cơn thượng.

“Chung tiểu thư đúng không?” Giọng nói của cô sơ cách, “Tôi cảm thấy được mặc kệ là tôi dùng thân phận gì thì giao tình cũng không tới mức cần thiết nói chuyện.”

“Nếu như là nói về Chung Soái thì sao?” Chung Dao hỏi ngược lại.

Tiểu Tử Hàm khẽ nhíu mày, cô cho tới bây giờ cũng không quá quan tâm cô gái thích gây sự này, trước tiếp xúc mấy lần, cô cho là Chung Dao không phải, đối với cô ta còn ôm lấy một phần thương tiếc, nhưng bây giờ thấy rõ đối phương đáy mắt lệ khí thì cô bắt đầu hiểu. Người phạm là muốn quá nhiều, dục vọng sẽ che mù cặp mắt.

Lại nâng lên đầu lúc tới Tiểu Tử Hàm trên mặt đã không có mỉm cười. Cô lạnh lùng nói, “Tôi vẫn thấy là không cần nói!”

“Chẳng lẽ cô không tò mò quá khứ của anh ấy và tôi sao?” Chung Dao chưa từ bỏ ý định hỏi.

Tiểu Tử Hàm cười lên, nhẹ nói, “Để cho cô thất vọng rồi, quá khứ của các người tôi không có hứng thú, mà bây giờ cùng tương lai của anh ấy, sợ là cô không có tư cách nói.” Thanh âm của cô rất nhẹ, nhưng lại là những câu đánh trúng.

“Cô hiểu lầm, tôi.”

“Chung tiểu thư, tôi hiểu lầm hay không không quan trọng, tôi nghĩ chúng ta sẽ không có cơ hội trở thành bạn bè.” Tiểu Tử Hàm dồn sức đánh đoạn giải thích của cô, lễ phép nói, “Thật xin lỗi, tôi đi trước!”

Đi ra bãi đậu xe trên đường, Tiểu Tử Hàm nhớ tới kiểu đoạn cẩu huyết mới vừa rồi thấy bạn gái trước không khỏi mỉm cười, cô chưa bao giờ biết mình còn có bản lĩnh vạm vỡ phong khinh như thế, không sợ hãi bất loạn, đem ex ra sức đánh đến nói không nên lời.

Ngồi trên xe, Tiểu Tử Hàm dương dương hễ hễ không nhận được muốn cho Chung đoàn trưởng thân là nam chủ một cái tin nhắn khoe khoang, tin nhắn soạn tốt cô lại nhấn xóa.

Có ý gì đây? Không cần vì một người không liên hệ nhau làm hư tâm tình.

Thật ra thì Chung Soái mỗi một lần nhiệm vụ không có khác nhau, gửi tin nhắn đều như đá chìm xuống biển, chỉ là cô vẫn như cũ không sợ làm phiền người khác, bất đồng là sau mỗi tin nhắn cũng sẽ thêm một câu “Phải cẩn thận, em chờ anh trở lại” .

Duy nhất bất đồng chính là chưa bao giờ nhìn tin tức, Tiểu Tử Hàm bắt đầu chú ý các web portal lớn, mặc dù biết rõ tin tức bây giờ trải qua loại bỏ chỉ đăng mấy cái có thể nhìn, cô vẫn là mỗi ngày đều xem, lưu ý nhất cử nhất động trên biển.

Chung Soái mới đầu còn có thể một ngày gọi một lần, nhưng sau khi tiến vào vùng biển quốc tế, hẳn đã gần một tháng chưa gọi điện thoại á!

Tiểu Tử Hàm vì thế đứng ngồi không yên, cộng thêm mấy ngày gần đây trên ti vi thỉnh thoảng thông báo thương thuyền Mỹ quốc bị cướp, xảy ra tin tức nóng, cô càng thêm lo lắng đề phòng, mỗi đêm ôm điện thoại chỉ sợ sót mất hân điện tới hoặc tin nhắn.

Thứ bảy trở về Chung gia, lão thái thái nhìn cô đầy mắt thật đầy quảng thâm cùng mệt mỏi, lôi kéo bàn tay của cô yêu thương nói, “Đừng quá lo lắng, con phải tự chăm sóc mình tốt!”

Chung lão gia an ủi mạng theo nòng nặc lão cách mạng, “Quân ta chiến tranh đều không sợ hãi, còn có thể sợ mấy tên tiểu trộm?”

Tiểu Tử Hàm mỉm cười đáp lại, sau đó hứa sẽ chăm sóc thật tốt mình, mới để cho lão phu nhân để cô trở lại.

Có lẽ là các trường bồi khai thông nổi lên tác dụng, trên đường về nhà Tiểu Tử Hàm lại mê mê hồ hồ ở cạnh ở trên cửa kính xe ngủ thiếp đi. Đang ngủ phải thoải mái, chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cả kính cô cả người nhảy dựng lên, vỗ ngực phủ nửa ngày mới hồi hồn.

Từ trong túi lấy ra điện thoại di động, cùng tất cả điện thoại Chung Soái trước kia gọi tới một dạng, trên màn hình không có biểu hiện mã số, cô nhấp tim gia tốc, vội vàng nhận.

“Là anh!” Đã lâu thanh âm ở đầu bên kia vang lên, đơn giản hai chữ không hiểu đâm trúng lệ điểm của cô.

“Dạ!” Tiểu Tử Hàm nháy nháy mắt, bức nước mắt về, nhỏ giọng đáp lời, chỉ sợ vừa mở miệng nước mắt sẽ vỡ òa.

“Đang làm gì vậy? Ăn cơm chưa?” Hân nhẹ giọng hỏi.

Thanh âm hơi khàn khàn như lông vũ quét qua màng nhĩ, để cho thần kinh cô buột quá lâu quá gấp trong nháy mắt lỏng, nước mắt cũng ức chế không nổi nữa rơi xuống.

Thật lâu không chiếm được đáp lại, lại nghe đến riu rít tiếng khóc, Chung Soái vội vàng gấp hỏi, “Thế nào?”

“Em nhớ anh!” Tiểu Tử Hàm ghen ngào xong, sau đó cứ như vậy nắm điện thoại khóc lên, càng khóc càng lớn tiếng, càng khóc càng uất ức, dường như muốn thổ lộ áp lực hơn nửa tháng này, sầu lo từ xa xưa tới nay.

Trên tàu, Chung Soái nắm điện thoại vệ tinh tựa tại cửa khoang lên, Tiểu Tử Hàm gào khóc gắt gao nứu lấy tim của hắn, để cho hắn đau đớn không dứt. Nhưng hắn trừu đau lòng, không có biện pháp nào, cảm giác vô lực lần nữa đánh tới.

Hắn thở dài, đợi cô khóc đến vừa kéo vừa kéo ghen ngào mới lên tiếng an ủi, “Đứa ngốc, đừng khóc! Đang trên đường về, mấy ngày nữa sẽ trở lại rồi!”

“Có thật không?” Cô thút thít, trong thanh âm không có hưng phấn, ngược lại là hoài nghi.

“Ừ. Thật. Lần này trở về sẽ trở về Bắc Kinh!” Hắn từ từ cam kết, sau đó cùng cô tán gẫu đến việc nhà cùng chuyện lý thú dọc đường.

Lòng của Tiểu Tử Hàm rốt cuộc tốt hơn, cô lấy ra khăn giấy ngắt nước mũi. Tầm mắt nghiêng mắt nhìn đến tiểu Trương ở ghế trước lập tức đỏ mặt.

Vội lên tiếng vãn hồi mặt mũi, “Chung Soái, em mới vừa rồi giống như quá mức luống cuống rồi, có phải hay không quá kích động?”

Chung Soái ha ha cười khê, trêu chọc nói, “Em cũng biết sao! Em khóc lớn tiếng như vậy, toàn bộ chiếm giữ mọi người đều nghe được.”

“Thật sao? Đó không phải là rất mất thể diện.” Cô sợ hãi than.

“Ha ha.” Chung Soái cười lên, đùa giỡn ngược nói, “Không có chuyện gì, điều này nói rõ chúng ta vợ chồng tình thâm!”

Tiểu Tử Hàm trợn mắt một cái, thút thít, “Vậy em không nói nữa! Khi nào anh trở lại nói cho em biết chuyến bay, em chờ điện thoại anh!”

“Tốt!” Chung Soái nhìn sang đội ngũ phía sau xếp hàng chờ gọi điện thoại, hiểu trường hợp như vậy xác thực không thích hợp nói chuyện lâu.

“Vậy em cúp nha!” Cô chần chờ thử dò xét.

“Ừ.”

Tiểu Tử Hàm hiểu hắn đang ý bảo mình cúp điện thoại trước. Xa cách nhớ nhung để cho cô lấy hết dũng khí, bỏ qua tổn tại của tài xế, dịu dàng nói, “Ông xã, em yêu anh!”

Cô biết bên cạnh hắn nhất định có rất nhiều người, cho nên nói hết liền chuẩn bị đặt điện thoại xuống, không ngờ vừa mới chuẩn bị cầm điện thoại ra xa tai, liền nghe được trong loa truyền ra thanh âm của hắn, “Anh cũng yêu em!”

Cô đỏ mặt, ở đầu bên kia liên tiếp hồng nháo cùng tiếng huyết sáo cuống quít cúp điện thoại.

Ai, so da mặt dày, cô cảm thấy không bằng a!

49. Chương 49: Có Biến

Bởi vì này một cuộc điện thoại, cũng bởi vì tin tức Chung Soái sắp trở về, lòng của Tiểu Tử Hàm cũng tốt hơn.

Buổi sáng thứ ba, cô vừa đến đơn vị liền bị sai khiến công việc đáng ghét hạng nhất. Bên Ngân Giam vội vã muốn một báo biểu thống kê, thì ra là Tiểu Tôn phụ trách công việc đột nhiên xin nghỉ bệnh, toàn bộ tổ cô là am hiểu nhất làm phân tích số liệu, cho nên công việc này tự nhiên đổ trên đầu cô.

Sống thật ra thì không phải rất khó, chỉ là phải báo cho Chu Nhan khoa trưởng – một người đáng ghét. Phụ nữ hơn 40 tuổi, cả ngày phải chạy ở giữa Laury cùng Ba Tây Mễ Á, hơn nữa tính khí quá hư, người nào đi cũng phải bị mắng hơn ba phút, đụng phải tâm tình không tốt thì không cần biết người là cái cấp bậc gì,

đi lên liền bị tóm. Nghe Tiểu Tôn nói, cô đã từng tận mắt thấy qua người phụ nữ này đem một chồng báo biểu của người đi đường ở G ném trên mặt lão tổng.

Tiểu Tử Hàm từng kỳ quái tính khí như vậy tại sao có thể lẫn vào, Tiểu Tôn chỉ là lắc đầu một cái, cảm khái nói, “Ba hội lý, kéo chăm sóc đến lớn cửa sau khi ra ngoài mặt đều có Lãnh Đạo lớn!”

Xét thấy danh tiếng Chu Nhan, Tiểu Tử Hàm cố ý so sánh yêu cầu cấp trên đem báo cáo nhìn bốn lần mới gửi đi.

Kết quả mới vừa gửi xong, điện thoại của Chu khoa trưởng đã tới rồi, không nói hai lời, đổ ập xuống liền dừng lại rỗng, “Cô gửi cho tôi cái gì vậy hả? Mơ hồ, rậm rạp chằng chịt như vậy, xem cũng xem không rõ!”

Tiểu Tử Hàm vội cười làm lành, “Chu khoa, ngưỡng chừng, có thể là máy fax chúng ta có vấn đề.”

Không đợi cô nói xong, Chu Nhan liền cứng rắn nói cắt đứt cô, “Tôi ghét nhất người kiểm cớ, máy fax có vấn đề cô nói với tôi làm cái gì, tôi cũng không phải là hậu cần của các người, buồn cười á. . . .”

Tiểu Tử Hàm nuốt ngụm nước miếng, nói thầm trong bụng, người này thật sự chính là danh bất hư truyền, chúc cầu đi, bạ ai cắn đấy. Chỉ là trong lòng bất mãn, ngoài miệng như cũ khách khí, “Cô nói rất đúng, vậy tôi gửi qua cho cô qua mail được không ah?”

“Gửi mail, tôi gọi cho cô đánh đi ra sao? Thông báo không phải nói rất rõ ràng sao, muốn văn bản nộp lên? Cô không có nhìn thông báo sao?”

Tiểu Tử Hàm nhìn đối phương dầu muối không vào, đơn thuần bới móc, biết nhiều lời vô ý, chỉ đành phải nói xin lỗi chịu tội, dò xét hỏi, “Vậy tôi in ra rồi mang lên cho cô, được không?”

Chu Nhan tựa hồ là sau khi suy tính, mới bắt đầu dĩ nói, “Cũng chỉ có thể như vậy, chỉ là cô nhanh lên một chút, chờ giao cho cái gì chuyển phát, toàn viện cớ, lại muốn trì hoãn tiến độ!”

Tiểu Tử Hàm hút giọng điệu, kiên nhẫn nói, “Cô yên tâm, tôi sẽ mang lên cho cô!”

“Vậy cũng tốt!”

Cúp điện thoại, Tiểu Tử Hàm ngửa mặt lên trời, cảm khái nói, “Không phải Tiểu Tôn là bị người phụ nữ này hành hạ đến bệnh chứ?”

Oán hận thì oán hận, nhưng Tiểu Tử Hàm một điểm cũng không dám làm trễ nãi, in tài liệu vội vàng kêu xe chạy thẳng tới Ngân Giam. Theo bảng hướng dẫn lầu dưới cô tìm được phòng làm việc của Chu Nhan, gõ cửa đi vào, kính cẩn lễ phép đưa lên tài liệu, đang muốn uyển cáo từ, Chu Nhan lại gọi cô, “Cô chờ chút! Tôi xem một chút có vấn đề gì hay không!”

Tiểu Tử Hàm cười ửng hão, nhìn Chu Nhan từng tờ một lật xem thì trên ót lập tức trượt xuống ba cây vạch đen, đồng báo biểu này ước chừng 60 mấy tờ A4 giấy, theo Chu Nhan nhìn, cô không phải đứng ở nơi này mấy giờ sao. Cô đang suy nghĩ tìm lấy cớ phá vòng vây, Chu Nhan chợt nắm báo cáo, nổi trội giọng nói hỏi, “Cái này chỉ có số liệu năm nay, không có đối kháng so sao?”

Tiểu Tử Hàm sửng sốt, ngay sau đó phản ứng kịp, chỉ vào thông báo bày tại trên bàn của cô, bắt ty bắt kháng giải thích, “Thông báo không có yêu cầu, chúng tôi sẽ không làm!”

Chu Nhan liếc thông báo một cái, lạnh giọng giễu cợt, “Cũng không phải là con cóc, động một cái nhảy xuống, dùng đầu ngón chân suy nghĩ một chút cũng có thể kèm số liệu năm trước đi?”

Nói xong lại xem xét Tiểu Tử Hàm, “Cô mới tới? Người giỏi như Tiểu Tôn cái gì đều hiểu!”

Tiểu Tử Hàm hút giọng, hiểu lời này là ám hiệu cô kinh nghiệm chưa đủ. Trong lòng mặc dù biết Chu Nhan là cường từ đoạt lý, ngoài miệng còn là bồi khách khí, “Tiểu Tôn ngã bệnh, tôi tạm thời thay cô ấy. Chu khoa, nếu không cô nhìn lại một chút xem có vấn đề gì, tôi trở về bổ sung rồi mang sang cho cô.”

Chu Nhan mặt lạnh, lạnh giọng châm chọc, “Tài liệu nhiều như vậy, cô cho tôi là thần sao, lập tức có thể xem xong rồi!”

Tôi không có đem cô là thần, tôi đem cô là bệnh thần kinh! Tiểu Tử Hàm oán thầm. Ni Mã người nọ là ông trời dùng để trả thù xã hội sao?

Nhìn cô cúi đầu không nói lời nào, Chu Nhan lại nghiêm túc khiển trách, “Thật không biết các người giỏi là tại sao vậy, Tiểu Tôn ngã bệnh cũng phải đem công việc giao phó tốt, cũng phải tìm người quen tới tiếp nhận.”

Tiểu Tử Hàm tiếp tục cúi đầu nhìn giày mình, bộ dáng kia là một bộ chuyên tâm lắng nghe lời dạy dỗ, trong lòng lại đem Chu Nhan thăm hỏi ngàn vạn lần. Đang ở cổ mau cứng đi, cô chuẩn bị đổi lại tư thế thì Chu Nhan đang thao thao bất tuyệt chợt không có lên tiếng, phía ngược lại truyền đến tiếng người huyền não sau cửa.

Cô ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Chu Nhan ưu nhã đứng dậy, trên mặt tắm gió xuân ấm áp mỉm cười, nghiêm nhiên một đóa hoa nhỏ mới nở!

Mẹ nó, so với mặt bọn hần quê quán biến sắc còn nhanh. Tiểu Tử Hàm oán thầm, xoay người lại muốn nhìn rõ người đến là loại mị lực nào có thể để cho lão nữ nhân biến thái biến thân thành thiếu nữ dịu dàng.

Khi ánh mắt chạm được một nhóm người túm tụm ở dưới Chung Mộ Viễn thì cô trong nháy mắt hóa đá, đây đều là kiều đoạn gì a, cô ngàn năm không đến Ngân Giam, thế nào ngay lần đầu lại có thể gặp phải cha chồng?

Chung Mộ Viễn nhìn thấy cô cũng là hơi chậm lại, chỉ là ngay sau đó sắc mặt như thường mà đi đi vào, tựa như lãnh đạo thị sát công việc bình thường cùng Chu Nhan bắt tay, nửa mỉm cười chỉ chỉ cô hỏi, “Vị đồng chí này tới làm nghiệp vụ gì.”

Chu Nhan vui vẻ ra mặt giới thiệu, xong việc dường như muốn chứng minh cô có nhiều chuyên nghiệp, còn cộng thêm một câu, “Người tuổi trẻ bây giờ kiến thức cơ bản đều không vững chắc, chúng ta phải luôn chỉ bảo chỗ sai cho họ!”

“A, vậy sao?” Chung Mộ Viễn hơi nhú mày, ý vị sâu xa nói cười cười, “Điều này cũng không sai, thật sự mọi người nên giúp đỡ quan tâm họ hơn.”

Lãnh đạo Ngân Giam cùng đi nghe vậy lại thuận thế giới thiệu mấy câu tình huống nghiệp vụ.

Tiểu Tử Hàm cũng không biết nên làm gì, không đi cũng không được, đang vẫn rầu rĩ, Chung Mộ Viễn chợt đi về phía cô, hiền lành nói, “Chưa ăn cơm đúng không? Buổi trưa cùng nhau ăn bữa cơm thôi.”

Mọi người đều bởi vì một màn này mà sửng sờ, không hiểu đây là Bộ trưởng thương cảm cho tầng lớp dân chúng hay là có ẩn tình khác.

Tiểu Tử Hàm bị mười mấy đôi mắt nhìn chăm chú sợ hê hê, liên tục không ngừng cự tuyệt, “Không cần, tôi làm xong sẽ trở về ăn.”

Ngân Giam lãnh đạo vừa nghe, liền vội vàng hỏi Chu Nhan, “Tiểu Chu, cô ấy làm xong chưa?”

Nhìn Chu Nhan gật đầu, hần lại nghiêng đi mắt cười hì hì chế nhạo Tiểu Tử Hàm, “Có thể để cho Chung Bộ trưởng tự mình muốn mời cũng không mấy người, làm sao cô còn cự tuyệt đây?”

Tiểu Tử Hàm cười gượng, đang khổ não có nên rõ thân phận không, Chung Mộ Viễn tiếp lời đầu, “Cô ấy không giống người khác, chúng ta cùng cô ấy ăn cơm còn phải hẹn trước, một tuần một lần đi!”

Thấy mọi người mê hoặc, thư ký của Chung Mộ Viễn vội vàng tiến lên một bước, mỉm cười giải thích, “Cô ấy là con dâu của Chung Bộ trưởng chúng ta!”

“Con trai của ông kết hôn? Thế nào cũng không nghe nói?” Lãnh đạo cùng đi kinh ngạc hỏi.

Chung Mộ Viễn vỗ vỗ bờ vai của hần, cười giải thích, “Hợp pháp rồi, chính là không có làm hôn lễ, tính toán đợi thẳng nhóc kia trở lại sẽ làm, đến lúc đó mời ông uống rượu mừng.”

Hai người hàn huyền đi ra cửa, xong việc này lãnh đạo vẫn không quên quay đầu lại nhạo báng, “Bộ trưởng mời ăn cơm còn có thể đẩy, cha chồng bảo cô cũng không thể cự tuyệt đi!”

Tiểu Tử Hàm ha ha cười khan nói, “Vâng!” Về sau rồi hướng Chu Nhan nói, “Chu khoa, tôi đi dùng cơm trước.”

Chu Nhan lúc này mặt như vải vẽ tranh sơn dầu, xanh hồng trắng toàn bộ. Trong ngày thường cô ý vào người nhà là nhân vật tư dậm Phi Dương Bạt Hồ quán, mặc dù biết Hoàng Thành mỗi người đều có chút bối cảnh, có thể cô biết, mọi người thật có bối cảnh là lấy tiền lương duy trì nhân chức, sẽ không có tiếng cũng có miếng làm viên chức nhỏ, cho nên đối với tất cả đồng nghiệp cô cho tới bây giờ đều là không khách khí, không nghĩ tới ở W thế nhưng ẩn dấu tôn bô tất như vậy.

Không được, cô nhất định phải hảo hảo mắng cho tổ trưởng bọn họ một trận, thế nhưng sai khiến đại thần như vậy tới đưa tài liệu, đây không phải là hại cô sao?

Bởi vì biết thân phận của Tiểu Tử Hàm, Chu Nhan cũng đặc biệt khách khí, “Không có chuyện gì, cô cơm nước xong đi thẳng về, những thứ khác tôi sẽ tới lấy.”

Làm nhân sự nhiều năm như vậy, Tiểu Tử Hàm tự nhiên biết mình đây là dính hào quang là vợ Chung gia. Nhưng bây giờ nếu từ chối nữa, tất nhiên khiến Chu Nhan cảm thấy cô cố ý làm khó, cho nên cô cũng liền theo dưới bậc thang, mỉm cười đáp

“Ngày Chu khoa, liền cảm ơn cô. Tôi đi trước.”

Xuống lầu mấy người Chung Mộ Viễn đã đợi ở dưới lầu, Tiểu Tử Hàm vội vàng chui vào trong xe. Nói là bữa ăn công việc, cô cũng không dám tưởng tượng, địa điểm ăn cơm an bài ở khách sạn, vào cửa Chung Mộ Viễn ngoắc ngoắc tay gọi thứ ký, ở bên lỗ tai hắt nhỏ giọng phân phó mấy câu. Cô không dám lắng nghe, chỉ là mơ hồ nghe được món ăn gì.

Vốn cho là ông cố ý giao phó thức ăn ngon chiêu đãi mình, ai ngờ thức ăn thật sự chính là mấy món gia đình đơn giản, số lượng cũng không nhiều, lãnh đạo cùng đi chuyển bàn thẹn thùng nói, “Món ăn không tốt, mọi người chấp nhận một cái!”

Tiểu Tử Hàm cười cười, hiểu mới vừa rồi cha chồng phải là yêu cầu giản lược tất cả.

Cơm nước xong, tài xế đưa cô về đơn vị, mới vừa vào cửa Trương Ly cùng tổ lý khác hai người liền tiền gần lên. Trương Ly chân chó dăng lên cả phê Brazil mang về, “Đến đây, ném thử, đây chính là hảo hóa!”

Tiểu Tử Hàm nghiêng đầu, kinh ngạc hỏi, “Thế nào chột hào phóng như vậy? Đây không phải là món trân quý của cô, lãnh đạo muốn cũng không cho?”

Trương Ly đặt mông ngồi ở trên bàn làm việc, híp mắt nghiêng nhìn chăm chăm cô, xấu xa nhạo báng, “Đó cũng không một dạng, cậu nhưng có một cha chồng là Bộ trưởng!”

Tiểu Tử Hàm sửng sốt, nghiêng đầu nhỏ giọng chứng thực, “Cậu nơi nào nghe được, Chu Nhan nói?”

Trương Ly nghe vậy nhìn chăm chăm cô, tức giận nói, “Cậu thật là không có suy nghĩ, mình tốt với cậu như vậy, cậu cũng không nói.”

Tiểu Tử Hàm liền tiếp xin tha, “Em gái, đừng nóng giận. Mình không phải là không muốn khiến mọi người cảm thấy mình khoe khoang sao? Lại nói, ông là ông, mình là mình, ông có là lãnh đạo lớn hơn nữa, mình cũng chỉ làm công việc này thôi.”

Trương Ly nghĩ cũng phải, Tiểu Tử Hàm làm việc nổi danh tốt, hạng mục khó giải quyết đặt trong tay cô cũng có thể xong. Trong bộ môn, mỗi tổ trưởng lúc mở hạng mục cũng nguyện ý kéo cô.

“Chỉ là, cậu cũng không nên lừa gạt mọi người a!” Cô nói.

Tiểu Tử Hàm cười phản bác, “Mình nào có lừa các cậu, mình chỉ là không có nói mà thôi! Lại nói các cậu cũng không có hỏi mình nha!”

Trương Ly nghe vậy, bắt đắc dĩ gật đầu một cái. Ban đầu Tiểu Tử Hàm nhảy dù tới đây, mọi người đã đoán, chỉ là không nghĩ tới cô bối cảnh hùng hậu thế kia, khó trách ban đầu cô là do Phó chủ tịch ngân hàng trực tiếp dẫn tới gian thiệp.

Tiểu Tử Hàm nhìn cô không nói lời nào, vội kéo cánh tay của cô, cười ha hả chịu tội, “Mình không có sớm nói rõ cũng có lỗi, chỉ là các cậu có biết thì sao, mình không thích lên giọng, cho nên. Hi vọng mọi người hiểu.”

Ba người nhìn lẫn nhau xem một chút, tán thành gật gật đầu, gần mấy tháng chung đụng, Tiểu Tử Hàm mỗi tiếng nói cử động đều nhìn ở trong mắt các cô, thật sự cô ấy là người khiêm tốn.

“Vậy chúng ta về sau nói chuyện phải cẩn thận một chút, không dám tùy tiện sai khiến cô làm việc!” Tổ trưởng nói.

Tiểu Tử Hàm vừa nghe, cười ha hả hỏi ngược lại, “Có thật không? Đây Chu Nhan bên kia mình liền giao trả ọi người nha!”

Cô cợt nhả chơi đùa cười ngược lại thư giãn tâm tình của mọi người. Tổ trưởng vỗ cô đầu, không khách khí nói, “Nghĩ khá lắm, chị đây mới vừa rồi liền quyết định, về sau do cô chuyên gia phụ trách Chu Nhan, tôi xem cô ta còn dám hay phách lối hay không!”

“Không cần a!” Tiểu Tử Hàm kêu rên. Chỉ là kháng nghị không có hiệu quả, ngay tiếp theo bị mọi người lấy lý do tổn hại tâm linh nhỏ bé bọn họ, bức hiếp cô mời ăn cơm tối, đi KTV.

Tan việc một nhóm người lỏng lẻo hùng dũng đến trung tâm thương mại quốc tế ăn buffet thịt nướng, cơm nước xong Trương Lỵ nói mình còn có kèo chống đỡ, bọn họ lại thuê xe đi Ung Hòa Cung. Tiểu Tử Hàm trong bữa tiệc bị đổ chút rượu, người có chút lằng lằng, bị âm thanh chấn động một phát càng thêm chóng mặt khó chịu.

Thừa dịp Trương Lỵ gào thét chết đều muốn yêu, cô mượn cơ hội đi bên ngoài hóng mát, từ phòng rửa tay đi ra thế nhưng lại ngoài ý muốn đụng phải Tần Khải, cô chưa kịp cảm khái thế giới thật nhỏ, lại đụng người quen, một giọng nam thô dày đang ở sau lưng vang lên, “Ah, đây không phải là tiểu sư muội sao?”

Tiểu Tử Hàm xoay người lại, thấy rõ người tới là lão đại Hồng Diệp cùng tức xá Tần Khải năm đó, vội mỉm cười chào hỏi, “Sư huynh!”

Hồng Diệp vui vẻ chào đón, tế mi lộng nhãn nhìn hai người, rồi sau đó lấy cùi chỏ đụng một cái Tần Khải, nhẹ giọng chế nhạo, “Cậu được lắm à? Khó trách mới vừa rồi tác hợp cậu cùng Thanh Thanh, cậu không chịu, tình cảm cũ phục nhiên rồi.”

Hắn nói rất nhỏ, nhưng một chữ cũng lọt vào trong lỗ tai Tiểu Tử Hàm, cô lúng túng tăng hắng một cái, “Cái đó, bạn em còn đợi, em đi trước á!”

“Ah? Đi?” Hồng Diệp kinh ngạc nhìn cô, không hiểu đây là sao đây?

Tiểu Tử Hàm đang muốn giải thích, Tần Khải đã ra ngoài giải vây. Hắn kéo qua bả vai Hồng Diệp, cười nói, “Đi nhanh đi, cậu còn thiếu bọn họ một chai bia!”

Hồng Diệp có ngu nữa cũng hiểu người trong cuộc không muốn nói chuyện nhiều, liền ha ha nói “Đúng nha đúng nha”, tập tễnh bước cùng Tần Khải rời đi.

Trở lại bao sương, Tiểu Tử Hàm mới vừa ngồi xuống, điện thoại di động liền chấn động, cô móc ra vừa nhìn, là tin nhắn Tần Khải, “Hôm nay tụ hội bạn học, tất cả mọi người uống nhiều quá.”

“Không có chuyện gì!” Cô trả lời, vừa định thu hồi điện thoại di động, tin nhắn lại đi vào, “Em bây giờ thân thể tình trạng không thích hợp uống rượu.”

Cô nhìn chằm chằm điện thoại di động hồi lâu, muốn cùng hắn nói mình không có mang thai, lại cảm thấy đột ngột, cuối cùng liền nhắn, “Không có chuyện gì, em chỉ là dạ dày không thoải mái.”

Điện thoại di động yên lặng thật lâu, Tần Khải mới trở lại, “Vậy cũng ít uống rượu, chăm sóc thật tốt mình.”

Tiểu Tử Hàm nhấn xóa nội dung tin nhắn, để điện thoại trở về tui. Cũng không bao lâu điện thoại lại chấn động, cô kinh ngạc Tần Khải luôn luôn không phải là người không có chừng mực, nên hiểu cô không trả lời tin nhắn là ám hiệu chấm dứt đề tài, làm sao sẽ gọi điện thoại tới đây?

Tò mò lấy ra điện thoại di động, không phải tin nhắn. Trên màn ảnh một mã số xa lạ lóng lánh, cô nhận ở gây nhạc đệm ở bên trong, rỗng lớn quá khứ, “Uy? Ai vậy?”

“Chị dâu là em, Tổng Bác ngại!” Đối phương nói lên tên họ.

Không đợi cô lễ phép hàn huyên, Tống Bác Ngạn liền trực tiếp nói, “Anh ba xảy ra chuyện, chị mau chạy tới bệnh viện!”

50. Chương 50: Chung Soái Có Chuyện

“Anh ba xảy ra chuyện, chị mau chạy tới bệnh viện đi!”

Lời Tống Bác Ngạn giống viên đạn nặng ký, đem Tiểu Tử Hàm bối rối. Tiếng hát quanh mình tựa hồ trong nháy mắt biến mất, chỉ có câu “Xảy ra chuyện” lặp lại ở trong đầu cô vang vọng. Cô từng sờ một hồi lâu mới từ đang trong choáng váng rút người ra, liền áo khoác cũng không cầm chột lao ra bao sương, bỏ mọi người kêu gọi ở lại sau lưng.

Nhưng vừa chạy đến cửa liền bị một đôi tay kéo, “Tiểu Hàm? Thế nào? Em chạy đi đâu?”

Tần Khải nhìn cô chăm chăm mặt lo âu, cô gấp gáp quát, “Anh mau buông em ra, em muốn đi bệnh viện!”

“Bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì sao?” Tần Khải quán chặt cánh tay của cô, “Em bình tĩnh một chút, đừng nóng vội!”

Tĩnh táo, cô thế nào tĩnh táo? Tống Bác Ngạn chỉ nói cho cô Chung Soái hiện đang ở phòng giải phẫu cấp cứu, gọi cô nhanh đi, cô không biết đã xảy ra chuyện gì, còn có hần không phải đang thi hành nhiệm vụ sao? Tại sao phải về Bắc Kinh, có phải hay không. Cô không dám nghĩ, hình ảnh quân dân cùng Hải Tặc giao chiến tràn ngập ở trong đầu, cô liền run lấy bầy.

Tần Khải thấy cô che đầu run không ngừng, cũng không hỏi tới nữa. Kéo lại cổ tay cô ngăn lại xe taxi, nhét cô đi vào, hỏi nữa, “Bệnh viện nào?”

Trong sự sợ hãi Tiểu Tử Hàm sững sốt thật lâu mới phản ứng được hần là đang hỏi mình, vội nói lên địa chỉ bệnh viện.

Đường từ Ung Hòa cung đến Tây Tứ không tính là thông suốt, Tiểu Tử Hàm gấp đến độ luôn thúc giục tài xế nhanh lên một chút, Tần Khải chỉ đành phải ấn chặt tay của cô nhỏ giọng an ủi, “Cũng nhanh đến, đừng nóng vội.” Về sau lại dờ đi lực chú ý của cô, “Biết tại khoa nào không?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, run lên nửa ngày mới tìm ra điện thoại của Tống Bác Ngạn, nhưng điện thoại không ai bắt, gấp đến độ cô thẳng rơi nước mắt.

Tần Khải nhìn cô lặp lại không ngừng nhấn gọi lại, đau lòng mà mạnh mẽ giựt lại điện thoại di động từ trong tay cô, trấn định nói, “Đừng gọi nữa, nói không chừng hần đang gọi cho em.”

Kết quả hần mới vừa cúp điện thoại, điện thoại Tiểu Tử Hàm liền ứng tiếng vang lên. Chỉ là, không phải Tống Bác Ngạn mà là Chung Mộ Viễn.

Tiểu Tử Hàm vội tiếp, vừa - kêu một câu “Cha, Chung Soái, anh ấy.” Liền khóc không thành tiếng.

Điện thoại bên kia thanh âm tĩnh táo mà trầm ổn, “Chúng ta biết, đang đi đến bệnh viện, con đang ở đâu?”

Tâm tình khẩn trương rầu rĩ khiến Tiểu Tử Hàm khóc đến nói không ra lời, Tần Khải thấy thế vội đem điện thoại lấy tới, vội nói, “Bác trai, con là bạn cô ấy, chúng con đang trên đường tới.”

Chung Mộ Viễn báo cho vị trí phòng giải phẫu, cũng dặn dò Tần Khải đem Tiểu Tử Hàm an toàn đưa đến bệnh viện rồi mới cúp điện thoại.

Nhìn Tiểu Tử Hàm co ro thân thể khóc như đứa bé, Tần Khải đau lòng không dứt. Hần đã đoán được là chồng của cô xảy ra chuyện, bây giờ đang ở bệnh viện cấp cứu, cũng biết giờ phút này an ủi nhiều hơn nữa đều là phí công, cho nên chỉ là vỗ nhẹ lưng của cô, khích lệ cô, “Không có chuyện gì, chớ tự hù dọa mình. Anh tin anh ấy cũng không muốn thấy em khóc.”

Tiểu Tử Hàm gật đầu một cái, xé tay áo sơ mi lau nước mắt, tự an ủi mình, “Ừ, chắc chắn sẽ không có chuyện!”

Chung Mộ Viễn đến bệnh viện trước bọn họ một bước, lưu lại nhân viên cần vụ Tiểu Trương ở dưới lầu dẫn đường. Nhìn thấy bọn họ, tiểu Trương vội chào đón, “Chị dâu, thủ trưởng bọn họ ở trên lầu rồi. Bảo em chờ chị!”

Tần Khải nghe được âm thanh thủ trưởng kia thì sửng sốt, còn tưởng rằng mình nghe lầm, nhưng đến lầu bốn cửa phòng mổ, thấy Chung Mộ Viễn cùng Lãnh Vận Hồng thì mới tỉnh ngộ.

Hắn nghiêng mắt xem một chút Tiểu Tử Hàm bước nhanh chạy lên trước, khoe môi nâng lên nhất mạt cười khổ, thật sự của cô đáng giá người như vậy tới yêu!

Nhìn đám người vây quanh ngoài phòng giải phẫu, Tần Khải yên lặng thối lui đến trong góc, cùng mọi người gióng nhau cùng chờ “Tin tức tốt” !

Lãnh Vận Hồng thấy Tiểu Tử Hàm tới, kéo cô lại, ghen ngào nói, “Chung Soái ở bên trong làm giải phẫu!”

Cô vừa định hỏi, xảy ra chuyện gì, Chung Mộ Viễn đã đi tới kéo vợ ra, ách giọng nói an ủi, “Tiểu Mân, con trai không có việc gì.”

Lãnh Vận Hồng vừa nghe trực tiếp nằm ở đầu vai ông khóc lên, vừa khóc vừa trách cứ mình ngày đó không nên ép con đến thành phố X.

Tiểu Tử Hàm không để ý đến bọn họ, mà là đi thẳng tới bên cạnh Tổng Bác Ngạn, run giọng hỏi, “Anh ấy rốt cuộc thế nào?”

Tổng Bác Ngạn đẩy đẩy kính mắt trên mũi, nhìn đèn phòng giải phẫu, từ từ nói, “Cụ thể em cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết là anh ấy được khẩn cấp chuyển tới viện, nói là bị trúng đạn ở eo ếch.”

Tiểu Tử Hàm trong đầu nháy mắt trống không, hồi lâu cô mới nghe được mình không có linh hồn thanh âm, “Có nguy hiểm tính mạng không?”

Tổng Bác Ngạn bấm tay đặt ở trên môi, thở dài, “Bây giờ còn không rõ ràng, chỉ là chị đừng lo lắng, bệnh viện đã cho chuyên gia giỏi nhất vào trong rồi!”

Đang nói chuyện, cửa phòng giải phẫu chợt mở ra, mọi người vội vàng xông lên, người tới lột xuống khẩu trang đối với Chung Mộ Viễn nói, “Viện trưởng sợ mọi người chờ lâu, muốn tôi đi ra trước tiên nói một chút, bệnh nhân đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tánh mạng”

Nghe vậy, mọi người đều nhẹ một hơi.

“Giải phẫu còn bao lâu?” Chung Mộ Viễn dù sao cũng là trải qua chính đàn nhiều năm, lời nói cũng nói trúng tim đen.

Bác sĩ trung niên kia lại mang khẩu trang, né tránh tầm mắt của mọi người, lời nói càng thêm lóe lên, “Còn có chút vấn đề phải giải quyết, mọi người ngồi xuống trước nghỉ ngơi, đừng có gấp.”

Mọi người còn muốn hỏi tiếp thì vị bác sĩ đã vội vã cáo từ lần nữa chui vào phòng giải phẫu.

Biết hẳn không có nguy hiểm tánh mạng, Tiểu Tử Hàm cực vui mà khóc, nhưng bác sĩ hàm hồ tránh né lại để cho cô mang theo một lòng lo lắng căn bản không dám ngồi xuống.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đến lúc Tiểu Tử Hàm đứng đến hai chân tê tê, mắt nổ đom đóm, sắp ngất đi thì cửa phòng giải phẫu rốt cuộc mở ra.

Đi ra trước tiên chính là viện trưởng dẫn đầu một nhóm bác sĩ, thấy Chung Mộ Viễn trước gật đầu lấy lòng, sau sắc mặt khó chịu than thở, giải thích bệnh tình Chung Soái, “Đạn bắn nát hông của cậu ấy, . . .”

Giọng nói chân chờ lại để cho lòng của mọi người thót lên tới cổ họng, Lãnh Vận Hồng càng thêm thân hình thoát một cái, mềm mại ngã xuống trên người chồng.

Chung Mộ Viễn ôm sát bà đã đứng không vững, tỉnh táo nói, “Lão Tôn, có cái gì ông cứ việc nói thẳng.”

Tôn viện trưởng ngẩng đầu lên, nghĩ ngợi thích hợp giải thích, “Bởi vì chúng tôi không có tham dự toàn bộ quá trình giải phẫu, cho nên hiện tại vẫn không thể xác định tình huống tử vong tổn hại áp bức dây thần kinh không?”

“Cái gì gọi là không có tham dự toàn bộ quá trình?” Lãnh Vận Hồng kích động hỏi.

Lần này tôn viện trưởng còn chưa lên tiếng, một lão đầu tóc trắng bên cạnh đứng ra giải hoặc, “Đạn là do bác sĩ trên chiến hạm lấy ra, bệnh nhân đưa đến nơi này đã bị thương vượt qua 48 giờ, bỏ lỡ thời gian giải phẫu tốt nhất, cộng thêm dọc đường vận chuyển, không ngoại trừ sẽ tạo thành hai lần bị thương.”

“Vậy anh ấy hiện tại đến cùng có sao không?” Tiểu Tử Hàm không nhịn được hỏi. Cô không hiểu tại sao bang chuyên gia nhất định nói phức tạp như thế, trực tiếp nói cho bọn biết Chung Soái có sao không không phải tốt sao?

Một đám chuyên gia lựa chọn trầm mặc, Tiểu Tử Hàm tâm lộp bộp trầm xuống, cầm thật chặt cánh tay Tôn viện trưởng, “Chú không phải nói là không có nguy hiểm sao?”

Viện trưởng nắm tay của cô, nhìn lại một chút Chung Mộ Viễn cùng Lãnh Vận Hồng, thở phào một hơi mới nói, “Xác thực không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng là theo kinh nghiệm lâm sàng, cậu ấy có thể. . . .”

“Có thể cái gì, chú cứ nói thật đi!” Cô phe phẩy tay của ông kích động hô lên, đám người này không nói hết lời sẽ chết sao?

“Có thể sẽ liệt nửa người thậm chí nghiêm trọng hơn!” Tôn viện trưởng nói một hơi.

Cái gì là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, là cái này. Tiểu Tử Hàm rất kỳ quái, tình tiết cầu huyết như vậy, cô tại sao không có cầu huyết đã bất tỉnh đây?

Bọn họ nói cái gì nữa cô một chút cũng không nghe được, cô chỉ cảm thấy lỗ tai ông ông, người tựa như giẫm ở trên bông một dạng, nhẹ nhàng, mềm nhũn. Xoắn chặt ngón tay đã trắng bệch, nhưng một chút cũng không cảm thấy đau. Cô nên lo lắng liệt nửa người, chỉ là trong đáy lòng lại có cái thanh âm lặp lại an ủi, “Không có chuyện gì, ít nhất anh ấy còn sống trở lại, người còn ở là tốt rồi!”

Chung Soái được trực tiếp đưa đến ICU, theo quy định chỉ cho phép thời gian cố định dò xem, nhưng bệnh viện lại phá cách để cho bọn họ bồi hộ bất kể thời gian. Chỉ là xét thấy bên trong đặc biệt, cho nên bọn họ cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn.

Y sĩ trưởng nói thân thể của hấn rất cường tráng, biểu đồ cơ thể cũng rất tốt. Cho nên ngày thứ hai hấn liền được chuyển tới phòng chăm sóc đặc biệt.

Bởi vì mất máu quá nhiều, trước mặt mấy ngày hấn vẫn rất suy yếu, vẫn còn hôn mê, cũng mặc kệ khi nào tỉnh lại, Tiểu Tử Hàm đều ở đây bên giường, thật chặt lôi kéo tay của hấn.

Sáng sớm ngày thứ tư sau giải phẫu, Chung Soái bị ngang hông đau đớn đánh thức, mở mắt ra liền nhìn nằm Tiểu Tử Hàm ở bên giường. Cô giống như gầy rất nhiều, mặt thật sâu lõm xuống đi, cũng không có đỏ ửng như trước kia, đau lòng nghĩ lấy tay che sờ.

Nhưng vừa động xuống tay, người đang ngủ liền tỉnh lại, mặt hoảng sợ nhìn hấn.

Hấn cố gắng kéo ra nhất măt mỉm cười, nhẹ giọng kêu lên cô, “Bà xã!”

Bởi vì vài ngày không nói chuyện, cổ họng của hấn ách khó nghe như con vịt. Nhưng một tiếng này lại làm cho bà vai mảnh khảnh của Tiểu Tử Hàm đột nhiên buông lỏng xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn dính vào lòng bàn tay hấn lạnh lẽo, riu rít khóc lên, cũng ở trong lòng cảm tạ tất cả thánh thần phù hộ!

Mấy ngày nay cô thủy chung là người kiên cường nhất của Chung gia, không khóc không làm khó, cũng không oán trời trách đất, cứ như vậy nửa bước không dời canh giữ ở bên giường, lau người cho hấn, nước uống, đổi đi túi tiểu. Ăn cơm ngủ tất cả trong phòng bệnh, ai đổi cũng không đi, cuối cùng mọi người không cưỡng được cô, chỉ đành phải ở trong phòng bệnh Chung Soái kê thêm một giường lớn, nhưng phần lớn thời gian cô vẫn là lựa chọn nằm ở bên cạnh hấn, nắm chặt tay của hấn.

“Thế nào?” Chung Soái gấp gáp mà nghĩ ôm cô, lại làm động tới vết thương ngang hông, đau đến thẳng hấp khí.

Tiểu Tử Hàm vội ấn chặt hấn, trách cứ, “Đừng động, vết thương còn chưa lành mà!”

“Tốt, anh không động, vậy em không khóc có được hay không?” Hấn lôi kéo tay của cô, nói lên điều kiện trao đổi.

Tiểu Tử Hàm ưỡm gật đầu, cũng không quản có sạch sẽ hay không, nắm lên tay áo bệnh nhân của hấn dùng lau khô nước mắt, hút giọng điệu mới nói, “Có đói bụng không, em đi làm chút gì cho anh ăn.”

Chung Soái lắc đầu một cái, nắm chặt tay của cô, ý bảo cô ngồi xuống, “Anh không đói bụng, để cho anh xem thật kỹ em một chút!”

Hấn lẳng lẳng đưa mắt nhìn cô, tầm mắt quét qua mặt mày cô, sống mũi, gương mặt. Vẫn còn nhớ, khắc kia bị viên đạn bắn trúng, trong đầu hấn đúng là như vậy, từng tia một lóe lên tất cả đều là hình ảnh cô. Mất đi ý thức trong nháy mắt, hấn lần đầu tiên sợ hãi cái chết, bởi vì hấn còn không kịp cùng cô đầu bạc răng long, còn không kịp dẫn dò cô, mặc kệ hấn không có ở đây, cũng muốn chăm sóc mình tốt hơn.

Thật may là, ông trời ưu đãi, hấn còn sống!

Chung Soái lấy tay nhẹ vỗ về mặt của Tiểu Tử Hàm, sờ tới cảm cô nhỏ đi rất nhiều thì áy náy xin lỗi, “Tiểu Hàm, thật xin lỗi, anh để cho em lo lắng rồi!”

Tiểu Tử Hàm ẩn nhẫn nước mắt hay bởi vì những lời này mãnh liệt này, cô nắm tay của hấn hung hăng cắn, sức lực càng ngày càng nhỏ, nước mắt càng ngày càng nhiều.

“Không khóc!” Chung Soái dịu dàng dụ dỗ cô, từ trong miệng cô rút tay ra, nhẹ nhàng phủi nước mắt bên má cô cùng cầm. Nhưng cô tựa như mở ra vòi nước giống, càng lau càng nhiều, nước mắt nóng bỏng ở trên tay hấn, theo ngón tay thon dài của hấn chảy đi xuống.

Lông mày Chung Soái càng khóa càng chặt, hấn nghĩ đem cô thật chặt ôm vào trong ngực, tiếc rằng hơi nghiêng thân đều đau đến một đầu mồ hôi lạnh. Hấn thở dài, nghĩ cách dời đi lực chú ý của cô, “Bà xã, anh muốn uống nước!”

Lời này hiệu quả cực cao, người một khắc trước còn khóc hung mãnh lập tức dừng lại khóc thút thít.

“Tốt” . Tiểu Tử Hàm lau nước mắt, nhấn hạ cái nút chạy bằng điện, đem giường bệnh thoáng chỉnh cao chút, lại đi quây rượu rót một chén nước nóng ở trong bát.

“Thử một chút, nóng không?” Cô dùng thìa múc một muỗng nước ụy vào trong miệng hấn.

Chung Soái hớp một hớp, lắc đầu một cái, “Vừa lúc!”

“Đói không?” Cô nhìn đồng hồ treo tường, tự định giá lúc này gọi điện thoại về nhà cũng sẽ không quá sớm.

“Em gọi dì Mai mang cháo tối có được hay không?”

“Tốt”

Dì Mai nghe được Chung Soái muốn ăn..., hưng phấn không được, thẳng la hét muốn đi chợ mua chim bồ câu hầm canh.

“Bà xã, anh vất vả em rồi.” Chung Soái nhìn chăm chú Tiểu Tử Hàm, bàn tay khê chạm cầm cô thon gầy, dịu dàng vuốt xuống má, lướt đến sau tai.

“Lại muốn để cho em khóc sao?” Tiểu Tử Hàm khụt khà khụt khịt, nũng nịu hỏi.

“Tốt, không nói.” Chung Soái vuốt tóc của cô, dịu dàng nói, “Tới đây để cho anh ôm em một cái có được hay không?”

Tiểu Tử Hàm gật đầu một cái, đầu dính sát ở trong lòng của hấn, chặt có thể được nghe tim đập của hấn.

“Tiểu Hàm.”

“Dạ!”

Giống như là qua một thế kỷ, Chung Soái mới chậm rãi mở miệng, “Thật xin lỗi, anh nuốt lời rồi. Anh đã hứa với em sẽ bình an trở về, kết quả.”

Tiểu Tử Hàm chống lên thân thể che miệng của hấn, “Hừ, chỉ cần anh trở lại là tốt rồi.”

Chung Soái tán thành gặt đầu, kéo xuống tay của cô đặt ở bên môi, hôn nỉ non, “Khi bị thương, anh liền cùng ông trời nói, chỉ cần để cho anh sống sót, vô luận bỏ ra giá cao thế nào anh đều nguyện ý!”

Tiểu Tử Hàm toàn thân cứng đờ, cười thầm, ông trời thật đúng là tính toán chi li!

Cô lắc đầu một cái, nắm chặt tay của hắn, trịnh trọng cam kết, “Ông xã, mặc kệ giá cao như thế nào, mặc kệ xảy ra cái gì cũng còn có em!”

Chung Soái nâng lên khóe môi, cười xoa xoa tóc của cô, “Đúng vậy, còn em nữa!”

51. Chương 51: “hi Vọng Mong Manh!”

Sáng sớm, viện trưởng dẫn đầu tổ chuyên gia tới phòng bệnh hội chẩn, hướng về phía Chung Soái dừng lại khua khua gõ gõ sau lại an bài một loạt kiểm tra. Thừa dịp Chung Soái kiểm tra, Chung Mộ Viễn đem Tiểu Tử Hàm gọi vào một bên, sắc mặt cực kỳ nặng nề, “Tiểu Hàm, con phải có lòng trong chuẩn bị, bệnh Chung Soái không phải rất lý tưởng.”

Tiểu Tử Hàm nhìn chằm chằm cửa phòng kiểm tra khép chặt, mím môi, cố gắng bứt lên nhất mạt mỉm cười, “Cha, cha cứ việc nói thẳng đi, con đã có chuẩn bị tâm tư.”

Chung Mộ Viễn nghiêng mắt xem một chút con dâu kiên cường, trong lòng từng trận đau thương, hút giọng điệu mới nói, “Mới vừa rồi kiểm tra xong, lão Trần nói cho ta biết, Chung Soái đoán chừng là tuỷ sống bị tổn thương hơn nửa áp bức thần kinh, rất có thể. Tê liệt!”

“Có thể khôi phục sao?” Mặc dù đã làm đủ chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe được hai chữ tê liệt thì cô còn là cả người hơi rung, tâm như xé rách quần đau.

Chung Mộ Viễn không đành lòng nhìn mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, đỡ đầu kê độ lệch tầm mắt, đẩy mắt có không ức nổi thấm ướt, qua một hồi lâu, ông mới dụng hết toàn lực khắc ra sự thật mình cũng không thể tiếp nhận, “Hi vọng mong manh!”

Đền chân không ở hành lang đánh vào trên đầu Chung Mộ Viễn, người đàn ông nho nhã dịu dàng này trong một đêm hoảng hốt đã bị thương đau làm bạc tóc mai hai bên. Tiểu Tử Hàm khê ngẩng đầu lên, cường bách mình không rơi lệ, chậm rãi nói ra lời khích lệ của mình, “Cha, chỉ cần người còn ở đây, cái khác đều không quan trọng!”

Chung Mộ Viễn như có điều suy nghĩ gặt đầu một cái, lặp lại, “Đúng, người còn là tốt rồi! Là được.” Hắn giọng mang nghẹn ngào, “Cũng không biết nó có thể gắng gượng qua không!”

“Anh ấy sẽ!”

Buổi chiều kết quả kiểm tra đã có, Tiểu Tử Hàm kiên trì muốn đi nghe báo cáo. Thông qua mười mấy vị chuyên gia hội chẩn, mọi người nhất trí cho là tình huống so tưởng tượng lạc quan.

“Trước mắt chúng ta đã bước đầu chẩn đoán chính xác tuỷ sống hắn không tổn thương, như vậy khả năng khôi phục sẽ lớn hơn, nhưng là từ bây giờ phải xem phản ứng, đã xác định đuôi thần kinh bị tổn thương.”

“Vậy sẽ như thế nào?” Lãnh Vận Hồng không nhịn được hỏi.

“Từ kết quả lâm sàng cho thấy không hoàn toàn liệt nửa người, nhưng cụ thể còn phải xem tình trạng khôi phục sau này.” Bác sĩ phụ trách Chung Soái Tôn Y Sinh tiến một bước giải thích, “Có nhiều bệnh nhân, thông qua vật lý trị liệu, không chỉ có thể đứng thẳng, còn có thể dựa giá đi lại, nhưng quá trình này rất dài, thời kỳ dưỡng bệnh cũng sẽ xuất hiện một loạt bệnh biến chứng.”

“Cái gì gọi bệnh biến chứng?” Chung Mộ Viễn lạnh giọng hỏi.

“Tắc động mạch, bắp thịt héo rút, nghiêm trọng nhất chính là thần thiếu máu dẫn đến hoại tử.” Tôn Y Sinh dùng lời thông tục nói, phân tích nói, “Thần kinh tự nhiên chúng ta có chức năng chữa trị, bị tổn thương sau có thể khôi phục, nhưng là cũng có thể có thể xuất hiện tình trạng thiếu máu hoại tử, mà tình huống phải không đảo ngược, một khi xuất hiện ý nghĩa liền thần kinh không thể chữa trị nữa.”

Ông chần chờ chốc lát, mới nói ra, “Cũng chính là mất đi cơ hội đứng lên.”

“Loại khả năng này có bao nhiêu %?” Cho dù thấy quen sóng gió, nhưng nghe được con trai có thể vĩnh viễn cùng xe lăn làm bạn, thanh âm Chung Mộ Viễn vẫn là để lộ ra nhè nhẹ run rẩy.

Tôn Y Sinh nhìn bộ mặt người thân mong đợi, muốn nói mấy câu lời an ủi, có lẽ kinh nghiệm nhiều năm nói cho ông biết, giờ phút này, lời nói thật so khuyên lớn quan trọng hơn.

Ông hít sâu giọng điệu, từ từ nói ra, “Rất lớn! Bình thường bị tổn thương sau hai tháng không có khôi phục rõ ràng, sẽ xuất hiện tình huống này.”

Trần Viện Trường không đành lòng nhìn lại bạn già bị đả kích, vội vịn ông ngồi xuống, “Mộ Viễn, chúng ta sẽ đem hết toàn lực đối với Chung Soái tiến hành chữa bệnh.”

“Lão Trần, tôi biết các người sẽ đem hết toàn lực, nhưng làm một người cha, tôi hi vọng mọi người có thể nghĩ biện pháp để cho nó đứng lên, tôi không muốn. . . .” Lời nói chưa xong, giọng đã mang nghẹn ngào.

Trần Viện Trường nắm chặt tay của hắn, vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi, “Ông không phải nói, chúng tôi cũng sẽ hướng phương hướng này nỗ lực. Thủ trưởng đã phê chuẩn, yêu cầu điều bác sĩ toàn quân tốt nhất tạo thành tổ chuyên gia, sau đó sẽ chế định phương án trị liệu, ông cứ thoải mái thôi.”

“Lão Trần, phải dựa vào các ông!” Chung Mộ Viễn nắm chặt tay của ông, giống như người chết đuối chộp được bè gỗ cứu sống.

“Yên tâm!” Trần Viện Trường hơn dùng sức trở về cầm bạn già, sắc mặt trịnh trọng nói, “Mộ Viễn, chúng ta sẽ đem hết toàn lực, nhưng mọi người cũng phải chuẩn bị tâm lý. Hơn nữa. . . .” Hắn chần chờ chốc lát mới lại mở miệng, “Trong thời gian chữa trị, bệnh nhân phối hợp rất mấu chốt. Theo kinh nghiệm nhiều năm, rất nhiều bệnh nhân bởi vì không tiếp thụ nổi bệnh tình của mình, không phối hợp trị liệu thậm chí coi thường mạng sống của mình, cho nên mọi người cũng không cần lừa gạt quá lâu, khi tất yếu tham gia an ủi cậu ấy.”

“Tốt, chúng ta biết rồi.” Chung Mộ Viễn gật đầu một cái ôm vợ mình khóc đến thở không ra hơi ra ngoài.

Đứng ở cửa văn phòng, Chung Mộ Viễn an ủi bà, “Tiểu Mân, mẹ kiếp, tình huống cũng không quá xấu, bà còn phải chăm sóc con, bà không được ngã xuống.”

Lãnh Vận Hồng gật đầu một cái, khóc nói ra lo lắng, “Chúng ta thế nào nói cho Chung Soái, nó thế nào tiếp nhận được đây?”

“Để cho tôi đi nói đi!” Chung Mộ Viễn vỗ vỗ bả vai của bà, không biết đến bao giờ nói, “Con trai chúng ta không yếu ớt như bà nghĩ đâu!”

“Cha, hãy để cho con nói thôi.” Vẫn trầm mặc không nói, Tiểu Tử Hàm chột nói.

“Tiểu Hàm?” Chung Mộ Viễn chần chờ nhìn cô, “Con không thích hợp!”

Tiểu Tử Hàm khẽ nâng lên khóe miệng, nhẹ giọng lại kiên định nói, “Con là vợ anh ấy, không có ai so với con thích hợp hơn.”

Tiểu Tử Hàm tiến vào phòng thì Chung Soái mới vừa tiêm thuốc, đang nhắm mắt dưỡng thần. Cô rón rén đưa đến cái ghế, mới vừa ngồi xuống, người trên giường liền hoắc mắt mở mắt.

“Em làm ồn anh sao?” Cô lấy tay kéo kéo chăn mền của hắn.

Chung Soái lắc đầu một cái, vươn tay kéo tay nhỏ bé của cô, để ở trước ngực, cặp mắt lẳng lẳng ngưng mắt nhìn cô, dường như muốn đem cô ghi nhớ trong đầu.

Bọn họ cũng không có nói chuyện, chỉ là như vậy yên lặng nhìn đối phương chăm chú, ở tại sóng mắt lưu chuyển cùng tâm mắt giao hội, đã nói tận thiên ngôn vạn ngữ.

Mọi âm thanh đều không ảnh hưởng đến họ, thời gian nước lũ cũng giống như dừng lại, không cần bất kỳ ngôn ngữ, bọn họ đã xuyên thấu qua tròng mắt đi vào tâm đối phương.

“Tình huống của anh rất tệ, phải hay không?” Hắn hỏi được bình tĩnh.

“Vui buồn một nửa.” Cô đáp thản nhiên, “Tuỷ sống không có bị tổn thương cho nên có cơ hội phục hồi như cũ, nhưng thần kinh bị áp bức, khôi phục khó khăn khá nhiều.”

“Sẽ tê liệt?” Hấn sờ sờ chân mình không cảm giác chút nào, thật ra thì không cần người khác báo cho, đáp án đã công bố.

“Có lẽ sẽ!” Cô nói như vậy, sau đó nắm chặt tay của hấn, “Nhưng, còn có em!”

Chung Soái dùng sức nắm chặt tay của cô hơn, cố gắng để ình thanh âm bình tĩnh như thường, “Anh biết.”

Nhưng sau lời này, bên trong phòng bệnh lại lâm vào yên lặng, Tiểu Tử Hàm đưa mắt nhìn Chung Soái nhắm mắt lại, dung nhan mặt mũi để cho hấn cực kỳ tiêu tụy. Cô đưa ra một cái tay khác, đặt lên cảm hấn hiện lúng phúng râu, đang lo lắng tối nay gọi dì Mai lấy dao cạo râu chạy bằng điện cạo sạch cho hấn. Chung Soái thanh âm lần nữa vang lên.

“Tiểu Hàm.”

“Hả?” Cô ứng tiếng, bày tỏ mình ở nghe.

“Anh sợ anh sẽ liên lụy em.” Chung Soái khô khốc mở miệng, thanh âm khàn khàn phải mấy không thể ngừng nổi. Hấn lúc nói chuyện từ đầu đến cuối cũng không có mở mắt, hấn rất sợ, sợ vừa mở mắt đã nhìn thấy cô gái nhỏ cổ làm kiên cường, sợ mình sẽ ức chế không được gào khóc.

Thật ra thì từ khi thuốc tê đi qua hấn liền mơ hồ cảm thấy hai chân khác thường, cho dù mọi người nhất trí lừa gạt hấn là bởi vì máu không theo vòng tạo thành không thể động, nhưng làm một đội viên lục chiến có kiến thức căn bản y liệu cứu trợ, hấn như thế nào lại không phân rõ không cảm giác cùng tạm thời khác nhau đây?

Buổi sáng làm kiểm tra thì nhóm bác sĩ kia hướng về phía chân của hấn lại gõ lại đánh, còn không ngừng hỏi có cảm giác hay không, phàm là người có chút đầu óc cũng nên đoán được, chân của hấn có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề lớn.

Hấn bình tĩnh cũng không phải hấn lại kiên cường, chỉ là hấn không muốn làm cho người nhà đã lo lắng hơn vết thương chồng chất, không muốn làm cho cô gái nhỏ hấn yêu lần nữa đau lòng rơi lệ.

Nhưng hấn cũng sợ, sợ cả đời nằm ở trên giường, sợ sẽ liên lụy cô cả đời. Cô còn trẻ như vậy, nếu như muốn để cho cô dùng nửa đời sau đi chăm sóc người bị liệt như hấn, để cho hấn như thế nào an tâm?

Tiểu Tử Hàm nhìn chăm chú vào Chung Soái lần nữa, trầm mặc dịu dàng hỏi, “Nếu như hôm nay đến lượt em nằm ở trên giường, anh sẽ cảm thấy em liên lụy anh sao?”

Hai mắt nhắm chặt chợt mở ra, hấn nắm chặt tay của cô, kiên định nói, “Sẽ không!”

Tiểu Tử Hàm mỉm cười nhếch miệng, “Vậy thì đừng bảo là kéo không liên lụy, nếu như anh thật cảm thấy sẽ liên lụy em, liền tích cực phối hợp trị liệu của bác sĩ, cố gắng để ình tốt, cùng với em, chăm sóc em, có được hay không?”

“Nhưng.”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Tiểu Tử Hàm cắt đứt lời của hấn, “Anh quên, anh ở Hải Nam đã nói với em gì sao?”

Chung Soái lắc đầu một cái, “Nắm tay nhau mà chết, bạc đầu giai lão”, đây là lời thề hấn đối cô cùng cam kết, tại sao có thể quên?

“Nếu không có quên, cũng không cần nghĩ những chuyện ngổn ngang kia.”

“Bác sĩ nói, rất nhiều bệnh nhân giống như anh vậy cuối cùng chẳng những có thể đứng lên, còn có thể đi!”

“Ông xã, anh đáp ứng em, vô luận lúc nào cũng không thể buông tha, vô luận lúc nào thì cũng không thể đẩy em ra!”

“Tốt!” Hấn giấu tay ở dưới chăn chặt chẽ nắm bấp đùi không cảm giác chút nào, hy vọng xa vời có thể truyền ra dù là một chút xúu đau tối giảm bớt cảm giác trong lòng hấn kịch liệt đau nhức.

Thấy cô quên được, an tâm mỉm cười, hắc xấu hổ phải nhắm mắt lại, trong lòng mắng cùng khi dễ mình, “Chung Soái, người cuối cùng là ích kỷ hèn nhất!”

Những ngày kế tiếp, Chung Soái tích cực phối hợp trị liệu, không chỉ có không có đẩy Tiểu Tử Hàm ra, còn trở nên không thể không có cô. Không thấy cô sẽ không chịu chích, không chịu đổi thuốc, nhất định cô làm bạn ở bên. Một khi cô rời đi phòng bệnh, hắc cũng không đoạn gọi điện thoại thậm chí phải người đi tìm cô, muốn cô đi nhanh về nhanh.

Nhóm bác sĩ điều trị đối với lần này rất là kham ưu, lén lút tìm bọn họ nói chuyện, nói Chung Soái như vậy quá độ lệ thuộc vào Tiểu Tử Hàm là thiếu hụt cảm giác an toàn, muốn cô và hắc giữ một khoảng cách thích hợp, không cần mọi chuyện theo hắc. Người Chung gia cũng cảm thấy lạ, nhưng mà bọn hắc lo lắng cũng là Chung Soái như vậy không rõ chi tiết quán Tiểu Tử Hàm, sẽ làm cô sinh ra chán ghét, từ đó sinh ra rời đi ý niệm, vì vậy cũng thương lượng muốn cô không cần bồi hộ, nhưng Tiểu Tử Hàm lại kiên quyết không đồng ý.

“Con không sợ anh ấy quán con, con chỉ sợ anh ấy không quan tâm con thôi!” Cô thoải mái mà nói, sau đó bưng lên chậu nước rửa mặt đi mức nước lau người cho hắc.

Thật ra thì cùng rất nhiều bệnh nhân so sánh, tình huống Chung Soái cũng không coi là rất xấu, trừ chi dưới trái hoàn toàn mất đi tri giác bên ngoài, hắc không có xuất hiện hiện tượng đại tiểu tiện không khống chế, chi dưới bên phải cũng có phản ứng. Nhưng mà làm người lo lắng chính là sau phẫu thuật 8 ngày, chi dưới bên phải hắc đột nhiên xuất hiện co rút đau đớn, lúc bắt đầu chỉ giống rút gân hơi đau, nhưng dần dần liên phát triển đau đớn kịch liệt, mỗi lần nhìn hắc siết chặt quả đấm, cắn răng kiên trì, lòng của Tiểu Tử Hàm như bị dao cắt.

Tiểu Tử Hàm đã từng hỏi bác sĩ, “Anh ấy đau thành ra như vậy, tại sao còn không cho anh ấy thuốc giảm đau?”

“Loại đau thần kinh trên giường bệnh không biện pháp giải quyết hữu hảo, chỉ có thể dựa vào thuốc giảm đau, đây cũng là nguyên nhân rất nhiều bệnh nhân tương tự dính vào cơn ghiền.” Bác sĩ giải thích.

“Cơn ghiền?” Tiểu Tử Hàm hoảng sợ hỏi.

“Đúng vậy.” Bác sĩ nói, “Chung Soái là bệnh nhân có ý chí kiên định nhất mà tôi từng gặp, có thể kiên trì đến bây giờ vẫn không chịu dùng thuốc, rất nhiều bệnh nhân đau đến không chịu nổi cũng đi cầu chúng tôi orphine.”

“Anh ấy biết có thể nghiện?”

“Ừ. Ngay lần đầu cậu ấy bị đau tôi đã nói cho biết.”

Sau lần nói chuyện đó, cô cũng không hề nói chuyện thuốc giảm đau nữa, cũng cho là hắc đơn thuần sợ lệ thuộc vào thuốc, cho đến sau này cô mới hiểu được, thì ra là cũng không phải là như thế!

Ngày đó, hắc đau đến lợi hại, Tiểu Tử Hàm thấy hắc nín lấy gối đầu núp ở trên giường, ức chế không được phát ra tiếng rên, cô rốt cuộc không nhịn được, yêu cầu bác sĩ cho hắc thuốc giảm đau, nhưng Chung Soái lại một thanh nín lại cô, giận dữ hét, “Không cần!”

“Tiêm đi, em cầu xin anh!” Cô mạnh mẽ đẩy ra tay hắc chết cầm chân trái, không cần vén ống quần lên cô cũng biết phía trên kia nhất định là sưng đỏ một mảnh.

Chung Soái cắn răng liều mạng lắc đầu, mắt đỏ nhìn chăm chú vào cô, từng chữ từng câu nhay ra, “Tiểu Hàm, anh đã để cho em chăm sóc một người bị liệt, thế nào còn có thể để cho em chăm sóc một kẻ nghiện nữa?”

Một khắc kia những người khác bên trong phòng bệnh, vô luận nam nữ cũng không ức nổi hồng vành mắt, chỉ có Tiểu Tử Hàm không khóc. Cô chỉ là đau lòng vươn tay, sờ gương mặt của hắc bởi vì đau đớn vận vẹo mà biến hình, cố gắng mỉm cười, “Được, không tiêm. Nhưng là anh phải đồng ý với em, khi đau đến thì nắm tay em, mà không phải chân kia, có được hay không?”

Sau cô từ trung tâm vận động quốc gia therapy sư học được một bộ thủ pháp mát xa, mặc dù hiệu quả không phải đặc biệt tốt, nhưng là có thể thoáng hóa giải một chút.

Sau ba tuần, tình huống Chung Soái căn bản đã ổn định. Tiểu Tử Hàm ngày đêm chẳng phân biệt canh giữ ở bên cạnh hắn, bồi hắn làm kiểm tra, làm xoa bóp, lúc ở không bọn họ liền mười ngón tay giao ác cùng nhau xem từng bộ phim ảnh cũ, đều là chút phim văn nghệ, lại có thể làm cho người ta không khỏi an tâm lại, Chung Soái thường chế nhạo cô, “Tình cảm anh liền mau bị em bồi dưỡng thành thanh niên văn nghệ!”

Tiểu Tử Hàm nhăn nhu lỗ mũi, phản bác, “Yên tâm, anh xem nhiều phim văn nghệ hơn nữa, cũng không thoát được thanh niên mệnh2B.”

Tuần thứ tư sau phẫu thuật, trải qua bác sĩ đồng ý, bệnh viện cho bọn hắn đổi giường bệnh cực lớn. Đổi giường thì Chung Soái như tên trộm theo sát cô kể tai nói nhỏ, “Bà xã, cuối cùng lại được ôm em ngủ!”

Một bên Tôn Y Sinh nghe được, không nhịn được cười nhạo báng, “Cái giường này cũng không quá bền chắc, chớ giày vò hư.”

Thuận miệng một câu cười giỡn, khiến người cả phòng cũng trầm mặc. Cuối cùng vẫn là Chung Soái cười hì hì đánh vỡ áp suất thấp bên trong phòng, “Không có chuyện gì, hư đổi lại cái lớn hơn!”

Buổi tối, tựa vào lồng ngực đã lâu, cảm thụ nhiệt độ quen thuộc cùng mùi thuốc trên người của hắn, Tiểu Tử Hàm dần dần tiến vào mộng đẹp, trong mộng là Hải Nam cô nhớ nhung, bầu trời xanh thẳm, hắn công cô truy đuổi bọt sóng, gió biển nâng lên mái tóc dài của cô cùng màu trắng chéo quần, hình ảnh tựa như ống kính MV kéo dài, duy mỹ không chân thật, đang lúc cô miệng mở rộng cười đến vui vẻ nhất thì mặt chạm một cơn sóng nhào tới, đem bọn họ cuốn vào trong biển.

Cô liều mạng giãy giụa mới từ trong cát bò dậy, nhưng biển rộng mênh mông không có bóng dáng của Chung Soái, bị sợ đến cô lớn tiếng kêu lên, “Chung Soái, Chung Soái.”

“Bảo bối, tỉnh!”

Thanh âm quen thuộc ở bên tai vang lên, cô liền mở mắt, trông thấy mặt Chung Soái lo lắng. Sững sờ chốc lát cô mới phản ứng được hắn lại là nửa chống thân thể, khó trách trên trán đều là mồ hôi mông.

“Anh mau nằm xong!” Tiểu Tử Hàm chột ngồi dậy, ôm bờ vai của hắn, cẩn thận đặt hắn đều ở trên giường.

“Đau thắt lưng sao, em đi gọi bác sĩ.”

Cô vén chăn lên định đi, lại bị hắn kéo, “Anh không sao, chính là mới vừa rồi không làm được gì, không lên nổi!”

“Có thật không?” Cô lấy tay lau khô mồ hôi trên trán hắn, không tin hỏi.

“Thật.” Hắn cầm tay của cô, nhẹ giọng hỏi, “Mới vừa ở thấy ác mộng sao?”

“Dạ.”

“Nằm mơ thấy anh sao?” Hắn kéo kéo cô, ý bảo cô nằm xuống.

Tiểu Tử Hàm thuận theo trượt xuống, tựa đầu trên hõm vai hắn, rừ rừ nói, “Ừ, nằm mơ thấy anh làm em sợ, em đang chuẩn bị mắng anh!”

Hắn biết thật tình nhất định không phải như vậy, chỉ là không có ý định hỏi tới, ngược lại theo lời của cô nói, “Vậy anh khẳng định chết lênh bà lênh bênh!”

“Tại sao?”

“Người ta nói con vịt đã đun sôi không bay được, thật ra thì con vịt qua chân cũng chạy không thoát!”

Tiểu Tử Hàm thân thể khê cương, cũng không phản bác, chỉ là lẳng lẳng tựa vào trên người của hắn, tay nhỏ bé đau lòng mơn trớn lồng ngực ngày càng gầy, tiếp lại trượt chân bụng của hắn, vốn muốn đi sờ sờ chân của hắn, lại bị hắn ấn chặt.

“Bà xã!” Bên tai truyền đến hắn trầm thấp khàn khàn kêu gọi.

Môi của hắn dính vào đỉnh đầu của cô, nóng rực hô hấp trượt vào tóc của cô, hơi thở hàm ản như vậy cô một chút cũng không xa lạ gì, cô chỉ là ngạc nhiên, chẳng lẽ?

Tiểu Tử Hàm kinh ngạc chống lên thân thể, thấy rõ trong tròng mắt đen thâm u có ngọn lửa thì cô thoáng dùng sức rút tay ra, khi hần không còn kịp ngăn cản nữa thì cô lại trượt xuống phía dưới bụng. Cầm vật nóng bỏng cứng rắn nào đó thì cô không nhin được nâng lên khoe miệng.

Không nhìn trên mặt lúng túng người khác ửng đỏ, Tiểu Tử Hàm cúi đầu xuống, cắn vành tai của hần, nghịch ngợm nói, “Ông xã, anh cứng rắn!”

52. Chương 52: Biến Chuyển Xấu

Không nhìn trên mặt người khác lúng túng ửng đỏ, Tiểu Tử Hàm cúi đầu xuống, cắn vành tai của hần, nghịch ngợm nói, “Ông xã, anh cứng rắn!”

Hơi thở nóng bỏng lướt vành tai Chung Soái, để cho hần như bị điện giật, bụng nhanh chóng dấy lên lửa mạnh hơn. Thật ra thì phản ứng như thế, khiến hai người cũng rất giật mình, bởi vì bác sĩ đã từng ám chỉ qua, liệt nửa người một trong ảnh hưởng chính là tính phức. Chúc năng chướng ngại, nhưng. Xem ra tình huống thật không có như bọn họ tưởng tượng hồng бет.

Tiểu Tử Hàm nâng lên khoe miệng, ngón tay càng thêm không chút kiêng kỵ ở trên cứng rắn lửa nóng , sức lực không nhẹ không nặng khiến sống lưng Chung Soái vọt lên từng trận tê dại, hần thoải mái thiếu chút nữa bật ra tiếng rên. Phát hiện ngón tay của cô ôm trọn ở lối vào nhạy cảm hơn thì hần vội vã bắt được tay nhỏ bé gây sự của cô, thấp giọng cầu xin tha thứ, “Bảo bối, đừng làm rộn, anh. Không nhúc nhích được!”

“Khó chịu sao?” Cô thân thiết hỏi, ngón tay lại như cũ vuốt ve cửa động đỉnh cao nhất dục vọng, sau đó khi hần trả lời “Ừ” thì đột nhiên mà dùng sức bóp một cái, để cho hần không khống chế được dục vọng ngập đầu, dịch nóng tiết ra ngoài, phun ướt cả tay cô.

“Thoải mái chứ?” Cô xấu xa hỏi, đáng ghét mà đem chất lỏng nóng bỏng bôi lên bụng phẳng lì của hần, theo dõi hần ửng đỏ mặt của cười đến vui.

“Bại hoại” Chung Soái tích tụ một tay ấn chặt đầu của cô, áp bức thân thể trôi lơ lửng dán xuống, chính xác không có lầm áp hưởng tới môi mỏng nóng bỏng của hần, mà đốt. Lưỡi linh hoạt lập tức thăm dò vào trong miệng cô, dây dưa cái lưỡi thơm của cô, thăm dò hương vị ngọt ngào trong miệng cô.

Bọn họ cứ như vậy dán chặt, hôn cực kỳ nhiệt liệt.

Chung gia tiểu đệ có thể sống dôi nhảy loạn, khiến đám người cũng hưng phấn khác thường, bác sĩ chỉ thấy hần liệt nửa người không nghiêm trọng như tưởng tượng, Chung gia cùng Tiểu Tử Hàm còn lại là cảm thấy, cho dù hần thật không đứng nổi, vẫn là có thể con cháu đầy đàn.

Chỉ là lão tử nói họa phúc sớm tới, thật không có lỗi.

Tuần thứ sáu sau phẫu thuật, bệnh tình Chung Soái lần nữa biến xấu, lúc bác sĩ kiểm tra theo thông lệ lại phát hiện chân trái hần không thể hoạt động bắt đầu xuất hiện triệu chứng tắc động mạch.

Tôn Y Sinh sắc mặt nặng nề nói cho bọn hần biết, “Thật may là phát hiện được sớm, bằng không tạo thành tắc động mạch sâu, tùy thời sẽ có nguy hiểm tánh mạng.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Tử Hàm gấp gáp hỏi.

“Bởi vì cậu ấy mới vừa làm phẫu thuật lớn, cho nên chỉ có thể chọn lựa phương pháp trị liệu. Nhưng là hiệu quả này không rõ ràng, hơn nữa tính nguy hiểm cũng lớn.” Tôn Y Sinh giải thích, “Sẽ có khả năng đưa đến xuất huyết, thậm chí là trí mạng chảy máu não.”

“Tại sao có thể như vậy?” Nghe được con trai mới vừa xông qua cửa ải khó lại mạng treo lơ lửng, Lãnh Vận Hồng bùm mặt khóc lên. Bà mặc dù lãnh ngạo, nhưng một lòng hướng thiện, biểu diễn giúp nạn thiên tai để lấy tiền cứu tế cũng không từ chối, hơn nữa nhiều lần đều là căn cứ một khoa thiện tâm, mẹ chồng cùng mẹ ruột càng thêm giúp đỡ nhỏ yếu, tại sao phải bắt bảo bối bọn họ đau lòng gặp tội lớn như vậy?

Cho dù theo nghề thuốc nhiều năm, thấy quen bệnh nhân cùng người thân bị thống, có người oán trời trách đất khóc thảm thiết, lòng của Trần Viện Trưởng vẫn mơ hồ bị đau. Hần vỗ vỗ hai mắt Chung Mộ Viễn

đỏ lên, an ủi, “Chúng ta đã mời cùng chuyên gia quốc tế tới đây, bọn họ là người có tiếng nhất, yên tâm, Chung Soái nhiều cửa ải khó như vậy cũng gắng gượng qua tới, cửa ải này khẳng định cũng có thể qua.”

Chung Mộ Viễn trầm trọng gật đầu, hỏi ra sầu lo trong lòng, “Loại biến chứng này về sau có phải hay không thường sẽ xảy ra?”

“Không nhất định. Nhưng là, ở bệnh nhân tê liệt tỷ lệ phát bệnh sẽ cao hơn.”

Với trí tuệ, con của bọn họ tùy thời có thể đổi mặt với cái chết?

Trần Viện Trưởng thấy thân hình bạn già lay nhẹ, vội vịn ông, nói lên phương án bọn họ mấy ngày nay thảo luận, “Mộ Viễn, chúng tôi đã phân tích qua bệnh tình Chung Soái, từng cân nhắc qua cho cậu ấy làm duy trì tế bào thần kinh di thực.”

“Có ý tứ gì?”

“Nói đơn giản chính là lợi dụng tế bào thần kinh duy trì, trợ giúp chữa trị bị tổn thương thần kinh, khiến bệnh nhân khôi phục bình thường.”

“Khôi phục bình thường? Bao gồm có thể đứng đứng lên sao?” Lãnh Vận Hồng kích động hỏi.

Trần Viện Trưởng gật đầu một cái, “Đúng vậy, nếu như giải phẫu thành công bệnh nhân hoàn toàn có thể đứng thẳng đi lại.”

“Vậy tại sao không làm?” Lãnh Vận Hồng không hiểu.

Trần Viện Trưởng thở dài, “Trước mắt kỹ thuật này vận dụng cũng không phải rộng rãi, hơn nữa bản thân giải phẫu có thể đối với tuỷ sống tạo thành tổn thương mới, chức năng thần kinh sẽ tăng thêm thiếu sót, Chung Soái liệt nửa người tình huống không nghiêm trọng lắm, sau phẫu thuật khôi phục cũng rất lý tưởng, cho nên chúng tôi không muốn mạo hiểm như vậy.”

“Chỉ là, lần này hẳn xuất hiện tác động mạch, chúng tôi cảm thấy, có lẽ có thể thử phương án này.” Bác sĩ phụ trách Tôn Y Sinh thay viện trưởng nói ra lời trong lòng của hắn.

Từ góc độ bệnh tình của bệnh nhân, bọn họ ban đầu không muốn mạo hiểm như vậy, nhưng là trước mắt đã xuất hiện biến chứng, hơn nữa thời cơ tốt nhất duy trì tế bào thần kinh di thực là thần kinh bị tổn thương sau 1-2 tháng, nếu như bỏ qua, tỷ lệ thành công cùng hiệu quả cũng khôi phục sẽ giảm mạnh.

“Đánh cược sao?” Lãnh Vận Hồng la hét hỏi, “Nếu như thua sẽ như thế nào?”

Tôn đại phu thở phào một hơi, tỉnh táo nói ra nguy hiểm, “Sẽ có khả năng xuất hiện liệt hơn nửa người, thậm chí tử vong!”

Lãnh Vận Hồng nghe vậy lập tức lắc đầu một cái, kiên quyết hủy bỏ đề nghị của tổ chuyên gia, “Không được, tôi không đồng ý. Nó hiện tại không tính là quá xấu, chân phải còn có thể động, nhưng nếu liệt hơn nửa người, nó sẽ phải cả đời ở trên giường sao.”

Trần Viện Trưởng tán thành gật đầu, đây cũng là nguyên nhân ban đầu bọn họ buông tha phương án trị liệu này, nguy hiểm giải phẫu quá lớn, bọn họ tình nguyện chọn lựa trị liệu bảo thủ. Nhưng hôm nay, tình huống Chung Soái lại để cho đề xuất nảy lần nữa tiến vào tầm mắt tổ trị liệu, làm cho người ta tiến lùi đều khó.

“Con cũng không đồng ý.” Trầm mặc không nói, Tiểu Tử Hàm chợt ra tiếng, “Con không hy vọng xa vời anh ấy còn có thể đứng lên, chỉ cần người còn sống là tốt rồi.”

Trần Viện Trưởng còn muốn khuyên Tôn đại phu, trầm giọng nói, “Cái này sau này hãy nói, hiện tại thiết yếu vấn đề là khống chế được tác động mạch.”

“Mọi người phải chuẩn bị tâm lý.” Đây là lời nói của bác sĩ trước khi làm trị liệu, chỉ là bọn hắn không nghĩ tới, nếu nói chuẩn bị lại là một lòng treo ngược đuôi theo từng ngày dọa người.

Trị liệu ngày thứ ba, Chung Soái ra máu, lần nữa bị đưa vào ICU, ngày thứ tư, bệnh viện trực tiếp đưa thư thông báo bệnh tình nguy kịch, Lãnh Vận Hồng cùng Chung lão phu nhân không chịu nổi đả kích như vậy, song song bị bệnh vào ở bệnh viện, Chung Mộ Viễn hai đầu lo lắng, trong một đêm tóc bạc.

Trái lại, Tiểu Tử Hàm vẫn là kiên cường nhất, tỉnh táo nhất. Cô không có rơi lệ, liền trắng đêm canh giữ ở bên ngoài ICU. Bác sĩ y tá thay nhau khuyên cô đi về nghỉ, cô chỉ là lắc đầu một cái, cách phòng hộ thủy tinh thật dày, nhỏ giọng, “Anh ấy đang đánh trận đánh ác liệt, tôi muốn cùng với anh ấy. Cho dù anh ấy thua, tôi cũng muốn cho anh ấy biết, tôi vẫn luôn ở bên cạnh anh ấy.”

Y tá trẻ tuổi bởi vì câu này hồng vành mắt, thừa dịp đi vào làm theo dõi khích lệ Chung Soái trạng thái nửa hôn mê, “Anh phải nhanh lên tốt, vợ anh một mực bên ngoài chờ anh.”

Đi vào lần thứ hai thì cô đang làm ghi chép theo dõi, chợt nghe Chung Soái chớp ừ cái gì, y tá vội vàng đem lỗ tai tiến tới, cẩn thận nghe rõ lời của hắn nói, “Nói cô ấy... Không cần... Khóc.”

Khi y tá khóc chuyển cáo hết những lời này thì Tiểu Tử Hàm nằm ở trên cửa thủy tinh, nhìn điện nghị vừng vàng cười cười, “Ngu ngốc, em mới không khóc!”

Cảm tạ trời xanh, tổ điều trị toàn lực cứu trị, buổi tối ngày thứ tư, tình trạng ra máu được khống chế, tắc động mạch cũng bị kiềm chế hữu hiệu. Bọn họ lại từ trong quỷ môn quan kéo hắn trở lại.

Nhưng sau sự kiện ra máu, Tiểu Tử Hàm bén nhạy cảm thấy Chung Soái biến hóa, mặc dù hắn sẽ đúng hạn uống thuốc, nhưng cũng không đối với chữa khỏi ốm bất cứ hy vọng nào, cũng không nguyện ý làm vật lí trị liệu, mà để cho Tiểu Tử Hàm lo lắng là hắn đang đẩy cô ra.

“Cha, cha mời hộ lý giúp con!”

Tiểu Tử Hàm tay đang múc canh hơi chậm lại. Từ sau khi hắn gặp chuyện không may tới nay, cô liền gánh vác lên trách nhiệm chăm sóc hắn, ngay cả dọn dẹp phân hay nước tiểu cũng chưa từng mượn tay người khác. Cô biết hắn kiêu ngạo là không muốn đem vẻ yếu ớt không chịu được như thế cùng ột người ngoài xem, cho nên, cô cự tuyệt mời hộ lý tới chăm sóc hắn.

Chung Mộ Viễn nhìn mặt lạnh của con trai, thử thuyết phục hắn, “Tiểu Hàm chăm sóc con không phải là rất tốt sao, hay là con sợ tiểu Hàm mệt mỏi, hay để dì Mai cùng mẹ con tới thay con bé?”

“Tùy tiện, mặt khác, buổi tối con không cần bồi hộ, dù sao cũng có y tá.”

“Này?” Chung Mộ Viễn làm khó nhìn con dâu. Ban đầu để cho tiện Tiểu Tử Hàm bồi hộ, bọn họ còn đặc biệt định chế giường bệnh lớn, Chung Soái vì thế vui vẻ đến muốn chết, làm sao nói thay đổi liền thay đổi ngay?

Tiểu Tử Hàm lặng yên không lên tiếng bưng cháo gà ngồi ở bên giường, dùng thìa múc một muống canh, dịu dàng nói, “Tối nếm thử một chút nhìn, dì Mai nấu thật lâu.” Bộ dáng thông dong cùng giọng nói bình tĩnh như vậy, tựa như mới vừa thảo luận xong toàn bộ không liên quan tới mình.

“Anh không muốn Uống....uồ...ng!” Chung Soái lạnh lùng nói.

“Uống một chút thôi cũng được, đây là được thiện, hoạt huyết thông ngăn.” Cô chưa từ bỏ ý định mà đem cái muống đưa về phía bên mồm của hắn.

“Anh nói không uống!” Chung Soái gầm lên giận dữ, bàn tay thô bạo vươn ra, một chén canh nóng cứ như vậy vội vàng không kịp chuẩn bị dội ở trên người của cô.

“Chung Soái! Con là đang làm gì thế” một bên Chung Mộ Viễn tức giận quát lớn con trai, cũng kéo con dâu ra, ân cần hỏi, “Có bị bỏng không con?”

“Con đã nói không uống, là cô ấy nhất định cho con!” Chung Soái quay mặt nói ra lời đáng đánh đòn, chỉ có dưới chân gắt gao nắm chặt quả đấm mới để lộ ra hắn tức giận không thôi.

“Không có chuyện gì, con đi tắm một cái.” Tiểu Tử Hàm nhìn chăm chăm vào gò má hắn lắc đầu một cái. Canh không tính là đặc biệt nóng, nhiều nhất là có hơi hồng.

Nhìn bóng lưng cô biến mất, Chung Mộ Viễn ngăn chặn tức giận ở đáy lòng, thấp giọng dạy dỗ, “Con ngã bệnh tới nay, Tiểu Hàm một tác cũng không rời chăm sóc con, người khác nhìn cũng cảm động, làm sao con có thể đối với con bé như vậy?”

Chung Soái ngẩng đầu lên, gất gao nhìn chăm chăm trần nhà phòng bệnh, một hồi lâu mới ách thanh âm chậm rãi nói, “Cha, chính là cô ấy quá tốt, con mới không muốn liên lụy cô ấy!”

Ban đầu gặp chuyện không may, hấn tựa như bắt được bè gỗ cứu sống, ích kỷ lôi kéo cô, hưởng thụ chăm sóc của cô, để cho cô cùng với hấn, dù là biết mình không thể nào đứng lên, dù là biết sẽ làm cô nửa đời sau cùng người bị liệt làm bạn, nhưng hấn lại lạc quan mà nghĩ, hấn có lẽ không có chân, nhưng hấn còn có tay, còn có thể giúp cô làm rất nhiều chuyện, có thể cùng cô vui vẻ sống được, đặc biệt là khi phát hiện mình có phản ứng sinh lý bình thường thì hấn thậm chí nghĩ tới muốn cùng cô có một đứa bé, sau đó cùng nhau nhìn đứa bé lớn lên.

Nhưng khi bị kéo vào ICU hấn rốt cuộc hiểu rõ mình không thể ích kỷ như vậy. Mặc dù người trong nhà gạt hấn, nhưng hấn là từ bác sĩ được biết, tắc động mạch tương tự như vậy còn có thể tùy thời xảy ra, hấn chính là một quả bom hẹn giờ, hoặc là nói chính là một người tùy thời trên con đường tử vong.

Lúc nửa hôn mê, hấn biết cô vẫn canh giữ ở bên ngoài, hấn không biết ý chí có thật hay không có thể chiến thắng bệnh, nhưng một khắc kia hấn cảm giác ý chí mình là muốn chết, bởi vì hấn không muốn lại một lần nữa nhìn thấy cô cơ khổ không chỗ nương tựa canh giữ ở phòng bệnh nặng bên ngoài, tùy thời chờ đợi hấn chết hoặc sống lại đánh thẳng vào, hấn nghĩ để cho cô giải thoát, để cho cô từ vĩnh viễn dừng lại tận trong sự sợ hãi giải thoát.

Chung Mộ Viễn như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, than thở, “Con có nghĩ tới hay không có lẽ con bé cảm thấy không phải liên lụy?”

Chung Soái khổ sở cười một tiếng, “Con biết chứ, cho nên con mới đối với cô như vậy.”

“Cha, con đã không có năng lực cho cô ấy hạnh phúc!”

“Con trai.” Chung Mộ Viễn khó khăn mở miệng, nhưng một câu khuyên lơn đều nói không lên. Thật ra thì từ lúc gặp chuyện không may tới nay, bọn họ đã lên lút liên thương lượng qua, nếu Tiểu Tử Hàm không muốn, bọn họ tuyệt sẽ không lấy kéo chết cô. Nhưng cô từ đầu đến cuối không có lộ ra nửa phần tâm tình không kiên nhẫn, ngược lại so với bất cứ người nào bọn hấn đều muốn kiên cường cùng dũng cảm hơn.

Nhưng con trai bần khoản, không phải không có lý. Chỉ là, ai!

Chung Soái nghe cha thở dài, khẽ quay đầu, không để cho ông nhìn thấy nước mắt nơi khóe mắt của mình, hít sâu một cái mới khàn giọng lẩm bẩm, “Cha, cha giúp con làm báo cáo ly hôn đi!”

53. Chương 53: Ép Cô Rời Đi

Tiểu Tử Hàm đẩy cửa thấy Chung Dao đứng trước giường bệnh thì không ngừng được nhếch lên khóe miệng, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

Mấy ngày nay, Chung Soái vì ép cô rời đi dùng hết tất cả biện pháp, cũng đều bị cô hóa giải: hấn không ăn cơm, cô liền cùng hấn đối bụng; hấn cấu kính nói không muốn thấy cô, cô liền lấy băng gạc đem mắt hấn bịt kín; hấn cực kỳ tức giận ném đồ vật, cô liền đứng ở trước giường đưa đồ có thể ném; hấn la hét không cho cô ngủ cùng giường, cô cố tình mỗi đêm đứng giờ lên giường, không để ý hấn giãy giụa, cuộn lại trong ngực hấn an nhiên ngủ.

Chung gia lúc bắt đầu sợ như vậy sẽ kích thích Chung Soái, nhưng dần dần cũng suy nghĩ, cho dù Chung Soái độc ác bao nhiêu, cũng chân chính không tổn thương được Tiểu Tử Hàm, vì vậy cũng chọn lựa mặc kệ không để ý tới thái độ của hấn, chứ đừng nói giúp hấn làm báo cáo ly dị.

“Cô khỏe chứ!” Tiểu Tử Hàm hướng về phía Chung Dao khẽ mỉm cười, đặt túi trái cây lên bàn, kéo ghế ngồi xuống.

“Chị mạnh khỏe!” Đối với sự thản nhiên của cô, Chung Dao lại giống như co quắp.

Ngó ngó người nào đó, Tiểu Tử Hàm duỗi tay vào chăn, tìm được đùi phải hần, không nhìn bất mãn trên mặt hần, xoa bóp từng cái. Sức lực không nhẹ không nặng để cho thân thể hần đang căng thẳng từ từ thanh tỉnh lại, chỉ là chân mày lại càng chau chặt.

“Đừng có ần, em không phải thợ xoa bóp, tôi rất không thoải mái!” Chung Soái mặt lạnh nói lời trái lương tâm. Thật ra thì, cô làm thật tốt, thậm chí không cần nhìn cũng có thể tìm được huyết vị chính xác, để cho chân hần bớt đau.

Tiểu Tử Hàm không lên tiếng, động tác trên tay càng không có ngừng. Mấy ngày nay cô nghe quá nhiều ngôn ngữ lạnh lùng, đã sớm không quan tâm hơn thua. Chung Soái cho là như vậy có thể ép cô đi, anh không biết rằng càng như thế, cô càng sẽ không buông tay. Cô so với ai khác đều hiểu hần mỗi một lần khước từ đều là bởi vì yêu cô, bởi vì quá yêu cho nên mới không muốn cô bị liên lụy chịu khổ.

“Tôi nói em đừng có ần nữa.” Chung Soái một tay vén chăn lên, lấy tay vạch ra ngón tay cô đã hơi đỏ lên.

Tiểu Tử Hàm ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cười một tiếng, kéo chăn đắp lên cho hần, không nhanh không chậm nói, “Nhịn mấy phút nữa, lần sau đổi thợ massage!”

Một bên Chung Dao lúng túng nhìn hai người, quay mặt, chua chát nói, “Anh ba, em đi trước..., tôi nay trở lại thăm anh!”

Nhưng vừa đứng lên, Chung Soái liền bắt lấy cổ tay cô, “Chớ đi, anh còn có lời muốn nói với em!”

Chung Dao đứng yên nơi đó, nhìn một chút Tiểu Tử Hàm đang lơ đãng, lần nữa ngó Chung Soái đang liếc trộm phản ứng của vợ, đáy lòng trào lên tư vị chua xót. Cô không phải người ngu, há có thể không nhìn ra mình chỉ là con cờ Chung Soái dùng để khiến Tiểu Tử Hàm tức giận. Vốn là, mặc kệ hần có mục đích gì, mặc kệ sau đó cô có cơ hội lại trở lại bên người Chung Soái hay không, cô đều nguyện ý giúp hần. Nhưng, nhìn Tiểu Tử Hàm nhẹ nhàng như vậy, cô đột nhiên cảm thấy mình và Chung Soái tựa như những diễn viên vụng về nhất, tự cho là cảm động trời đất, thực chất căn bản không có chút nào đùa giỡn, chớ đừng nói là cho người xem.

Cô thở dài, dùng sức rút tay về, “Anh ba, anh dưỡng bệnh cho tốt, em đi trước, mấy hôm nữa sẽ trở lại thăm anh.” Nói xong lại quay đầu hướng Tiểu Tử Hàm nói, “Chị dâu, em đi trước!”

Một tiếng “Chị dâu” đã biểu hiện cô thái độ của cô đối với Tiểu Tử Hàm.

Tiểu Tử Hàm đứng lên, lễ phép mỉm cười, “Tôi tiễn cô ra ngoài.”

Hai người song song đi ra ngoài, lúc đang đợi thang máy, Chung Dao nghiêng đầu nhẹ giọng giải thích, “Chị dâu, em nghe nói anh ấy bệnh, cho nên mới tới xem một chút, không có ý tứ gì khác.”

“Cảm ơn cô quan tâm.”

“Còn nữa, anh ba làm như vậy là bởi vì quá yêu chị, chị đừng để trong lòng.”

Tiểu Tử Hàm cười cười, lẩm bẩm nói nhỏ, “Tôi biết rõ chứ!”

Chung Dao ngừng mắt nhìn cô nhàn nhạt mỉm cười, chợt có chút hiểu nỗi lòng Chung Soái với cô, cô gái thông tuệ bền bỉ như vậy, xác thực đáng giá để hần yêu!

Tiến Chung Dao về, Tiểu Tử Hàm trở lại phòng bệnh, tìm bình hoa cắm hoa tươi Chung Dao mang tới. Nhưng vừa đặt lên bàn, cô liền bắt đầu càng không ngừng nhảy mũi, mặt cũng khê ngứa ngáy, cô không nhận được giải.

“Đừng gãi nữa, đi rửa tay trước đi!” Chung Soái đột nhiên quát.

“A!” Cô kinh ngạc liếc hần một cái, lại vào phòng vệ sinh, dùng nước rửa tay xong, rồi lau mặt, thoải mái rất nhiều mới ra ngoài.

Vừa ra liền trông thấy y tá đang cầm bình hoa mang đi, cô vội vã nói, “Chờ một chút, hoa này còn mới, cô mang đi đâu?”

Y tá quay người lại, giải thích, “Chung Tiên Sinh gọi tôi mang đi bỏ!”

“Vứt bỏ?” Cô nghi ngờ nhìn về Chung Soái.

Chung Soái chỉ quay mặt đi, không nhìn tới cô, lạnh lùng nói, “Không thích!”

Tiểu Tử Hàm cho là hấn bận tâm người tặng hoa, bất đắc dĩ thở dài, từ từ đi tới bên cạnh y tá, vừa định đưa tay cầm lại bình hoa, liền bị Chung Soái cao giọng ngăn cản, “Đừng đụng, em không phải biết mình dị ứng phấn hoa sao?”

Y tá cùng Tiểu Tử Hàm đồng thời đưa tay lui về phía sau co lại một bước. Y tá xem mặt của cô ửng đỏ, kêu lên, “Giống như bị dị ứng, tôi lập tức mang bỏ!”

Nhìn bóng lưng y tá rời đi, Tiểu Tử Hàm nở nụ cười xoay người lại, ngồi trở lại bên giường.

“Ai nói em bị dị ứng?” Cô cười yếu ớt thử hỏi, tròng mắt đen trong trẻo nhìn chằm chằm vào hấn, cho đến khi đem hấn nhìn đến hoảng hốt quay mặt ra chỗ khác.

“Có người nào vừa nói, em giống như thật sự dị ứng, chỉ là đáng tiếc hoa đẹp quá.” Cô cầm đầu cầm cổ nói xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cười hài hước, “A, lần này rất tốt, anh trực tiếp có thể tiết kiệm tiền tặng hoa cho em.”

“Tôi sẽ không đưa cho em những thứ khác sao?” Giả bộ lãnh khốc bật thốt lên, chỉ là nói xong cũng muốn cắn rơi đầu lưỡi mình.

“Đưa cái gì? Anh thật chưa có quà tặng cho em đó!” Cô nũng nịu quở trách.

Chung Soái sững sờ, dừng một lát mới nói, “Em muốn cái gì?”

“Muốn cái gì đều được sao?” Cô muốn cười nhưng lại không cười nhìn hấn.

Chung Soái bị nhìn đến hốt hoảng, nhìn đi chỗ khác, né tránh tầm mắt của cô, duy trì trả lời, “Chỉ cần tôi có thể cho!”

Tiểu Tử Hàm thu hồi cười, thay vẻ mặt nghiêm chỉnh, từng chữ nói ra, “Em chỉ muốn anh!”

Thân thể nghiêng dựa vào đầu giường khẽ cứng ngắc, một hồi lâu hấn mới khổ sở thì thầm, “Em biết rõ tôi cho không nổi!”

Tiểu Tử Hàm thở dài, đôi tay nắm lấy tay hấn nắm thành quyền, chậm rãi nói, “Cho được! Chỉ là anh lật lọng phản bội!”

Thấy hấn lặng yên không lên tiếng, Tiểu Tử Hàm lấy lê đầu giường, vừa thông thả ung dung gọt vỏ, vừa nói, “Trước kia anh cười em là đứa ngốc, thật ra thì anh mới đúng. Anh cho rằng đối với em dữ một chút, tìm Chung Dao chọc giận em, em liền sẽ đồng ý ly hôn với anh sao?”

“Ngu ngốc, anh càng làm như vậy, em càng hiểu lòng anh đối với em.” Cô giương mắt ngó ngó Chung Soái nghiêng đầu không nhìn của mình, nói tiếp, “Trải qua nhiều chuyện như vậy, em đã không cần anh tới nói cho em biết, rốt cuộc có yêu em hay không. Em có tâm, nó hiểu, cho nên không cần tiếp tục làm những chuyện ngây thơ kia!”

Cô đem lê gọt xong cắt thành từng miếng nhỏ, đưa tới bên miệng hấn, cười xấu xa uy hiếp, “Há mồm, bằng không em dùng miệng cho anh ăn!”

Chung Soái bị nói đến tức giận, hấn cho là hấn quá đáng như thế, coi như không đẩy được Tiểu Tử Hàm ra, cũng sẽ khiến cho cô khổ sở, khổ sở quá nhiều, quá lâu, một ngày nào đó cô sẽ buông tay. Ai ngờ cô từ đầu đến cuối chỉ lạnh nhạt nhìn, bộ dáng kia giống như là đối với một đứa trẻ nhỏ cáu kỉnh, mặc người nghiêng trời lệch đất, cô luôn lạnh lùng cười nhìn.

Loại tình cảnh khí thế ngất trời, cô lại thờ ơ lạnh nhạt để cho hấn vừa tức giận lại khổ sở. Làm như để chứng minh mình không phải là đang giận lấy, hấn quay đầu ra, nắm lên dao gọt trái cây trên bàn, mắt đỏ hỏ, “Em cảm thấy tôi ngây thơ? Có phải hay không muốn tôi chết ở trước mặt em, em mới tin tưởng tôi là thật?”

Nói xong hướng dao tới tay mà đâm xuống, không ngờ lại bị Tiểu Tử Hàm bắt được, nhìn chằm chằm hấn, từng chữ từng câu nói, “Anh hãy thử nhìn xem, là anh chết trước, hay là em trước?”

Hắn còn chưa hiểu hàm nghĩa trong lời nói, cô đã từ tay của hắn, đem dao găm lên cổ tay, máu đỏ tươi từng giọt từng giọt rơi xuống ga giường màu trắng.

Chung Soái chợt giật mình tỉnh lại, hắn cuống quýt nắm lấy tay của cô, vứt bỏ con dao, sau đó nhanh chóng ấn chặt động mạch của cô, lớn tiếng gọi, “Bác sĩ, bác sĩ!”

Y tá lúc đi vào còn chưa biết rõ tình trạng, liền nghe đến Chung Soái nói, “Cô ấy bị thương đến tĩnh mạch, cầm máu cho cô ấy nhanh lên!”

“A, vâng!” Y tá vội vàng chạy đi kêu bác sĩ, lấy dụng cụ.

“Đừng sợ, không chết được!” Cảm nhận được tay của hắn đang không ngừng run rẩy, Tiểu Tử Hàm lên tiếng an ủi.

“Câm miệng!” Chung Soái rống giận, cái trán hiện đầy mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu.

“Dù sao anh cũng nói không quan tâm em, em chết không phải vừa ý anh sao.” Cô không sợ chết chọc giận hắn.

“Anh nói em câm miệng!” Hắn nóng nảy găm nhẹ, đùi phải bởi vì tư thế không được tự nhiên lại bắt đầu co quắp, nhưng hắn giống như một tia đau đớn cũng không thấy, chỉ là chặt chẽ ấn chặt mạch máu trên cánh tay của cô.

“Vậy anh buông em ra!” Cô tránh thoát, lại bị hắn vững vàng ôm lấy.

Nhìn cô bởi vì giây giụa máu chảy càng nhanh, Chung Soái vừa sợ lại đau lòng, nghiêng thân thể ôm sát cô, khàn giọng cầu xin, “Tiểu Hàm, đừng làm rộn có được hay không? Bác sĩ lập tức tới ngay?”

Nhìn chằm chằm vào cặp mắt hắn ửng đỏ, Tiểu Tử Hàm rốt cuộc dừng lại giây giụa, vẻ mặt nghiêm túc, “Chung Soái, em không có đùa, em chỉ muốn nói cho anh biết, cho dù chết, em cũng sẽ không dễ dàng rời xa anh. Nếu như anh lại dùng cái chết đi ép em, vậy em sẽ cùng anh, đi vào Âm Tào Địa Phủ, hai ta cũng có bạn.”

“Em dám!” Hắn run giọng găm nhẹ. Trong đáy lòng lại biết, cô nhất định dám, so sánh hắn mới là hèn nhát, mới vừa rồi hắn cũng chỉ là làm dáng một chút hù dọa cô, mà cô lại có thể không chút do dự trượt xuống, nếu không phải là hắn kịp thời thu hồi sức lực, hậu quả khó mà tưởng được.

“Có cái gì không dám?” Cô hất cằm lên, hốc mắt đỏ lên, “Em nói rồi, vô luận như thế nào, cũng còn có em!”

Cô đáy mắt thấm ướt nước mắt lại để cho hắn mất đi dũng khí nhìn thẳng, có một loại đau, quân lính tan rã.

Hắn khẽ run ôm sát cô, nụ hôn êm ái rơi vào tóc của cô, nước mắt cũng lặng lẽ trượt ra khóe mắt, “Em, đứa ngốc này!”

Ai nói đàn ông không rơi lệ, chỉ là chưa tới lúc động tình!

Vết thương không tính là sâu, nhưng vẫn phải khâu hai mũi, bởi vì các biện pháp cầm máu kịp thời, cô cũng không có đặc biệt suy yếu. Bác sĩ dùng tốc độ nhanh nhất băng bó kỹ vết thương, cũng dặn dò chú ý liền lui ra ngoài.

Nhìn băng gạc trên cổ tay cô, tim của hắn giống như bị cắt đứt, vừa nghĩ tới lời của bác sĩ, “Sâu hơn một chút liền cắt đứt tĩnh mạch rồi.” Hắn đã cảm thấy sợ.

“Đau không?” Trong thanh âm của hắn có vô tận đau đớn.

“Một chút! Còn anh, chân còn đau không?” Mới vừa rồi băng bó thì Tiểu Tử Hàm mới phát hiện chân của hắn lại bị đau.

“Không đau!” Hắn nghiêng hàm, cặp mắt hiện đầy tia máu.

“Thật xin lỗi!” Hắn nhẹ nhàng đụng qua băng gạc thật dày, gân xanh trên trán tiết lộ tâm tình hắn giờ phút này. Cha nói đúng, hắn chính là khốn kiếp, Tiểu Hàm chịu một nhọc chăm sóc hắn, thế nhưng hắn lại đối xử như thế với cô, không chỉ có tổn thương lòng của cô, thiếu chút nữa hại chết cô.

Tiểu Tử Hàm hiểu hần ấy nấy, tự trách thậm chí là căm thù mình đến tận xương tuỷ, cô thở phào một hơi, chủ động bò lên giường, kéo cánh tay của hần vòng ôm chặt mình, lẩm bẩm nói, “Ông xã, đừng nữa đẩy em ra.”

“Được!” Hần ôm chặt cô, mắt một hồi đau nhói.

“Lần này không cho phép anh lại gạt người!” Cô tức giận.

“Được!” Hần đem cô ôm càng chặt, nhẹ nói, “Tiểu Hàm, em cũng phải đồng ý một chuyện.”

“Anh nói đi!”

Ngưng mắt nhìn ga giường vẫn còn vết máu đỏ, ánh mắt Chung Soái u ám hơn, ngực băng bó vết thương, hít sâu một cái, mới khê động khóe miệng, “Nếu như có một ngày anh đi, em nhất định phải chăm sóc mình thật tốt. Anh không muốn em theo anh, thật, đồng ý với anh. . . .”

Tiểu Tử Hàm mở trừng hai mắt, lệ nóng theo hai má chảy xuống, trượt vào trong miệng, một mảnh khổ sở. Cô hít hít lỗ mũi, giận trách, “Anh đã nói muốn chăm sóc em cả đời, giờ lại muốn ăn vạ!”

“Anh đã sớm không chăm sóc được em nữa rồi!” Hần bị thương cong cong khóe môi.

“Vậy anh cũng phải theo em cả đời!” Cô bá đạo nói.

“Nếu như ông trời cho anh cơ hội, anh nhất định sẽ!” Trong giọng nói của hần lộ ra nồng nặc một nỗi cùng bất đắc dĩ, “Chỉ là, anh sợ là không có năng lực cho em hạnh phúc!”

“Tính. Phúc?” Cô xoay người nhạo báng.

Chung Soái nghe ra cô cố ý xuyên tạc, cười đến cô đơn phiền muộn, “Vô luận là loại nào, anh đều không cấp được!”

“Anh xác định?” Cô hỏi ngược lại, trong đôi mắt có tia giảo hoạt, “Nếu không, chúng ta thử một chút?”

Mọi người đoán chương sau có gì...Đương nhiên là có H rồi...

54. Chương 54: “nếu Không, Chúng Ta Thử Một Chút?”

“Anh xác định?” Cô hỏi ngược lại, trong đôi mắt có tia giảo hoạt, “Nếu không, chúng ta thử một chút?”

Dứt lời, Tiểu Tử Hàm cúi đầu, cánh môi trơn mềm đặt lên môi của anh, cái lưỡi thơm nhân cơ hội khi anh mở miệng ngăn cản chạy vào trong miệng, dẫn dụ lưỡi của anh cùng với cô dây dưa, uyển chuyển.

Thân thể phái nam bị dán chặt từ từ trở nên nóng thật nóng. Nóng từ mép môi đến cằm, một đường tỉ mỉ hôn khê cắn, lướt xuống hầu kết. Tiếng hút thổi lất phất ở trên da thịt, kích động khát vọng nguyên thủy nhất, luân hãm anh mê muội. Tựa hồ là quyết định muốn cho anh vạn kiếp bất phục, tay không bị thương của cô cũng gia nhập cuộc chiến, êm ái di động, cầm lấy hai đỉnh trước ngực anh nhô ra, mang cho anh cảm giác y hệt ngon lửa.

“Tiểu Hàm. . . .” Chung Soái ấn chặt tay phải của cô, thật dài, thanh âm mềm mại tiết lộ khát vọng của anh, vật nào đó giữa hai chân cũng bởi vì cô trên chộc đã bắt đầu mất khống chế mà phát nhiệt.

“Hà?” Tiểu Tử Hàm nhỏ giọng đáp lại, cũng ý vào anh không dám kéo tay bị thương của mình, dùng tay trái đẩy cao y phục của anh, sau cái miệng nhỏ nhắn trực tiếp cắn lên điểm đỏ, đưa đến anh hít thật sâu, không ức nổi thân, ngâm ra ngoài.

“Bảo bối, đừng đùa. Sẽ có người vào!” Anh nhẹ run ngăn cản cô tiếp tục.

“Đúng nga!” Cô ngẩng đầu lên, lộ ra biểu tình tỉnh ngộ.

Chung Soái cho là cô hoàn toàn tỉnh ngộ, vội buông ra kiểm chế đối với cô, vỗ vỗ lưng của cô, “Mau dậy đi!”

“A!” Cô lật người một cái, nhảy xuống giường, đi tới cửa, lưu loát khóa lại cửa cũng kéo rèm lại, nhấn nút màu đỏ đang nghỉ ngơi.

“Hiện tại sẽ không có người quấy rầy!” Cô xấu xa cười, đi tới giường bệnh kiểm tra rèm chung quanh, lần nữa nhảy đến trên giường.

Chung Soái trông mắt đen quết qua mặt của cô mắc cỡ đỏ lên, đáy mắt thoáng qua thương tiếc cùng cứng chiều, anh ôm cô vợ nhỏ nằm ở trên người, bất đắc dĩ nói, “Tốt lắm, anh nhận thua, anh có thể cho em hạnh phúc cùng tính phúc!”

“Vậy thì cho em!” Cô cắn vành tai của anh, nhỏ giọng nói.

“Nhưng.” Anh vẫn do dự.

“Anh không muốn em sao?” Cô gần từng chữ hỏi, tay nhỏ bé thông thả ung dung cởi ra nút cài áo sơ mi, cúc áo lót. Thân thể tuyết trắng cứ như vậy bại lộ dưới tầm mắt anh.

Hình ảnh khát vọng đã lâu nhất thời dẫn phát Chung Soái mãnh liệt ngấm tiếp. Không để ý tới do dự, tay của anh lập tức cầm nhũ phong mềm mại, nhẹ nhàng vê, khiến nó tùy ý nở rộ. Lập tức, anh cúi đầu cắn mút hai quả anh đào, dùng hành động thực tế trả lời cô, mình rất cuộc đến cỡ nào nhớ nhung cô!

Xúc cảm mãnh liệt đánh tới, tay nhỏ bé của Tiểu Tử Hàm đi tới hông của anh, cởi ra quần đặc biệt thiết kế cho anh, thả ra dục vọng đã bị đốt nóng, dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng bóp.

“Tiểu Hàm, để cho anh muốn em.” Anh tựa vào bên tai cô, nói một chữ liền khẽ cắn cô.

“Được!” Cô thở gấp. Cô nhỏ giọng nói, cố nén ngưỡng ngừng cởi sạch quần lót đã hơi ướt, mông phần nộn mượt mà, chuyển dời đến phía trên anh, chậm rãi, ngồi xuống.

“A!” Dục vọng cứng rắn đẩy ra cánh hoa ướt đầm xuân triều, nhẹ nhàng xuyên vào cửa huyết non mềm chặt chẽ. Hai người đồng thời ngâm ra tiếng.

Đã lâu chưa trải qua chuyện này, Tiểu Tử Hàm dùng nửa phút mới thích ứng vật trong cơ thể, mới chậm rãi từ hần lồng ngực bò dậy. Cô ngưỡng thân, một tay chống lồng ngực của anh, bản năng tiếp quản tất cả, chậm rãi, thật sâu, khi hần mới vừa lên pháp phòng, cảm thụ anh chống đỡ ở chỗ sâu nhất của cô, nhẹ nhàng ma sát.

“Bà xã, em tiến bộ rồi!” Cái tư thế này, anh lúc trước đã từng dụ dụ dỗ cô làm. Khi đó, cô cực kỳ e lệ, ngồi ở trên ngực anh không bao lâu, khó nhịn kịch liệt xông đến, liền mắc cỡ vội vàng né ra, anh lại dụ dỗ lại kéo, mới lại đem cô dụ trở lại.

“Thoải mái sao?” Tóc đen che nửa thân trên trần trụi, cô thật sâu ngồi xuống, bức bách anh đi vào sâu hơn.

“Ừ” Anh bắt được hông của cô, trợ giúp cô động.

“Ông xã, em không được!” Cái tư thế này, để cho dục vọng anh hoàn toàn vùi sâu vào hoa kính chỗ sâu nhất, vật khổng lồ đốt nhiệt ở trong cơ thể cô, hoàn toàn tràn đầy cô, chặt ních mỗi một chỗ, tích lũy đến cực hạn, để cho cô nhanh chóng leo lên đỉnh, cả người mềm xuống, ngã sấp trước ngực hần thở dốc.

Chung Soái rất thoải mái, nhưng không có đạt đến đỉnh điểm, nhưng mông cùng eo đều không còn sức lực, thất bại từ từ thay thế vui mừng. Anh giống như đồ dành động vật nhỏ, nhẹ vuốt ve cô, rồi lại biết cô đã mệt muốn chết rồi, chỉ đành phải đau lòng vuốt lưng của cô, không nói, “Xong chưa? Nào mau dậy đi.”

Dục vọng trong cơ thể vẫn còn nóng bỏng khiến Tiểu Tử Hàm hiểu, anh cũng không có buông thả, vì vậy cố nén chưa xót đau đớn, cô lại bắt đầu lên lên xuống xuống, nghe anh hưng phấn thấp rống, cô hoảng hốt cảm giác như không chế một giống đực dã thú xinh đẹp.

Vui mừng, lần nữa ngưng tụ đến điểm cao nhất, vô số ánh lửa bộc phát, Tiểu Tử Hàm nhắm chặt hai mắt, mềm yếu nằm ở trên ngực anh, thân thể không ngừng rung động. Chung Soái kèm ở hông của cô, mãnh lực nhấn dục vọng một cái đạt tới chỗ sâu nhất trong cơ thể cô, trong hoa kính cô phun ra dịch nóng bỏng.

Hai người mờ mờ tan ra ở chung một chỗ, cực kỳ thân mật, cũng không phân rõ lẫn nhau.

Bọn họ ôm chặt ở chung một chỗ, lẳng lặng hưởng thụ dư vị trèo lên đỉnh, Tiểu Tử Hàm nghịch ngợm hai quả hồng đậu trước ngực anh, chế nhạo nói, “Như thế nào, tính phúc sao?”

Chung Soái ôm chặt cô, ở trên mặt ướt mờ mờ ẩn xuống một cái hôn, “Đứa ngốc!”

Hạnh phúc, từ khi gặp cô ngày đó đã bắt đầu.

Người Chung gia biết Tiểu Tử Hàm bị thương sau đó đem Chung Soái hung hăng phê bình một chặp, nhìn anh bị mắng cúi đầu, bộ mặt tự trách áy náy, Tiểu Tử Hàm đứng ở một bên, chỉ cười yếu ớt.

Mặc dù tinh thần lạc quan, tích cực trị liệu, nhưng thực tế lại không có kỳ tích, tiến triển hồi phục cũng không như mong muốn, ngày thứ bảy, sau khi Tôn Y Sinh kiểm tra tổng hợp, tiếc nuối tuyên bố, “Tốc độ hồi phục chậm chạp, chúng tôi sợ sẽ xuất hiện hoại tử!”

Tổ trị liệu lần nữa đưa ra đề nghị tiến hành phẫu thuật duy trì tế bào thần kinh di thực, chỉ là người Chung gia nhất trí phản đối. Tôn Y Sinh mặc dù gấp, nhưng đành phải tôn trọng ý kiến của bệnh nhân cùng người thân.

Bởi vì các chỉ số đều ổn định, cộng thêm Chung Soái kiên trì, bệnh viện đồng ý để anh xuất viện về nhà điều dưỡng, chỉ cần mỗi tuần trở lại hai lần làm vật lý trị liệu.

Hai lần trước Lãnh Vận Hồng đều cùng đi, nhưng dù sao bà còn kiêm nhiệm chức vụ trong đoàn, cùng Chung Mộ Viễn sẽ thêm chuyện nhiều hơn. Cộng thêm kể từ khi Chung Soái có chuyện, lão thái thái thân thể cũng không bằng trước, di Mai vội vàng chăm sóc lão thái thái, cho nên trị liệu cùng nhiệm vụ đi theo bảo vệ cũng áp đến trên người Tiểu Tử Hàm.

Sau khi xuất viện Chung Soái mới phát hiện chăm sóc bệnh nhân là một việc mệt nhọc vô cùng, mặc dù anh và người nhà kiên trì khiến Tiểu Tử Hàm đồng ý mời hộ lý cùng nhau chăm sóc mình, nhưng lúc tắm rửa, xoa bóp đều như cũ là cô tự thân tự lực, mỗi lần nhìn cô giúp anh thay quần áo đều mệt đến đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc, lòng của Chung Soái liền đau thương.

Lần thứ ba làm trị liệu thì Tiểu Tử Hàm cùng hộ lý đi theo Chung Soái đến bệnh viện. Đến trung tâm thì một chiếc xe ngăn chặn lối đi dành cho người tàn tật, bọn họ không có biện pháp chỉ đành phải đem xe lăn nâng lên, kết quả hộ lý vừa trượt tay, ba người cứ như vậy liền người cùng xe tất cả rơi xuống cầu thang.

Không để ý trên tay đau đớn, Tiểu Tử Hàm vội vàng bò dậy đi đỡ Chung Soái ngã nhào trên đất, mà Chung Soái lại bắt được tay của cô gấp gáp hỏi, “Có bị thương không?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, dưới sự giúp đỡ của người đi đường tốt bụng, đem Chung Soái ôm lên xe lăn, lần nữa đặt lên cầu thang. Thừa dịp anh làm trị liệu, cô mới đi gấp y tá xử lý vết thương trên cánh tay.

Lúc đi ra nhìn thấy Tần Khải canh giữ ở cửa, thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào cô, trong mắt chứa đầy ưu thương cùng khổ sở còn có tự trách.

“Thật là trùng hợp?” Cô cảm khái.

“Có bị thương không?” Anh không có giải thích nguyên nhân vô tình gặp gỡ, ngược lại vươn tay nghĩ coi vết thương của cô.

“Em không sao!” Cô xảo diệu tránh ra sự đụng chạm, tránh qua người hắn, sau đó vững bước đi về phía phòng vật lý trị liệu, nhưng đến cửa vẫn bị Tần Khải đi phía sau bắt được.

Tiểu Tử Hàm nhú mày, nhẹ nhàng vạch tay của Tần Khải, không kiên nhẫn nói, “Em hiểu anh tốt với em, nhưng em thật sự không có việc gì, hơn nữa em không hy vọng chồng em hiểu lầm.”

“Tiểu Hàm, anh đã hỏi bác sĩ, tình huống của anh ấy”

Không muốn hắn nói ra lời khó chịu, Tiểu Tử Hàm nhanh chóng ngắt lời, “Tình huống của anh ấy, em so với bất luận kẻ nào cũng rõ ràng hơn. Nếu như anh nghĩ khuyên em, tại hạ đến nơi mình tự chạy, vậy em chỉ có thể nói trước kia thật có lỗi vì thích anh.”

“Tần Khải, đừng làm cho em nghi ngờ phẩm vị của anh!” Cô nói vừa dứt, không đợi hắn phản ứng đã đi vào phòng vật lý trị liệu.

Đang làm trị liệu Chung Soái thấy cô đi vào, vội vịn cái ghế chống lên thân thể, ân cần hỏi, “Té rất đau sao?”

Cô cười cười, biết không gạt được, cũng biết hẳn không hy vọng mình lừa gạt hẳn, vén tay áo lên đem vết thương biểu diễn ra ngoài, “Dạ, trầy da một chút, bác sĩ nói khủ trùng rồi, không sao nữa!”

“Đau không?” Lòng hẳn đau thương hỏi.

“Em không có dễ hư như vậy.” Cô hất cằm lên, ngay mặt trả lời.

Đơn giản mấy câu đối thoại, ở trong mắt người khác cũng tràn đầy xúc động, đặc biệt là đối với Tần Khải mà nói, những lời đó tựa hồ khiến cho hắn tỉnh ngộ rất nhiều.

Vật lý trị liệu kết thúc, Tiểu Tử Hàm đi phòng thuốc lấy thuốc, Chung Soái chán đến chết ngồi ở xe lăn nhìn đám người tới lui, lúc tầm mắt hắn bắt gặp Tần Khải có chút ngoài ý muốn, chỉ là cuối cùng vẫn bình tĩnh.

“Xin chào, tôi tên là Tần Khải.” Hắn chủ động tiến lên chào hỏi.

“Chúng ta đã gặp qua ở thành phố C.” Chung Soái không biến sắc nói.

“Vậy anh nên biết, tôi là bạn trai cũ của Tiểu Hàm!”

Chung Soái nghe ra trong giọng nói đối phương khiêu khích, hơi nhướn mi, lạnh giọng hỏi, “Có gì muốn nói?”

“Tại sao không buông tha cô ấy? Anh như vậy sẽ kéo chết cô ấy.” Tần Khải đi thẳng vào vấn đề.

Nguyên tưởng rằng Chung Soái sẽ tức giận như sấm, không ngờ hắn chỉ cười nhạt, hỏi ngược lại, “Tần tiên sinh, nếu như anh là tôi, anh sẽ làm như thế nào?”

Tần Khải sững sốt, hơi nghĩ ngợi sau nói ra đáp án trong đáy lòng, “Tôi sẽ để cô ấy tự do, bởi vì tôi yêu cô ấy.”

Chung Soái môi mỏng mân thành một cái đường vòng cung, một hồi lâu mới than thở nói, “Tôi cũng yêu cô, cho nên tôi với anh nghĩ giống nhau, hi vọng cô ấy rời đi, đi tìm hạnh phúc mới, nhưng. . . .” Hắn nâng lên khóe môi, lộ ra nụ cười bi thương, “Nhưng cô ấy tình nguyện chết cũng không chịu buông tay, anh biết cô ấy nói gì không?”

“Chung Soái, anh nghĩ tách ra đối với nhau đều tốt, nhưng không nghĩ qua kiên trì ở chung một chỗ thì như thế nào. Anh sợ có một ngày chợt qua đời, ném em ột người, nhưng nếu như hiện tại liền tách ra, chúng ta giống nhau sẽ mất đi lẫn nhau, cùng chết có gì khác nhau?”

“Có lẽ trời cao sẽ không cho chúng ta ân ái, nhưng ít ra đã đem anh còn sống mỗi một ngày đều cùng với em. Nếu có một ngày kia, anh đi trước em, vậy cũng để cho em cùng anh đi mãi đến điểm cuối sinh mệnh.”

Chung Soái từng chữ từng câu tái diễn lời cô nói hôm đó, mỗi một chữ nói ra, tâm đều muốn đau thêm một phần, tay của anh nắm lấy thật chặt, giống như vậy mới có thể hóa giải đau đớn.

“Cô ấy có thể cho tôi nửa đời, tôi là cái gì mà không thể cho cô ấy cuối đời?” Chung Soái vành mắt đỏ nói.

Những lời này khiến Tần Khải trong nháy mắt cứng người, lòng đau từng trận. Đây là Tiểu Tử Hàm hắn quen thuộc, bề ngoài nhu nhược nhưng là một lòng cường đại, yêu nồng đậm, đối lại là hắn cũng sẽ không dễ dàng vứt bỏ?

Tiểu Hàm nói đúng, hẳn là chủ trương tai vạ đến nơi mình nên bay đi, tới gặp Chung Soái, chỉ là muốn tìm một cái đáp án — cõi đời này có người so với hắn yêu cô hơn hay không. Hiện tại hắn biết, cũng hiểu được yêu cùng hạnh phúc đều cần dũng khí và kiên trì!

Không phải là không tiếc nuối lúc ban đầu, không phải là không hối hận lúc đó do dự, chỉ là thời gian mang đi tất cả. Nếu không thể nắm tay đến già, liền mong cô hạnh phúc.

Tần Khải thở dài, chân thành nói, “Hi vọng hai người hạnh phúc!”

“Tôi biết rồi!” Chung Soái chậm rãi cam kết, một hồi lâu lại chần chờ nói, “Nếu như. . . . Có ngày tôi không có ở đây, anh có thể hay không. . . .”

“Tôi không thể!” Tần Khải kiên quyết cắt đứt lời của anh, “Anh càng không thể!”

Tiểu Tử Hàm khi trở về liền trông thấy Chung Soái cúi đầu trầm tư, cô vỗ vỗ cánh tay của anh, lo lắng hỏi, “Thế nào? Nơi nào không thoải mái?”

Chung Soái mím môi lắc đầu một cái, trong đầu nghĩ tới lời Tần Khải trước khi đi nói, bỗng nhiên nói ra, “Tiểu Hàm, để cho anh làm giải phẫu duy trì tế bào thần kinh di thực đi!”

Chương sau xuất hiện tin mừng...của ai thì mọi người tự đoán.

55. Chương 55: Tin Mừng

“Tiểu Hàm, để cho anh làm giải phẫu duy trì tế bào thần kinh di thực.”

“Anh là đang trưng cầu ý kiến của em, hay là nói cho em quyết định của anh?” Tiểu Tử Hàm ngồi chồm hổm xuống, thẳng tắp mà nhìn chăm chăm vào anh.

Nghe ra trong giọng nói của cô giận hờn, Chung Soái thâm than, nắm tay của cô, “Anh hiểu rõ nguy hiểm, nhưng anh muốn đánh cược một lần!”

“Đánh cược?” Tiểu Tử Hàm thanh âm giương nhẹ, “Anh biết thua cược hậu quả ra sao không?”

“Kết quả xấu nhất cũng chỉ là chết.” Anh chậm rãi tách tay cô đang nắm chặt, “Mà anh hiện tại mỗi thời mỗi khắc cũng có bóng ma tử vong ở bên cạnh, tắc động mạch, ung thư máu, mỗi một dạng cũng có thể tùy lúc lấy mạng của anh, nếu như vậy, tại sao không để cho anh cược một lần?”

“Nhưng.” Tiểu Tử Hàm biết anh nói rất có đạo lý, “Nhưng, ít nhất em bây giờ còn có thể cùng với anh !”

Chung Soái thở dài, đau lòng vuốt đầu của cô, “Đứa ngốc!”

“Chung Soái, anh không nên mạo hiểm như vậy, anh phải biết ở ngoài phòng mổ chờ đợi bác sĩ tuyên bố kết quả cảm giác thật đáng sợ!” Cô giọng mang ghen ngào.

“Anh biết!”

Mặc dù Chung Soái ngoài miệng đồng ý, nhưng Tiểu Tử Hàm biết trong lòng anh vẫn không có buông tha ý niệm này. Dì Mai dọn dẹp thư phòng tìm ra anh cố ý giấu đi tư liệu duy trì tế bào thần kinh di thực, mỗi lần trị liệu anh đều cùng Tôn Y Sinh trò chuyện một đoạn thời gian, đối với lần này Tiểu Tử Hàm nhất luật chọn lựa không nhìn anh.

Hôm nay cô lại cùng với Chung Soái đi làm trị liệu, thừa dịp làm kiểm tra, Tôn Y Sinh kêu cô đến một bên, “Ngày hôm qua xem qua báo cáo khôi phục của cậu ấy, bộ phận thần kinh đã có triệu chứng thiếu máu hoại tử, tiếp tục như vậy, chú sự tình trạng khôi phục của cậu ấy sẽ đi vào ngõ cụt.”

Phát hiện sắc mặt cô trắng bệch, Tôn Y Sinh thở dài, không đành lòng nói, “Tiểu Hàm, chú hiểu rõ cháu lo lắng giải phẫu nguy hiểm, là một bác sĩ chuyên nghiệp, chú cũng không thể vỗ ngực bảo đảm, nhưng là trưởng bối của Tiểu Soái, đề nghị của chú là có thể thử một lần.”

“Mặc dù kỹ thuật này vẫn chưa phổ biến, cũng không có thực nghiệm xác thực nói di thực là có thể hoàn toàn khôi phục, nhưng là từ kết quả lâm sàng, hiệu quả di thực là rất khả quan. Hơn nữa, thông qua tổ điều trị không ngừng thảo luận cùng nghiên cứu, chúng tôi nhất trí cho là hiện tại mặc dù đã vượt qua thời cơ tốt nhất làm di thực, nhưng thần kinh Tiểu Soái còn chưa hoại tử toàn bộ, hiệu quả trị liệu sẽ rất lý tưởng.”

“Chú Tôn, cháu hiểu chú là vì muốn tốt cho Chung Soái, nhưng con thật sự vô cùng sợ, ngộ nhờ...” Tiểu Tử Hàm dừng một chút, cô không dám nói tiếp. Cô chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh vẫn từ trên trán chảy ra, dạ dày cũng âm ỉ đau.

Cô vội vã vịn tường, bên tai tiếng Tôn Y Sinh càng ngày càng yếu, trước mắt mơ hồ, sau đó tối sầm, đã mất đi tri giác.

Trong bóng tối là hình ảnh binh hoảng mã loạn, cô giùng giàng, hỗn độn, nghĩ mở mắt ra, nhưng mí mắt tựa như bị tảng đá đè lại, không cách nào mở ra.

Một lát thôi, cô tự nhủ. Tiếp theo, mộng cảnh an tĩnh lại.

Khi tỉnh lại, đầu tiên đập vào tầm mắt chính là màn màu trắng, cô ngây ngốc chốc lát mới phản ứng được đây là phòng bệnh trong bệnh viện.

“Đã tỉnh rồi sao?” Chung Soái nắm chặt tay của cô, trên mặt vô cùng lo lắng cùng thương tiếc.

“Em thế nào?” Cô anh giọng, vừa định ngồi dậy liền bị anh đè lại.

“Đừng động!” Anh thanh âm khàn khàn, trong mắt nhu tình, “Em mới vừa rồi hôn mê bất tỉnh, bác sĩ nói em quá mệt mỏi, còn có chút tụt huyết áp!”

“A, có thể do tối hôm qua ngủ không ngon!” Cô dịu dàng giải thích, không hy vọng anh đem trách nhiệm ôm vào người.

“Không cần nằm viện chứ?”

Chung Soái lắc đầu một cái, “Bây giờ còn không rõ ràng, mới vừa rồi y tá lấy máu, tối nay bác sĩ sẽ tới.”

Bọn họ đang nói chuyện, cửa phòng bệnh liền bị đẩy ra, Tôn Y Sinh mang theo hai nữ bác sĩ hướng trước giường đi tới. Ba người hướng trước giường, lập tức che hơn phân nửa ánh sáng, trước mắt mờ mờ khiến trái tim Tiểu Tử Hàm hơi chậm lại, cô chẳng lẽ sinh bệnh nặng sao?

“Đã tỉnh rồi sao? Có nơi nào không thoải mái hay không?” Bác sĩ Tôn hiền lành hỏi.

Nụ cười ôn hòa khiến Tiểu Tử Hàm tâm đang xao động nhất thời an định lại. Cô lắc đầu một cái, nói, “Còn có chút choáng váng đầu, dạ dày cũng không quá thoải mái. Chỉ là gần đây thỉnh thoảng cũng sẽ như vậy, dễ dàng một rã rời.”

“Ngày cô tới tháng là khi nào?” Một bác sĩ đột nhiên hỏi.

Nhận thấy được Tiểu Tử Hàm ngượng ngùng nhìn về phía mình, Tôn Y Sinh mỉm cười, tự động nghiêng người lui ra ngoài, đem vị trí tặng cho đồng nghiệp sau lưng, cũng mang Chung Soái ra khỏi phòng.

Tiểu Tử Hàm cười xấu hổ, bắt đầu cẩn thận nhớ lại, nghĩ tới đây mới phát hiện ra đại di mục thể nhưng chậm gần nửa tháng rồi.

“Giống như chậm trễ.” Cô nói.

“Bình thường chính xác sao?”

Tiểu Tử Hàm gật đầu một cái, đột nhiên thoáng qua một cái ý niệm, cô chần chờ hỏi, “Cô cảm thấy tôi mang thai?”

Nữ bác sĩ gật đầu một cái, “Phải nói là, bác sĩ Tôn mới vừa rồi bắt mạch cho cô, nói cô có thể có thai, cho nên bảo chúng tôi tới xem một chút!”

“Bắt mạch? Chú ấy không phải là Tây y sao?” Cô ngạc nhiên hỏi.

Một bác sĩ nữ khác cười nói, “Tôn Y Sinh là thuộc y học thế gia, tám tuổi đã có thể biết hết Bản Thảo Cương Mục!”

“A!” Cô như có sở ngộ gật gật đầu khó trách lúc trước ông luôn nói muốn trung tây kết hợp, chỉ là bắt mạch chính xác sao? Không cần như lần trước là hiểu nhầm!

Làm như nhìn thấu tâm tư của cô, bác sĩ nữ cười một tiếng, “Đi làm một cuộc kiểm tra nhỏ là biết!”

Tiểu Tử Hàm không nghĩ tới cái gọi là kiểm tra thai, cũng chính là cho cô một que thử, bởi vì sợ một que không chính xác, cô cố ý hướng y tá đòi hai cái.

Cùng lần trước bất đồng, lần này que thử vừa để xuống vào nước tiểu liền nhanh chóng biến thành hai vạch màu tím đậm.

Cầm que thử hiện lên dương tính từ phòng vệ sinh ra ngoài, Tiểu Tử Hàm không tin hỏi bác sĩ, “Một loại que thử có thể không quá chính xác hay không?”

Nữ bác sĩ khẽ mỉm cười, trả lời khẳng định, “Sẽ không, chúc mừng cô được làm mẹ!”

“Về nhà nghỉ ngơi thật tốt, đường máu cùng huyết áp cô tương đối thấp, phải chú ý dinh dưỡng. Sau khoảng 50 ngày thì trở lại làm siêu âm.” Một bác sĩ khác dặn dò.

Tiểu Tử Hàm nghiêm túc nghe bác sĩ dặn dò, nụ cười khoe miệng càng ngày càng sâu. Lại nói, đứa bé này thật đúng là ý trời, trước Chung Soái không có xảy ra việc gì, bọn họ chăm sóc đầy đủ cũng không có thu hoạch, lần này tính toán cũng chỉ là trước lúc xuất viện cô sắc dụ thành công, thế nhưng một kích liền trúng.

Bác sĩ mới vừa ra, Chung Soái liền tiến vào, nhìn thấy cô đặc biệt khẩn trương hỏi, “Bảo bối, em không sao chứ? Chú Tôn nói em có chuyện muốn tự mình nói với anh, em không cần lo làm anh sợ. Cũng không cần lừa gạt anh, bỏ qua.”

“Hư.” Tiểu Tử Hàm nắm tay của anh, cắt đứt lời anh nói không có mạch lạc, “Em không sao, là anh phải làm ba á!”

“Ba?” Chung Soái mở choàng mắt, run rẩy hỏi, “Em nói là em mang thai?”

“Ừ!” Cô mỉm cười gật đầu.

Nhìn anh vẻ mặt đờ đẫn, không nhúc nhích mà nhìn chăm chăm vào mình, Tiểu Tử Hàm nâng lên khoe miệng, trước mắt anh lắc lư ngón tay, gọi về sự chú ý của anh, “Thế nào? Ngu sao?”

“Tiểu Hàm, em quá tuyệt vời!” Anh bắt được ngón tay của cô, trên mặt nhanh chóng lộ ra vẻ mừng rỡ như điên!

Tiểu Tử Hàm bị cảm động đến nước mắt tràn mi, vừa khóc vừa cười vuốt ve tay của anh, gất giọng, “Làm ơn, là phụ nữ thì sẽ sinh con, điều này có đáng gì?”

Chung Soái không để ý tới cô chế nhạo, đem tay cô hợp lại bao bọc trong tay mình, lần nữa nói, “Không, Tiểu Hàm của anh là giỏi nhất!”

Tiểu Tử Hàm mang thai khiến Chung gia đang u ám nặng nề lại tràn đầy hy vọng mới cùng ánh mặt trời, bởi vì cô có huyết áp thấp cùng tụt huyết áp, cho nên bọn họ kiên quyết bác bỏ thỉnh cầu của cô muốn tiếp tục bồi hộ Chung Soái.

50 ngày sau thì Chung Soái theo cô đi bệnh viện siêu âm. Người siêu âm là một nữ bác sĩ thân thiện, cô hết sức kiên nhẫn chỉ vào một hạt đậu nhỏ trên màn ảnh cho bọn anh nhìn, “Đây là phôi thai, mấy tháng nữa, nó sẽ dài ra thành đầu nhỏ, cánh tay nhỏ.”

Tiểu Tử Hàm từ nhỏ trí tưởng tượng thiếu thốn, cho nên đối với điểm nhỏ này thật ra thì không cảm giác nhiều lắm, chỉ là cô len lén xem ông chồng đẹp trai bên cạnh, anh đã hoàn toàn ngu, chỉ nhìn chăm chăm màn ảnh, bộ dáng kia giống như đã từ trong bác sĩ nữ miêu tả, hoàn toàn vẽ phác thảo ra bộ dạng Tiểu Bao Tử, hung ác muốn chui vào trong màn hình đem bánh bao lòi ra ngoài.

Bác sĩ nữ đem báo cáo in ra thì Chung Soái lập tức nhận lấy, đem báo cáo cầm ở trong tay, như đang cầm bảo bối tự đắc, liền cười cũng không biết làm như thế nào cười. Thật ra thì trong ảnh, chỉ là một hạt đậu, chỉ là trong mắt anh tựa hồ thành tấm ảnh đầu tiên của Tiểu Bao Tử.

Kiểm tra kết thúc, xuống lầu lúc bọn họ đi ngang qua phòng trẻ sơ sinh tắm. Cửa thủy tinh thật to bên ngoài vây quanh gia đình ba người bên ngoài, mọi người trông mong ngóng chờ, cũng mở to mắt chờ y tá đem bảo bối của mình thu thập xong ôm ra.

Nghe liên tiếp tiếng khóc, chân Tiểu Tử Hàm cùng Chung Soái cũng không bước được, bọn họ cùng mấy vị cha mẹ kia, hưng phấn chỉ vào bên trong chỗ bọn nhỏ nằm trong cũi trường cười khúc khích. Cho đến bên tai truyền đến nặng nề giọng nam, “Đứa bé kia là của hai vị?”

Bọn họ đồng thời quay đầu lại, Chung Soái ngượng ngùng lắc đầu một cái.

“Vợ tôi mới vừa mang thai.” Chung Soái siết thật chặt tay của cô, cười giải thích.

Người đàn ông kia đặc biệt hiểu, cười cười, “Ha ha, ban đầu tôi cũng kích động như anh.” Sau đó chỉ vào y tá đang chụp phần xoa người bảo bảo nói, “Đó là con trai tôi, tám cân rưỡi, Mập Mạp Tiểu Tử, hôm nay vừa mới chào đời!”

“Dáng dấp thật tốt!” Tiểu Tử Hàm tự đáy lòng ca ngợi.

“Ừ, là tốt vô cùng, chính là khổ mẹ nó. Đứa bé quá lớn, đau một ngày một đêm mới sanh ra được.” Người đàn ông đau lòng nói, rồi sau đó lại nhìn Chung Soái cảm khái, “Mang thai thật rất vất vả, nôn nghén, chuột rút, bụng quá lớn không ngủ ngon, chân cũng sẽ sưng to lên. Nhìn bà xã tôi mang thai, tôi cảm thấy cô ấy quá vĩ đại..., anh nhất định phải chăm sóc thật tốt vợ mình.”

Nói xong lại đột nhiên nghĩ đến Chung Soái là nhân sĩ tàn tật, vội đổi lời nói nói, “Tìm người chăm sóc thật tốt phụ nữ có thai.”

Trên đường về, Tiểu Tử Hàm lo lắng trừng trừng nhìn Chung Soái trầm mặc, cô biết lời người đàn ông kia vô tâm nói lại nâng lên thần kinh nhạy cảm của anh.

“Chung Soái.” Cô nhẹ giọng kêu gọi.

“Tiểu Hàm, để cho anh làm giải phẫu thôi.” Anh chợt nói, sau đó không đợi cô nói ra phản đối, anh nói tiếp, “Anh muốn chăm sóc em và đứa bé.”

“Anh bây giờ cũng được!”

Chung Soái lắc đầu một cái, thật sâu nhìn cô, “Anh có thể dẫn con đi trượt băng sao? Có thể dạy con bơi lội sao? Có thể dắt tay của con đi tản bộ sao? Có thể vác con lôi kéo em đi bộ trên Trường Thành sao?”

“Không phải vậy, những thứ này đều không quan trọng.”

“Đây chẳng qua là em cảm thấy không quan trọng, đứa bé đâu? Anh đâu?” Anh hỏi ngược lại, “Để cho anh đánh cuộc một lần, có được hay không?”

“Chung Soái, anh đã đồng ý với em.” Cô cố gắng sử dụng cam kết của anh để gò bó anh.

Chung Soái vuốt đầu của cô cười đến cô đơn, “Đúng, anh đồng ý với em. Nhưng... anh thật sự cảm thấy trời cao sẽ không đối với chúng ta tàn nhẫn như vậy.”

“Em xem, nếu như trời muốn anh chết, anh đã sớm không thể sống tạm, nếu như ông trời muốn anh hoàn toàn tuyệt vọng, cũng sẽ không cho chúng ta một đứa bé, cho nên. Anh cảm thấy được giải phẫu di thực là cơ hội ông trời cho chúng ta.”

Nhìn ra sự do dự của cô, Chung Soái tiếp tục khuyên, “Anh đã xem qua bệnh lý tương quan, di thực thất bại dẫn đến cái chết chỉ là số ít, cũng nói kết quả xấu nhất chính là liệt hơn nửa người, nhưng cho dù như vậy, em cũng sẽ chăm sóc anh, có đúng hay không?”

Tiểu Tử Hàm gật đầu một cái.

“Tiểu Hàm, chúng ta không nên bỏ qua cơ hội lần này, có được hay không?”

Nhìn mặt Chung Soái chờ đợi, Tiểu Tử Hàm mím môi, rút cuộc gật đầu một cái. Anh nói đúng, có lẽ, đây là trời cao cho bọn anh cơ hội.

56. Chương 56: Đại Kết Cục

Theo Tiểu Tử Hàm cùng Chung Soái khuyên, Chung gia cũng đồng ý phương án giải phẫu.

Tất cả mọi người nhất trí phản đối Tiểu Tử Hàm ưỡn bụng đi theo Chung Soái chạy lên chạy xuống, nhưng cô lại cố ý phải bồi anh đi tốt mỗi một bước. Thật may là, Chung bảo bảo tựa hồ cũng biết ba mẹ đang đánh một trận đánh ác liệt, cho nên đặc biệt nghe lời ở trong bụng mẹ, nghiêm khắc theo bảng giờ giấc sinh trưởng, không làm khó, không để mẹ gặp bất kỳ phản ứng thai nghén nào, ngay cả bác sĩ khoa phụ sản cũng khen ngợi, “Đứa nhỏ này thật đúng là rất ngoan.”

Đêm hôm trước giải phẫu, Tiểu Tử Hàm kiên trì phải bồi Chung Soái vượt qua. Bởi vì sợ anh nghỉ ngơi không tốt, ảnh hưởng đến ngày mai phẫu thuật, cô cố ý hỏi y tá nhờ đặt giường cho người thân bồi hộ, nhưng Chung Soái lại cố chấp hơn, nhất định phải ôm cô ngủ, giường đơn nhỏ nhỏ chen lấn hai người, chỉ có thể dính sát mới có thể phòng ngừa té xuống. Bọn họ cứ như vậy, tựa sát lẫn nhau, gần đến nỗi có thể nghe được hô hấp cùng nhịp tim của nhau.

Mang thai, Tiểu Tử Hàm đặc biệt dễ dàng mệt rũ rời, như uống rượu ngàn năm dễ say làm cho cô buồn ngủ, đang muốn đi gặp Chu công thì cô loáng thoáng nghe được anh nói, “Tiểu Hàm. Nếu như. . . . Anh nói nếu như.”

Liên tục hai chữ “Nếu như” làm cô tỉnh cả người. Tiểu Tử Hàm mở choàng mắt, cắt đứt lời của anh, “Không có nếu như, Chung Soái, em cho anh biết, cuộc đời này em chỉ biết em là vợ anh.”

Chung Soái lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô, trong mắt có vô hạn thâm tình. Anh ôm cô vào trong ngực, vuốt tóc đen trên trán cô, cười yếu ớt hỏi, “Em đã đến Sơn Thủy bao giờ chưa?”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, không hiểu anh tại sao đột nhiên hỏi cái này.

“Li Giang Sơn Thủy rất đẹp, Trương Nghệ Mưu ở Sơn Thủy làm một buổi biểu diễn khung cảnh Sơn Thủy, bên trong có một đoạn dân ca rất êm tai.” Anh dịu dàng nói, “Anh đặc biệt thích lời ca kia.”

“Ca thể nào? Anh hát cho em nghe đi!” Cô nổi lòng hiếu kỳ, ngón tay đâm đâm lồng ngực của anh, quần đòi anh hát.

“Sẽ âm ỉ đến những bệnh nhân khác đấy!” Anh từ chối nhã nhặn.

“Làm sao sẽ, chúng ta là phòng bệnh đơn.” Cô nhất quyết không tha, “A, em biết rồi, anh chính là không muốn hát cho em nghe.”

Nói xong, cô làm như thật vuốt bụng khe khẽ ra, giả bộ tịch mịch nói, “A, bảo bảo, con cũng muốn nghe phải hay không? Nhưng ba keo kiệt, không chịu hát cho chúng ta nghe!”

Chung Soái gương nhẹ lông mày, khoe miệng tràn ra một nụ cười, đến đứa bé cũng ra mặt rồi..., anh không hát liền rất xin lỗi vợ con đi.

“Tốt lắm, anh hát!” Anh khe khẽ cắn ngón tay của cô, cười xin tha.

“Đến đây đi!” Bên cô, chống đầu, làm bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Chung Soái ngón tay cạo nhẹ cái mũi của cô, cưng chiều nói, “Hát không được khá nhưng không cho cười nhạo anh!”

Tiểu Tử Hàm dùng sức gật đầu một cái, nghiêm túc phủ phũ bụng, “Bảo bảo, không cho phép chê cười ba a!”

Chung Soái bất đắc dĩ lắc đầu một cái, thanh xướng, “Trong núi chỉ thấy cây Đằng Triền, trên đời nào có cây dây dưa đằng, Thanh Đằng nếu là.”

Một khúc dân ca đặc sắc, một hỏi một đáp, tiêu chuẩn sơn ca. Giọng anh đậm đà, cảm giác vui mừng lại thích, mặc dù không có phối nhạc, nhưng tiết tấu cùng chuẩn âm đều rất khá, cô nghe được rất là thích ý, cho đến khi anh hát ra một câu cuối cùng thì Tiểu Tử Hàm bỗng dừng hiểu hàm nghĩa anh chợt nhắc tới bài hát này ——“Hai ta kết giao đến trăm năm, khi 97 tuổi chết, trên cầu Nại Hà đợi ba năm.”

Cô cắn môi cười đến bộ mặt đầy nước mắt, “Một lời đã định!”

“Đứa ngốc!” Bờ môi của anh hôn lên cái trán của cô, mắt, rồi in trên môi của cô, mặ mặ nước mắt xen lẫn tại trong miệng, nói với bọn họ cam kết chuyên chú, nhớ nhung cùng nắm tay nhau mà chết.

Trước khi vào phòng giải phẫu, Chung Soái nhìn cô, dùng khẩu hình nói cho cô biết, “Chờ anh!”

Tiểu Tử Hàm rưng rưng cười cười, học anh, bắt chước hân dùng khẩu hình đáp trả, “Em chờ anh!”

Thật ra thì, cõi đời này lời tâm tình động lòng người tuyệt không chỉ là “Anh yêu em”, mà còn có, một đời một kiếp.

Chung Soái được đưa vào phòng giải phẫu thì Tiểu Tử Hàm lo lắng đến không thể thở, không ngừng van xin ông trời cùng thánh thần khắp nơi phù hộ anh bình an vô sự, trông thấy đèn đỏ phòng giải phẫu sáng lên thì trong lòng cô như treo tảng đá lớn.

Cô tìm ghế dựa ngồi xuống, vuốt bụng lấm bầm nói nhỏ: “Bảo bối, chúng ta cùng nhau chờ ba ra ngoài.”

Giải phẫu đã tiến hành hơn 8 tiếng đồng hồ, trong lúc đó không ngừng có bạn bè, người thân tiến đến, mỗi người đều đi tới an ủi cô đôi câu, “Yên tâm đi, không có chuyện gì.” Cô chỉ mỉm cười, nhưng lòng không hề giảm bớt lo lắng.

Giương mắt nhìn thấy Vi Vi đến cô có chút giật mình, mặc dù mặc váy rộng thùng thình, nhưng vẫn là không giấu được bụng to tròn sau lần vậy.

Tiểu Tử Hàm liếc mắt thấy Chu Duyên xa xa cùng đi phía sau, cười nhạo báng, “Cậu ấy đã dẫn được cậu tới Bắc Kinh à!”

Vi Vi kéo tay của cô, để ở trong lòng bàn tay, “Mình biết Chung Soái hôm nay giải phẫu, cố ý tới đây cùng cậu.”

“Mình không sao!” Cô cười nhạt một tiếng.

Vi Vi thở phào một hơi, đưa tay kéo bả vai của cô qua, đem đầu của cô đặt tại đầu vai của mình, “Dựa vào một lát, cậu không mệt mỗi, nhưng đứa bé trong bụng cũng sẽ mệt mỗi.”

Vai Vi Vi cũng không rộng, nhưng một khắc kia gối đầu lên, Tiểu Tử Hàm toàn thân căng thẳng bỗng dưng thanh tĩnh lại, cảm giác đó tựa như người đi đường mệt mỏi rồi tìm được chỗ dừng chân.

“Vi Vi, cậu nói anh ấy không có việc gì, đúng không?” Cô nhỏ giọng hỏi, trong giọng nói không hề khẳng định.

“Sẽ không, anh ấy biết cậu và bảo bảo đều ở bên ngoài chờ.” Vi Vi nhỏ giọng nói, “Lại nói, nếu anh ấy dám có chuyện, xem mình như thế nào dọn dẹp anh ấy!”

Tiểu Tử Hàm khẽ mỉm cười, bấu bấu môi chỉ Chu Duyên dựa vào phía sau, “Mình xem cậu đem cậu ấy dọn dẹp rất phục tùng!”

Vi Vi liếc mắt, tức giận nói, “Được, anh không làm mình tức, mình đã cầu trời lạy phật rồi!”

“Hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vi Vi vỗ vỗ tay của cô, than thở, “Nói rất dài dòng, về sau sẽ nói cho cậu biết, mình thấy cậu thật mệt mỗi, ngủ một lát đi!”

Tiểu Tử Hàm gạt đầu một cái, nghe mùi dầu gội thơm ngát của cô, chậm rãi nhắm mắt lại. Tựa hồ là tâm ý tương thông, khi đèn phẫu thuật vừa tắt, Tiểu Tử Hàm bỗng dưng mở mắt.

Cửa phòng giải phẫu mở ra, bác sĩ mổ chính lấy khẩu trang xuống đi tới, “Giải phẫu vô cùng thành công!”

Đơn giản sáu chữ khiến tất cả mọi người ngoài cửa thở phào nhẹ nhõm!

Chung Soái được trực tiếp đẩy vào ICU, Tiểu Tử Hàm kéo Tôn Y Sinh lại, khổ khổ cầu khẩn, “Chú Tôn, con muốn đi vào cùng anh ấy.”

Bác sĩ Tôn có chút khó xử, cuối cùng vẫn là Trần Viện Trưởng cho lệnh đặc xá, chấp thuận cô sau phẫu thuật 6 giờ có thể tiến vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Tiểu Tử Hàm ngồi ở trước giường bệnh, ngưng mắt nhìn Chung Soái còn đang ngủ mê man, an tĩnh trong phòng bệnh chỉ có máy theo dõi phát ra tiếng tí tách, ngoài cửa sổ màu da cam ánh đèn xuyên thấu qua thủy tinh rải vào phòng bệnh, cô cúi đầu xuống, đến gần bên cạnh anh, nín thở trầm ngâm, nghe anh hô hấp thật chậm.

Giải phẫu đi qua, sắc mặt của anh vẫn còn rất yếu ớt, lông mi nồng đậm thon dài an tĩnh rủ, đôi môi bởi vì thời gian dài thiếu nước đã có chút khô nứt. Cô đau lòng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve môi của anh, còn

có mặt mày tuấn lãng cùng sóng mũi cao. nghiêm túc, thận trọng, giống như chỉ có cảm xúc chân thật mới có thể xác nhận anh bình yên vô sự, xác nhận anh không có bỏ rơi cô.

“Cảm tạ trời xanh!” Cô chấp tay trước ngực, nói nhỏ.

Nước mắt ầm ồ rơi cuộc xông lên hốc mắt, cô hít hít lỗ mũi, đưa ra tay nhỏ bé, nắm chặt bàn tay to của anh, sau đó tựa vào bên lỗ tai anh, dùng thanh âm nhỏ nhất nói, “Chờ anh khỏe lại, em muốn anh ôm em về nhà.”

“Còn phải làm trị liệu khôi phục.” Bên tai truyền đến giọng nam hơi yếu.

Tiểu Tử Hàm hưng phấn ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy tròng mắt đen tràn đầy tình yêu, khóe miệng nâng lên nụ cười kiên định mà hạnh phúc, “Không vội, chúng ta còn có một đời!”

End

57. Chương 57: Phiên Ngoại 1: Phiên Ngoại Tiểu Bao Tử

Tên của mình là Chung Tiểu Duệ, chỉ là bà nội cùng bà cố đều gọi mình là Tiểu Bao. Nhìn đến tên tuổi mình mọi người nên đoán được tên mẹ mình đi? Không sai, mẹ mình họ Tiểu, là một mỹ nữ, mặc dù Chu Tử Tinh nói mẹ của cậu ấy xinh đẹp, nhưng mình đã lớn lút hỏi những bạn nhỏ khác, bọn họ đều nói là mẹ mình càng đẹp mắt, ngay cả các thầy giáo cũng sẽ nói, “Mẹ Duệ Duệ rất đẹp!”

Dĩ nhiên đáng dấp baba mình cũng rất được, nhưng mà cùng mình so kém một chút. Mọi người đừng cho là mình khoe, phạm là người nào gặp qua mình đều nói “Thật đúng là di truyền tốt nhất của cha mẹ!” Mọi người suy nghĩ một chút, 1+1 phải lớn hơn 1 chứ?

Trừ diện mạo, baba mình còn có rất nhiều thứ không bằng mình, tỷ như so với mình ba ba còn sợ mẹ mình hơn!

TV nói nô lệ của vợ, mọi người nhất định phải hiểu, tới xem một chút baba mình sẽ hiểu.

Cưng chiều bà xã không sai, nhưng không giống baba mình, đối với mẹ mình muốn gì được đó cưng chiều vô pháp vô thiên là không quá thỏa đáng, mọi người có ai gặp qua người làm baba nào mỗi lần về nhà chuyện đầu tiên chính là tìm bà xã, mà bỏ rơi con trai hoạt bát đáng yêu sao? Mình có thời điểm cũng hoài nghi, nếu như mà mẹ mình nói cái rắm là hương, baba cũng sẽ ôm mẹ gật đầu nói phải. Đây không biết có phải hay không giống với trong sách nói “Anh hùng khó quá ả mỹ nhân”!

Về vấn đề quỳ dưới gấu quần mẹ mình, baba mình từng nghiêm túc thẳng thắn nói ỉn biết, ba đối với mẹ tốt không phải bởi vì mẹ xinh đẹp, mà là yêu mẹ! Ngày đó baba vỗ đầu mình, làm bộ thâm trầm nói, “Con trai, con bây giờ còn nhỏ, trưởng thành liền biết cái gì là yêu.”

Làm ơn, mình có cái gì không hiểu, mấy ngày trước còn có nữ sinh hướng mình thổ lộ, nói yêu mình ! Yêu không phải là đem chocolate của bạn ấy chia ỉn ăn, đem Anime cậu ấy thích đưa ỉn sao?

Nói cho cùng, baba đối với mẹ mình quá mức cưng chiều, quá chân chó.

Chuyện thứ hai baba mình không bằng mình chính là hẹp hòi. Mình ở vườn trẻ là tiểu thiên sứ là người hào phóng, đặc biệt là đối với bạn nữ, rất có phong độ thân sĩ. Không giống baba, luôn ăn hơi dầm với chú Tàn, còn đặc biệt trong ngoài không thống nhất. Mình rõ ràng nghe baba cùng mẹ mình nói, “Không có chuyện gì, bà xã, anh còn không tin em sao?” Nhưng mẹ mình mới ra cửa, baba liền cắn răng nghiêng lợi oán trách, “Con nói hần thế nào còn chưa kết hôn?” Có mấy lần còn mượn danh nghĩa mình, nói dối mình đang khóc tìm mẹ, đem mẹ lừa gạt trở lại. Thật ra thì mình muốn khiếu nại, mình thật sự không phải là dạng người giống như baba rồi đi mẹ mình một phút cũng sẽ đứng ngồi không yên..., mình sớm dứt sữa rồi mà!

A, nói đến sữa, mình bỗng nhiên nhớ tới, baba mình còn đặc biệt tham ăn, khi dễ mình nhỏ, cùng mình giành vú mẹ mình. Baba cho là mình không biết, hừ, thật ra thì mình đều nhớ!

Ai, con không chê baba kém, mặc dù baba chưa đủ tốt, nhưng mình vẫn là rất thích baba, thậm chí đề mục diễn giảng đều là mình thích nhất ba, mình đặc biệt yêu thích baba toàn thân quân trang, còn có vết

sẹo ngang hông, ông nội nói ỉn biết baba trở thành Tướng quân Cộng Hòa trẻ tuổi nhất, có thể là con của baba, thật rất tự hào.

Về tâm tình của mình đối với baba rất phức tạp, mẹ mình dùng hai chữ tổng kết, “Kiêu ngạo!”

Mình hiểu rõ mẹ dùng sai từ ngữ rồi, rõ ràng là kiêu ngạo, mà mình không dám chỉ ra. Bởi vì khi đó mình không quá thích baba, mình không hiểu rõ baba vì sao luôn là dùng ánh mắt buồn bã như vậy nhìn mình, sau mình theo ý chú Chu không hề qua giường mẹ ngủ, baba mới rút cuộc sẽ không rống mình, gọi mình “Đàng hoàng ngủ!”

Thật là không hiểu nổi? Giường mẹ mình rõ ràng rất lớn, thêm mình có thể chiếm bao nhiêu vị trí à?

Ngày hôm qua ăn cơm, mẹ mình kể di Vi Vi gần đây rất phiền não, bởi vì Chu Tử Tinh thích ăn thoải mái đường đỏ, sau đó khen ngợi mình từ nhỏ ăn cơm là ngoan nhất, cũng khích lệ mình không ngừng cố gắng.

Được rồi, đầu tiên, thật sự mình cũng không quá rõ Chu Tử Tinh làm sao lại yêu đồ ăn vặt của bọn con gái. Tiếp theo, cũng là mấu chốt nhất, không phải là mình không thích ăn đồ ăn vặt, cũng không phải là mình rất yêu thích ăn cơm, mà là chú Chu nói ỉn biết, vết sẹo nơi cổ tay mẹ mình là khuyên baba mình ăn cơm thật ngon lưu lại.

Vì thế mình từng tò mò chứng thực qua. Lúc ấy, mẹ mình vân đạm phong khinh nói, “Đừng nghe chú Lục nói càn.” Mà mình vừa quay đầu liền nhìn đến baba mình tự trách, vẻ mặt áy náy, vì vậy, mặc kệ mọi người có tin hay không, mình thì tin rồi! Tóm lại nhất định quyết tâm phải ngoan ngoan ăn cơm. Bởi vì mình không cho phép ngày nào đó mẹ mình lại nói giống như vậy, sau đó người yêu vợ như baba sẽ không để ý thái độ của mình, chém mình thì sao!

58. Chương 58: Phiền Ngoại Hai: Con Trai Hay Con Gái

Ở trong bụng ma ma an phận đợi hơn sáu tháng, Chung bảo bảo bắt đầu bộc lộ ra bản chất nghịch ngợm gây sự, không có chuyện gì thì sẽ duỗi duỗi cánh tay, thỉnh thoảng đang ở trong phòng nhỏ ầm ập luyện tập Phật Sơn Vô Ảnh Cước.

Vừa bắt đầu Tiểu Tử Hàm còn đối với máy thai hưng phấn khác thường, nhưng dần dần, cô liền bị động tác thường xuyên của bảo bảo huyên não khổ không thể tả, càng về sau cô bắt đầu hoài nghi đứa nhỏ này có phải hay không quá hiếu động. Sau khi khám thai thì cô cùng chuyên gia thảo luận lo lắng của mình, bác sĩ nghe xong cười hỏi, “Có phải hay không các vị thường cùng đứa nhỏ chơi?”

“Chơi?”

“Đúng nha, tỷ như nói chuyện với bé, chụp bụng của cô, hoặc là cho nghe âm nhạc.”

Thấy Tiểu Tử Hàm gật đầu, chuyên gia nghiêm túc giao phó, “Bảo bảo đã có thể cảm giác chuyện của thế giới bên ngoài, các vị không nên làm cho đứa bé vô cùng hưng phấn. Bảo bảo động quá lợi hại dễ dàng làm rối cuống rốn, cho nên tận lực tạo cho bé một hoàn cảnh an tĩnh.”

Tiểu Tử Hàm bị sợ đến liên tiếp đồng ý. Nghiêng người sang nhìn chăm chăm đầu sỏ gây nên, trong ánh mắt kia là trần trụi cảnh cáo —— hừ, xem anh còn dám không có chuyện gì liền nằm sấp trên bụng em cùng đứa bé nói chuyện, để cho con ở bên trong nghịch không?

Bởi vì lo lắng bị quấn cuống rốn, bác sĩ đề nghị làm siêu âm. Nhưng cũng không biết là bác sĩ siêu âm sai lầm hay là có tâm, khi soi đến giữa bắp chân đứa bé thì Chung Soái đứng ở một bên thể nhưng rõ ràng nhìn thấy một cái đuôi nhỏ, hần hạ thấp giọng giật mình hỏi, “Là con trai?”

Bác sĩ ngậm miệng, không có lên tiếng. Chỉ là cũng đang in ảnh chụp ra rồi cười hì hì ám hiệu, “Chờ uống trà con dâu đi!”

Chung Soái nhận lấy ảnh siêu âm, nhàn nhạt cười một tiếng, nói không rõ là vui mừng hay là mất hứng. Thật ra thì trước đó vài ngày mẹ hắn đã từng đề nghị tìm người xem một chút giới tính đứa bé, nhưng gặp phải Tiểu Tử Hàm phản đối.

Cô nói, “Mọi đứa bé đều là trời cao ân tứ, nên giữ vững phần cảm giác thần bí này ngày đó đến mở thưởng.”

Khi đó hấn còn chế nhạo cô lừa mình dối người, nói giới tính đứa bé sớm định, sớm biết sớm tốt, nhưng bây giờ thế nhưng hấn lại cảm thấy cô nói đúng!

Tiểu Tử Hàm sửa soạn xong y phục lúc đi ra liền nhìn thấy Chung Soái cầm ảnh siêu âm, một bộ dáng tâm sự nặng nề, lại liên tưởng đến mới vừa rồi hấn và bác sĩ siêu âm bàn luận xôn xao, không khỏi lo âu hỏi, “Chung Soái, có phải hay không bảo bảo...?”

Chung Soái chau mày lại, thanh sắc câu lệ, “Phi phi, nói mò gì, bảo bảo tốt lắm?”

“Vậy sao anh giống như mất hứng?” Cô không hiểu.

Chung Soái thở dài, ngưng mắt nhìn Tiểu Tử Hàm, “Bà xã, em thích con trai hay con gái?”

Tiểu Tử Hàm cười đến mặt rục rịch, “Đều thích a, chỉ là ông bà cùng ba mẹ thích con trai hơn ? Thì sao, làm sao anh đột nhiên hỏi cái này?”

“Không có việc gì!” Hấn lắc đầu một cái.

“Nhất định là có chuyện!” Tiểu Tử Hàm khẳng định, rồi sau đó mặt nghiêm túc, “Anh có chuyện gạt em? Anh không nói em sẽ tức giận!”

“Đừng tức giận đừng tức giận, anh nói.” Hấn cảm khái nói, “Mới vừa rồi anh không cẩn thận thấy được tiểu kê kê của con chúng ta!”

Tiểu kê kê? Tiểu Tử Hàm cười ra tiếng, nín lấy y phục của hấn hỏi, “Thiệt hay giả? Nhỏ như vậy anh cũng có thể thấy rõ?”

Chung Soái trịnh trọng gật đầu một cái, “Bác sĩ cũng ám hiệu, là con trai!”

“Oa, Tam Cô của bà nội mắt thật đúng là chính xác, bà nói với em nhất định là con trai!”

“Tam Cô của bà nội? Người nào?” Hấn kinh ngạc hỏi.

Tiểu Tử Hàm vuốt bụng lắc đầu một cái, “Không biết. Ít ngày trước bà nội mang tới một vị lão phu nhân, vừa nhìn bụng của em, sau đó thì nói nghi là con trai!”

Cô nhớ đến lúc ấy bà nội mừng rỡ cười không ngậm miệng được, hiện tại nếu nói cho bà biết tin tức xác thực, còn không phải sẽ vui vẻ sao?

“Bà nội nhất định thật vui mừng!” Tiểu Tử Hàm lẩm bẩm, không chút nào phát hiện người đàn ông bên người biểu tình cô đơn ủ rũ. Cho đến khi lên xe, cô mới phát hiện hấn dường như trầm mặc hồi lâu.

“Sao vậy, không thoải mái?” Cô đẩy đẩy cánh tay của hấn.

“Không có.” Hấn quay mặt nhìn ngoài cửa sổ.

“Tâm tình không tốt?” Cô thử dò xét nói, “Anh có phải không thích con trai hay không?”

Chung Soái lắc đầu một cái, lại gật đầu một cái, “Con trai con gái anh đều thích, chẳng qua anh thích con gái hơn?”

“Tại sao?” Cô kinh ngạc. Phải biết mặc dù không ai nói gì, nhưng Chung gia mấy đời là con một, cô lén lút suy đoán, bọn họ nên thâm mong có con trai mới đúng.

Chung Soái khẽ cau mày.

“Làm gì? Hỏi anh đây là ý gì? Anh tại sao không thích con trai, em cho anh biết, bác sĩ mới vừa nói, con trai có cảm giác, bé con sẽ biết anh không thích bé đó!”

Chung Soái bị cô mở miệng một tiếng con trai nói xong phiền lòng, mày nhíu lại càng sâu.

“Này, nói chuyện với anh nha!” Tay cô chỉ đâm lồng ngực của hấn.

Chung Soái hô, hấn bắt lấy tay cô, ôm cô vào trong ngực, trên mặt xuất hiện mây hồng khả nghi, “Ngu ngốc, bởi vì anh không muốn em đem yêu thương phần cho người đàn ông khác.”

Đản ông khác = con trai?

Không phải chứ, người đàn ông này thậm chí ngay cả đứa con nhà mình cũng ăn dấm, quá ngây thơ đi? (bệnh chung của mấy anh trong hội nô thiê đó mà)

Chỉ là, tại sao hành động ấu trĩ như thế vẫn làm cho cô không nhịn được khóe miệng nhếch lên, hạnh phúc đến buồn cười đây?

59. Chương 59: Phiên Ngoại Ba: Tình Thú

Từ khi mang thai, Tiểu Tử Hàm liền quyết định muốn sinh theo phương pháp tự nhiên, vì thế cô nghiêm khắc theo lời dặn của bác sĩ, cơm nước xong sẽ vào trong viện sản bộ, thứ nhất phòng ngừa chân bị phù, thứ hai tăng cường tính dẻo dai cho thân thể, vì tự sinh chuẩn bị sẵn sàng.

Đầu mùa hè Bắc Kinh liên tục mưa xuống mấy ngày, Tiểu Tử Hàm không có cách nào đi ra ngoài, chỉ có thể ở trong phòng lắc lư. Đều nói mang thai tính tình sẽ đại biến, thật đúng là như thế. Này không, cô vốn là thể hàn, nhưng sau khi mang thai lại sợ nóng đến muốn chết, mới vừa đi một vòng liền mồ hôi rơi như mưa.

Bởi vì trong phòng ngủ, lại nóng quá không chịu nổi cô liền tiện tay mở nút áo ngực bộ váy bầu, cầm lên cây quạt phác xích phác xích quạt.

Chung Soái không nghĩ tới đây cửa lại có thể nhìn thấy cảnh đẹp hai vú lộ nửa, chỉ là cảnh sắc toàn mỹ, giờ phút này mà nói càng thêm hành hạ hần.

Hần vuốt ngum nước miếng, sữa tươi cầm trên tay đặt lên bàn, đi tới bên người cô, cướp đi cây quạt trên tay cô, nhẹ nhàng vỗ, “Nóng thì mở máy điều hòa không khí đi!”

Tiểu Tử Hàm lắc đầu một cái, “Bác sĩ nói máy điều hòa không khí thổi nhiều không tốt, dễ dàng bị chuột rút!”

Chung Soái hôn hôn trán cô, đau lòng nói, “Bà xã, em khổ cực rồi!”

Tiểu Tử Hàm nhú mày, “Khổ cực cũng không có gì, chỉ là thật nóng.” Vừa nói vừa kéo kéo cái váy ướt mồ hôi, tả oán nói, “Đều là mồ hôi, em đi tắm!”

“Cẩn thận một chút!” Hần dặn dò, thuận tiện đi vào phòng quần áo lấy quần áo mới cho cô thay.

Phòng tắm nhà bọn họ là kính mờ ngăn cách, nhìn không rõ, nhưng bóng dáng朦胧 lưng cùng tiếng nước chảy thật là hấp dẫn, vì vậy, Chung gia tiểu đệ không có tiền đồ đứng thẳng..., vì vậy người nào đó không muốn tắm bị buộc đi phòng khách tắm nước lạnh.

Hần trở về là lúc Tiểu Tử Hàm đã đổi lại áo ngủ sợi tơ, ngồi ở trên ghế dựa nghỉ ngơi.

Hần đi tới, cúi đầu, sờ sờ tóc của cô. Không có gì bất ngờ xảy ra phát hiện tóc của cô bị ướt, “Thế nào không sấy khô?”

“Không có việc gì, phía sau có chút ướt!” Cô thờ ơ nói.

Chung Soái thở dài, bắt đắc dĩ đi phòng tắm lấy ra máy sấy, chỉnh nhiệt độ vừa phải, từ từ thổi cho cô.

Tiểu Tử Hàm hưởng thụ hần phục vụ, ngoài miệng cũng lẩm bẩm, “Ông xã, anh sấy tóc kỹ thuật càng ngày càng tốt. Chỉ đáng tiếc em mang thai con trai, bằng không về sau tóc của con gái liền giao cho anh luôn nha!”

“Không được!” Hần lạnh lùng nói, “Anh sấy cho em, em sấy cho con.”

“Thật tốt!” Cô hưng phấn vẽ phác thảo hình ảnh con gái vui ở trong lòng ngực mình, cô vui ở trong ngực Chung Soái sấy tóc, nhưng vừa nghĩ tới trong bụng chính là con trai, khó tránh khỏi cô đơn.

Làm như nhìn thấu tâm tư của cô, Chung Soái xoa xoa tóc của cô, nghiêm trang nói, “Không vội, nếu em muốn, anh lại cho em một đứa con gái.”

“Stop!” Cô khinh bỉ khê hừ, thân thể ngã vào trong ngực hắn, “Anh cho rằng là trồng dưa hấu sao, nói cho thì cho!”

“Vậy thì cố gắng nhiều một chút!” Hắn để máy sậy xuống, mở to mắt, cố gắng không nhìn đến nhũ phong bị lộ ra vì đai an toàn rớt ra.

“Ai muốn cố gắng với anh!” Cô hơi đỏ mặt nghĩ ngồi dậy, lại bị hắn đè lại.

“Đừng động!” Hắn hạ thấp giọng cảnh báo.

Tiểu Tử Hàm nghi ngờ nhìn hắn, thấy rõ trong mắt hắn nồng đậm dục vọng lập tức thân thể cứng đờ không làm bất kỳ động tác gì, liền thở cũng không dám thở mạnh.

Giống như qua một thế kỷ, Chung Soái mới khê thở dài, ôm cô đặt lên giường, “Em ngủ trước, anh đi tắm!”

Tiểu Tử Hàm nháy nháy mắt, hiểu ý tứ của hắn, lập tức cười nhạo báng, “Không phải vừa mới tắm.”

Hắn nhú lại lông mày, khê cắn vành tai của cô, cứng chiều mà bắt đắc dĩ nói, “Không có biện pháp, ai bảo ai đó quá mê người!”

“Vậy sao?” Ai đó giả hoạt cười một tiếng, đôi tay câu hạ cổ của hắn, “Em còn có thể mê người hơn a!” Lời nói mập mờ chôn vùi trên môi hắn, hơi thở phách nam thuần liệt trong nháy mắt xâm nhập tất cả giác quan của cô.

Chỉ là, không làm cho cô hài lòng quá lâu, Chung Soái liền phát khởi phản công, hắn một tay ấn chặt đầu của cô, cuồng nhiệt mút vào cánh hoa mềm mại, lưỡi linh xảo càng thêm ở trong miệng cô tiến quân thần tốc, trần trọc triền miên, cho đến cô tức giận thở hổn hển phát ra tiếng rên, hắn mới quyền luyện không thôi rời đi cánh môi.

“Anh đi tắm!” Hắn vỗ vỗ đầu của cô, thanh âm thật thấp .

“Đừng!” Cô kéo hắn đang muốn xoay người, “Bác sĩ nói, bây giờ có thể đấy!”

“Không nên quá kịch liệt.” Cô nói không lên tiếng khuôn mặt nhỏ nhắn đã sung huyết đỏ bừng.

Chung Soái liền giật mình, đợi phản ứng kịp lúc cười sờ sờ mặt của cô, “Bảo bối, anh không sao!” Thật ra thì hắn cũng biết trong lúc mang thai chỉ cần hơi chú ý một chút là được rồi, nhưng hắn lo lắng bụng cô không thoải mái, hoặc là không chú ý làm bị thương cô, cho nên ấn nhấn đến bây giờ.

Tiểu Tử Hàm không nói thêm gì nữa, chỉ là lấy tay từ từ cởi nút áo sơ mi của hắn, cái miệng nhỏ nhắn chống đỡ ở bên tai của hắn, dịu dàng nói, “Ông xã, bụng của em lớn có phải rất xấu hay không!”

“Sao lại có thể!” Hắn lập tức phản bác.

“Vậy sao anh đối với em không nổi tình thú?” Cô tự động tìm vật cứng rắn chĩa vào mình, cố ý bẻ cong sự thật.

“Mở mắt nói mò!” Hắn ngậm vành tai của cô, dịu dàng cảnh cáo, “Như thế này chớ cầu xin tha thứ!”

Mở rộng ra làn váy để thuận lợi cho hắn, hắn quen thuộc đẩy ra quần lót của cô, ngón tay trượt vào hoa huyết đã lâu không chạm, an ủi trên chọc, nghe được cô thật thấp thỏm thì mới không chút do dự từ phía sau vọt vào, dùng sức chứng minh hắn đối với cô tình thú đến cùng có bao nhiêu nồng hậu!

Ai, thật đúng là bị hắn nói đúng, Tiểu Tử Hàm đến cuối cùng cơ hồ là khóc cầu xin tha thứ, “Ông xã, em không được !”

“Còn hoài nghi sao?” Hắn chậm rãi rút ra rồi lại đẩy vào, động tác mặc dù dữ dội, nhưng vẫn đặc biệt tỉ mỉ ổn định bụng của cô.

“Không á!” Cô riu rít mấy tiếng, sau khi mang thai thân thể cô nhạy cảm hơn nhiều đã bị hắn đẩy lên cực điểm rất nhiều lần, mềm yếu đến mức cô chỉ nghĩ nằm xuống, lẳng lặng thở dốc.

Mặc dù vẫn chưa thỏa mãn, nhưng thấy hai gò má ửng hồng của cô vợ nhỏ, Chung Soái vẫn là tốc độ chạy nước rút nhanh hơn, sau đó ôm hông của cô, ở chỗ sâu nhất bộc phát ra .

Xong chuyện, hần nhanh chóng từ trong cơ thể cô lui ra, đem cô mệt mỏi xụi lơ đặt ở trên ngực, sờ sờ thay cô lau chùi mồ hôi trên mặt, “Bảo bối, vô luận em mang hình dáng gì, đều là người anh thích nhất!”

Còn phiên ngoại cuối về Chu Duyên và Vi Vi nhé...

60. Chương 60: Phiên Ngoại 4: Người Công Ta Thủ (chu Duyên Vs Vi Vi)

Vi Vi cũng không biết chuyện cầu huyết đến học máu như say rượu thất thân sẽ xảy ra trên thân chính mình, học máu nhất chính là, người kia còn là người cô chán ghét, cực kỳ học máu chính là. 5555, đường như, ước chừng, hình như là cô nhào đến hần!

Thất dây nịt an toàn, cô cầm điện thoại di động, đang do dự có nên nói cho Tiểu Hàm biết mình về thành phố C trước hay không, bên tai liền truyền đến tiếng nữ tiếp viên hàng không ngọt ngào nhắc nhở, “Tiểu thư, máy bay sẽ phải cất cánh, xin cô tắt điện thoại di động!”

“Được!” Cô lên tiếng, nhấn hạ nút tắt máy.

Máy bay ở trong tiếng nổ vang trượt trên đường chạy, xông thẳng lên trời. Cáo biệt Bắc Kinh, cũng cáo biệt 419 (For one night – tình một đêm) chết tiệt nọ.

Sau khi say rượu nhưc đầu cộng thêm đêm qua “Lượng vận động” quá lớn, máy bay tiến vào tầng bình lưu, cô ngẩng đầu nhìn một chút đèn xanh trên nóc sáng lên, điều chỉnh ghế, đắp chăn chuẩn bị ngủ bù.

Chỉ là khi cô sắp tiến vào mộng đẹp ngọt ngào thì thân thể người khác trần trụi thể nhưng bỗng chốc chạy đến, cô bị sợ đến mãnh liệt mở mắt ra, tâm bùm bùm nhảy loạn.

Cô dùng sức vỗ vỗ mặt, ra lệnh cưỡng chế mình không cho phép suy nghĩ, nhưng càng trốn tránh, một màn kia càng rõ ràng, giống như phim 3D, gần gũi có thể đụng tay đến. (chị Vi sắc nữ wa đi, hắc hắc)

Ở trong tiệc cưới Tiểu Hàm, cô uống say rồi khóc, một là vui mừng Tiểu Hàm tìm được người đàn ông thật lòng vì cô, một là than thở mình vì sao không lấy được chồng! (mình cũng chung bệnh với chị ah, ề sắc rồi, hic)

Người đàn ông kia cùng cô không vừa mắt, từ lần gặp mặt đầu tiên liền càng đấu không ngừng, cho nên Chung Soái gọi hần đưa mình trở về thì cô nghĩ cự tuyệt, không nghĩ mới vừa đứng lên, người liền ngã vào trong lòng hần, say đến bất tỉnh nhân sự.

Hần kéo cô rời bữa tiệc, làm thế nào đỡ cô đi lên, cô một mực không biết, chỉ loáng thoáng cảm giác rơi vào nệm mềm mại, chỉ hoảng hốt cảm thấy có một vật thể ấm áp, để cho cô ôm lấy liền không muốn buông tay, chỉ mong lung nhớt vật kia thể còn có thể động, chỉ là cuối cùng bị cô dùng tay gắt gao nhấn vào trong ngực, không có động tĩnh.

Ngủ thẳng nửa đêm, cô khát nước mà tỉnh lại, lầm bầm: “Khát quá, tôi muốn uống nước!”

Có người đỡ cô dậy, cái ly lạnh lẽo dính vào đôi môi, cô mơ hồ nắm tay của hần, ừng ực uống hết một ly, lại kêu la, “Muốn nữa!”

“Cô thật ỉnh là đại gia?” Giọng nam rõ ràng vang trên đỉnh đầu, cô chậm rãi mở ra cặp mắt mờ mịt, khi nhìn rõ người trước giường liền mở to hai mắt.

“Anh, làm sao anh ở chỗ này?” Cô vừa hỏi, vừa trình diễn động tác phim truyền hình kinh điển, vén chăn lên, nhìn y phục có hay không không ổn?

Chu Duyên trong nháy mắt hiểu động tác ám hiệu của cô, nhìn lại cô rồi bù, mặt trang điểm cũng khóc lem hết, không khỏi lộ ngữ khí khinh bỉ, “Làm ơn, bộ dạng cô thế này, là một người đàn ông đều không có hứng thú!”

Nếu như Vi Vi mới vừa rồi còn có một chút ngượng ngùng, nhưng sau những lời này, tất cả ngượng ngùng cũng biến mất.

Cô chợt quỳ , tay chỉ Chu Duyên, giọng mang mỉa mai, “Được, anh cho rằng ai cũng cũng giống anh, khắp nơi động dục, không làm ngựa liền làm nhà cầu công cộng!”

“Cô!” Chu Duyên nhìn chằm chằm cô, lửa giận ngút trời, “Đúng nha, hướng về phía người đàn bà đánh đá như vậy, đàn ông cũng khổ trương ED!”

Nhìn cô mặt xanh trắng, Chu Duyên tiếp tục công kích, “Hừ, nếu tôi là cô, thay vì khóc hỏi chị dâu tại sao không ai thèm lấy, không bằng xem nhiều một chút tạp chí phái nữ học một ít cách thế nào hấp dẫn đàn ông.”

“Nha, lại nói. Cô sẽ không phải là lão... Xử nữ chứ?” Chu Duyên làm ra vẻ mặt kinh ngạc, “Sách sách, cái này thật khó trách, bình thường lão xử nữ trong lòng cũng biến thái!”

“Con mẹ nó anh trong lòng mới biến thái!” Cực kỳ tức giận Vi Vi nắm lên gối đầu ném hướng người nào đó đang cợt nhả.

Chu Duyên một tay tiếp được, không sợ chết nói, “Ai, vậy cô muốn xem cũng không phải là tạp chí phái nữ, mà là đảo quốc nhỏ.”

Chu Duyên lời nói tựa như mũi dao đâm, làm nổ tung bãi mìn trong lòng Vi Vi. Cô lại không khỏi nghĩ tới chồng chưa cưới ghê tởm, đã đính hôn còn đi bao nuôi học sinh nữ, bị cô tìm được chứng cứ, lại vẫn nói năng hùng hồn phỉ nhổ cô, “Là đàn ông thì có dục vọng, cũng đính hôn còn không cho tôi đụng cô, cô cho tôi là Liễu Hạ Huệ sao!”

Con bà nó, cô muốn đem lần đầu tiên giữ cho đêm tân hôn có lỗi gì? Đáng chết động vật nửa người dưới, ngại cô không phải là phụ nữ đúng không? Ngại cô không có kinh nghiệm đúng không? Cô liền kinh nghiệm cho hần nhìn!

Vi Vi ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn người đàn ông mới vừa nhanh mồm nhanh miệng kia, sau đó hoạt động đầu gối, từng bước một hướng bên giường dời đi.

“Này, cô muốn làm gì?” Nhận thấy được sự khác thường của cô, Chu Duyên vội vàng lên tiếng hỏi.

Vi Vi không trả lời, cách hần cự ly một cánh tay thì đưa tay nắm lấy áo sơ mi của hần.

“Cô Cô rốt cuộc muốn làm gì?” Hần ấn chặt tay của cô, nghĩ lui ra, bất đắc dĩ bị cô chặt chẽ níu lấy áo sơ mi, hần thể nhưng không thoát được.

“Hừ!” Cô quỳ thẳng thân thể, ngọc đầu, dán lên bên người hần.

“Hừ cái gì hừ, cô cho rằng trêu chọc đứa trẻ đi tiểu à?” Hơi thở nóng bỏng khiến Chu Duyên cả người căng thẳng, ngửa cổ ra sau, vừa đưa tay tách đầu cô ra.

Sức lực kiềm chế trên tay vừa biến mất, Vi Vi liền thuận thế vòng lên cổ của hần, Chu Duyên vừa định kéo tay cô, cô lại nhân cơ hội ngấm vào vành tai của hần.

Mẹ nó, cổ nhân nếu là biết kể giường đông kích tây bị người này dùng trên việc này, cần phải từ dưới nền đất bò dậy khóc chết!

“Này, cô kia, tôi cho cô biết, đừng đụng tôi, tôi.” Chu Duyên uốn éo người tránh né cô phục kích, nhưng càng tránh càng để cho cô tiến công thêm, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng đe dọa.

“Anh không được sao!” Cô ngửa lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nhẹ giọng oán trách, cánh môi hồng nộn in trên môi mỏng hần, cũng chặn lên hần liền thoáng không ngừng.

Thấy bụng dưới hần hơi lồi lên, đáy mắt Vi Vi thoáng qua một tia giảo hoạt. Tốt lắm, nhiệm vụ hạnh phúc hoàn thành, cô thành công lui thân, nhìn hần còn dám ghét bỏ mình không có kinh nghiệm không?

Nhưng là, kế hoạch vĩnh viễn biến hóa khó lường.

Khi cái hôn chuồn chuồn lướt nước diễn biến thành dây dưa thì trong cơ thể nảy lên từng chuỗi tia lửa đủ để đem tất cả lý trí cháy sạch hầu như không còn, không để cho cô do dự rung động, hơi thở cũng biến thành dồn dập không yên.

Nhận thấy được cô do dự, Chu Duyên nhanh chóng nhận lấy quyền chủ động, ngăn chặn đầu nhỏ đang muốn rút lui, hôn càng sâu, càng ngọt ngào chết người.

Hắn dùng sức lại bá đạo hôn, để cho cô không cách nào phản kháng, chỉ có thể dán chặt thân thể hắn đang phát hỏa, cảm thụ cánh môi truyền tới hơi đau. Cho đến khi hắn rút lui môi mỏng, kết thúc cái hôn tựa như mưa to gió lớn, toàn thân cô vẫn còn cương cứng, mắt trừng tròn trịa, kinh ngạc giống như là rớt hồn.

“Tôi muốn em!” Hắn bá đạo tuyên bố, giọng trầm thấp, ấm nóng mà thân mật.

Vi Vi cắn chặt cánh môi, không nói gì, không khí tĩnh mịch khiến men say tỉnh hơn phân nửa, hồi hận kèm theo khẩn trương kỳ dị nào đó, nhẹ gặm mỗi tác thần kinh.

“Sợ?” Hắn ưu nhã cời áo sơ mi, giọng mang khiêu khích, “Đốt lửa xong lại muốn lâm trận bỏ chạy?”

Vi Vi lập tức ngẩng đầu, đáy mắt lộ ra nồng nặc quật cường, “Ai nói tôi sợ hả?”

“Không sợ?”

“Nói nhảm!” Cô cạy mạnh đem khuôn mặt nhỏ nhắn giơ càng cao, cố giả bộ trấn định cời thất lưng của hắn, tiếc rằng tay càng ngày càng run, cuối cùng mất nửa ngày, mới tháo được dây lưng.

“Giúp tôi cởi quần!” Hắn gần sát cô, tà ác phân phó.

Bởi vì quá gần, Vi Vi cảm thấy cho dù cách lễ phục trên người, thân thể nóng bỏng của hắn cũng có thể ủi phẳng mình, mà hô hấp mê người càng giống như trí mạng, để cho cô thuận theo cởi ra quần dài của hắn. Chỉ là chứng kiến tới vật thật cao nhô lên trong quần thì cô chần chờ.

Không có cho cô suy tư đường sống nhiều hơn, Chu Duyên kéo tay cô như muốn lùi bước nhấn vào quần nhỏ, đùa giỡn chế nhạo, “Đừng nói em chưa từng thấy qua vật lớn như vậy đi?”

“Cái rắm!” Cô còn chưa kịp mắng ra lời nói kịch liệt hơn, thì môi mỏng phái nam mãnh liệt lại chặt chẽ bao trùm cô.

Cảm thấy hắn đang động trên quần áo của mình thì Vi Vi hoảng sợ trợn to mắt, bản năng nghi giãy giụa, nhưng hai cánh tay hắn tráng kiện, lại đem cô vững vàng cố định trong ngực, bàn tay dò vào áo cô qua vai, đầu lưỡi bá đạo ở trong miệng của cô.

Hơi thở phái nam mãnh liệt như lửa nóng để cho cô kinh hoảng lại đắm lại đấy, thế nhưng hắn lại một tay kiềm hai cổ tay cô, một cái tay khác kéo khóa bộ lễ phục, để cô lộ ra thân thể tuyết trắng.

Nụ hôn càn rỡ nóng bỏng, làm mất đi chút lý tính trong cơ thể còn sót lại, cô toàn thân đều nóng lên, như nhũn ra, thần trí từ từ mê say hơi thở thuộc về hắn cùng sức lực, cùng cuồng liệt khát vọng kia, bao phủ kháng cự của cô, hấp dẫn cô không tự chủ được bắt đầu hưởng ứng.

Nơi cổ họng bật ra tiếng rên khê, dục vọng rớt cuộc vỡ đê, hắn lần nữa cúi đầu, chọt hôn cô cuồng hơn, đem lấy cô hưởng giường lớn màu trắng áp xuống.

Tất cả đều rối loạn, vốn là cô chỉ là muốn chứng minh lực hút của mình, vốn là cô chỉ nghĩ ném ra một cái hôn, nhưng nụ hôn kia lại như một đám ngọn lửa, đốt dục vọng đã đè nén thật lâu.

Tất cả phát triển đều quá nhanh, nhanh đến nỗi khiến Vi Vi ứng phó không kịp. Lý trí còn sót lại không ngừng nhắc cô kháng cự, không cần trình diễn tình tiết máu chó, ít nhất không nên cùng người đàn ông trên người. Cố tình, đoàn tình cầu huyết như thế vào giờ khắc này cảm giác lại thật tốt, mà người đàn ông kia càng giống anh tước, mị hoặc cô trầm luân.

Lòng bàn tay đều dán trên thân thể hấp dẫn trượt xuống, miếng dán ngực bị tháo ra khiến cho cô toàn thân cứng đờ, kinh hoảng dè dặt tay của hắn, trong mắt lộ ra vô dụng cùng không xác định.

“Chớ tránh, để cho tôi muốn em!” Hắn nói nhỏ, hơi thở trượt vào tóc của cô.

Đáy mắt chứa đầy lửa nóng tình cảm để cho tay cô dần dần mềm yếu xuống, dựa vào lồng ngực của hắn, mặc cho hắn ngấm viên tội lỗi của cô.

“Thả lỏng!” Hấn ra lệnh, thân thể bền chắc xâm nhập giữa hai chân cô, cứng rắn như in dấu. Dục vọng cứng rắn đè xuống, chống đỡ nhu mềm.

“Đau. . . .” Vi Vi khẽ gọi một tiếng.

“Nhịn một chút, anh cũng đau!” Hấn chống đỡ trán của cô, mồ hôi dọc theo khuôn mặt anh tuấn trượt xuống, nhỏ xuống cần cổ tuyết trắng của cô, gian nan đi lên trước lần nữa dò vào.

“Không cần, đau quá!” Xé rách đau đớn làm cô ra sức giãy giụa, đẩy bờ vai của hấn, “Anh đi ra ngoài!”

Cảm thấy hấn thật lui về phía sau thì cô hơi lỏng một hơi, không nghĩ tới hấn vừa sắp rút lui thì lại bắt được eo nhỏ của cô, hướng nơi non mềm nhất đâm vào sâu hơn.

Vi Vi phát hiện đêm đầu OOX trong tiểu thuyết miêu tả đều là gạt người, cô không chút nào cảm thấy mềm mại, thoải mái, sung sướng đến chết, trừ đau rát, cũng chỉ có căng căng đau.

Cô cũng phát hiện, cô càng giãy giụa Chu Duyên càng hưng phấn, hấn ý loạn tình mê hôn cô, đem kháng nghị của cô ngăn ở trong cổ họng, trở thành dụ người. Hừ, từ đó lại càng thêm kích thích hấn cường hấn thăm dò chen, trượt vào.

Đêm về khuya, cô đã sớm bị chơi đùa mất đi hơi sức, xụi lơ ở trên giường chịu đựng hấn nóng bỏng ra vào, chỉ có thể rên khẽ.

Sau khi hấn thỏa mãn, cô mệt mỏi ngủ, nửa ngủ nửa tỉnh cảm giác mình bị vơ vào ngực của hấn, ấm áp mà thoải mái.

Tiến vào mộng đẹp, cô chợt nghĩ đến, có lẽ hấn cũng không có đáng ghét như vậy!

Chỉ là, lúc nửa đêm, cô lại bị kéo lên, bị hấn suồng sã tứ phía đoạt lấy, bữa bãi yêu cầu kiều non thì cô cảm thấy mình sai lầm rồi —— chó không đố được ăn phân, đàn ông vĩnh viễn là động vật nửa người dưới.

————oOo————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-lan-thu-hai>